

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LINDA HOWARD SWEENEY

Linda Howard bu yeni, ışıltılı saçan duygusal ve yüksek gerilimli New York Times Bestseller romanında, yapabildiği tek şeyi yapıyor ve yine hayal dünyanızı kavrayıp kalplere dokunuyor.

Otuzlu yaşlarında olan yetenekli ressam, Paris Sweeney herkesi kışkırtacak bir başarıya imza atmıştı: Çalışmaları New York'un en seçkin galerisinde satışa sunulmuştu ve popülerliğinin zirvesindeydi. Hayat güzeldi ve Sweeney'in tercih ettiği anlatımla, memnun ediciydi.

Sonraları Sweeney'nin rüyaları ıslak, etkili ve renklere bulanmış içinde büyüyen huzursuzluğun yansıması gibi rahatsız edici olmaya başlamıştı. Bu sırada, Sweeney aniden kendini milyoner Richard Worth ile arzu dolu bir gecenin ve ilişkinin içinde buluvermişti. Şimdi Sweeney için gerçek tehlike onun en son beklediği yerde geliyordu, tablolarında.

Coşkulu bir boyamanın ardından ancak kendine gelmişti ki, Sweeney şiddet dolu bir resim yaptığının farkına vardı bir cinayet sahnesiydi. Birçok kere içgüdülerine karşı gelerek tuvalin başına döndü ve her seferinde bir ayrıntıyı tamamladı. Yaptığı tablo gerçek hayattaki katilin yansımasıydı ve Sweeney şüpheli durumuna düşmekteydi. Attığı her fırça darbesiyle kendini bir cinayet davasının içinde bulma riski artmaktaydı. Ve duyduğu her arzu, buna Richard'a duyduğu açlık da dâhil katilin maskesini düşürmeye çalışırken şüphe doluydu.

Linda Howard, etkili hikâyeleri kalbinizin hızlı atmasına sebep olacaktır.

Literary Times

CAZİDİ
taramasudur

5.90 YTL.

www.martiyayinlari.com

LINDA HOWARD
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SWEENEY

Yüksek gerilimli
bir aşk hikayesi

MARTI YAYINCILIK - 94
BESTSELLER CEP BOY-10

SWEENEY

LINDA HOWARD

ORJİNAL ADI: NOW YOU SEE HER
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: İLKİN İNANÇ
DİZGİ: ELİFYAVUZ
KAPAK TASARIM: ŞAHİN GÜÇ
BASKI: MELİSA MATBAACILIK
KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM

SWEENEY

LINDA HOWARD

1. BASIM NİSAN 2009
ISBN:978-605-5872-54-0
Copyright © LINDA HOWARD

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kezban Akçalı
Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış.
Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiç bir şekilde
kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI

MARTI YAYINCILIK

Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır
Cevizlik Mh. Sakızlıyalı Sk. No:25 Bakırköy/İstanbul
Tel: 0 212 583 24 50 - Fax: 0 212 570 73 98
www.martiyayinlari.com inib@martiyayinlari.com

ÇADDI

GİRİŞ

Clayton, New York

Eylülün üçüydü. Yaz sıcakıyla yaklaşan kış soğğunun arasına yerleşmiş bulutsuz, mükemmel günlerden biriydi. Süpermarketin otoparkına park ettiği arabasından çıkarken, Sweeney gökyüzünün maviliği karşısında donup kaldı. Kafasını kaldırdı ve gökyüzünü ilk defa görüyor gibi, o inanılmaz maviliğe dalıp gitti. Daha önce hiç böyle görmemişti onu.

Eğer Sweeney'in iyi anladığı bir şey vardiysa o da renklerdi, ama daha önce bu tonda bir mavi görmemişti hiç. Tek kelimeyle inanılmazdı. Bu kadar koyu, bu kadar derin ve bu kadar zengin olmaya hakkı yoktu hiçbir gökyüzünün. Bugün için, sadece bu mükemmel gün için, cennetle dünya arasındaki pus incelmış ve Sweeney, evrenin köşesine her zamankinden daha yakın olduğunu, neredeyse maviliğin içinde kaybolup dünyadan uzaklaşacak kadar yakın durduğunu hissediyordu.

Bunu tekrar yaratabilir miydi? Kafasından renkleri karıştırdı, bir kaçını otomatik olarak elledi. Hayır, beyazı o şekilde karıştıracak olursa çok bebeksi

bir mavi elde ederdi. O çeşit bir mavi değildi bu-bu, hayatında görmüş olduğu en çarpıcı, en 'mavi' maviydi! Kusursuz ve dramatikti. Sweeney'i içine çekiyor ve güzelliğiyle onu büyülüyordu. Her şeyi unutmış, yüzü yukarı dönük olarak olduğu yerde durdu. Sarhoş olmuş, kendinden geçmişti.

Sonunda kafasını tekrar aşağıya çevirmeyi akıl ettiğinde gözlerinin kamaştığını hissetti. Gözünün önünden bir... şey geçmişti sanki. Güneşe bakmıyor olmasına rağmen gökyüzünün tahmin ettiğinden daha parlak olduğunu düşündü çünkü gözleri uyum sağlamakta zorlanıyordu. Gözlerini kırıştırdı sonra da kıstı. Katı bir şeydi ama yeterince değil... Bir çocuk-iki boyutlu bir çocuk.

Çocuğa baktı, gözlerini kırptı ve tekrar baktı. Şoktan kanı dondu, parmak uçlarını hissedemez oldu.

Çocuk ölüydü. Bir ay önce cenazesine katılmıştı. Ama bu mükemmel günde, tamamıyla sıradan bir iş için markete gelmişken, otoparkta yürüyen ölü bir çocuk görüyordu. Sweeney, nutku tutulmuştu bir halde bakışlarını çocuğun takip etmekte olduğu kadına çevirdi: annesi. Sue Beresford bir eliyle yiyecek paketlerini taşıyor, diğer eliyle de dört yaşındaki oğlu Corbin'in küçük elini tutuyordu. Yüzü çökmüş, gözleri, büyük oğlunu bir ay önce lösemi-den kaybetmiş olmanın verdiği hüznle gölgelenmişti.

Ama işte küçük Sam, bir ay önce ölmüş olmasına rağmen, annesinin arkasından gidiyordu.

Sweeney, ayaklan yere yapışmış, hareket et-

mekten ve vücudunu hissetmekten aciz halde, küçük çocuğun annesinin arkasından gidişini ve onun ilgisini çekmeye çalışışını izledi. "Anne" diyip duruyordu on yaşındaki Samuel Beresford endişe dolu ve tiz bir sesle. "Anne!" Ama Sue tepkisiz, arkasından Corbin'i çekerek yürümeye devam ediyordu. Annesinin gömleğini tutmaya çalıştı ama kumaş onun bu belirsiz uzanışında elinin arasından kayıp gitti. Çocuk dönüp Sweeney'e baktı. Sweeney ondaki düş kırıklığını, korkuyu ve şaşkınlığı çok açık bir şekilde görebiliyordu. "Beni duyamıyor," dedi çocuk üzüntüyle. Sözcükler bozuk bir ses sisteminden geliyor gibi titreşiyordu. Annesine yetişmek için hızlandı. Torba gibi şortunun altından bacakları görünüyordu.

Sweeney şok içinde elini arabanın üstüne koyup kendine gelmeye çalıştı. Metal güneşte ısınmıştı ve elinin altında pürüzleri hissedebiliyordu. Gökyüzünün maviliği onu yutacak gibiydi. Sweeney ölü çocuğun arkasından sessizce baktı.

Bu zayıf çocuk annesi kapıyı kapatmadan önce arka koltuğa Corbin'in yanına yerleşti. Sue direksiyonun başına geçip otoparktan çıktı. Sam Sweeney'e dönüp bakınca, solgun yüzü arka pencerede parladı; elini kaldırıp umutsuzca salladı. Sweeney de ne yaptığını bilmeden çocuğun bu hareketine karşılık verdi, ona el salladı.

Aklında bir tek kelime vardı:

Hayalet.

1. BÖLÜM

New York City

Bir yıl sonra

Hayaletlere inanmak başka şeydi, onları gerçekten görmek başka. Sweney, bu konudaki püf noktanın, karşısındaki hayaleti *taniyip tanımadığında* yattığını fark etmişti. Bir yıl öncesine kadar yaşadığı ve küçük bir kasaba olan Clayton'da hemen herkesi, buna ölümler de dahil, en azından selamlaşacak kadar tanırırdı. Ama New York'da hiç kimseyi tanı mıyordu. O yüzden kalabalığın arasında gördüğü yarı saydam figürlerin yüzlerinin ötesine bakıp onları tanı mıyorunuş gibi davranabiliyordu. Clayton'da Sam Beresford'un hayaletini gördükten sonra bir hayaletin ne zaman gelip onunla konuşacağını kestiremiyor ve sakinliğini koruyup da hiçbir şey olmamış gibi davranmayı hiç beceremiyordu. Hayır, tepki vermek *zorundaydı* sanki ve çok geçmeden insanlar onun kafayı yemiş olduğundan şüphelenmeye başlamışlardı. Sokakta yürürken insanlar

onu parmaklarıyla göstermeye başlamadan, o eşyalarını toplayıp kasabadan taşındı.

Evet, şehir daha iyiydi. Ve daha sıcak. Hayaletleri görmeye başladığından beri hep bir soğukluk hissediyordu içinde. Bugünlerde hep üşüyordu, geçen bir yıl boyunca hep öyle hissetmişti. Bu soğukluk belki de Sam Beresford'u görmeden önce başlamıştı; bunu hatırlamıyordu. Zaten böyle şeylerle kim ilgilenir ki? İnsanların, takvimlerinde işaretleyecekleri bir şey değildi ya-29 Ağustos: üşüdüm. Tabii, tabii.

Sweeney bu güzel eylül sabahında hayaletleri neden düşündüğünü bilmiyordu, ama sabah kalktığında aklına gelen ilk şeyler onlardı. Bir onlar, bir de soğuk, ki soğuk daha kötüydü. Yataktan kalktı, pijamasını çıkardı ve otomatik zaman ayarlayıcıları için Tanrıya teşekkür ederek onu bekleyen kahvesini almak için mutfaka gitti. Kalktığında kahveyi mutfakta hazır bulmak çok hoşuna gidiyordu çünkü onun pişmesi beklerken soğuktan ölebileceğini düşünüyordu.

İlk yudumu içini ısıtırken memnuniyetle içini çekti. İkinci yudumda asıl tadını aldı ve tam üçüncü yudumu almak üzereyken telefon çaldı.

Telefonlar gerekli olabilirdi ama yine de birer baş belası olduklarını düşünmeden edemiyordu. Sabah-saate baktı-yediyi kırk üç geçe onu arayan da kimdi şimdi? Sinirli sinirli, kahve fincanını masaya koydu ve ahizeyi kaldırmak için telefona gitti.

"Ben Candra," dedi sıcak bir ses telefonun öbür ucunda. "Seni sabah bu saatte rahatsız ettiğim için

üzgünüm ama programını bilmiyorum ve seni bulacağımın emin olmak istedim."

"İlk daldırıştı taktın oltayı," diye cevap verdi Sweeney, siniri biraz olsun yatışmış olarak. Candra Worth, eserlerini sattığı galerinin sahibiydi.

"Efendim?"

"Boş ver. Balıkçılıkta kullanılan bir terim. Sanırım sen hiç balığa çıkmadın."

"Tanrım, hayır." Candra'nın sesi gibi gülüşü de içten ve sıcaktı. "Saat birde, potansiyel müşterilerimizle tanışmak için burada olup olamayacağını sormak için aradım. Dün gece bir partide konuşuyorduk ve portrelerini yaptırtmak istediklerinden bahsettiler. Tabii ki aklıma ilk sen geldin. Bayan McMillan galeriye gelip yeni getirdiğim bir parçaya bakmak istedi. Düşündüm ki ikisi hazır buradayken tanışsamız ne güzel olur."

"Orada olacağım" diye söz verdi Sweeney, ama aslında hiç rahatsız edilmeden çalışacağı bir gün olacağını ummuştu.

"İyi, görüşürüz o zaman."

Sweeney telefonu kapatırken titremeye başladı ve hızlıca kahvesine geri döndü. Muhtemel müşterilerle tanışmaktan hoşlanmazdı ama portre yapmayı seviyordu-üstelik bu işe de ihtiyacı vardı. Hayaletleri görmeye başladığından beri işleri iyice kötüye gidiyordu. Manzara ve natürmort resimlerinin tipik özellikleri karakersiz, gürültücü resimlere dönüşmeye başlamıştı ve bu da hiç hoşuna gitmiyordu. Yağlı boyadan çok, sulu boyayla yapılmışa benzeyen transparan renkler kullanırdı ama şimdi ne kadar de-

nese de daha derin, tutkulu ve gerçekdışı gölgelendirmeler yapıyordu. Aylardır Candra'nın galerisine bir şey götürmüyordu. Eski parçaları satıyordu ama yakında onlar da bitebilirdi.

Galeriye gelenler onun eserlerini beğeniyorlardıysa, Sweeney bunu kesinlikle Candra'ya borçluydu. Şu anda aranan bir ressam olmadığını ve gelecekte de muhtemelen olamayacağını biliyordu, çünkü sanat anlayışı gelenekseldi. Candra geleneksel yaklaşımdan hoşlanan müşterileri buluyor ve Sweeney'e devamlı ve yeterince kazançlı bir gelir sağlıyordu. Hepsinden de önemlisi, Sweeney geçen sene Clayton'ı terk etmeye karar verip de şehre gelince, Candra bulmuştu şu anda oturduğu bu daireyi.

New York onun ilk tercihi değildi; Sweeney daha sıcak bir yer düşünmüştü. Her neyse, yine de Clayton'dan daha sıcaktı tabii. Clayton; St. Lawrence nehrinin kıyısında, Ontario Gölünün doğusundaydı ve her kış göl nedenli kar yağışlarına maruz kalırdı. New York'sa sahildeydi; kışın kar yağıyordu ama Clayton'daki kadar sık ve çok değildi ve ısı da oradaki kadar düşmüyordu. Miami ile karşılaştırınca buz gibi sayılırdı tabii ama Candra onu şehre gelmesi için ikna etmişti ve Sweeney de pişman değildi. Öfkeyle çılgılık atacağını düşündüğü zamanlardı, her zaman ilgisini başka yönler çekecek bir şeyler çıkardı bu hareketli şehirde.

Hepsinden öte New York o kadar büyüktü ki buradaki ölü insanların hiçbirini tanımıyor, onlarla selamlaşmak zorunda kalmıyordu. Ayrıca şehirde bol bol yüz vardı-canh yüzler. Sweeney yüzleri se-

viyordu. Onları incelemeyi de. Zaten portre çalışmaları her seferinde daha iyiye gidiyordu. Tanrıya şükür, yoksa banka hesabıyla ilgili sadece 'sorun' değil, 'büyük bir sorun' yaşıyor olabilirdi şu anda.

Şehir şimdilik ona uygundu ve New York standartlarında kirası da fena değildi. Richard Worth-Candra'nın kocası-sahibiydi oturduğu apartmanın. Candra bu şekilde bulmuştu daireyi. Richard bir çeşit Wall Street dehasıydı ve kendi yarattığı pazar sayesinde milyoner olmuştu. Sweeney onunla birkaç defa karşılaşmıştı ve ondan olabildiğince uzak durmaya gayret ediyordu. İlginç ama korkutucu bir yüzü vardı adamın. Yoluna çıkan kimseye şans tanımayan tiplerden diye düşünmüştü Sweeney. Onun yoluna çıkmamaya kararlıydı.

Apartment da çevresi de mükemmeldi değildi, ama bina tam köşede idi ve kocaman pencereleri vardı. Bu kadar iyi ışık alan merkezi ısıtma sistemli bir ahırda bile mutlu yaşayabilirdi Sweeney.

Kahve, titremesini durdurmuştu. Her zaman bir ürperti hissedirdi ama sabahları daha kötü oluyordu. Bir doktora gidebilirdi ama ne zaman kendisini olanlar hakkında konuşurken düşünse sağduyusu bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. *"Doktor, bundan bir yıl önce hayalet görmeye başladım ve işte ondan sonra sürekli üşümeye başladım. Ah, ayrıca trafik işaretleri ben yaklaşınca yeşile dönüşüyor ve bitkilerim de zamanından önce çiçek açıyorlar. Benim sorunum ne?"* Evet ne demezsin! Bu yaşam boyutunda olmazdı. Zaten çocukken, ünlü annesinden dolayı yeterince göze ba-

tan biri olmuştu. Ressam olmak da yeterince görülmemiş bir şeydi; bir de deli olarak adlandırılmak istemiyordu.

Geçen sene, hayaletlerin dışında başka nedenlerden ötürü de yeterince yorucuydu. Sweeney boyun eğmeyen bir inatla değişimi reddederdi, belki de herhangi bir şeye karşı aşın bir merak beslemediği içindi bu. Resim dışında hiçbir konuda aşın merakı yoktu. Gerçi onu tanıyan kişiler, yıllar içerisinde onun ne kadar azimli biri olduğunu öğrenmişlerdi. Rutinliği ve hayatının genel ve değişmez bir anlamı olmasını seviyordu. Çocukluğunda, karışıklık açısından payına düşenden fazlasını almış biri olarak, dram, hüznün ve heyecan gibi duygular olmadan da gayet güzel yaşayabilirdi. Onun için normallik ve değişmezlik genellikle aynı anlamdaydı. Ama *kendisinin* değiştiğini, bunu dünyadan saklamayı başarmış olmasına rağmen *kendisinin* normal olmadığını bilerek nasıl güvende hissedebilirdi ki? Yeteneğini kaybetmemişse bile yolunu kaybetmişti; ne yaptığını bilmedikten sonra yetenek ne işe yarardı ki?

Ona arkadaşlık etsin diye televizyonu açtı ve çabucak kahvaltı hazırlamaya başladı-tahıl çok da bir hazırlık gerektinmyordu gerçi. Süt soğuk olduğu için mısır gevreğini sütsüz yedi: zaten yeni kurtulmuştu soğukluk hissinden, tekrar hissetmeye hiç niyeti yoktu. Yemeğini yerken, televizyonda seksi bir Diyet Kola reklamı başladı ve Sweeney kaşığı ağzına götürürken durdu, gözlerini hayranlıkla açtı ve sessizce "vaay," dedi.

Reklam bittiğinde, kendini neredeyse terli hissediyordu. Belki de televizyon reklamlarıydı ısınması için gerekli olan şey.

Stüdyoda birkaç saatlik çalışmadan sonra Sweeney saatin neredeyse bir olduğunu ve galeriye gitmesi gerektiğini fark etti. Normalde sık giyinmekten nefret eden biriydi ama bir anda, her zamanki gibi kot pantolon ve eşofman-üstü yerine, etek ve bluz ararken buldu kendini. Gözüne kırmızı renkli bir şey takılınca askıları yana çekti ve birinin ona birkaç yıl önce Noel'de aldığı ve daha önce hiç giymediği bir süveterle karşı karşıya kaldı. Etiket hâlâ üstündeydi. Parlak ve göz alıcı renge bakınca bugün giymek istediğinin bu olduğuna karar verdi.

Evet, saçma da bir şeyler yapması gerekiyordu galiba. Aynanın önüne geçip yüzünü astı. Kıvrır kıvrır, söz dinlemeyen saçlarla ödüllendirilmiş-ya da lanetlenmiş-biriydi. Saçlarını omuz hizasından daha uzun tutuyordu ki ağırlık kabarmalarını önlesin. Fazla bir seçeneği yoktu, ya okullu kızlar gibi onları arkadan bağlayacak, oradan buradan çıkmamalarını umacaktı, ya da açık bırakacaktı. Açık bırakmaya karar verdi; aşağılanma riski daha azdı.

Bir tarak alıp en dağınık kısımları düzeltti. Küçük bir kızken saçlarından nefret ederdi. Saçmdaki vahşi dalgaları annesinden almıştı, ama annesi, kontrol edilemeyen vahşi dalgalı saçlarıyla gurur duyar ve herkesin gözüne çarpmak için onları her türlü kırmızı tonuna boyatır, daha gösterişli bir hale sokardı.

Sweeney'in saçlarını da boyamak istemişti ama Sweeney çocukken bile, hayatındaki sıradanlıklara sarılan biriydi. Saçları kahverengiydi ve öyle de kalacaktı-kırmızı, siyah veya platin rengi değil-kahverengi. Saçının dalgaları gösterişli olsa bile rengi sıradandı.

Tarağı bırakıp kendini incelemeye başladı. İşte. Saçının dışında insanların ilgisini çekecek hiçbir şeyi yoktu. Formda, orta boylu-yani neredeyse orta boylu. Birkaç santim daha uzun olmak hoşuna giderdi. Mavi gözler, kahverengi kıvrık saçlar. Güzel bir ten. Otuz bir yaşındaydı ve hâlâ tek bir buruşukluk yoktu yüzünde. Siyah eteği tam dizinin üstünde, ayakkabıları, teyzelere yaraşır görünmeden de galeriye kadar yürümesine izin verecek cinstendi ve kırmızı süveteri... tek kelimeyle mükemmeldi! Onu neredeyse üstünden çıkarıyordu, ama rengi başını döndürmüştü.

Biraz makyaja ihtiyacı vardı. Malzemelerle ne yapılması gerektiğinden hiçbir zaman emin olamadığı için sadece temel olanları kullanırdı: maskara ve ruj. Palyaço gibi görünmemek için tek sigortası **buydu**. *Ya da annesi gibi görünmemek için*. Bir hakaret gibiydi bu. Sweeney devamlı olarak annesine benzememek ve onun gibi davranmamak için özen gösterirdi. Ressam olmak ailevi benzerlik açısından yeterliydi.

Sweeney galeride kalan resimlerinin birkaç manzara resminden ibaret olduğunu tahmin ettiği için, tamamlanmaya yakın olanları karıştırarak elindeki insan portrelerinden birkaçını aldı ve McMil-

lanlara göstermek üzere dosyasına koydu. Elinde hiç bitmiş bir portre yoktu çünkü onlar biter bitmez sahiplerine veriliyordu.

Dosyasını kolunun altına koyarak galeriye gitmek üzere apartmandan çıktı. Çıkar çıkmaz sıcak eylül güneşi yüzüne vurdu ve bunun verdiği zevkle içini çekti. Takım elbise ve kravat giyen işadamları dışında yanından geçen çoğu insan kısa kollu giymişti. Hem saat hem de sıcaklığı gösteren dijital aygıt, sıcaklığın yirmi altı derece olduğunu gösteriyordu.

Güzel bir gündü. Yürümekten zevk alınacak türden.

Köşede, en sevdiği seyyar sosisli sandviç satıcısının olduğu yerde, durdu.

Yaşlı adam, hayatında gördüğü en sevimli yüzlerden birine sahipti. Devamlı gülüyordu. Dişleri, koyu tenine rağmen bile parıldardı. Takmaydılar herhalde; o yaşta çok az insanın gerçek dişi olurdu. Bir kere Sweeney'e altmış sekiz yaşında olduğunu söylemişti; emekli olma zamanı. Onun gibi yaşlı insanların çekilip, gençlere yol açması gerekirdi. Adam bunu söylerken kahrkaha atmıştı ve Sweeney, onun emekli olmak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu. Sosisli sandviçlerini satıp, müşterilerine gülümsemeye devam ederdi. Sweeney onu New York'a geldiği ilk hafta fark etmiş ve oradan mümkün olduğu kadar sık geçip adamın yüzünü inceleyip sosis yemişti.

Yüzündeki ifadeyi çok etkileyici buluyordu Sweeney. Birkaç defa adamın yüzünün eskizini çiz-

ÇADDI

misti, ama fark edip utanmasını istemediği için çok basit ve özensiz eskizler olmuştu bunlar. Şimdiye kadar tam olarak istediğini yakalamayı başaramamıştı-dünyayla hiçbir alıp veremediği olmayan bir adamın bakışlarını. Adam hayattan zevk alıyordu. Buydu, bir çocuğun gözlerindeki gibi, hiç kötümserlik belirtisi yoktu gözlerinde ve buydu Sweeney'e onu kâğıt ve tuval üzerine resmetme isteğiyle dol-duran.

"Al bakalım, Sweeney." Parasını vererek, adamın uzattığı sosisi aldı, dosyasını bacaklarının arasına sıkıştırıp sandviğine bir ton hardal döktü. "Bugün çok şık giyinmişin. Bir randevun mu var?"

Tabii, ne demezsin. Uzun, çok uzun zamandır... ne kadar olduğunu bile hatırlamadığı zamandır biriyle çıkmıyordu Sweeney. En azından birkaç yıl, belki daha fazla. Özlediğini de söyleyemezdi açıkçası. "İş," diye cevap verdi ve sandviçinden ilk ısırığını aldı.

"Yazık. Oysa bugün çok seksisin," dedi adam Sweeney'e göz kırparak. Sweeney de ona göz kırptı ama bu iltifat karşısında biraz şaşırmıştı. Seksi mi? O mu? Kendisi, hayatında tanıdığı en az seksi insandı. Erkeklerin onun hakkında ne düşündüğüyle ilgilenmek yerine her gün çalışıp kendini renk ve formlarda, ışık ve desenlerde kaybetmeyi tercih ederdi.

Öyle olması gerektiğini düşündüğü için üniversitede birkaç defa birileriyle çıkmıştı. Ama birkaç platonik aşkı dışında erkeklerle çok da ilgilenmemişti. Bu sabaha kadar da en ufak bir şehvet duygusu hissetmemişti-diyet kola reklamından o kadar

etkilenmesine kendi bile şaşırmıştı. Geç filizlenen bu şehvet duygusu onu afallatmış, çünkü hormonsal seklerine yenilip kariyerlerini mahveden kadınlardan olmadığını düşünmüştü hep.

"Bu kıyafetle çok gönül yakarsın sen," diye ekledi sosisçi gülümseyerek.

Komik, diye düşündü Sweeney. Basit bir etek ve süveterin bu kadar ilgi çekebileceği hiç aklına gelmemişti doğrusu. Renk yüzünden olmalıydı. New Yorklular hep siyah giyinirlerdi; bazen şehirde kimse'nin açık renk giysisi olmadığını düşündüğü bile olurdu. Kırmızı kazağının içinde, kargaların arasında kalmış bir kardinale benziyor olmalıydı. Taranmış saçları da bir artı puandı tabii. Lanet olsun, küpe bile takıyordu.

Dosyasını bacaklarının arasından çıkarıp bir elinde sosisiyle yürümeye devam etti. Galeri dört blok ötedeydi, bu da ona sandviğini bitirip, ağzındaki hardalı silmesi için yeterli zaman tanıyordu. Ağzında hardal kalıntılarıyla McMillanları karşılaması pek iyi olmazdı.

Candra'nın görüşmeyi ayarlaması çok hoş bir incelikti. Diğer galeri sahipleri muhtemelen onunla bu kadar ilgilenmezdi. Büyük paralar, geleneksel resim anlayışından çok, ilkel ve modern resimdeydi, ama Candra her zaman ona uygun bir şeyler bulmaya çalışırdı. Bunu, en az satanından en çok satanına kadar resmini sergilediği bütün ressamlar için yapardı. Müşteriyi çeken ve dolayısıyla galeriye her yıl tonlarca para kazandıran doğal bir içtenlik ve sıcaklıkla yapardı. Hoş, aslında Candra'nın para konu-

sunda endişelenmesine gerek yoktu; zira Richard'ın serveti galerinin gelirini solda sıfır bırakacak kadar büyüktü.

Richard Worth'u düşünmek her zamanki gibi huzursuz etti onu. Aslında adamın resmini yapmak isterdi ama sormaya hiç cesaret edememişti. Richard'ın yüzü köşeli ve bakışları keskindi ve Sweeney onun yüzünü bir tır direksiyonun arkasına ya da bir rıhtıma yakıştırıyordu hayalinde. Adamın çok sevdiği İtalyan ipeğinden yapılmış üç bin dolarlık elbiseler içinde çizemezdi onu asla. Richard Worth bir Wall Street dehasından çok, terli tişört adamlarına benziyordu.

Richard ve Candra birbirine çok zıttı. Candra koyu renk saçları ve çikolata gözleriyle çok tatlı ve soylu biriydi, sıradan bir tatlılığı vardı gerçi, binlerce kadının sahip olduğu türden: çekiciydi, ama hari-kulade değil. Candra'nın asıl çekiciliği arkadaş canlısı olmasında yatıyordu. O tatlılığı, sosisçininki gibi, gözlerinde saklıydı. Richard'm karakteriyse sanki kemiklerinde şekillenmişti; sert ve köşeli yüzü erkekliğini kanıtlar gibiydi. Evlilikleri on yıldır sürüyorduysa da bir çift olarak birbirlerine uymuyorlardı. Sweeney onları ne zaman bir arada görse sanki şans eseri yan yana gelmiş odlukları izlenimine kapılırdı. Richard, Candra'nın sıcaklığındaki bir kadının ilgisini çekebilmek için fazla soğuk ve fazla işkolikti. Ama sonuçta özel hayatlarında neler yaşadıklarını kim bilebilirdi ki? Richard belki bazen gerçekten rahatlıyordu.

Sweeney köşeye yaklaşırken trafik işareti yeşil

oldu. Artık hiçbir köşede trafik ışığının değişmesini beklememeye alışmıştı. Bazı sürücüler yeşil ışığın bu kadar kısa zaman yanık olmasına şaşırsalar da Sweeney'in yapabileceği bir şey yoktu bu konuda. Caddeyi

geçerken sürücülere sırtacak gibi olurdu hep. Zaman kaybetmekten nefret ederdi. Bir caddenin köşesinde beklemek de kesinlikle zaman kaybıydı. Resimden uzak geçirdiği her anı çok görürdü; öyle ki yemek yemeyi bile zaman kaybı olarak görürdü.

Bir tek uyumak zaman kaybı değildi. Uyumayı severdi. En sevdiği şeylerden biri gece geç saatlere kadar çalışarak yorgun düşmek ve bilincini kaybetmiş bir halde boşluğa düşer gibi kendini yatağa bırakmanın verdiği o tatlı ağırlığı hissetmekti. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey, o anda yağmurun da yağmasıydı. Bir yandan yağmuru dinlerken uykuya dalmak olağanüstü bir duyguydu.

Bugünlerde uyku bir macera gibiydi, çünkü uykuyla beraber rüyalar gelirdi. Rüyaları her zaman renkli olmuştu ama bugünlerde bol ve canlı renkler içindeydi. Rüyalarındaki renklerin yoğunluğu ve coşkunluğu onu büyülüyordu. Uyandığı zaman o renkleri tuvale dökmeye çalıştığı çok olmuştu, ama kendi karakteristik fırça darbelerinden ve tekniğinden farklıydılar, ona uymuyorlardı, yine de renkleri seviyordu ve rüyalarını hatırlayamadığı sabahlar hep bir hayal kırıklığıydı.

Sandviçini bitirip, kâğıdını torbaya attı ve parmağıyla ağzının etrafındaki hardalı sıyırdı. Sosisleri pek sevmezdi o yüzden bol hardal koyarak ta-

CADDE

dini mümkün olduğunca bastırmaya çalışırdı. Aslında sevdiği bir şeyi de yiyebilirdi herhalde, ama işte sosise hep ordaydı ve onun yüzünü seviyordu, ayrıca hem yolunun üstünde olması ona zaman da kazandırıyordu. Üstüne üstlük, eve gittiğinde yemek yiyerek zaman kaybetmeden resim yapabilecekti.

İnsanlar kaldırımında, cep telefonları dışında kimseyle konuşmadan, kimseyle göz göze gelmeden yürüyorlardı. Sweeney insanların ona bakmayacağını ve böylece de onu bakarken yakalayamayacaklarını bilerekten yüzleri incelerdi. Gözüne çarpan tek tük transparan yüzleri görmezlikten gelmek çok kolaydı; New Yorklu olarak hayaletler bile başkalarıyla göz göze gelmekten kaçmıyorlardı.

Şehrin yüzler açısından çeşitliliği, Sweeney için gerçek bir ilham kaynağıydı. Paris... Paris fena değildi ama ismi bile onu rahatsız ediyordu. Paris'te resim yapmanın öneminden bahseden, kendini beğenmiş çok ressam tanımıştı-annesi onlardan biriydi-ve Sweeney o tür bir ressam grubuna uymuyordu. Buradaki ressam grubuyla uyduğundan değildi, ama New York'ta daha rahat ve görünmezdi. Candra'nın, şehre yerleşmekle ilgili fikrinin harika olduğu ortaya çıkmıştı. Sweeney bir gün ayrılacağını hissetse de, şimdilik burayı seviyordu.

Bir gün şehir onu sıkacaktı; yaşadığı her yer onu eninde sonunda sıkıyordu. Şimdiye kadar tropikal bir manzara yapmayı denememişti ve bir gün Bora Bora'ya yerleşmek için yanıp tutuşacağını hiç sanmıyordu. Bu bütçesiyle olsa olsa Florida'ya yerleşmeyi düşünebilirdi; sonuçta bir palmye her za-

22

man bir palmyeydi. Neyse, şimdilik yüzlerle büyüleniyordu ve bu iş için en iyi yer burasıydı.

Galeri. Richard'ın ısrarıyla yapılmış kurşun geçirmez çift camlı kapıların ardındaydı ve girişteki tabelada basitçe, "Worth Galerisi" yazılmıştı.

Her zamanki gibi ilk olarak kapıda, galeriye gelen herkesi karşılayan Kai'n görüntüsü belirdi ki Sweeney'e göre, cidden görülmeye değer biriydi. Yakışıklıydı; onun için söylenebilecek tek söz buydu. Bir resepsiyonistin yapması gerekenleri yapıyordu ama Sweeney onun resmi görevinin ne olduğundan pek emin değildi aslında-resmi bir görevi vardysa tabii. Bazı kadın müşterilerin ona bakışlarından anladığı kadarıyla adamın orada öylece durması yeterliydi; fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Omuz hizasında parlak siyah saçları, kara, küçük gözleri, çıkık elmacık kemikleri vardı ve dolgun dudakları Sweeney'e onun Polonez kökenli olduğunu düşündürüyordu ki bu, palmye ağaçları çizine isteğini büyük ölçüde artırıyordu. Kai ek iş olarak modellik yapıyor ve akşamları resim kurslarına da gidiyordu. Bayağı meşgul bir adam olmuştu.

Sweeney, Kai ile Candra arasında bir ilişki olduğundan, en azından bir kaçamak yaşadıklarından şüpheleniyordu. Bazen çalışırken etrafında olan bitene karşı çok duyarsız olabiliyordu ama portre çizmek onu yüz ifadeleri konusunda iyi bir gözlemci yapmıştı ve Kai ile Candra arasında bir yakınlaşma olduğunu sezinlemişti birkaç defa. Çok abartılacak bir şey değildi. Sadece bir bakış, bir söz, Kai'm anlık sahiplenme duygusunun dışavurumu. Candra

öyle zırt pırt kendini kaptıracak biri değildi, fakat Kai için ne yazık ki aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Sweeney, Kai'm Candra'ya duygusal olarak bağlanmamasını diliyordu çocuk için, çünkü Candra duygularına asla karşılık vermezdi. Richard'm parası Kai'm güzelliğinden ağır basardı.

Kai bütün gelenleri görebildiği zarif Kraliçe Anne masasından kalkıp Sweeney'in yanında geldi. Kaşlarını kaldırarak "Vay canına Sweeney," dedi. Onu gözleriyle baştan aşağı süzdü. "Çok seksisin." Melodik, Hawaili olması muhtemel hafif bir aksanı vardı. Hayran gözlerle Sweeney'e bakıyordu.

Sweeney biraz kaygılanmış halde kendine baktı. On dakika içinde onun seksi olduğunu söyleyen ikinci erkekti bu. Sade kırmızı süveter tahmin ettiğinden daha ilgi çekiciydi. Bundan sonra onu giyerken daha dikkatli davranmalıydı. Öte yandan da rengine bayılmıştı.

"McMillanlar henüz gelmediler" dedi Kai, Sweeney'in dirseğine dokunarak. Parmaklarını Sweeney'in kolunda dolaştırıyordu. "Beklerken bir fincan çay içmek ister misin?"

Kai yalnızca müşterileri bu şekilde ağırlardı. Sweeney'in kaygıları paniğe dönüşmek üzereydi artık. Bu kırmızı kazağın ne tür bir gücü olduğunu bilmiyordu ama bu kadar erkeğin ilgisinden hoşlanmamıştı. Erkek demek, sorun demekti: italik, büyük "S" ile başlayan ve altı çizili şekilde hem de. Erkekler için, özellikle de Kai gibi yirmi dört yaşında toy olanlar için, zamanı yoktu kendisinin. Ondan fazla yaşadığı yedi yılda kendi hakkında çok fazla şey öğ-

renmişti; kendi kendine daha mutlu bir insandı Sweeney.

Çay fena fikir değildi aslında.

"Earl Grey; bir esmer şeker." Candra çay servisinde Avrupalı geleneklerine uygun olarak hem esmer hem de beyaz şeker ikram ederdi. Sweeney bunu çok medenice bir hareket olarak görüyordu.

"Hemen geliyor." Kai ona muhteşem gülüşünü göstererek çay servisi yapmak için içeri girdi. Sweeney Candra'ya bakındı. Eğer McMillanlar gelmek üzereyse, Candra çoktan gelmiş olmalıydı; randevusu olan konuklarını karşılamak için her zaman çok dakik olurdu.

Sweeney durduğu yerden tüm galeriyi görebiliyordu. İki katlıydı bir yerdi. Odanın iki ucunda dönen merdivenler vardı ama alan genelde boştu ve çok güzel ışıklandırılmıştı. Bu da mükemmel bir görüş alanı yaratıyordu; ama Candra ortalıkta yoktu.

Kai elinde yarı saydam bir porselen fincanıyla döndü. "Candra burada mı?" diye sordu Sweeney, fincanı alırken. Buharını şuaşsız bir zevkle içine çekti.

"Richard'la ofisinde," diye cevap verdi Kai. Kapalı kapıya doğru bir bakış attı. "Sanırım dostça giden işlemler, pek dostane devam etmiyor." Sweeney yüzünü buruşturarak o üstü kapalı cümlelerin manasını düşündü. "Ne işlemleri?"

Kai göz kırptı. "Boşanma, tabii ki."

"Boşanma mı?" Sweeney şaşırmış ve üzül-müştü. Candra'nın evliliğinin mükemmel gitmediğini tahmin etmişti, ama yine de tanıdığı insanların

CADDİ

ayrıldığını görmekten nefret ederdi. Ona çocukken tanık olduğu boşanmaları hatırlattığı için onu hep üzerti böyle şeyler.

"Aman Tanrım bunu bilmediğini söyleme sakın. Neredeyse bir yıldır sürüyor. Sen şehre taşındığından beri. Bunun hakkında hiçbir şey duymadığına inanamıyorum."

Şokuna rağmen, Sweeney neredeyse gülecekti. Çalışırken genel seçimleri bile unutmuştu o; bir boşanma niye gözüne çarpsın ki? Candra'yla arkadaş olmalarına ve genellikle anlaşmalarına rağmen çok yakın dost değildiler. Belki de Candra boşanmanın çok da önemli olmadığını düşünüyordu. Sanat dünyasında boşanmalar o kadar çoktu ki Sweeney insanların neden zahmet edip evlendiklerini merak ederdi.

Kendi anne babası, ikisi birbirleriyle olmak üzere, dört defa evlenmişlerdi. Sweeney'in bir küçük erkek kardeşi vardı. Annesi, onun doğumundan sonra annelik, sanat yaşamını etkiliyor diye kendini kısırlaştırmıştı. Ama babası diğer eşleriyle de çocuk yapmış ve Sweeney'in, iki üç yılda bir gördüğü iki üvey erkek kardeşle üç üvey kız kardeşi olmuştu. Ama babası, kendi *sanatı* olan film yapımcılığını baba olmaktan çok daha fazla önemsiyordu. Sweeney'in onun hakkında duyduğu en son şey, beşinci karısını almak üzere olduğuydu, fakat bu en azından iki yıl önceydi, yani şimdi altı numaralı karısıyla evli olabilirdi. Dört numaraya geri dönmüş de olabilirdi. Sweeney'in bildiği kadarıyla babası, annesiyle bile beraber olabilirdi şu anda. Onlarla sık

sık görüştüğü söylenemezdi Sweeney'in.

"Candra galiba geçen Şükran Gününden hemen sonra ayrıldı evden." Kai'm gözleri dedikodu yapmanın verdiği zevkle parladı. "Noel'den önce olduğunu biliyorum çünkü Doğu Yakasındaki evinde 'On İki Günlük Noel' diye bir parti vermişti. Partiyeye, 'On İki Günlük Özgürlük' diyordu. Hatırlamıyor musun?"

"Ben partilere gitmem" dedi Sweeney olabildiğince nazikçe. En son katıldığı parti kendi sekizinci-yaş-doğum-günü partisiydi. Dondurma servisi yapılmadan önce odasına kaçmış, annesini, çağırdığı yumurcaklarla bağırıp çağırışınlar, onsuz kavga etsinler diye yalnız bırakmıştı. Annesi zaten vanilyalı dondurma almıştı ve Sweeney bundan nefret ederdi. Annesinin teorisine göre bu, bütün çocukların dondurma zevkini tatmin edecek tek dondurmaydı.

Gerçek şuydu ki Sweeney kalabalık içinde pek rahat etmezdi. Sosyal olmak konusunda pek iyi değildi ve eksikliklerinin de tamamen farkındaydı. Hiçbir zaman rahat değildi ve her an aptalca bir şey yapmaktan korkardı.

"Buna gelmeliydin." Kai ona doğru yaklaşip Sweeney'in kolunun iç tarafında gezdirmeğe başladı parmaklarını yeniden. "Yemekler inanılmazdı. Şampanya hiç durmadan aktı. O kadar çok insan vardı ki hareket etmek olanaksızdı. Muhteşemdi."

Kai'm muhteşemlik anlayışı, Sweeney'inkinden farklıydı. Davet edilmediği için çok memnundu, ki aslında davet edilmiş ve bunu tamamen unutmuş

CADDI

da olabilirdi. Partiler Sweeney için kabus gibiydi—kabus deyince, Kai dirseğine ne yapmaya çalışıyordu tanrı aşkına!

Sweeney yüzünü buruşturarak kolunu çekti. Kai'm çapkın olduğunu biliyordu ama daha önce ilgisini hiçbir zaman ona yöneltmemişti ve Sweeney bundan hiç hoşlanmamıştı. Eve gidince, üzerindeki lanet olası süveteri dolabın dibine geri koymaya karar verdi.

"Üzgünüm." Adam hareketlerinin, istenilen etkiyi uyandırmadığını anlayacak kadar akıllıydı. Sweeney'e gülümsedi. "Dediğim gibi, bugün çok seksi görünüyorsun. Denemeye değer, diye düşündüm."

"Teşekkürler," diye homurdandı Sweeney. "Hep 'denemeye değer' biri olmak istemişimdir."

Kai gülmeye başladı. Gerçekten eğlenmişe benziyordu. "Tabii. Onun için taşıyorsun ya o fosforlu ışıklı, kocaman 'Bana Dokunmayın' tabelasını. Her neyse, bir gün kendini yalnız hissedersen beni ara," dedi omuz silkerek. "Ee, neler yapıyorsun? Seni birkaç aydır görmüyorum. Çalışmalar nasıl gidiyor?"

Sweeney omuz silkti. "Bilmem. Bir şeyler yapıyorum ama *ne* yaptığımdan pek emin değilim. Bazı teknikler deniyorum." Bu doğru değildi ama Kai'in omzunda da ağlamaya niyeti yoktu. Resim konusundaki gerilemesinden ve bu konuda hiçbir şey yapamamasından duyduğu rahatsızlığı bilmek zorunda değildi Kai. Eskiden olduğu gibi ince fırça darbeleri kullanarak, renkleri birbirlerine ışık gibi karıştırarak resim yapabilmeyi istiyordu, ama ustalığını yitirmiş gibiydi. O lanet olası canlı renkler

önüne çıkıp duruyor ve onlara ne kadar lanet okusa da içlerinde kaybolmadan edemiyordu. Sadece kullandığı renkler değil bakış açısı da tamamen değişiyordu sanki. Sweeney, olup bitenleri anlayamıyordu ve sonuç hep uyumsuz gibiydi. Hiçbir şeyden değilse de yeteneğinden hep emin olmuştu, ama bugünlerde yeni eserlerinin güvensizliği içinde öyle şoktaydı ki, kimseye gösterememişti onları.

"Ah, gerçekten mi?" dedi Kai, ilgilenmiş gibi gözüktüyordu. Tabii, ilgili gözükmek için para alıyordu ve Sweeney de fazla bir anlam aramadı bakışlarında. "Asmak için hazır bir şeyin var mı? Ne yaptığını görmek isterim."

"Asılmaya hazır birkaç tuvalim var ama acaba *ben* buna hazır mıyım, onu bilemiyorum."

"Şu anda asılı sadece bir parçan var; diğerleri satıldı. Bir şeyler getirsen iyi olur."

"Getireceğim," diye cevap verdi Sweeney. İsteksiz de olsa getirmek zorundaydı. Yeni parçaları satmazsa, aç kalacaktı; bu kadar basitti işte. Eğer kimseye göstermezse de satamazlardı.

Kai saatine baktı. "McMillanlar birazdan burada olur. Umarım Richard öncesinde gitmiş olur. Candra onun buraya gelmesinden hoşlanmıyor; avukatın ofisinde buluşmayı tercih ediyor ve eğer onun yüzünden gecikirse, çok sinirlenir. Richard'm anlaşılmaya yeltenmemesinden dolayı zaten hep sinirli bugünlerde."

"Richard boşanmak istemiyor mu?"

Kai nazikçe omzunu silkti yine. "Richard'm ne istediğini kim biliyor ki? Tek bildiğim pek uzlaştı-

CADDİ

ricı davranmadığıdır. Candra bugünlerde sadece iki ruh halinde görebiliyorsun: ya endişeli, ya da öfkeli."

Öfkeli kelimesi boşanma için normaldi ama *endişeli* kelimesi için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. "Candra belki de boşanma konusunda fikrini değiştirmiş, geri dönmek istiyordur, ama nasıl yapacağını bilmiyordur."

"Ah, Candra en başından beri isteksiz zaten, boşanma konusunda." Kai'm gözleri yepyeni bir dedikodu yetiştirmenin hazzıyla parladı. "Anladığım kadarıyla davayı açan Richard oldu. Candra yüzündeki gülümsemeyi koruyup kararın karşılıklı olduğu süsü vermeye çalışıyor, ama aslında ayrılıktan hiç de memnun değil."

Sweeney, garip şekilde utanıp rahatsız oldu. Candra onu profesyonelce desteklemiş, müşterileri onun tarafına çekmişti. Arkasından böyle konuşmak ilkelere aykırıydı. Bir de şu dedikodu bu kadar çekmeseydi onu. Sweeney, olayları daha da deşip en adi detayları öğrenmek için duyduğu isteği bastırmaya çalıştı.

Dayanılmaz bir istek vardı içinde. Adilik besinlerdeki yağ gibi bir şeydi; hayatı daha tatlı yapan bir şey.

Candra'mn ofis kapısının açılmasıyla kendi isteklerinden kurtuldu. Döndü ve bir an için kendini tam Richard Worth'un gözlerinin içine bakarken buldu. Sweeney yıldırım çarpmışa dönmüştü, aralarında bir anlık elektriklenme oluşmuş gibiydi. Ardından, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle Cand-

rîkû kapıda, Richard'ı kolundan çekiştirerek ti çevirdi ve yine odaya girmesini sağladı. Kapı r kapanırken evli çiftlere özgü kavga sesleri sürdu dışarı.

"Vay vay vay," dedi Kai haince bir tatminle, ârlerini öldürecekler."

CADDİ

2. BOL UM

Sweeney şok olmuş, donuk gözlerle az önce kapanmış kapıya bakıyordu. Az önce olan şeyin ne olduğunu kestiremiyordu, ama bir şeylerin olmuş olduğu kesindi. Bir an için sanki o ve Richard Worth birbirlerine bağlanmıştı. Sweeney bu histen hiç hoşlanmamıştı. Bu rahatsız edici yakınlaşmayı istemiyordu. Yalnızlığından hoşlanırdı o. Kendini, hayatın içinde yuvarlanıp diğer hayatlara çarpan ama durmayan bir topa benzetirdi. Bir an için, sadece tek bir an için, yuvarlanması durdurulmuştu ve Sweeney neden olduğunu bilmiyordu. Richard sadece tanıdık, neredeyse yabancı sayılırlardı birbirlerine. Sanki onu tanıyormuş gibi bakması için hiçbir sebebi yoktu adamın. Sweeney'in de, Diyet Kola reklamını izlerken hissetmiş olduğu mide kramplarının benzerlerini hissetmesi için bir sebebi yoktu.

Bu da son bir senedir yaşadığı değişimlerden biri olmalıydı. Of, çıldıracaktı artık-diğerlerinden nasıl hoşlanmıyorduyse, bundan da hiç hoşlanmamıştı. Lanet olsun! Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu.

Kendini topallayana kadar ön kapılar açılmıştı. Kai'nın yüzünde, müşterilere takındığı o gülümseme vardı. Hayret, ama Kai garip bir şey fark etmemişti. "Senatör ve Bayan McMillan" diye seslendi yanlarına doğru ilerlerken. "Sizi görmek ne kadar hoş. Sizi bir şey ikram edebilir miyim? Çay, kahve? Daha sert bir şey?"

Sweeney, ince, zayıf ve son moda giyinmiş bir bayan, "Çay," diye cevap verirken onlara doğru döndü. Kadının sesi kısık ve incedi. Kocas, "Kahve, sütsüz olsun," derken onun güçlü sesinin altında ezilmişti adeta. Kocasının sesi ne kadar baskındıysa onunki de o kadar silikti.

Sweeney şaşırarak adamı tanıdığını fark etti. Güncel olaylara karşı ilgisizliğiyle biliniyordu ama bu yüz televizyonda o kadar sık görünüyordu ki Sweeney bile tanıyordu onu. Eğer Kai, "McMillanlar," yerine "Senatör McMillan," demiş olsaydı kim olduğunu hemen anlamış olacaktı tabii. Senatör Carson McMillan'm, onu belediyeden eyalet işlerine, oradan da Washington'a kadar taşıyan bir karizması vardı. İkinci dönemdeydi. Parası, çekiciliği, zekâsı, hırsı, yani onu başkanlığa taşıyabilecek her türlü özelliği vardı.

Sweeney ondan hiç hoşlanmamıştı.

Belki de politikacılara özgü o sahte kibarlığı Sweeney'in hoşuna gitmemiş olan şey. Sorun adamın acımasız olması değildi, öyle bir şeyi adayabiliyordu çünkü. Kendisi de resim yapmak için kendine zaman ve yer açmaya çalışırken acımasız olabiliyordu. Adamın çekiciliğinin arkasındaki hor görme

duygusu olabilirdi onu bu kadar itici kılan. Gizliden gizliye, seçmenlerinin aptal ya da kafasız olduğunu düşünen politikacılardan olduğu belliydi.

Öte yandan dış görünüş olarak çok çekiciydi: bir seksen boyunda iriyarı biriydi ve omuzlarıyla göğsü, otoriteyi işaret eden bir genişliğe sahipti. Gür kahverengi saçlarını, şakaklarındaki gri teller tamamlıyor, adamı daha zeki gösteriyordu. Kuaförü gerçekten iyi iş becermişti. Gözleri açık kahverengi, çehresi güçlü ve klasik tarzdaydı. Bir tek çenesiydi işleri bozan, çene hatlarındaki sertlik, adamın, klasik bir güzel olmasını engelliyordu.

Sweeney anında, onun portresini yapmak istemediğini anladı. Adamla aynı odada bulunmak bile istemiyordu. Yine de... yine de ne kadar meydan okuyucuydu. Güzel görünüşünün arkasındaki üstünlük hissini resmedebilir miydi acaba? İfade her şeydi. Senatör McMillan halkın iyiliği için yüzüne hoş bir ifade kondurmayı öğrenmişti. Şu durumda, sadece Kai ve Sweeney'in tanıklığımdayken, halkın önünde kullandığı yüz ifadesi biraz doğallaşmıştı. Sweeney, basit bir etek ve süveter değil de daha şık bir şeyler giymiş ve mücevherler de takmış olsa, senatörün takınacağı tavrın küçümseyen ve aşağılayan bir tavırdan farklı olacağından emindi.

Adama karşı hissettiği küçümsemenin kokusunu bile almaya başlamıştı ki duygularını kontrol altına almayı başardı. Candra bunun için çok çalışmıştı ve Sweeney en azından nazik davranabilirdi. Gözlerini Bayan McMillan'a çevirirken bu zavallı kadın için üzüleceğinden emindi.

ÇADDI

Boş yere. Bayan McMillan kendini açıkça çok üstün görüyordu ve aşağı seviyedeki insanların ona acıması düşünülemezdi. Senatör, halk önünde takınacağı karakteri üzerinde çalışmıştı; kansı öyle bir şeye hiç zaman ayırmamıştı. Kendini güvende hissediyordu. Senatör kariyerini riske etmeyi düşünmedikçe onun yerini alabilecek daha genç bir eş olamazdı. Bu kadının karışacağı her boşanma mutlaka entrikalarla dolu, acı bir hale gelir, halkın gözleri önünde yapılırdı. Bayan McMillan, özellikle öyle olmasını sağlayacak bir insandı.

Senatörün karısı zayıf, şık ve sıkıydı. Saçları şampanya sarıydı-en azından bu haftalık-ve omuzlarının hemen üstünde klasik bir modelde kesilmiş, pırlantalı altın küpelerini gösterecek şekilde arkaya doğru taranmıştı. Kadın tam bir New Yorkluydu. Onu son derece zayıfgösteren ve muhtemelen Sweeney'in bütün gardırobu ve birkaç eşyasına eş değerde, sade siyah bir elbise giymişti.

Kai tepsisinde çay ve kahveyle dönerken Sweeney'in McMillanların yanında sessizce durduğunu fark etti. "Özür dilerim. Sizi tanıştırmayı unuttum," diye atıldı. "Senatör, Bayan McMillan, bu Candra'nın sizinle tanıştırmak istediği ressam Sweeney. Sweeney, bunlar Senatör Carson McMillan ve eşi Margo.

Sweeney, kendini pençesini uzatan bir köpek gibi hissederek elini Bayan McMillan'a uzattı ve kadının bakışlarından anladığı kadarıyla ona göre olduğu şey zaten buydu; bir köpek. Bayan McMillan sadece parmak uçlarını uzattı, herhalde bulaşıcı

bir şeylerden korkuyordu. Eğer senatör bir gün başkanlık yarışma katılmayı düşünecek olursa, yanında çalışanları, karısının seçmenlere daha sıcak görünmesi ve kampanyaya engel teşkil etmemesi için bayağı bir uğraşmak zorunda kalacaktı.

Öte yandan Senatör, Sweeney'in elini ezmeden, kendinden emin ve sert bir şekilde el sıkıştı. Çok güzel bir el sıkışı vardı. Bu, herhalde bir politikacının üzerinden çalıştığı ilk şeydi. Sweeney'in gözlerinin önüne, kapısında "El sıkışması 101" yazan, genç politikacılarla dolu bir sınıf geldi, fakat Senatör, Sweeney'in göğüslerine bakarak bu etkiyi hemen yok etti. Genç kadın, kırmızı süveterin sadece tehlikeli değil, aynı zamanda lanetli de olduğunu düşünmeye başladı. Belki de saçını tarayıp, ruj sürmemeliydi, ama sosisliden sonra pek de ruj kalmamıştır zaten.

Candra'nın ofis kapısı tekrar açıldı. Sweeney rahatlamış bir şekilde döndü. Candra, sinirli ama garip bir şekilde korkmuş görünerek dışarı çıkarken, McMillanları fark ettiği anda yüz ifadesi eski sıcak ve arkadaşça halini aldı.

Candra'nın arkasından Richard belirdi kapıda. Sweeney, başına geleceklerden korkarak adama bakmaktan önce kaçmıyorsa da, sonunda merakına yenilerek gözlerini ona çevirdi. Richard ona bakmıyordu neyse ki. Yüzünde, Candra'nın üzüntüsünden etkilanmış gibi bir ifade yoktu adamin, aksine tamamen sakin görünüyordu. Karşısındaki küçük gruba yarı kapalı gözlerle şöyle bir süzdükten sonra onlara doğru yürümeye başladı. Uzun boyluydu ve kendine iyi

CANDY

bakmış olduğu, formunu kaybetmemek için çalıştığı belliydi. Sweeney, diyet kola reklamını hatırlayarak, Richard'm gömleksiz haliyle ilgili fanteziler kurarken buldu kendini.

Karnında yine bir kramp oluştu Sweeney'in. Aç değildi ama sanki bütün gün yememiş de şimdi taze pişmiş ekmek kokusu alıyormuş gibi ağzı sulandı. Bir kadın Richard'ın üstünde bütün gün ziyafet çekebilirdi. *Sakin yapma Sweeney*, diye uyardı kendi kendini paniklemiş ve utanmış bir halde. Ama adamı çıplak hayal etmesini engelleyemeyecek kadar çok anatomi dersi görmüştü resim sanatını öğrenirken. Kıyafetinin durumundan, formunu kaybetmeye dayanamayacak kaslı bir erkek olduğu anlaşıyordu. Sweeney, onu çıplak ve sırt üstü uzanmış bir şekilde hayale etti. Güzel bir görüntüydü. Rahatsız edici olan, kendini adamın üzerine çıkmış, onu başından aşağı, bir santim bile atlamadan öperken hayal etmektir. Çok ilgi isteyen birkaç bölgesi vardı mutlaka...

"Carson, Margo, gelmiş olmanız çok güzel." Candra'nın sesi Sweeney'i şehvet dolu düşünden uyandırdı. Richard'a baktığını fark ederek, gözlerini ondan çabucak ayırdı. Yanakları utancından yanıyordu ve yüzünün de süveterinin rengini almadığını umarak etrafına bakındı.

Candra onlara doğru gelirken, güzel bacakları, özel olarak diktirilmiş olduğu belli bej rengi takımının kısa eteğinin altında ışıldıyordu. Sweeney kendine gelerek Candra'nın takımının rengini incelemeye başladı. Malzemedeki zenginliği fark etti. Bir

desinatörü diğerinden ayıramazdı ama renkleri asla unutmazdı.

Candra ve Margo havaya bırakılan öpücüklerle selamlaştılar ve Candra bütün çekiciliğiyle senatöre döndü. Senatör, Candra'nın iki elini tutup onu yanğından öptü, öpücüğünün hiçbir şekilde havaya bırakılmadığı kesindi. Sweeney durduğu yerden senatörün Candra'nın ellerine yapışmış olduğunu fark etti ve Candra'nın onlardan kurtulup kendisine dönüşünü izledi.

"Görüyorum ki Kai çoktan bir şeyler sunmuş..."

"Richard," dedi senatör, karısınınki gibi Candra'nın da sesini bastırarak. Sweeney, senatörün, kadınların sözünü kesmeyi alışkanlık haline getirip getirmediğini merak etti. Adam elini Richard'a uzatırken Sweeney, Richard'm gözlerinde orada bulunmaktaki isteksizliğini anlatan bir ışıltı gördüyse de Richard yine de görgü kurallarına uyarak senatörün elini sıktı.

Senatör McMillan varını yoğunu koyuyordu el sıkışmasına; tokalaşan ellerinin üzerine diğer elini de koydu ki bu, sempatik görünmek için yardımcılarından öğrenmiş olduğu bir şeydi şüphesiz. Her neydiyse Richard'da işe yaramamıştı, aksine, adam eskisinden bile kayıtsız görünüyordu artık. "Çok iyi görünüyorsunuz."

"Senatör." Bir selamla olarak nitelendirilebiliyorduyse bile soğuk olduğu kesindi. Bu ikisinin arasında büyük bir arkadaşlık yok, diye düşündü Sweeney. Adamların ikisine de çok yakın durduğu için, senatörün parmak boğumları beyazladığında bunu

CANDI

hemen fark etti-ardmdan Richard'ın de eli aynı şekilde beyazladı.

Sidik yarışı diye düşündü Sweeney, gördüklerine inanamayarak. Her ne sebepleydiyse artık, ya hoşlanmadığından, ya rekabet yüzünden ya da basit bir erkeklik öfkesi nedeniyle Richard'ın elini ezmeye çalışıyordu senatör. Akıllıca bir hareket değildi. Richard onu kendi kazdığı kuyuya düşürdü ve ezilen kendi eli oldu.

"İşler nasıl?" diye sordu senatör, Richard'ın elini sıkarken mümkün olduğu kadar doğal görünecek. Büyük ihtimalle, istese bile bırakamıyordu artık Richard'ın elini. "Böyle bir ekonomide iyi olmalı. İnanılmaz değil mi?"

"Bir şikayetim yok."

Senatörün alnında bir damla ter belirdi. Oyundan sıkılmış olsa gerek, Richard elini çekti. Senatör McMillan ağrıyan elini ovuşturamama akıllılığını gösterdi-kendini gerçekten zor tutmuş olmalıydı.

Pekâlâ, diye düşündü Sweeney. Senatör şimdi de bilek güreşinde Richard'a meydan okusa hiç şaşırtmayacaktı doğrusu. Bu kinin sebebi, Candra'yı öperken Sweeney'in senatörün gözlerinde görmüş olduğu şey miydi, yoksa Richard'ın ondan daha uzağa işeyebilmesi miydi onu kızdıran? Richard, iki türlü-sünü de pek umursamış görünmüyordu, ki bu onun açısından çok olgun bir tavırdı. Senatörle arasındaki her türlü rekabette Richard'ın tarafmdaydı Sweeney; onu pek sevmiyor olabilirdi-onu pek iyi tanımadığı bir gerçektir-ama senatöre gelince, ilk bakışta tiksinişti ondan.

"Roma'ya gideceğinizi duydum." Candra, Margo'ya dönerken, McMillan'ların, Richard'la ikisinin arasındaki sorunları görmüş olmalarını hiçbir şekilde umursamıyormuş gibi rahat bir sesle konuşuyordu, ama Sweeney olanların farkındaydı. Yüzleri inceleme konusundaki tecrübeleri, en ufak bir ifade değişimine karşı bile tetikte olmasını sağlıyordu. Candra'nın gözlerinin etrafındaki gerginlik bir neon lambası gibi parlıyordu.

"Hayır. Carson, yarın sabah acil bir toplantısı var-başkanla," diye cevap verdi Margo. *Gördün mü, biz çok önemli insanlarız,* diyordu ses tonu. "Bu nedenle gezimizi erteledik."

Senatör, yine karısının sesini bastırarak Richard'la konuşmaya başladı. Candra, Margo'yu duymak için ona yaklaşmak zorunda kaldı. Senatör belki de üstünlüğünü kanıtlamak için kadınların konuşmalarını bölüyordu. Kim bilir, belki de onların konuştuğunu bile fark etmiyordu ki bu daha da aşağılayıcıydı.

Sweeney dördünün de sesini duyuyor ama kelimeleri dinlemiyordu. McMillanlar'la, onların Roma'ya yolculuklarıyla ya da borsayla ilgilenmiyordu. Rahatsız olmuş, sıkılmıştı ve işten hemen vazgeçip evine dönüp resim yapmak istiyordu. Richard niye buradaydı ki hâlâ? Adam, senatörün borsa hakkındaki düşüncelerine zerre kadar bile önem vermiyordu. Gitmekle Candra'nın daha rahat edeceğini biliyor olmalıydı. 'Açıkçası ben de rahatlayacağım,' diye itiraf etti Sweeney kendi kendine. Tekrar aynı anı yaşamamak için gözlerini adamdan özellikle sa-

CADDİ

kınıyordu.

"Sweeney'le tanışma fırsatını elde ettiğiniz için çok memnunum," dedi Candra. Sweeney adını duyar duymaz gerçeklere geri döndü ve Candra'nın sıcak gülüşüyle karşılaştı. "Eğer görmek isterseniz, onun resimlerinden tek bir örneğim kaldı. Ama portreler sipariş üzerine yapıldığı için portre örneği malesef yok elimde."

Dosyası kolunun altında, sesini çıkarmadan durdu Sweeney. Onlara çalışmalarını göstermeye hiç niyetini yoktu.

"Önemli değil" dedi Margo sıkılmış bir halde. "Sen tavsiye ediyorsan eminim ki iyidir. Ben aslında bahsettiğin şu yeni VanDern'le ilgileniyorum. Eminim renkleri oturma odasına çok uyacaktır."

Sweeney kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Oturma odası takımını tamamlamak için tablo seçtiği için kadını suçlayamazdı, kendisi için de renkler çok önemliydi. Ama bir... *VanDern?* Adam bu aralar çok meşhur olabilirdi, ama tuvalin üzerine tonlarca renk boşaltıp buna sanat diyen, sinsi ve yeteksiz birinin tekiydi aslında.

"Eminim uyacaktır," dedi Candra da ona katılarak. VanDern'e doğru ilerlediler.

Sweeney'in onların arkasından gitmek gibi bir niyeti yoktu. "Gitmem gerek," dedi dosyasını sıkıca tutarak. Aslında bu işe çok ihtiyacı vardı. Gerçekten çok çok ihtiyacı vardı. Çift Roma'dan döndükten sonra resme başlamasını sağlayacak bir şeyler yapmak adına nazikçe bir şeyler söylemeye karar verdi. Ağzını açtı ve; "Üzgünüm Bayan McMillan ama

portrelerinizi yapamayacağım. Şu sıralar çok meşgulüm."

Söylediklerine kendi bile inanamıyordu. En azından kibarca bir yalan uydurmuştu. Onlardan ilk görüşte tiksindiğini ve onları ancak, ellerinde tırmık tutan keçi ayaklı, boynuzlu yaratıklar olarak çizebileceğini de söylemiş olabilirdi. Kendiyle gurur duyuyordu: Tibetli bir keçi çobanı bu kadar iyi bir yalan uyduramazdı asla.

"Ne?" Margo afallamış görünüyordu. Candra'nın o sevimli yüzü de önce şaşkın, sonra da Sweeney'in bunun üzerine söyleyebileceklerini düşünerek, paniklemiş bir ifadeye bürünmüştü. Sweeney bunun üzerinde düşünmemeyi yeğledi. Aptallara ve ahmaklara tanıdığı toleransın tükenip de Candra'yı gerçekten utandıracak bir şeyler söylemeden önce oradan çıkmalıydı. Arkasını döndü ve koşmadan da olsa hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Dosyasını sol eline almış, sağ eliyle kapı tokmağına doğru uzanmıştı ki, uzun boylu, koyu renk ceketli biri yanında bel irip yolunu kesti. Başının üstünden gelen kalın ses, "Lütfen, izin verin. Ben de tam gitmek üzereydim. İyi günler, Senatör, Bayan McMillan. Kai."

Sweeney, kapının bir başkası tarafından kendisi için açılmasının verdiği şaşkınlıkla iyi günler dilemeyi unuttu. Doğruyu söylemek gerekirse onu asıl şaşırtan şey, Richard'm nazikliğinden çok, yakınlığıydı. Kamına yine kramplar saplandı. Az önce hayalinde soyduğu adamın bir anda yanında belirmesi insanın dengesini bozan bir şeydi.

CADDDİ

Richard, arkalarından kapanması için kapıyı bıraktı ve bir an için, güneş ışığının içeri girmesini önleyen buzlu cama sahip küçük, kapalı antrenin sessizliğinde baş başa kalmışlardı. Adam öne geçip diğer kapıyı da açarken o kadar yakınlaşmışlardı ki Richard'm ceketi Sweeney'in kolunu sıyrdı ve bir anda adamın pahalı parfümünün kokusunu duydu. Sweeney yine hissetti karnındaki o kıvrınamayı, ki onunla beraber dış görünüşüyle ilgili endişeler de sarmıştı bütün benliğini.

Böyle olmazdı. Bu hiç olmazdı. Genç kadın şaşkın bir halde dışarı çıktı. Önce sabahki Diyet Kola reklamı, şimdi de o kadar insan arasından *Richard*. Belki de dolunay falandı. Ama ayın devinimi onun hormon dengesini daha önce hiç etkilememişti. Başka şeyler etkilemişti de sanki! Belki de doktordan randevu alıp, yumurtalıklarının fazla çalışıp aşırı derecede hormon üretip üretmediğini kontrol ettirmesi gerekiyordu. Madem böyle bir şey olacaktı, neden ergenlik döneminde olmadı ki sanki. Sweeney otuz bir yaşındaydı ve hormonsal isteklerine yenik düşmeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

"Sweeney?" Richard elini yüzünün önünde sallıyordu ve Sweeney bir anda gerçek hayata döndü. Yumurtalıklarını düşündüğü şu zaman boyunca ona boş boş bakmış olduğunu fark etti.

"Üzgünüm" diye mırıldandı. "Ne demiştin?"

Adam gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarının hafifçe büktü. "Seni eve bırakmamı isteyip istemediğini sordum. Yağmur çiselemeye başladı."

Gerçekten de başlamıştı **yağmaya**. Günü kasvetli yapan sadece buzlu cam değildi; güneş ışığı gitmiş, galeride bulunduğu kısacık süre içinde gökyüzü bulutlanmıştı. Kaldırımı yağmur damlaları ; .parken Sweeney yukarıya doğru baktı.

Dosyasını korumak istercesine, ona sıkı sıkı sarıldı. Çizimlerinin kuru kalmasını sağlamakla mahvolmalarına izin vermek arasında bir seçim yapmak zorunda kalınca, yapacak başka bir şey kalmamıştı. "Evet teşekkürler, çok isterim. Araban nerede?" diye sordu etrafına bakmarak.

"İşte burada," diye cevap verdi Richard ve eliyle aptığı tek bir hareketle koyu gri bir Mercedes'in yaklaşip önünde durmasını sağladı. Sweeney'e göre, köşede bekleyip yağmurun başlamasıyla beraber izlerce insanın yaptığını bildiği gibi, taksileri durdunmaya çalışmaktan daha akıllıcaydı bu.

Richard, arabanın kapısını açmak için uzanırken, diğer eliyle Sweeney'in sırtına dokundu. Bu dokunuş da, verdiği haz da o kadar beklenmedikti ki Sweeney neredeyse tökezliyordu. Kendini toparlayıp eğilerek arabanın içine girdi ve deri koltukların .zerinden Richard'a yer açmak için yan tarafa kayd. İçi fıkır fıkırdı: kalbi deli gibi çarpıyor, akciğerleri şişip iniyor, karnı ağrıyordu. Bu hayatında hissettiği en inanılmaz şeydi. Aklını kaybettiğini gösteriyor olması çok acıydı.

Richard kocaman gövdesini arka koltuğa sığdırdı. "Sweeney'i evine bırakacağız, Edward," dedi şoförüne.

"Tabii, efendim." Şoförün belli belirsiz bir İn-

giliz aksanı vardı. "Bayan Sweeney'in adresi nedir?"

Richard ona adresi söylerken, Sweeney bir an için onun apartmanın sahibi olduğunu unutup ona şaşkınlıkla baktı. Aslında hatırladığına da şaşırmıştı. Ama borsa dehaları herhalde en ufak detayları bile hatırlıyor olmalıydılar. Gevşemek için kendini zorlayarak inek derisinden inanılmaz derecede rahat koltukta arkasına yaslandı. Tatlı bir kokusu olan pürüzsüz ve yumuşak deriyi okşadı. İyi kalite bir derinin lüksü ve rahatlığıyla hiçbir şey yarışamazdı.

Sweeney yine dayanılmaz isteğine yenilerek Richard'a bakmak için döndüğünde, onu kendisine bakıp halîlçe gülümserken buldu. Garip, Richard'ı gülümserken hiç görmemişti daha önce; adam her zaman çok kontrollü ve mesafeli davranmıştı şimdiye kadar oysa gülümseyişi, sanki çok defa üzerinde çalışılmış gibi içtendi. Sweeney anlık bir yakınlık hissetti ve o da halîlçe gülümsedi. "Sanırım sen de en az benim kadar toleranssızsın saçmalıklar konusunda," dedi, gülümsemesi genişlerken. Richard kafasını geriye atarak içten bir şekilde kahkahayı bastı. Lanet olsun, bu bile içini bir hoş etmişti Sweeney'in.

"Çıkmak için o kadar acele ediyordun ki neredeyse camın içinden geçeceğini sandım."

"Senatör mü, yoksa karısı mı daha kötü bilemiyorum. İkisi de tüylerimi diken diken etti."

"Onlar dışında herkes açıkça görebiliyordu bunu. Kai olabildiğince görünmez olmayı istiyordu, ama eğlenceyi kaçırmamak için terk etmedi orayı." Richard'ın sesi Kai'dan bahsederken çok doğaldı. Sweeney,

Richard'ın Candra'yla Kai'ın arasındaki ilişkiden haberdar olup olmadığını merak etti. Boşanmanın nedeni bu olabilirdi: Richard, sadakatsizliğe güm yumacak ya da sorunlarını evlilik danışmanlarıyla çözmeye çalışacak bir adama benzemiyordu.

Yağmur bir anda şiddetlendi. Yayalar sığınacak bir çatı altı ya da bir taksi aramak için koşuşturuyor bir yandan da şemsiyeler mantar gibi açılıyordu. Sweeney yağmurun sesini zaten severdi ama bugün, çello dinlediği zamanki gibi hızlıca çarpırtıyordu kalbini. Birden bire tatlı bir ürperti hissederek kendini kollarıyla sardı.

"Edward, kaloriferi açar mısın lütfen. Sweeney üşüyor."

"Tabii, efendim."

"Üşümüyorum," diye itiraz etti Sweeney, sebebini bilmeden. Devamlı olarak yaşadığı bu üşüme hissi sanki utanç verici ve kabul etmek istemediği bir zayıflıktı. "Yağmuru dinlemek sarstı beni."

"Sen düpedüz titriyordun. Ceketimi vermemi ister misin?"

İşte yine oluyordu-sanki Niyagara şelalesi bedeninin içinden akıyormuşçasına titriyordu. Adam, en ufak bir değişikliği fark edecek kadar yakından izlemişti onu. Hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilemiyordu, adamın bunu fark etmiş olması mı, yoksa onun ceketine sarılmanın, sıcaklığını hissetmenin, kokusunu duymanın düşüncesiyle hissettiği sıcaklık mı? Sıcaklık fikri hoştu tabii, ama arkasındaki neden değildi. Reklamın onda uyandırmış olduğu hisler, en azından onun reklam bittiğinde

geçmişti. Bu garip his de arabadan çıktuktan ve Richard'dan uzaklaştıktan sonra bitecekti herhalde. Ancak o zamana kadar aptalca bir şey yapmaktan, mesela kendini adamın kollarına atmak gibi aptalca bir şey yapmaktan alı koymalıydı kendini. Bu Edward'ı çok şaşırtmaz mıydı? Aslında en çok da kendisini şaşırtırdı, çünkü asla yapmayacağını bildiği bir saçmalık vardıysa, o da kendini bir erkeğin kollarına atmaktı.

"Sweeney?" Richard elini yine gözlerinin önünde sallıyordu. Adam hâlâ gülüyordu. Bir an önce ikisini de yapmaktan vazgeçmesini diledi Sweeney. Biri can sıkıcı, diğeri fazlasıyla rahatsız ediciydi.

"Efendim?"

"Ceketimi istiyor musun?" Adam, onu üzerinden çıkarmaya başlamıştı bile.

"Ah, hayır, teşekkürler. Üzgünüm, dalmışım."

"Fark ettim," dedi Richard. Gözlerini kısarak tekrar gülümsedi. Sweeney'in itirazına rağmen ceketini üstüne örttü.

Sweeney zevkten neredeyse inleyecekti. Tam hayal ettiği gibiydi; o kadar sıcaktı ki eriyeceğini düşündü. Ceketini yüzüne doğru çekerek, bir tiryakinin sabahleyin ilk sigara dumanını içine çekmesi gibi, kokusunu içine çekti.

"Süveterini kapatmak için bir şeyler yapmalıydım," diye açıklama yaptı Richard, yaramaz bir ses tonuyla.

"O lanetli bir süveter. Eve gidince yakacağım onu."

"Boşuna uğraşma. Asıl yıkıcılığı içindeki sağ-

lıyor."

Ah, Tanrım. O da hissetmişti.

Sweeney kamına yumruk yemiş gibi oldu. Adamın gözlerinde görebileceklerinden korkarak ona bakamadan dondu kaldı. Bu sadece kırmızı süveterle ya da garip bir ay devinimiyle ilgili bir şey değildi. Nasıl bu kadar emin olabildiğini açıklaması mümkün değildi; tecrübe olamazdı çünkü yanlış ilişkilerin hayatını mahvetmesine izin vermemeyi ilke edinmiş biriydi Sweeney. Richard, bir saat içinde onu fark eden üçüncü erkekti evet, senatörün bakışlarını da sayacak olursa dördüncü, ama onun bakışları takdirden çok aşağılama taşımıştı beraberinde. Fakat Richard'ınki farklıydı. Kai'nın açıkça yaptığı taciz gibi değildi hiçbir şekilde, ama sonuçta Kai kolay lokmaydı ve Richard... Richard'sa değildi.

Adam bir boşanma sürecinin içinde olmasaydı; sweeney'in kariyerinde çok önemli bir yere sahip bir kadından ayrılmak üzere olmasaydı, Sweeney ondan gerçekten etkilenecekti. Hayır, dürüst olmalıydı. Bütün sağduyusuna rağmen zaten baştan çıkmıştı. Neyse, etkilenmiş olması, herhangi bir şey yapacağı anlamına gelmiyordu. Zaten hayaletler görüp, yaklaştığında trafik ışıklarının yeşile dönmesine neden olan bir kadın, hayatını daha da zorlaştırmak için üstüne bir de erkeğe ihtiyaç duymazdı. Hayaletleri idare edebilirdi, ama erkekleri asla; özellikle de Richard gibi bir erkeği. Onun diğer erkeklerden daha büyük bir sorun olduğunu düşünmesini sağlayanın ne olduğunu bilmiyordu.

Ne var ki onu izleme, onu inceleyip bütün hat-

lanın ezberleme isteği yine baskın çıkıyordu. Gözlerini, adamın koyu renkli, bilgili ve yoğun bakışlarından uzak tutmak için aşağı baktı ve birden onun ellerini gördü. Oldukça güzel elleri var, diye düşündü şaşırarak. Her zaman şık giyinmiş bir rıhtım işçisi olduğunu düşünmüştü Richard'm, ama daha önce ellerine hiç dikkat etmemişti ve şimdi bunun nedenini merak ediyordu. Ellerinin şekilleri güzeldi; gücün güzelliğini taşıyorlardı tıpkı, Michelangelo'nun *David* 'ndeki gibi uzun ve güçlü parmakları vardı. Birkaç çizik ve sertlikler, ama manikürlü tırnaklar. Senatör McMillan gücünü bu adam üzerinde demekle büyük aptallık etmişti.

Olayı hatırlayınca gülmekten kendini alamadı. "Eminim senatonun *senin* elini sıkmayı bir daha deneyeceğini sanmıyorum," dedi.

Richard kara kaşlarını kaldırarak, "Sen de o çocukça numarayı gördün mü yani?" dedi.

"Evet. Önce onun parmakları sonra da seninkiler bembeyaz kesildi. Ter içinde kalmıştı. Neredeyse kahkahayı basacaktım."

Adam güldü. "Pek de medeni sayılmazsın değil mi? Bunu daha önce fark etmemiştim."

"Sidik yarıştıran ben değildim," diye belirtti Sweeney, onu medeniyetsiz olarak görmesine biraz alınarak. Kendini gayet de medeni bir insan olarak görürdü. O, hiç kimsenin elini o şekilde sıkmazdı, kendi elini acıtmaktan korkardı. Bu belki de başkasını incitmeyi istememekle aynı şey değildi, ama aynı kapıya çıkardı, eh, bu da bir şeydi.

"Haklısın, değildin," diye cevap verdi Richard.

Yine gülümsüyordu. Dışarı bakınca, Sweeney'in evine yaklaşmış olduklarını fark etti. "Yolculuk fazla uzun sürmedi" dedi ve sesinde çok memnuniyetsiz bir ton vardı.

Sweeney ona bütün trafik ışıklarının neden yeşile döndüğünü veya trafiğin garip bir şekilde bir anda neden açıldığını anlatmadı.

"Bu akşam benimle yemek yer misin?" dedi Richard Sweeney'e dönerek. Şimdi daha da yakındılar; adamın omzu Sweeney'in omzuna, sol bacağı kendi sağ bacağına değiyordu. Sweeney'in sağ tarafı gittikçe ısınıyor ve onu daha ne kadar ısıtabileceğim görmek maksadıyla adama yaklaşmak için büyük bir istekle dolmasını sebep oluyordu. Eminim yeterince ısıtır, diye düşündü. Yakacak. Eritecekti

"Tanrım, hayır!!"

Richard güldü. "Lütfen duygularımla oynam."

Sweeney ergenlik çağında bir genç gibi kızardı. Belki bir gün doksan yaşına geldiğinde nazikçe yalan söylemeyi öğrenebilirdi. Aslında McMillanları iyi idare etmişti, ama bu yılda bir kere oluyordu.

"Onu demek istemedim... yani sen seks, zaman ve buna benzer şeyler isteyecek bir karmaşa yaratırsın ve şu anda hayatımda bu gibi şeylere yer yok. Bunlar için vaktim yok." Harika. Adam yine gülmeye başlamıştı. Sweeney ne söylediğini fark edince yerin dibine girmek istedi. Onun yerine yüzüsüzce devam etti. "Bir de Candra var. Bana diğer galeri sahiplerini tanımayacağı imkânlar tamdı. Bir yıldır

ayrı yaşıyor olabilirsiniz, ama... Her neyse bence iyi bir fikir değil."

Richard, anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle uzun bir süre hiçbir şey demeden onu izledi. "Yine sorarım denerim," dedi sonunda.

Bu iki kelimenin neden bir tehdit gibi geldiğinden emin değildi Sweeney, ama kesinlikle öyleydi. Richard Worth geri çevrilmeye pek alışık olmayan bir adamdı. "Dene," diye cevap verdi, Ivlercedes evinin önüne çekerken. "Ben de seni yine reddederim." Richard'ın ceketini üstünden alıp ona geri verdi ve kapıya uzandı.

"Saçmalama" dedi Richard, elini tutarak. "Islanmanın bir anlamı yok. Şemsiyem var ve seninle kapıya kadar geleceğim."

"İdare edebilirim, teşekkürler."

"Peki ya dosyan."

Kahretsin onu unutmuştu. Yağmur çok şiddetli yağıyordu. Kaşlarını çatı. "O kadar tatmin olmuş gözükmene gerek yok," diye homurdandı, adamın eline düşmüş olduğunu bilerek.

Richard şemsiyesine uzanırken garip bir gülümseme belirdi yüzünde. "Tatlım, tatmin olduğum zaman nasıl gözüktüğüm hakkında en ufak bir fikrin yok."

Evet, yoktu. Ama Sweeney tahmin edebiliyordu ve gözlerinin önüne gelen sahne karnında yeni krampların oluşmasına sebep oldu. Richard eğilip onu dudaklarından öptü. Yumuşak, sıcak ve muhteşem bir öpücüktü. "Bunu bir düşün," diye fısıldadı adam. Sonra şemsiyesini koruma kalkını gibi aç-

52

rak dışarı çıktı ve Sweeney arabadan çıkarken kapıyı tuttu.

"Bunu bir düşün," diye taklidini yaptı Sweeney, Richard'ı kahkahalara boğarak. "Canın cehennemine." Sweeney o kadar sinirlenmişti ki arabadan çıkarken eteğinin bacaklarından yukarı kaymasını bile umursamadı. Bakarsa baksın; zaten en fazla bunu yapabilecekti.

Beraberce kaldırırma çıkıp kapıya doğru ilerlediler. Richard'ın dosyasının ıslanmaması için gösterdiği özeni takdir ettiyse de onu yine de tekmelemek istiyordu. Kapıya vardıklarında Richard onu orada bırakıp beklemekte olan arabaya döndü, Sweeney de onun gitmesini beklemeden apartmanın içine girdi. Richard'ın egosunun tatmin edilmeye ihtiyacı yoktu ama Sweeney'in güvenli, izole dünyasına geri dönmeye ihtiyacı vardı.

Düzensizliğe değil düzene; heyecana değil huzura ihtiyacı vardı. En çok da resim yapmaya. Elinde bir fırçayla tüm dünyayı dışarıda tutabilirdi.

3.BOLUM

Bunu bir düşün. Peki, düşünmüştü işte. Çok direnmesine ve artık çılgılık atacak noktaya gelmesine rağmen düşünmüştü. Resim yapabileceği onca zaman boyunca tuvalin karşısına geçmiş, elinde fırçayla boşluğa doğru aşık gençler gibi saatlerce anlamsızca bakmıştı. Asıl problem Richard'ın ona ilgisinden çok, kendisinin Richard'a olan ilgisiydi. Onu en çok rahatsız eden şey de Richard'ı düşünmekten kendini alamamasıydı. Diğer erkeklerin birbirinden farkı olmadığı için onları kafasından atması kolay olmuştu; tabii onları gerçekten kafasına takmış da sayılmazdı. Hiçbiri heyecanlandırmamıştı onu. Richard içinse aynı şeyi söyleyemezdik.

Bir erkeği böyle saplantı haline getirdiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Ona karşı hissettikleri hiçbir sonuca varmayacaktı, o yüzden onun arkasından bu kadar düşünüp zaman kaybetmesi çok anlamsızdı. Başka bir erkeğin daha fazla bir şansı olacağından değil ama bu kişinin *Richard* olması onu tekrar tekrar şaşırtıyordu. Şu ana kadar var ol-

mayan libidosunu harekete geçirecek erkekleri düşünecek olsa Richard hiç aklına gelmezdi. Richard, Sweeney'in iş arkadaşıyla evliydi ve şu an çok acımasız bir boşanma davasının içindeydi ve bu, ondan uzak durması için yeterince iyi bir nedendi.

Tamam. Aklına yatmıştı. Şimdi bir de kalbine anlatabilse belki işe koyulabilirdi.

Yağmur durmuştu ama hava hâlâ bulutluydu. Stüdyosuna parlak ışıklar yerleştirdiyse de güneş ışığı gibi olmuyordu. Normalde bu onu pek rahatsız etmezdi, ama şimdi St. Lawrence'da çektiği bir fotoğraf üzerinde çalışıyordu ve gün ışığı olmadan renkleri bir türlü istediği hale getiremiyordu. Tik-sintiyle fırçayı terebentinin içine attı. Kimi kandırıldığını sanıyordu? Renkleri zaten doğru dürüst yakalayamıyordu artık. Neredeye bir yıldır bu böyleydi.

Bu değişimi tetikleyen bir tane olayı parmakla göstermek istiyordu ama yapamıyordu. Aklında her şey çok belirsizdi. Clayton'daki trafik ışıklarının yeşile dönüşmesi neden dikkatini çekmişti ki sanki? Hep böyle olurdu zaten. Bitkileri gereğinden fazla mutlu gözüküyorlardı, ama önceleri bunu, kendi itinasız yetiştirme tarzına dayanabilecek sağlam bitkiler almış olabileceğine yormuştu. Belki hâlâ tüm olan buydu. Aslında önceleri onları bir düzene sokması gerekmişti, ama şimdi ne yaparsa yapsın sağlıklı büyüyorlardı. Şehre taşınmak bile etkilememişti onları. Noel kaktüsü yılda birkaç kere açmış, annasları dolgun, sulu ve lezzetli, eğretilerleri gür ve mızımız çiçeklerini, dairenin neresine koyarsa koyarsun, yaprakları dökülmüyordu.

Sweeney farklı olmak istemiyordu. Ebeveynlerinin, yeteneklerini her türlü korkunç, bencil davranışları için bir bahane olarak kullandıklarını ve bunun, diğer insanların hayatlarında yarattıkları yıkımı görmüştü. Öyle olmak istemiyordu. Resme karşı yeteneği olan sıradan, normal bir insandan başka bir şey olmak istemiyordu; bu, zaten yeterince farklı, ama idare edebileceği bir şey olurdu. Elektronik zaman ayarlayıcılarım bozan, doğayı etkileyen ve hayalet gören bir ressam olmak-bu katlanabileceğinden fazlaydı. Annesi bile o kadar ileri gitmemişti-bir ara metafizikten ilham almaya çalışmış olduğu doğrudu ama bu, Sweeney'in hatırladığı kadarıyla esrar içmekten ibaretti. Ahh, annesi her şey için bahane bulabilecek insanlardandı.

Fırçalarını temizlerken içini çekti. St. Lawrence'ı bugün yapması imkânsızdı zaten pek bir ilerleme kaydetmemişti. Nehir onu eskisi gibi büyülemiyordu. En sıradan bir yüzün bile sahip olduğu çekiciliğe sahip değildi.

Sosis satıcısının gülün yüzü belirdi bir anda gözünün önünde. Bu görüntüyü düşünürken kafasını kaldırdı. Gri saçları dışında çok genç görünüyordu hayalinde. Acaba yirmi yaşındayken nasıl gözüküyordu? Ya da on? Altı yaşında, ağzında birkaç dişi olan, dünyaya gülümseyen bir çocuk gibi düşündü onu.

Farkında olmadan ısıklık çalarak resim defterine uzandı. Onu farklı yaşlardaki haliyle aynı tuvalin üzerinde çizmek ilginç olacaktı.

Bazı ressamlar kabaca bloklar çizerlerdi oran-

lan tutturabilmek için. Ama Sweeney aynı zamandı bir eskiz ustasıydı da. Genelde ilk eskizler üzerinde, daha çok gölgelendirme yapmak ve detay eklemek için, gereğinden fazla zaman harcardı. Şansına bu sefer sosisçinin o tatlı yüz ifadesini unutmamıştı. Uzun zaman sonra ilk defa her şey yerli yerine oturuyordu.

Sosisçinin adı Elijah Stokes'tu. Tezgâhını her zamanki saatinde kapatıp, elindeki parayı saydı. Parasını alıp bankaya doğru yürüdü ve on beş dakika sırada bekledi. Aslında mevduatını ATM'ye de yatırabilirdi ama makinelerle değil, insanlarla iş görmekten, elinde damgalanmış mevduat makbuzu ile bankadan çıkmaktan hoşlanırdı. Eve gittiğinde de ilk işi makbuzu bir dosyaya koymak olurdu her zaman. Belgeleriyle titizce ilgilenirdi, annesinden o şekilde görmüş olması bir sebepti, ama bundan da öte, yaşlandıkça detaylarla ilgilenmenin onu birçok sorundan kurtardığını fark etmiş olduğu için daha dikkatli olmayı öğrenmişti.

Elijah, tam kırk dört yıl boyunca aynı kadınla evli kalmıştı, ta ki karısı beş yıl önce ölene kadar. Birbirinden, birbirinden güzel iki çocuk getirmişlerdi dünyaya. Onları üniversiteye yollamış, işe girip evlenmelerini, kendi ailelerini kurmalarını ve kendi çocuklarını yetiştirmelerine şahit olmuşlardı. Doğru şeyi yaptığını bilmenin verdiği tatmin büyük olurdu ve Elijah, iki çocuğunu da doğru yetiştirmiş olduğunu biliyordu.

Tezgâhını uzun zaman önce kapatabilirdi; parasını biriktirmiş, küçük ama akılcıca yatırımlar yapmış ve onların gelişip büyümelerini izlemişti. Paraya ihtiyacı yoktu; Sosyal Güvenlik parasıyla beraber kendi yatırımlarından gelenlerle şimdi yaşadığı gibi yaşayabilirdi-zaten kazandıklarının çoğunu biriktiriyordu. Fakat ne zaman emekli olmayı aklından geçirse çocukları ve beş güzel torununu düşünür, şimdi biriktireceği paranın ileride onların eğitiminde ne kadar önemli bir pay olacağıyla ilgili hayal kurardı. Birkaç yıl daha çalışmak ona zarar vermezdi; yetmiş, emeklilik için iyi bir yaştı galiba.

Eve dönerken yağmur başladı. Şapkasını biraz daha aşağı çekerek yoluna devam etti. Azıcık yağmur kimseye zarar vermezdi. Bulutlar yüzünden erkenden alacakaranlık çökmüş, sokak lambaları yanmıştı. Yazın sonu hızla yaklaşıyordu; doğrudan Kanada'dan gelmiş gibi görünen yağmurun içinde sonbaharın soğukluğunun, tazeliğinin kokusunu alabiliyordu sanki. İlk bahar ve son bahar en sevdiği mevsimlerdi, çünkü hava ne çok sıcaktı ne de çok soğuk olurdu. Kıştan ise nefret ederdi; soğuk kemiklerini ağrıttıyordu. Bazen emekliliğinde güneye gitmeye düşünse de oğullarını ve torunlarını bırakamayacağını gayet iyi biliyordu.

Hvinden yaklaşık üç blok ötede, çevre bozulup tekin olmaktan çıkıyordu. Bazı kaba saba tipler dolaşıyordu sokaklarda bu ara. Oğulları başka bir mahalleye taşınmasını istiyordu, ama Elijah büyük oğlunun doğumundan beri bu evde yaşıyordu ve anıları silmek çok zordu. Karısı o eski mutfakta ağız sulan-

dinci binlerce yemek yapmış ve oğulları o evin yerlerinde koşuşturmuşlardı. Evi güzelleştirecek o kadar çok şey yapmıştı ki karısı, Elijah o öldükten sonra hiçbir şeye dokunmamış ve daire artık dökülmeye başlamıştı. Değişiklik yapmak istememişti. Her nasıl oluyorduysa, her şeyi karısının istediği gibi bıraktığında, onu daha iyi hatırlayabiliyordu.

Yürürken aslında dikkatli olurdu Elijah, ama bu sefer, sadece bu sefer, tamamıyla hayallere dalmış, çevresine bakmıyordu. Serserinin teki gözleminde çılgın bir ifadeyle ara sokaklarından birinden fırlayıp yolunu kesti. Elijah serserinin sivilceli yüzünü ve çürük dişlerini algılayamadan kafasının sol tarafında bir patlama hissetti.

Darbenin gücüyle yere yıkıldı Elijah. Serseri eğilip yaşlı adamı kavradı, onu gölgelerin arasına çekti. Saklanmış olduğu aralıktan çıkalı sadece dört beş saniye geçmişti. Yaşlı adam hiç hareket etmemişti ama, serseri, sırf hoşuna gittiği için, iki kere daha indirdi sopayı Elijah'ın kafasına. Eğilip yaşlı adamın cüzdanını aldı ve saymadan içindeki parayı alıp cebine koydu. *Lanet olsun*, hiç kredi kartı yok. Tiksintiyle adamın cüzdanını yere fırlattı ve bakışlarını yere çevirerek aralıktan fırlayıp gitti. Önceden planlanmış bu operasyonun tamamı olsa olsa yirmi saniye sürmüştü.

Elijah Stokes dikkatli bir adamdı ve asla fazla nakit taşımazdı yanında. Serseri sadece yirmi yedi dolar alabilmişti. Elijah, alacakaranlığın çökmüş olduğu o daracık aralıkta yerde yatarken yağmur damlalarını hissedebiliyordu yüzünde, ama bu his garip

bir şekilde çok uzaktı ona. Anlık bir sezikle ölmek üzere olduğunu anladı ve çocuklarını düşünmek istedi-ama kafası sanki pek yerinde değildi ve çocukların yüzlerini gözünün önüne getiremiyordu. Peki ya karısı... evet, işte orada duruyordu, melek gibi gülüşüyle gülümsüyordu ve bu da yeterliydi Elijah için.

"*Riziko'ya* hoş geldiniz!" diye bağırdı sunucu, her sözcüğü uzatarak. Sweeney, kucağında bir kase patlamış mısırla beraber, rahat ötesi, puf puf koltuğuna kıvrıldı. Üç yarışmacı da tanıtıldı ve Sweeney her zamanki gibi isimlerini bile duymadan yüzlerini incelemeye koyuldu. Ortadaki, diye düşündü. O kazanacak. Cin gibi gözüküyordu, gözleri zekâyla parlıyordu. Kendi kendine hangi yarışmacının kazanacağını tahmin ederek oyun oynamayı severdi Sweeney. Gerçi son zamanlarda pek de terleten bir oyun değildi hani.

Şansı ciddi ciddi sinirlerini bozuyordu Sweeney'in. Trafik işaretleri tamamdı, ama bu şeyin *Riziko* 'yit da etkilemesi haksızlıktı. Bu şovu seviyordu!

Alex Trebek kategorileri okuyarak yarışmayı başlattı.

"*Gerilim Romanı Yazarları.* "

"Dick Francis," dedi Sweeney, bir yandan bir avuç mısır atarak ağzına.

"*Sert içkiler.* "

"Absent," diye atıldı.

ÇADDI

"İngiliz Kraliyet Ailesi. "

"II. Charles. Bu çok kolay."

"Bilim "

"Soğuk füzyon-bu kadarı da olmaz artık."

"Eyaletler. "

"Delaware. Bu kadar bariz olmamaya çalış."

"Ve son olarak, *Uzayın Derinlikleri*."

"Kuasar tabii ki." İpuçlarını öğrenmeden soruların ne olacağını tahmin etmek de kendi kendine oynadığı başka bir oyundu. Son zamanlarda bunda da çok iyiydi.

Önceki yarışmadan kazanmış olarak gelen yarışmacı, Sert İçkiler kategorisiyle yarışmaya başladı. Alex ipucunu okudu. Yarışmacı afallamış halde panoya, sanki onu cevabı söylemesi için zorlayabilmiş gibi bakakaldı. Zil çaldı ve ortadaki yarışmacı "Apsent nedir?" diye atıldı.

Sweeney uzaktan kumandaya uzandı ve Alex'in cevabı doğrulamasını beklemeden televizyonu kapattı. Doğru olduğunu biliyordu. Bugünlerde neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hep biliyordu zaten.

Bir tedirginlik vardı üzerinde bu akşam, daha önce hiç hissetmediği kadar huzursuz hissediyordu kendini. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve yağmuru izlemeye başladı. Yağmura bayılırdı; genelde onu yatıştırırdı. Bu gece sihir işe yaramıyordu.

Onu bu kadar gergin yapan şey Richard'a karşı duyduğu şehvet değildi. Şaşırılmıştı tabii, böyle şeyler normalde onun başına gelmezdi, ama sonuçta çok da abartılacak bir olay değildi. Kadınlar her za-

man erkeklere karşı şehvete kapılırlardı. Sweeney bu konuda bir şey yapmamayı seçti, mevzu kapanmıştı. Her neyse, heyecanı bayağı sarhoş ediciydi aslında. Etki altındayken insanların anlamsız davranışlarda bulunabileceğini anlayabiliyordu. Hormonlar, viski kadar güçlü ve iki katı kadar sinsiydi.

Hayır, diye düşündü, sorun ne Richard ne de kendisinin adama karşı hissetmiş olduğu güçlü çekimdi. Bu düşünceyi, kısmen de olsa, kafasından attı. Şimdi hissettikleri başka bir şeydi, yumurtalıklarıyla ilgisi olmayan çok daha derin bir huzursuzluktu. Kendini üzgün, hatta kederli hissediyordu ve bunun sebebini anlayamıyordu.

Birkaç eskiz daha yapmak istediye de konsantre olamıyordu. Televizyon de ilgisini çekmiyordu ve sonunda bir battaniyeye sarınıp kitap okumaya karar verdi ve kafası artık uykusuzluktan düşmeye başlayana kadar bir saat kitap okumayı başardı. Saat daha dokuzdu, ama madem uykusu gelmişti, yatağa gitmek en iyisiydi.

Yağmur bir dinip bir başlıyordu. Sweeney, yorganının altına kıvrılırken büyük bir zevkle içini çekti çünkü elektrikli battaniye yatağını güzele ısıtmıştı; yatağın içine girmek, kozaya girmek gibiydi. Tabii ki Richard'ın ceketini kadar güzel değildi ama yine de harikaydı. Sweeney gerindi, soğuk ayak parmaklarını oynattı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Gece yarısını biraz geçte battaniyenin altında rahatsızca dönmeye başladı. Ellerinde sanki bir şeyleri itiyor, kafası yastığın üstünde ileri geri gidip ge-

liyor, göz kapaklanysa titriyordu. Koşuyormuşçasma nefes nefese kalmıştı.

Sonra birden duruldu. Nefes alıp vermesi bile bir an için kesildi.

Tekrar nefes almaya başladığında gözleri açıldı. Uzaklara bakıyor gibiydi gözleri. Yataktan kalktı ve ışıkları bile açmadan stüdyosuna doğru yürüdü, çıplak ayaklı olarak. Hiç ışık açmamış olmasına rağmen sokaktan gelen ışık, dağınık odanın içinde hiçbir şeye çarpmadan yol alması için yeterli gibiydi.

Birkaç şövale duruyordu odasında ve hepsinin de üstünde tuvaler vardı. Bir tuvali kaldırıp masanın üzerine yatırdı, yerine boş bir tane koydu.

Hareketlerinde en ufak bir güvensizlik olmadan bir tüp boyayı alıp paletin üzerini kırmızıyla doldurdu. İlk fırça darbesi tuvalin üzerinde kıpkırmızı bir şerit bıraktı. Ardından siyaha uzandı. Siyahı çok kullandı.

Fırçasını sessiz bir ustalıkla hareket ettirir halde, iki saat boyunca tuvalin önünde durdu. Penceresinin altından geçen itfaiye arabasının sirenlerini duymadı. Çıplak ayaklardaki ürpertiği hissetmedi. Bir kere bile titremedi.

Birdenbire, sönen bir balon gibi kendini bıraktı. Fırçasını siyaha batırıp son olarak tuvalin altına hafifçe dokundu, sonra fırçalarını özenle terebentine batırdı ve stüdyoyu, geldiğindeki kadar sessizce terk etti. Karanlık dairesinde, kendi ayak izlerinden yürüdü. Üzerinde pijamaları olan, çıplak ayaklı, kıvrık saçları omuzlarına dökülmüş zayıf bir figürdü. Bir hayalet gibi hareket ederek hızlıca yatak odası-

na ve sıcak yatağına geri döndü.

Saat altı buçukta saatin alarmı çaldı. Sweeney elini yorganın altından uzatarak iğrenç sesi susturdu. Kahve kokusunu duyunca yataktan çıkmayı başardı. Bir çift kaim çorap giyerek Frankenstein'in canavarı gibi sallana sallana yürüyerek mutfığa gitti. Her sabah yaptığı gibi, elektronik mucizeler ve kendisini hazır bekleyen kahve için tanrıya teşekkür etti ve günün ilk kahvesini eline aldı. İlk sıcak yudumu içini ısıtırken, kahveyi dökmeyecek kadar uyanmış halde duşa doğru yol aldı.

On dakika sonra ısınmış ve iyice uyanmış halde, üstünde eşofman ve elinde, artık içilebilir haldeki kahvesiyle beraber dünyada en sevdiği yer olan stüdyosuna gitti. Oda binanın köşesinde kaldığı için iki duvarında da pencereler vardı. Aslında iki duvarın *tamamen* pencere olduğunu söylemek daha doğru olurdu. Fabrika pencereleri gibi uzun ve kocamandırlar, ama Sweeney binanın daha önce ticari amaçlı kullanıldığını zannetmiyordu. Güneşli günlerde ışık inanılmaz oluyordu.

Ama henüz çok erkendi, o yüzden ışığı açıp odayı bir anda kör edici bir ışıkla doldurdu. Tavan dan sarkan, metalden yapılmış kocaman lambaların ışığı çok güçlüydü. Odada hiç gölge yoktu, ki bu harikaydı aslında, ama Sweeney yine de doğal ışığı tercih ediyordu.

Stüdyosunun her santimetrekaresini ezbere bildirdi. Gözüne çarpan ilk şey masanın üzerindeki tu-

valdi. Yüzünü asarak ona doğru yürüdü. St. Lawrence tuvaliydi ve onu masanın üzerine koymadığına emindi; onu şövalenin üzerinde bırakmıştı. Bir ürperti geldi içine. Tuvali kim yerinden oynatmıştı ve ne zaman olmuştu? Yerinde başka bir tuval duruyordu ve Sweeney, arkasından dolaşp ne olduğuna görmeden önce bir süre ona arkasından baktı tedirgince.

Donup kalmış bir şekilde tuvale bakakaldı. Mavi gözleri kocaman açılmış, dudakları uçuklamış, elleri kahve fincanının etrafında kenetlenmişti.

Çirkindi. Hayatında gördüğü en çirkin şeydi. İki apartmanın arasında, kirli, pislik dolu aralıkta bir adam uzanmaktaydı. Bir şekilde yükseklik görüntüsü veren iki siyah kocaman şeyden ibaret de olsa binalar, şu anda tam olarak neye baktığının farkındaydı. Adamın kafasıyla ilgili bir sorun vardı. Burun deliklerinin etrafında kan gölcüğü oluşmuş, incecek bir şerit halinde sol kulağından sızan kan kulağını çevreleyerek gri saçlarının içine yayılıyordu.

Bir süre adamın yüzüne onu tanımadan baktı. Gözleri açık, manasız ve ölümün etkisiyle donuklaşmıştı. Ama sonra yüzlerce defa eskizini çizdiği o yüzü tanıdı.

Yaşlı sosis satıcısıydı.

Aklına gelen ilk şey birinin evinin içine girip bu rahatsız edici resmi çizmiş olduğuydu. Mantığı böyle aptalca bir senaryonun olamayacağını gösterdi. Öncelikle, fazla detaylı olmasa da stil onundu. Ayrıca tuvalin sağ alt köşesine imzasını da karalanmıştı.

Tek sorun, bunların hiç birini hatırlamıyor olmasıydı

ÇAĞDI

4. BOLUM

Saat dokuzda telefon çaldı. Sweeney hâlâ ne yapacağını bilmez haldeydi ve o kadar üşüyordu ki ne kadar kahve içerse içsin bir türlü ısınamıyordu. Termostatı giderek açarak oda ısınısını yirmi altı dereceye yükseltmişti ve daha çok açmayı reddediyordu. Suratına bir tokat patlatma isteğiyle dolmasını sağlayacak bir neşeyle hava durumu sunan kadın, havanın *güzel* olacağını ve ısısının yirmi derecelerde seyredeceğini söylemişti. Dışarıda insanlar kısa kollularla, çocuklar şortlarla dolaşıyorken, kendisi donuyordu. Sanki içi saf buzdan yapılmış, soğuk da aslında dışarıdan değil, içeriden geliyormuş gibi hissediyordu.

Çizim yapmak, hatta kötü bir çizim yapmak için bile konsantre olması mümkün değildi. Sulu-göz bir insan olmamasına rağmen yaşlı sosisçinin o iğrenç resmini her gördüğünde ağlamak geliyordu içinden. Yastaymış gibi üzgündü. Telefon çalınca onu hemen açtı, kafasını dağıtabilecek olduğu için memnundu.

"Merhaba, ben Candra. Konuşmak için uygun bir zaman mı?"

"Yeterince." Sweeney gözünün önünden saçlarını çekti. "Dün için..."

"Özür dileme," diye sözünü kesti Candra gülererek. "Asıl ben özür dilemeliyim. Eğer biraz durup düşünseydim, senin onlara dayanamayacağını anlardım. Margo'yla azıcık bir zaman bile geçirmek kâbus gibi, Carson ise bir azizin bile niyetini bozabilir."

"Senden hoşlandığı belli ama." Lanet olsun, bunun demek istememişti. Candra'yı severdi, ama asla, iyi iş arkadaşlığıyla *dostluğu* ayıran çizgiyi geçmemişti ilişkileri. Kişisel konularda konuşmak konusunda pek iyi değildi zaten.

Belli ki Candra'nın öyle sorunları yoktu. Konuyu geçiştiren bir tavırla kahkaha attı. "Carson tüm kadınlardan hoşlanır. Bir köpeğe benzediğini söylemek, köpekleri aşağılamak olur. Neyse, işe yarar yanları da var tabii. Zaten Margo da o yüzden onunla kalıyor."

Sweeney bir şey söylemedi çünkü ağzından çıkacak şeylerin iltifat yerine geçmeyeceğini biliyordu ve McMillanlar, Candra'yla aynı sosyal çevreye ait olmakla beraber onun aynı zamanda müşterileriydi. Onları aşağılamak pek diplomatik bir davranış olmayacaktı. Sessiz kalmak beki azap vericiydi, ama Sweeney idare edebildi.

"Dün seni Richard'la arabaya binerken gördüm," dedi Candra, kısa bir sessizlikten sonra. Sesinde hafif bir tereddüt vardı bunu söylerken.

Eyvah. Sweeney paniklemeye başladı. "Yağmur başlamak üzereydi ve yanımda dosyam vardı, o

yüzden beni eve kadar bıraktı." Ahizeye sınıksıkı sarılarak Candra'nın konuyu orada kapatıp başka bir konuya geçmesini diledi.

Hiç şansı yoktu. "Richard bazen çok nazik olabiliyor. Virginia'nın kırsal kesimlerinde yetiştirilmesinden ileri geliyor."

"Virginia'dan olduğunu bilmiyordum." Bu söyleyebileceği en zararsız şeydi galiba.

"Aksanı hâlâ duruyor. Ne kadar yalvardıysam da aksanından kurtulmak için konuşma dersleri almayı reddetti."

Sweeney, Richard'ın aksanını fark etmemiştii hiç, gerçi şimdi düşününce, adamın konuşma tarzında bariz bir tembellik vardı. Virginia çok da güneyde sayılmazdı ama Candra, Richard'ın konuşması sanki Beverly Hillbillies'lerinki kadar berbatmış gibi göstermeye çalışıyordu. Sweeney, Richard hakkında konuşmak istemiyordu; adamı düşünmek bile rahatsız ediyordu onu. Özellikle de yakında eski karısı olacak insanla konuşmak.

"Boşanacağımızı biliyorsun," dedi Candra umursamazca. "Beraberce aldığımız bir karar. Richard ve ben, sen şehre taşındıktan kısa bir süre sonra ayrı yaşamaya başladık ve boşanma işlemlerini başlattık. Anlaşma konusunda tam bir piç kurusu gibi davranıyor-ama sanırım bunu beklemeliydim. Sonuçta boşanma dostane bir işlem değil."

"Genellikle değildir." Cevaplar onu cesaretlendirmese belki bu konudan vazgeçip başka bir şeye geçer, diye düşündü Sweeney.

"Ah... Richard dün sana bir şey söyledi mi?"

Candra'nın ses tonunda yine tereddüt vardı. Sweeney, Candra'nın asıl arama sebebinin bu olduğunu düşündü. "Neyle ilgili?" diye sordu. Sesini, gerçekten de hiçbir şey anlamamış gibi çıkartmayı başarmıştı. Hem kendiyle gurur duyuyordu, hem de sinirlenmişti. Kendisini suçlu hissetmesi için hiçbir nedeni yoktu onun. Richard'm yemek davetini bile geri çevirmişti. Neyse, anlaşılan mantığın suçluluk duygusuyla bir alâkası yoktu.

"Boşanma hakkında tabii ki."

"Hayır, o konudan hiç bahsetmedi." Sonunda yüzde yüz doğru olan bir şey söyleyebilmiş olduğu için çok rahatladı Sweeney. Kurnazlık yapmak konusunda iyi değildi. Her ne kadar şu ana kadar söyledikleri teknik olarak doğru olsa da, ruhen doğru olmadığını biliyordu.

"Tahmin etmiştim; lanet olasıca her zaman çok redbirdir," dedi Candra. Sözlerinde bir acı seziliyordu sanki. Kadın yine durakladı. "Galerideyken gözlerini senden ayıramadığımı fark ettim."

Tedirginlik duygusu, Sweeney'in sırtında yayılan soğukla beraber daha da yoğunlaştı. Bunu istemiyordu. Boşanma davasının ortasında bulunmak istemiyordu. İstedığı tek şey, bozuk hormonları tarafından oyuna getirildiğini ve Richard'm duygularına bir an için cevap verdiğini hemen unutmaktı.

"Ayrıldığımızdan beri o kadar dikkatli ki bir sevgilisi olduysa bile bundan haberim olmadı," diyerek devam etti Candra. "Dün sana öyle baktığımı görünce... şey, merak ettim yani."

Evet, tabii. Kesinlikle acı çekiyor diye düşün-

dü Sweeney. Bir an önce bu konuşmayı bitirmek istiyordu. "Belki de hiç sevgilisi olmamıştır."

Candra güldü. "Ne? Richard seks yapmadan duracak ha. Hiç sanmıyorum. Neyse, asıl söylemek istediğim şu, eğer seninle Richard'm arasında bir ilişki varsa bu benim için sorun değil. Bir yıldır ayırırız ve ben doğal olarak hayatıma devam ettim. Çok sevdiğim biriyle beraberim ve Richard'la hiç olmadığım kadar rahatım."

Sweeney söyleyecek uygun bir şey bulamıyordu. *Teşekkürler*, diyemeyeceği kesindi. Candra neden bu konu hakkında konuşmak için aramıştı ki zaten? Acaba, gerçekten Richard'la görüşmeye başladığı takdirde Sweeney'in başka bir galerici bulacağından mı korkuyordu. Bu çok saçma olurdu, çünkü Sweeney, Candra'ya çok da fazla kazandırmıyordu; galerinin bünyesinden ondan daha çok kazandıran ressamı vardı. Hayır, bu konuşma, yasal yöntemlerle zaten ayrılacak olan çiftlerin yine de meraklarına hakim olamamalarından dolayı yapılıyordu.

Her neydiyse bunun bir parçası olmak istemiyordu. Titriyordu ve üstünü örtmek için battaniyeye uzanırken karşı tarafa belli etmeden bu konuşmayı nasıl bitirebileceğini düşündü. Sonunda, "Umarım çok mutlu olursun," dedi. İşte! Bu yeterince zararsızdı.

Candra güldü. Gerçekten eğlenmişe benziyordu. "Ah, bunun kalıcı bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Etrafta birçok erkek var ve hayat başka hatalar yapmak için çok kısa. Ama kabul etmeliyim ki Richard'm senden hoşlandığını duymayı ummuş-

turn."

"Ne?"

Candra yine güldü. "O kadar da şaşırma. Bir ya da daha çok sevgilisi olması umurumda değil. Yanlış anlama, ondan nefret etmiyorum ve kötü bir duruma düşmesini de istemem. Sadece şu anlaşma konusunda bu kadar ınatçı olmaktan vazgeçmesini, şu işi bir an önce bitirip hayatlarınıza devam edebilelim istiyorum. Eğer biriyle ilgileniyor olsaydı boşanmayı bir an önce bitirip özgür olmayı isterdi. Richard'ı tanıyorum. Bir kadına odaklandığı zaman nasıl olduğunu bilirim." Bir an için Candra'nın sesi yumuşadı, anılar aklına geldi ve güldü. "Onunla *çok* güzel zamanlar geçirdiğim oldu."

Sweeney neredeyse Richard'ın yemek davetini anlatıyordu. Richard'ın bir kadına tam olarak ne kadar güzel zaman geçirttiğini öğrenmek istiyordu. Bir süre, kelimeler dilinde yuvarlanmayı bekler gibi tutuldu kaldılar, ama Sweeney dikkatli olması gerektiğini düşünerek yuttu onları. Richard'ı reddetmişti ve şimdi kendini bu olayın ortasına sokmanın bir anlamı yoktu. Hem liseli kızlar gibi davranıp Richard'ın ne kadar iyi bir aşık olduğunu tartışmak ne kadar aşağılayıcı olurdu. Artık bu konuşmaya dayanamıyordu onun için fark ettirmemeye çalışarak konuyu değiştirdi.

"Galeriye yeni parçalarımı getirmeyi düşünüyordum," dedi ve sonra da yüzünü ekşitti. Niye öyle pat diye bunu söylemişti? Başka bir şey yok muydu söyleyecek? Kimsenin yeni eserlerinin o korkunç halini görmesini istemiyordu.

Candra kahkaha attı. "Richard konusundan sıkıldın demek." İş kadını tavrını takındı. "Yeni yaptıklarını görmeyi çok isterim. Senin hakkında endişelenmeye başlamıştım; eskisi gibi üretmiyormuşsun gibi gelmişti bana."

"Ah, üretiyorum aslında," diye mırıldandı Sweeney.

"Biliyorum, resimlerinin çöp olduğunu düşünüyorsun. Kabul etmeliyim ki aylardır merak içinde bekliyorum. Seni zorlamak istemediğim için üstüne gitmedim. Onları ne zaman getirebilirsin? Burada olduğumdan emin olmak istiyorum."

Artık hiç kaçan kalmamıştı Sweeney'in. Lanet olsun! Pencereden dışarı bakıp havayı kontrol etti. "Eğer tekrar yağmazsa bu öğlen olur mu?"

"Harika olur, randevum yok. Galeride olacağım, görüşürüz."

Sweeney telefonu kapatıp battaniyesine sıkı sıkıya sarıldı. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!! Neden çenesini tutmamıştı ki sanki. Artık mecburdu tuallerini alıp başkalarına göstermeyi. Düşüncesi bile ürkütücüydü, ama en azından yaptıklarının korkunç mu yoksa satılabilir mi olduğunu görecekti. Eserleri hakkındaki bu belirsizlik her şeyden daha korkunçtu, insanı çıldırtacak kadar korkunç.

Deliler gibi titreyerek sessizce küfretmeye başladı. Lanet olsun! Neden ısmamıyordu bir türlü?

Candra ahizeyi yerleştirmek için uzandı, sonra kafasını ellerinin arasına alarak yattı. Büyük, sıcak

bir el onun çıplak poposunu okşadı. "İş çıkmadı ha," dedi Kai. "Sana söylemiştim." Candra'nın sırtını öpücüklere boğmak için eğildi. Candra'nın ekonomik sorunlarından çok, kendi libidosuyla ilgileniyordu.

Candra aslında Kai'la yatmaktan hoşlanırdı. Hâlâ seks tutkunu olabilecek kadar genç ve bu konuda ustalaşmış olacak kadar yetişkin biriydi. Onunla olmanın verdiği bir özgürlük vardı. Kai doğuştan ben merkezci bir adam olduğu için kendisine odaklanma konusunda bir korkusu yoktu Candra'nın- bu da aldığı zevki artırıyordu tabii. Ama şu anda, Kai'in, Richard'm boşanma anlaşması konusunda ne kadar büyük sorunlar yarattığını anlayamaması Candra'nın sinirlerini bozuyordu. Onun öpücüklerinden uzaklaşarak kafasını yastığa gömdü.

Kai umursamazca biraz daha yaklaşarak sertleşmiş erkekliğinin nemli ucunu Candra'nın bacağına sürttü. Poposuna koymuş olduğu elin, daha aşağı kaydırıldı.

"Kes şunu," dedi Candra sinirlenerek. Kai'in elini çekmesi için poposunu salladı. "Canım bir daha yapmak istemiyor. Sen de endişelenmeye başlasan iyi olur, sonuçta Richard para konusunda anlaşmaya varmazsa sen de işsiz kalırsın."

"Başka bir iş bulurum," dedi Kai. Bunu o kadar kayıtsızca söylemişti ki Candra'nın içinden ona tokat atmak geldi. Kai elini tekrar Candra'nın bacaklarının arasında gezdirmeye başladı ve bu sefer iki parmağını doğrudan içine kaydırıldı. Ne kadar direnmeye çalışsa da Candra belinin yay gibi kıvrıl?

masını engelleyemedi.

"Benim ödediğim paraya bulamazsın."

"Bir şekilde idare ederim." Kai parmaklarını yavaşça ileri geri hareket ettirmeye başladı. Candra inlememek için yastığı ısıırıyordu. Kai'in egosu da erkekliği kadar büyüktü ve onu daha fazla büyütecek bir şey yapmak istemiyordu.

Kai'a sinirlenmiş olduğu için kendini tekrar geri çekti Candra. "Dün sen de Sweeney'e bakıyordun. Senin tipin olmadığını sanıyordum."

Kai'm dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Asıl *ben* onun tipi değilim. Sweeney hoş biri ve o gür saçları bazen insanın aklına kötü kötü şeyler getiriyor. Üstelik göğüslerini sıkı sıkı saran o kırmızı süveterine bayıldım doğrusu."

"İark etmedim," dedi Candra soğuk soğuk.

"Bu beni rahatlatır tatlım." Kai eğilip sırtını öpmeye devam etti Candra'nın, bu sefer poposunun hemen üstündeki simetrik gamzelere yakın çalışmaya başlamıştı. Candra'nın onu kıskanması hoşuna gidiyordu ve şu anda sesinde kıskançlık duyuyordu. "Ama şu kadarını söylemeliyim ki, göğüsleri güzel." Candra, tam da Kai'in beklediği gibi sinirinden kudurdu ve adam bu anı değerlendirip parmaklarını tekrar içine soktu. Kadının kasılmış vücudunun onu daha az itaatkar yapacağını, girişin daha zor olacağını biliyordu. Candra bazen biraz sert davranmasını severdi onun. Ağzından bir inleme dökülünce, Kai onu avucunun içinde tuttuğunu biliyordu artık.

Yatak odasına bir süre için sessizlik çökmüştü-

Candra'mn giderek sıklaşan nefes alışları ve ikisinin hareketleriyle çarşıftan çıkan seslerin dışında. Kai, ta ki Candra baldırlarını gevşetip bacaklarını hafifçe aralayana kadar, parmaklarıyla yaptığı işe devam etti. "Yap hadi," diye emretti Candra sinirlice ve Kai hemen arkasına geçti. Candra dizlerinin üzerinde biraz yükselip adamın girişini kolaylaştırmak için poposunu kaldırdı. Kai'ın parmaklarının yerini sert ve nemli penisi aldı. Candra iç çekti ve aldığı zevke konsantre olabilmek için dertlerini bir süreliğine unutmaya çalıştı. İşi bitecek olursa Kai da onu terk ederdi, ama madem ki şimdilik ortalıktaydı neden onu kullanmasındı Candra?

Sevişmeleri bittikten ve Candra'mn nefesi normale döndükten hemen sonra bütün endişeleri geri geldi ne yazık ki. Oysa nasıl da umutlanmıştı Richard'm davranışları konusunda. Richard'm Sweeney'le ilişkisi olsaydı, boşanmayı bir an önce bitirip yeni ilişkisine konsantre olmayı isterdi ve Candra'mn isteklerine daha kolay boyun eğderdi.

İç çekti. Sweeney konusunda şansını denemişti, ama sonuçta şu anda öyle kötü bir durumdaydı ki en ufak bir umuda dört elle sarılmaya hazırdı. Gerçi Sweeney, işi dışındaki her şeye karşı o kadar kayıtsızdı ki bir erkeğin ondan hoşlandığını, ancak ve ancak adam onun önünde soyunduktan sonra fark ederdi; herhalde o zaman da resim çizdirtmek için soyunduğunu düşünürdü üstelik. Richard bir kadının hayatında asla ikinci sırada olmayı kabul edemezdi. O kadın bir yetenek bile olsa-ki Sweeney kesinlikle yetenekliydi-buna katlanamazdı o.

Endişe içini kemiriyordu Candra'mn. Eğer Richard bir adım geri atsa... hayır, *eğer/er* üzerinde düşünmenin hiçbir anlamı yoktu. Bu, 'eğer lotoyu kazanırsam' diyerek hayatını planlamaya benzerdi: işe yaramıyordu.

Candra parasını iyi idare etmediğini biliyordu, ama hiçbir zaman böyle bir şeye gereksinimi olmamıştı ki. Her zaman çok parası olmuştu; önce babasının, onlar bitince de Richard'ın. Neyse ki aptal bir kadın değildi; hatalarından öğrenmişti. Galeriden gelecek kâr ve Richard'm ödemeye söz verdiği nafakayla idare edebilirdi-tam olarak istediği gibi olmayacaktı belki, ama idare edebilirdi-yeter ki dağlara biriken şu borçlarını ödeyebilse.

Asıl sorun buydu zaten. Candra borçlarını düşündükçe ter basıyordu. Borçlu olduğu miktar kendisini tamamen yalnız hissettiriyordu. Ayrılıktan sonra, yeni dairesini her şeyin en mükemmeliyle donatmış, birkaç pahalı yolculuğa çıkmış ve kendine bir sürü yeni kıyafet almıştı. Richard'm boşanma konusunda ciddi olmadığını düşünmüş ve bu kadar harcama yaparak, kendisini böyle korkuttuğu için adamı cezalandırmak istemişti. Ne var ki Richard'm boşanma konusunda bayağı ciddi olduğu ortaya çıkmıştı ve çok rahat ödeyebilecek olmasına rağmen Candra'mn borçlarını ödemeye hiç mi hiç niyeti yoktu.

Candra, içinde yükselen pişmanlık duygusunu bastırdı. Geçmişini düşünüp üzülmeyin bir anlamı yoktu. Richard, bir daha dönmek üzere hayatından çıkmıştı. Candra'mn, aralarını düzeltmek için

baş vurmuş olduğu tüm çabalar boşa çıkmıştı. Ufacık bir tarafının onu hep özleyeceğini biliyordu. Sadece seks için değildi tabii, tanrı biliyordu ya, Richard sekste çok iyiydi; en azından evliliklerinin ilk beş yılında Candra'yı çok mutlu etmişti yatakta. Diğer aşıklarının hiçbirisi Richard kadar iyi olmamıştı açıkçası.

Yine de Richard'la ilgili en çok özlediği şey onun sağladığı güven duygusuydu. Dayanabileceği sert bir kaya gibiydi Richard. Güven veren bir adamdı. Özellikleri, gazete ilanlarındaki 'sevgili arıyorum' köşelerine yaraşırdı: güvenilir, zeki, esprili, onurlu, gerçek bir aşık. 'Onur' en önemli özelliğiydi. Prensiplerine o kadar bağlıydı ki, insan onun Batı Virginia'da pis bir çiftlikte değil de Buckingham Sarayında doğduğunu düşünebilirdi.

Ne olursa olsun Candra'nın suçuydu aslında. Kürtajı öğrendiği takdirde Richard'ın nasıl tepki vereceğini önceden de çok iyi biliyordu. Candra bu konuda çok dikkatli davranmış, hatta parayı bile peşin ödemişti ki Richard kredi kartı hesabından ya da iptal edilmiş bir çek kâğıdından bunu öğrenmesin diye. Kürtaj yaptırmak *onun da* hoşuna gitmemişti tabii, ama başka bir seçenek görememişti. Candra çocuk istemiyordu; Richard'la ilk evlendiği ve ona deliler gibi aşık olduğu zamanlarda bile istememişti. Çocuğu doğurup onu evlatlık vermesi de imkânsızdı, çünkü Richard'ın öyle bir şeyi yapmak-tansa ölmeyi yeğleyeceğini biliyordu. Zaten çocuğu yetiştirmekten çok, hamilelik kısmı onu rahatsız ediyordu. İçinde bir larva gibi dönüp duran, vücudu-

nun şeklini bozup hayatını mahveden bir şey istemiyordu.

Hayır, kürtaj tek çözümü olmuştu. Evlilikleri, Richard'ın Candra'nın küçük kaçamalarını fark etmesiyle beraber zaten tatsızlaşmıştı-neydi adamın adı... her neyse, önemsiz biriydi, anlık bir heyecan. Candra, evliliklerini bir arada tutabilmek için bütün ikna edici gücünü kullanmıştı ve ondan sonra da kaçamakları konusunda çok dikkatli olmuştu. *Kendisine* göre ciddi şeyler değildi bunlar, ama Richard'ın olaya aynı gözle bakmayacağını biliyordu. Neyse, Candra'ya göre ilişkilerini yine de ayakta tutabileceklerdi, beraber olmaya devam edebileceklerdi-tabii o gece içkiyi çok fazla kaçırmıştı Candra... keşke aralarındaki tartışma çıkmamış olsaydı, keşke sınırlarına hakim olmayı başarsaydı ve keşke, sırf Richard'ı incitmek için kürtaj gerçeğini adama anlatmış olmasaydı... Keşke, keşke, keşke... Bu Candra'nın son hatası olmuştu. Evlilikleri, yasal işlemler haricinde, sona ermişti.

Candra suçunu kabul ediyordu tabii. Ama bu, Richard'ın 'lütfederek' vermeyi teklif ettiği parayı uysalca kabul edeceği anlamına gelmiyordu. Richard'ın Sweeney'le ilgilenmesini istemesinin sebebi Sweeney'in, bütün garipliğine rağmen, çok iyi kalpli biri olmasından kaynaklanıyordu. Candra onu gerçekten severdi-bu duyguların karşılıklı olduğunu da düşünüyordu üstelik. Richard'ın, sevdiği kadını mutlu etmek için birçok şey yapabileceğini kendisinden daha iyi bilen olabilir miydi? Şayet eski kocası Sweeney'i istiyorduyorsa-ki Candra böyle düşünüyordu- ve

Sweeney de onu biraz daha cömert olmaya zorlasa, istediklerini gerçekleştirmeye çok yaklaşmış olacağını biliyordu.

Ne var ki Sweeney ile konuşması, senaryonun hiç de öyle olmadığını anlatmıştı ona. Hazırladığı diğer plana geçmeye karar verdi. Aslında bu plandan pek hoşlanmıyordu çünkü riskliydi, ama şu noktada Carson McMillan'dan daha iyi bir şansı yoktu.

Şeytanla dans ettiysen, ya da onunla yattıysan, onun hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmek ve kendini korumak için doğru adımları atman gerekir. Carson hakkında, onun bilinmesini istemeyeceği pek çok şey biliyordu. Ama şansı yaver giderse onları kullanmak zorunda kalmayacaktı. Belki de çocuğun ondan olduğuna inandırabilirdi onu; Candra her ne kadar babanın Richard olduğundan emin de olsa, zamanlama Carson'ın da olabileceğini gösteriyordu. Evet, bu işe yarayabilirdi. Ona kürtağdan bahsedip, çocuğun ondan olduğunu anlatacak ve Richard'ın bunu öğrenince çocuğun kendinden olduğunu zannettiğinden boşanmaya karar verdiğini söyleyecekti. Bu, Carson'ı Candra'nın borçlarını kapatmaya zorlayacaktı. Evet, böylesi en iyisiydi.

Adam bunu yapmaya yanaşmazsa, işte o zaman büyük silahları çıkarırdı Candra.

5.BOLUM

Her zamankinden daha kötü üşümeye başlamıştı. Sweeney battaniyenin altına büzülüp titremeye devam etti. Soğuktan ölecekmiş gibi hissediyordu kendini ve otopsi yapan drjktorun, bir insanın sıcak bir eylül gününde, yirmi altı derece sıcaklıkta ki dairede soğuktan öldüğünü görünce uğrayacağı şaşkınlığı düşünerek eğlenmeye çalıştı. Yatağına geri dönüp elektrikli battaniyenin altına girmeyi düşündüyse de bu hasta olduğunu kabul etmekle aynı şeydi-bunu istemiyordu. Kapı çalınca yerinden bile kıpırdamadı çünkü böyle büzülüp kalarak ürettiği azıcık ısıyı anca koruyabiliyordu ve hareket ettiği takdirde daha da üşüyeceğini biliyordu.

Ama kapı tekrar, tekrar çaldı ve Sweeney sonunda zar zor ayağa kalktı. "Ne!" diye bağırdı, kapıya yaklaşırken^

Dışarıdan garip, boğucu bir ses geliyordu. Sweeney durdu. Böyle durumlarda kapıya fazla yaklaşmayacak kadar şehirliydi. "Kim o?"

"Richard."

Sweeney şaşırılmış bir halde kapıya baktı. "Ric-

hard?"

"Richard Worth," diye ekledi adam, kendini hatırlatmak istercesine. Sesinde bir gülüş duyabiliyordu.

Kapıyı açmamayı, hiçbir şey duymamış gibi uzaklaşmayı düşündü. Fakat sorun şuydu ki Richard apartmanın sahibiydi ve çok lüks bir yer olmasa da ondan daha fazla kira talep edebilirdi-öyle bir şey şu anda Sweeney'in sonu demekti, yani ev sahibine nazik davranmak en iyisiydi. Kilidi açmaya çalışırken bulduğu bahane buydu ve ellerinin titremesinin tek nedeni tabii ki soğuktu.

Richard koridorda solmuş, eskimiş halının üzerinde duruyordu. İçer o geniş omuzlan, sert ve derin kırışıklarla dolu yüzü olmasa, giydiği İtalyan takım üstünde yersiz duracaktı. Sweeney, sanatçı gözleriyle her detayı kayıt etmeye koyuldu; dünün bir hata olduğunu düşünmüştüyse de, onu görünce fikri değişti. Cheesecake gördüğünde olduğu gibi midesi dalgalandı, ağzı sulandı. Bu iyiye işaret olamazdı.

Richard gül ümsüy ordu ama Sweeney'i battaniyeye sarılı görünce-gülümsemesi hemen kayboldu. Onu baştan aşağı süzdükten sonra bir adım öne atıldı ve Sweeney'i arkaya iterek daireye rahatça girdi. "Hasta mısın?" diye sordu endişeli bir sele. Kapıyı kapatıp kilitledi.

"Hayır, sadece üşüyorum," diye cevap verdi Sweeney, bu tehlikeli yakınlıktan uzaklaşarak "Ne işin var burada?" Şaşkındı; dairesinde Richard'la yalnız kalmak bir yana, onu görmeye bile hazır değildi aslında. Burası, kendiyle dünya arasına koydu-

ğu kalkanı indirebileceği ve rahatlayıp resim yapabileceği sığmağıydı onun. Kapıyı kapattığında sanki tonlarca zinciri dışarıda bırakmış gibi gelirdi. Burada özgürdü, ama yalnız olması gerekiyordu.

"Seni öğle yemeğine götürmeye geldim."

"Dün sana hayır demiştim." Sweeney battaniyesine sarıldı ve o an korkunç görüldüğünü düşünerek utançla kızardı. Üzerinde hâlâ eşofmanları vardı ve taramadığı saçları kabarmış, karman çorman bir hal almıştı. Uzun bir bukle gözünün önünde duruyordu; onu arkaya itti. Kızarıklığı iyice arttı, sonra da yüzünü ekşitti. Utanma duygusundan hoşlanmazdı-en son ne zaman birinin onun hakkında ne düşündüğüyle ilgilendiğini hatırlamıyordu bile, ama... ama Richard farklıydı. Farklı olmasını istemiyordu belki, ama öyleydi.

"O cevabın akşam yemeği içindi," diye cevap verdi Richard. Sweeney'i dikkatlice süzerek ona biraz daha yaklaştı, ama dairenin sıcaklığını fark edince kaşlarını çattı. "Niye bu kadar ısıtıyorsun burayı?" diye sordu.

"Söyledim ya sana, üşüyorum," dedi Sweeney yakınma dolu bir sesle. Richard ılık elini uzatıp kadının alınına koydu. Sweeney geriye çekilmeyi düşündü, ama adamın elinin sıcaklığı o kadar hoştu ki ona iyice gömülerek yaslanmadan edemedi.

"Ateşin varmış gibi gözüküyor" dedi Richard endişeli görünerek.

"Ateşim matesim yok benim. Daha az önce söyledim, üşüyorum."

"Öyleyse bir sorun var, çünkü burası çok sı-

cak."

"Demek ceketli adam öyle diyor," dedi Sweeney küçümseyici bir ses tonuyla. Koltuğun köşesindeki yerine geçerek, biraz olsun ısınabilmek umuyla yeniden büzüldü.

Richard, Sweeney'in ters cevabına hiç aldırmadı. "Buna takım elbise deniyor," diyerek yanına oturdu. "Başka bir yerinde bir rahatsızlık var mı?"

"Hayır hiçbir rahatsızlığım yok. Sadece üşüyorum."

Adam' karşısındaki inatçı yüzü uzun bir süre süzdü. "Biliyorsun ki bu normal değil."

"Belki de içimdeki termostatta bir sorun vardır," diye mırıldandı Sweeney öyle düşünmemesine rağmen. Soğukluk değişimle birlikte başlamıştı, onun için bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığı en başından kabullenmişti. Öte yandan, hasta olabileceği düşüncesi de diğeri kadar kötüydü. Sweeney hasta olmazdı; bunun için zamanı yoktu ve her türlü hastalığı reddediyordu. Bu kadar basitti.

Richard keskin ve araştıran bakışlarıyla onu süzüyordu. "Ne kadar zamandır oluyor bu?"

Bu kadar üşümese, daha sert konuşabilirdi, ama sözcükler takırdayan dişlerin ardından gelince kendinden emin bir şekilde konuşmak biraz zor oluyordu. "Çoğu zaman üşüyorum, ama bu, şu ana kadar darkilerin en kötüsü."

"Doktora görünmelisin," dedi Richard kararlılıkla. "Hadi giyin de seni götüreyim."

"Unut bunu." Sweeney battaniyeye sıkı sıkı sarınarak kafasını dizlerinin üzerine koydu. "Gel-

meden önce aramalıydın," dedi, biraz olsun adama catabilmek için.

"Bana gelmememi söylemen için mi? Onun için aramadım zaten." Sweeney'in eline dokundu ve buz gibi olduğunu fark ederek kaşlarını daha da çatıttı.

"Pekâlâ, ama dışarı çıkamayacağım bir gerçek ve inan bana, sana yemek pişirmek gibi bir niyetim yok."

"Senden öyle bir şey beklemiyorum zaten," diye cevap verdi Richard. Kolu koltuğun üzerinde, Sweeney'e dönük oturup onu izlerken, hâlâ çatıktı kaşları. Sweeney takırdamayı durdurmak için dişlerini sıkıttı. Richard'ın gitmesini istiyordu. Fazlasıyla yakınlardı birbirlerine ve Sweeney de çok üşüyordu. Bir kadın, titremesi üzerine yoğunlaşmak zorunda olduğu zaman, her zamankinden daha savunmasız olurdu.

"Pekâlâ," dedi Richard, sanki bir karara varmış gibi. Ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini açarak onu üzerinden çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Sweeney panikleyerek. Daha ağzından çıkarken bile sorusunun ne kadar aptalca olduğunu fark etti, ne yaptığını zaten görebiliyordu adamın. Onu asıl panikleten bunu *neden* yapıyordu.

"Seni ısıtacağım," diye cevap verdi Richard, battaniyeyi üstünden çekip alarak. Sweeney itiraz edmeden ceketini omuzlarına koydu.

Sıcaklık neredeyse şok ediciydi. İsi sırtına yayılınca, rahatlamamanın mutluluğuyla derin bir nefes

aldı. Aman tanrım, ceketinin bu kadar sıcak olması için adamın kazan gibi kaynıyor olması lazım, diye düşündü. O kadar tatlı bir duyguydu ki Richard onu kucağına yatırana kadar onun tekrar oturmuş olduğunu bile fark etmedi.

Bir an panikleyip kaskatı kesildi. Sonra da ayağa kalkabilmek için bir ayağını yere koymaya çalışırken adamı itti. İnanılmazdı, Richard onun şaşkın bakışlarının karşısında, kollarını hiç zorlanmadan etrafında sardı ve sanki bir çocukmuşçasına Sweeney'i kucağına tekrar oturtuktan sonra battaniyeyi üstlerine örttü.

"Vücut ısısı," dedi sakince. "Orduda hayatta kalma dersleri sırasında bize öğrettikleri ilk şey, üşüdüğümüz zaman birbirimize sokulmamız gerektiği idi."

Sweeney hem çevresini saran inanılmaz ısıdan hem de Richard'ın anlattıklarının kafasında oluşturduğu görüntülerden etkilenmişti. Gülümsemesini bastıramadı. "Siz sert, genç askerleri birbirinize sarılırken hayal edebiliyorum."

"Sarılmak değil sokulmak. Arada fark var." Elini Sweeney'in ayaklarının üzerine koydu ve Sweeney, adamın elinin kendi iki ayağına da saracak kadar büyük olduğunu fark ederek şaşırıldı. Isı, çoraplarını geçerek donmuş parmaklarına yayıldı.

Cekete, battaniyeye ve vücut ısılarına rağmen ani bir titremeyle sarsıldı Sweeney. Richard onu kendine daha da bastırarak kızın kafasını çenesinin altına soktu ve battaniyeyi iyice yukarı çekerek burnunu örttü ki nefes aldığı hava ıdınsın. "Beni tama-

myla kaplamayı mı düşünüyorsun?" diye söylendi Sweeney.

"Henüz değil," diye cevap verdi Richard. Sanki yine gülüyormuş gibi gelmişti Sweeney'e, ama kafasını kaldırıp ona baktığında ağzı dümdüzdü adamın. Hayır, aslında tam olarak düz değildi. Sweeney, iki dudağını ayıran keskin çizgiden büyülenmişti. Adamın güzel bir ağzı vardı. Ne çok ince, ne de çok dolgun. Ne bir kadında, içine düşecekmiş gibi bir his uyandıracak kadar geniş ne de az önce bir limon emmiş gibi gözükecek kadar küçüktü. Özetle, Richard'ın dudaklarının tam gözükmesi gerektiği gibi gözüküğünü söyleyebilirdi.

"Bana dik dik bakıyorsun," dedi Richard.

Yıllar boyunca pek çok kere insanlara bakarken yakalanmıştı ve çoğu zaman da bunu umursamamıştı. Ama bu sefer umurundaydı ve yine kızardığını hissetti. "Evet, haklısın," diye mırıldandı. "İnsanları incelemek gibi kötü bir huyum var. Üzgünüm."

"Beni rahatsız etmiyor. Kendininmiş gibi bakabilirsin."

Adamın sesinde, Sweeney'in midesine yeni kramplar yollayan yumuşak, sıcak ve anlayışlı bir ton vardı. Richard'ın kucağında oturmanın kendi isteklerini sona erdirmek, ya da adamın ilgisini söndürmek için iyi bir yöntem olmadığını farkına vardı. Öte yandan, Richard'ın ona kalkmasına izin verdiğini sanmıyordu ve sıcaklık o kadar harikaydı ki kendisi de istemiyordu kalkmak-en azından henüz değil. Hâlâ titremesine rağmen bu vücut ısısı olayı-

nın işe yardımı söyleyebilirdi çünkü eskisi gibi üşümüyordu.

"Ne zaman ordudaydın?" Bir şeyler söylemek zorunda hissediyordu kendini; orada öylece oturmak garip gelmişti. Hem, bir erkeğin kucakdayken onunla konuşamıyorsan, ne zaman konuşabilirsin ki?

"Çok uzun zaman önce. Ben genç ve maço bir erkekken."

"Neden katıldın? Yoksa askere alınılardan mıydın?" Askere alınma işinin ne zaman kaldırıldığını hatırlamıyordu şu anda.

"Gönüllü olarak katıldım. Üniversiteye verecek param yoktu ve eğitim almak için en iyi yerin ordu olduğunu düşündüm. Bir süre sonra askerî işlerde becerikli olduğumu fark ettim. Borsada da becerikli olduğumu fark etmeseydim, herhalde hâlâ orduda olurum. Borsa daha kârlıydı ve ben de para istiyordum."

"İyi, isteğini gerçekleştirmişsin."

"Evet."

Richard'ın vücut ısısı tahrik ediciydi. Kemiklerini eritiyor, kaslarındaki bütün gücü emiyordu. Yumuşak bir jelatin gibi Richard'ı sardığını hissediyordu sanki. Azalan soğuklukla beraber rahatlamış, bir gevşeklik çökmüştü üzerine; şimdi de uyku bastırıyordu. Poposunun altında oluşan sertlik bile onu alarma geçirmeye yetmezdi şu anda. Esnedi ve üşümüş burnunu Richard'ın çenesiyle boynunun birleştiği araya yerleştirdi. Bu hareketinin adamı hafifçe zıplattığını hissettiyse de Richard hemen ken-

dine gelerek ona daha sıkı sarıldı.

Kalkmalıydı. Aslında kalkması gerektiğini biliyordu. Bu, bile bile belaya dalmak demektir. İkisi de yetişkin insanlardı ve bu durumun ne kadar seksüel olduğunu, daha da seksüel olabileceğini biliyordu. Ama bu sıcaklık... Tanrım. Sabah yataktan kalktığından beri ilk defa bu kadar rahattı. Aslında geçen bir yıl boyunca ilk defa. Elektrikli battaniye başka bir vücudun sağladığı ısıyı sağlamıyor, iliklerine kadar ulaşamıyordu. Ordu, genç askerlerine birbirlerine sarılmaları gerektiğini boşu boşuna söylemişti.

Tekrar esnedi ve sanki Richard'ın göğsünde ve boğazında bir kıtırdama hissetti, ama sesini duymadı. "Hadi uyu," dedi Richard, derinden gelen, güven verici sesiyle. "Ben sana bakarım."

Sweeney yalnız bir kadındı ve kimseye fazla güvenmezdi. Ama Richard'ın sözünün ehli bir adam olduğundan bir an bile şüphe etmedi. Tatlı ve ağır bir uykunun bastırıldığını hissetti ve bir iç çekişle kendini bırakıverdi. "Sakın saat biri geçirmeme izin verme." Kelimeler birbirine karışırken uykuya daldı.

Saat biri mi? Richard gülmesini zor tuttu. Saatinde şöyle bir baktı ve saatin daha on bir buçuk bile olmadığını fark etti. Anlaşılan Sweeney, Richard'ın bacağına girebilecek krampları ve kaçıracağı randevuları umursamayarak, bir buçuk saat boyunca kucaklarında yatmakta bir sakınca görmüyordu. Asıl

olan şu ki haklıydı da. Richard, şu anda olduğu yeri hiçbir şeye değiştireceğini sanmıyordu.

Cep telefonu ceketinin cebindeydi. Sweeney'i rahatsız etmemeye çalışarak, boştaki eliyle dikkatlice ceketinin cebine uzandı-clinin arkasıyla yanlışlıkla Sweeney'in göğsüne süründü ve bu *onu* rahatsız etmişti. Ağrıyan ereksiyonunu göz ardı ederek telefonunun kapağını açtı ve numarayı tuşladı. "Öğle yemeğine çıkmayacağım," dedi sessizce Edward'a. "Beni biri çeyrek geçe gel al."

"Tabii, efendim."

Richard konuşmasını bitirip telefonun kapağını kapattı. Sweeney kımıldandı ve gözlerini açmadan burnunu Richard'm boynuna sürttü. Gerçekten derin bir uykuya dalmıştı.

Richard, omuzlarını yerleştirip kafasını koltuğa dayayarak daha rahat bir pozisyona geçti. Madem bir süre daha burada olacaktı, bu zamanı daha rahat ve zevkli geçirebilirdi. Sweeney'in kucığında olması da kesinlikle zevkliydi. Sweeney'in, o büyük mavi gözleri ve kıvırcık saçlarıyla ne kadar çekici bir kadın olduğunun farkında olmadığını düşünüyordu, ki Richard onun, hayatında tanıdığı en çekici kadınlardan biri olduğunu düşünmüştü her zaman. En güzellerinden değil-en çekicilerinden. İnsanlar ona bakmaktan ve onunla konuşmaktan hoşlanırdı. Sweeney, çevresindeki erkekleri herhangi bir eş ya da dost gibi değil de '*erkek*' olarak gördüğünü hissettirseydi, erkekler şu an etrafında dört dönüyor olurdu. İnsanlarla arasına mesafe koymakta ve onlarla sadece yüzeysel olarak ilişki kurmakta gerçek

bir ustaydı kız.

Düne kadar en azından. Richard tam olarak neyin değiştiğini bilmiyordu, ama Sweeney dün Richard'ı kişisel, duygusal ve cinsel olarak fark etmişti. Tanrı biliyordu ki o da Sweeney'i fark etmişti. Göğüs' hatlarını ortaya çıkaran o kırmızı süveterinin içinde, McMillanları dinledikçe gitgide büyüyen mavi gözleriyle harika görünmüştü. Richard, Sweeney'in neredeyse dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri adeta görmüştü. Onun, McMillanları iğnelemek için kendini zor tuttuğunu biliyordu çünkü Sweeney, düşündüğünü doğrudan söylemesiyle tanınan biriydi. Richard'm çevresinde böylesi açık sözlülüğe yok denecek kadar az rastlanırdı. İnsanlar düşündüklerini söylemekten sakınır, nazik ve politik davranırdı birbirlerine. Sweeney'in de nazik olmaya çalıştığını biliyordu, ama dün, kendisinin de belirtmiş olduğu gibi, saçmalıklara fazla toleransı yoktu.

Sweeney onu güldürüyordu. Hayır, hayır, onu kahkahalara boğuyordu. Yirmi yıl boyunca her gününü onunla beraber geçirse de, bütün o tuhaflıklarını ya da aklının tam olarak nasıl çalıştığını tam olarak anlayamayacağına dair bir his vardı içinde.

Evet, ondan hoşlanıyordu. Candra'yla ayrı yaşamaya başladıklarından beri başka kadınlarla çıkmıştı, ama ilişkilerini hep belli bir mesafede tutmaktaki dikkatli davranmış ve o kadınların hiç birinden gerçekten *hoşlanmamıştı*. Evet, onu eğlendirmişlerdi, orası kesindi; bazılarının onu cinsel açıdan uyarılmış olduğu da bir gerçektir, ama ne olursa olsun

hiçbirinin gerçekten bir arkadaş olabileceğini hissetmemişti hiç. Belki de bu yüzden ki-her ne kadar Candra buna asla inanmayacak olsa da-hiçbiriyle yatmamıştı. Kendi bile şaşırıyordu buna aslında. Seksi özlüyordu. Açtı sekse. O kadar azgındı ki, Sweeney'i kucağında tutmak bile tam bir işkenceydi onun için. Ama sonuçta daha nice fırsatı reddetmişti şimdiye kadar.

Yasal olarak hâlâ evliydi. Bunu unutmaya hakkı yoktu. Evlilikleri bitmişti-Candra'yla aynı odada bile durmaya dayanamıyordu, ama hakim kararıyla evlilikleri sona erdirilene kadar özgür bir adam olamazdı. Daha fazlasını veremeyeceğini bile bile bir kadınla cinsel ilişkiye başlaması adilece olmazdı. Dün Sweeney'le göz göze gelip o çekimi hissedene kadar önemli değildi bu tür şeyler. Ama şimdi değişmişti.

Sweeney'in saçındaki buklelerden birini tutup uzattı. Uzatılmış halde saçı beline kadar geliyordu. Bukleyi bıraktığında saçı parmağını gevşek bir yay gibi sanverdi.

Sweeney'in üşüme krizi onu endişelendirmişti. Dairenin sıcaklığı, vücut ısılarının birleşimi ve üstlerindeki battaniye ona o kadar sıcak geliyordu ki ter damlıyordu yüzünden. Sweeney'in yüzü solgun, teni soğuk ve yapış yapış olmuştu. Sanki çok kan kaybetmiş de şoka girmiş gibi görünmüştü. Böyle olmayacağına göre başka bir sorun vardı. Ona şimdi bakınca yanaklarına renk gelmiş olduğunu ve yüzündeki o solgunluğun artık kaybolmuş olduğunu fark etti.

Sweeney'in göğsünü hissediyordu. Kesinlikle sütyen takmamıştı, bunu hemen fark etmişti Richard. Göğüs uçları, soğuktan sertleşmişti.

Belki bugün değil ama yakında elleriyle o çıplak göğüslerini tutacak, parmaklarını göğüs uçlarında gezdirip onların büzülüşünü izleyecekti. Gözlerini kapattı ve onu yatakta altına alıp içine girmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti. Sweeney'le yatmak iyi bir meydan okuma olacaktı; gözlerinde belirmiş olan açlığı ve şaşkınlığına rağmen bu konuda bir şey yapmayı reddediyordu. Evet, birazı suçluluk duygusundan dolayıydı tabii, bunu anlayabiliyordu. Ama Richard'a göre önemli kısmı inatçılığındandı, kendini bir erkeğe açmayı reddetmesinden. Hayatından memnundu ve bu şekilde devam etmesini istiyordu- etrafında dikkatini dağıtacak bir erkek olmadan. Bu konuda da gayet iyi olduğu da açıktı, Richard'ın yıllar boyunca Candra'dan duyduğu kadarıyla, Sweeney tam bir rahibe gibi hayat sürüyordu.

Ama bütün bunlar değişecekti.

Gözlerini kapattı ve rahatlamaya zorladı kendini. Tam uykuya dalacaktı ki Sweeney'in söylediklerini hatırladı; Richard seks, beraber zaman geçirmeyi ve bunun gibi şeyleri isteyecekti. Evet, bu konuda da para konusunda da haklıydı. Yüzünde belirsiz bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Ordudayken, né kadar kısa olursa olsun belli bir zaman için uyumaya alıştırmıştı kendini. Şimdi-lerde güç depolama uykusu deniyordu-ordudayken 'hayatta kalabilme' diye adlandırılmıştı. Rahatsız edici sıcaklığı aklından çıkarmak için hiç yokmuş

gibi davrandı, ordudayken eğitim sırasında öğrendiği başka bir numaraydı bu. Yarım saat sonra kalktığında gömleği ter içinde kalmıştı, ama hiç değilse dinlenmişti. Sweeney de ısınmıştı; battaniyeyi yüzünden çekmiş ve parmak uçları pembeleşmişti. Tahmin ettiği gibi, bir buçuk saat sonra değil de, birkaç dakika sonra kıpırdanmaya başlamıştı. Uyku, vücudun soğuğa karşı gösterdiği bir tepkiydi sadece; yeterince ısınınca uykusu da geçmişti.

Gözleri bir anda fâl taşı gibi açıldığı sırada, Richard ona bakıyordu. Yüz ifadesinden anladığı kadarıyla önce şaşırıp, sonra da panikledi. Genç kadın bir anda kalkınca Richard'ın hayalarını sıkıştırmış oldu ve adam bağırmmamak için kendini zor tutarak Sweeney'i biraz kenara kaydırıp.

"Aman Tanrım bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldandı Sweeney, battaniye ve ceketten oluşan bir karmaşanın içinde kucagından fırlarken.

"Ben inanabiliyorum." Yüzünü buruşturarak duruşunu değiştirdi.

Sweeney aşağı doğru baktı ve gözleri bir anda büyüdü. "Onu kastetmemiştim," diye atıldı. "Senin kucagında uyumamdan bahsediyordum. Üzgünüm." Dudağını ısırıp. "İyi misin?"

Richard sıkıdığı dişlerinin arasından kıkırdadı. Tekrar hareket etti ve ağrısı biraz hafifledi. "Bilmiyorum," dedi, sesini bilerek tizleştirerek.

Sweeney kendini koltuğa atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Richard ona doğru eğilerek yüzünü ellerinin

arasına aldı ve onun o kahkahalar atan dudaklarını öptü.

Sweeney, yırtıcı bir hayvandan saklanan minik bir fare misali dondu kaldı. Elleriyle Richard'm bileklerini sardı, zekâ yansıtan eller, ince kemikleri kaplayan hassas, yumuşak bir tene sahip eller. Dudaklarıyla Sweeney'in dudaklarını ezmek istiyordu ama öpücüğünü yumuşattı, sahip olmaya çalışmaktan çok, keşfetmeye koyuldu. Sweeney'in dudakları hafifçe titredi. Richard, onları aralayarak diliyle Sweeney'in dilini aradı. Bütün bedenini ateş sarmıştı, karşısındaki insan için duyduğu açlıkla kavruluyordu. Her tarafı dayanılmaz bir istekle gerildi. Sweeney'in daha fazla ileri gitmeyeceğini bilerek acımasızca tuttu kendini.

Tam kendini çekerken Sweeney de onu öptü. Dudaklarının ve dilinin hareketi ilk başta ürkekti, neredeyse çekingen. Ama sonra sessiz bir inlemeyle Richard'm bileklerini daha da sıkı. Richard onun bedeninde artan gerilimi hissedebiliyordu ve onu daha da büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Dili yavaş ve kendinden emin, hem alıyor, hem aşka davet ediyordu.

Sweeney kendini onun tutuşundan kurtararak ayağa fırladı ve güvende olabileceğini düşündüğü bir mesafeye çekildi. Richard'a bakmak için döndüğünde, gözlerinden öfke okunuyordu. "Hayır," dedi hızlıca. "Sen evlisin."

Richard ayağa kalktı. Bakışları Sweeney'e kilitlenmişti. "Yakında olmayacağım."

"*Şu anda* evlisin ve önemli olan da bu," dedi

Sweeney, ani bir hareket yaparak. "Pek dostane olmayan bir boşanmanın tam ort..."

"Başka bir çeşidi var mı ki?" diye araya girdi Richard. Sesi, sanki saati soruyormuş gibi yumuşaktı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Candra benim iş arkadaşım. Üstelik severim onu."

"Çoğu insan sever."

"Seninle bir ilişkiye girmem ortalığı karıştıracaktır. Bu doğru olmaz."

Richard koyu renk gözlerini kıstı. "Tamam," dedi.

Sweeney'in şaşırmış halde kaşlarını kaldırdı. "Tamam mı?"

"Şimdilik. Boşanma bitene kadar. Ama o zaman..." Cümlesini tamamlamadan omuz silkti, ama Sweeney, adamın ona bakışlarından 'o zaman' ile ne demek istediğini tahmin edebiliyordu. "Tek sorum var," diye devam etti Richard: "İlk adın ne?"

Sweeney afallamış bir halde ona bakakaldı. "Ne?" diye sordu, duymamış gibi.

"İlk adını sordum. Yattığım bir kadına soyadıyla seslenmekten hoşlanmam."

"Ama biz..." diye başlıyordu ki kaşlarını çatı Sweeney. Yapmış oldukları tanı anlamıyla buydu; yatmak. "Bana soyadıyla seslenmek zorundasın," diye tersledi adamı. "Çünkü cevap vereceğim tek isim o."

"Olabilir. Ama bu bana ilk adını söylememeni gerektirmez," dedi Richard, Sweeney'i çileden çıkaracak bir sakinlikle. "Daireye taşınırken bir form

doldurman gerekmişti. İstesem oradan da bulabilirim."

Sweeney'in ifadesi daha da sertleşti. "Paris," dedi bir homurtuyla.

Richard onu anlayamamıştı. "N'olmuş Paris'e?"

"Bu benim adım," dedi Sweeney sinirle. "Paris. Tek r ile. Tıpkı Paris şehrindeki gibi. Şu ölü Yunanlı adamınki gibi. İlle de öğrenmek istiyorsan tam ismim Paris Şamille. Ve sana şu kadarını söyleye-yim, bir kere bile *olsun-tek bir kez bile-bu* iki isim-den biriyle bana seslenirsen, seni doğduğuna pişman ederim."

Richard saatine bakıp ceketini aldı. Aptal değildi, en ufak bir gülümseme bile belirmedi yüzünde. "Pekâlâ." Dedi sakinleştirici bir ses tonuyla. "İstemediğin hiçbir isimle seslenmem sana." Sweeney ondan kaçmaya kalkmadan, eğilip onu tekrar öptü.

"Çekiliyorum," dedi. "Şimdilik. Ama boşanma bitince geri döneceğim."

Sweeney hiçbir şey söylemeden adamın daire-den çıkışını sessizce izledi. Son söyledikleri bir söz müydü yoksa tehdit mi? Karar onundu, ama hangisi olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği Richard'ın onu öptüğünde, güvenliğini tamamen yitirmiş olduğuydu.

Sweeney önce bir tuvalini eline aldı, sonra bir başkasını seçti. Galeriye hangisini götüreceğine karar vermeye çalışıyordu. Hiç birini beğenmiyor ve

başkalarının onları görececek olmasından utanç duyuyordu. Parlak renkler ona çok çocukça ve çiğ geliyordu. İki kez Candra'yı arayıp gelemeyeceğini söylemeyi düşünmüş ama sonra da vazgeçmişti. Eğer yaptıkları saçmalıkla daha fazla zaman kaybetmeden bunu öğrenmesi gerekiyordu. Aslında *gerçekten* saçmalık oldukları takdirde ne yapacağını bilmiyordu. Belki de terapiye giderdi.

Olacakları tahmin edebiliyordu; terapisti, ona çocukluğunda yaşadıklarını çözmek için tekrar bir çocuk olmaya, dünyayı bir çocuğun gözüyle görmeye çalıştığını söyleyecekti. Tabii tabii! Sweeney, çocukluğunda yaşadığı problemleri çoktan çözmüştü. Ebeveynleri gibi olmamaya, onların yaptığı gibi, yeteneğini bencil ve çocukça her türlü davranışı için bahane olarak kullanmamaya, bir gün çocuk sahibi olacak olursa, kendisi sanatına devam ederken onları bir kenara ırmamaya karar vermişti. Annesi özgür aşktan yanaydı ve Sweeney'i çekingenliğinden kurtarmak için aşkılarıyla kızının önünde seviştiği zamanlar bile olmuştu. Şimdilerde öyle bir şey yap-sa tutuklanırdı. O zaman da tutuklanmamıştı aslında.

Garip olan şey, diye düşündü Sweeney, yüzünde acı bir gülümsemeyle, resim yapma cesaretini kendinde bulmuş olmasıydı-çocukluğu göz önüne alınınca, kendini bu sanat dünyasından mümkün olabildiğince uzaklaştırmak için muhasebecilik gibi işlere girmiş de olabilirdi. Ama işte resim yapm-yacağı bir hayat düşünemiyordu; kendini bildi bileli onun bir parçası olmuştu resim. Küçük bir kız-ken bile, oyuncak bebeklerdense resim defterini ve

boya kalemlerini tercih ederdi. Altı yaşma geldiğinde, her fırsatta annesinden yürüttüğü yağlıboyalarla resim yapmaya başlamıştı. Renklerin içinde saatlerce kaybolabilirdi. Kımıldamadan durup bakabilirdi-yalnızca gökkuşaklarma değil, yağmura da dalar, gökyüzüne baktığında bulutlara, çimendeki her bir ot parçasına, olgunlaşmış kırmızı bir elmanın parlak-lığına uzun uzun dalıp giderdi.

Yeteneğinden ya da tutkusundan hiçbir zaman şüphelenmemişti. Sanatı konusunda elinden geldiği kadar başarılı olup, aynı zamanda normal biri gibi davranabilmeyi bütün amacı. Tamam, saçlarını taramayı unuttuğu, ya da çalışırken ellerini dalgınlıkla saçlarına sürüp her tarafına boya bulaştırdığı oluyordu. Bunlar önemsiz şeylerdi fıkrince. En azından önüne çıkanla yatağa atlayan biri değildi; faturalarını zamanında öderdi; eğlence için bile olsa uyuşturucu kullanmazdı, sigara içmiyordu ve içkiyle de arası yoktu pek. Özel hayatında her zaman tam bir June Cleaver olmuştu.

Hayatındaki tek gariplik hayaletleri görüyor olmasıydı, ki bu o kadar da kötü bir şey sayılmazdı, değil mi? Belki on üzerinden değerlendirse olsa olsa altmış yedi verebilirdi buna.

Sweeney homurdandı. Bütün gün boyunca evde sallanıp felsefe yapmakla, birkaç tuvalini alıp galeriye götürmek arasında bir seçim yapmalıydı artık.

Vermiş olduğu sözü kendine hatırlatarak, hangisi olduğunu umursamadan üç tanesini seçti. Zaten hepsinin aynı derecede kötü olduğunu düşünüyordu bir şey fark etmezdi.

CADDİ

Tablolarına ek olarak, seyyar sosiseyi çizdiği resmi de yanına aldı. Onu beğenmişti en azından. Adamı, altı yaşında, ergenlik çağında ve genç bir adam olduğunda nasıl görüldüğünü tahmin ederek, yüzündeki o tatlı ifadeyi de koruyarak çizmişti ve bu resimlerinden güzel bir kolaj yapmıştı. Adamın bunu beğeneceğini umuyordu.

Fikrini tekrar değiştirmeden, hemen dairesinden çıktı. Bir gün önce yağın yağmur, havayı yumuşatmış, tazeleştirmişti; birkaç dakikalık yürüyüşten sonra, Sweeney hava durumu raporunun bu sefer doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı; bugün hava *gerçekten* güzeldi. Her zaman ona eşlik eden garip soğuk, Richard'm vücut ısısı sayesinde kaybolmuştu ve Sweeney, çok uzun zamandan beri ilk defa bu kadar sıcak hissediyordu kendini. İçini kemiren şu endişe de olmasa, harika hissedecekti kendini. Şimdilik, ısınmış olmanın tadına varmaya, bunun nasıl olduğuyla ilgili daha fazla düşünmemeye karar verdi.

Sosisli sandviç satıcısı her zamanki yerinde değildi. Sweeney, hayal kırıklığına uğramış, huzursuzluğu iyice artmış bir halde olduğu yerde durdu. Sanki adamın tekrar görünmesini sağlayabilirmiş gibi, onun her zaman park ettiği yere daldı gitti. Adam hasta olmalıydı, çünkü daha önce onun burada olmadığı bir gün hatırlayamıyordu Sweeney.

Endişeli bir halde galeriye doğru devam etti. Kai masasının arkasından kalkıp sarılı olan tuvalle-ri Sweeney'in elinden aldı. "Harika! Candra ve ben daha bu sabah senin hakkında konuşuyorduk. Şu

aralar ne yaptığın görmek için sabırsızlanıyorum doğrusu."

"Ben de öyle," dedi Candra, ofisinin kapısından çıkarak. "O kadar endişeli görünme canım. Senin kötü bir resim yapabileceğine hayatta inanmam."

"Ne yapabileceğimi bilsen şaşırırdın," diye mırıldandı Sweeney.

"Ah, bilemiyorum," dedi, siyah giyinmiş, ince telli sarı saçlı sıska bir adam Candra'mn arkasından ofisten çıkarak. "Bence uzun zamandır hiçbirimizi şaşırtmıyordun tatlım."

Sweeney tiksintiyle inledi. Van Dern. En son görmek istediği insan.

"Leo, terbiyeni takın," dedi Candra ona sert sert bakarak.

Van Dern'i görünce Sweeney'in en azından endişesi kaybolmuştu. Nefret her zaman endişeye baskın çıkardı. Adamı uyarmak istercesine gözlerini kıstı.

Tıpkı annesi gibi, Van Dern de Sweeney'in nefret ettiği her şeyi temsil eden biriydi. Siyah deri pantolonu, siyah balıkçı yaka kazağı ve siyah botlarıyla kendini abartılı biçimde ortaya koyuyordu. Kemer yerine o sıska belinde gümüş bir zincir asılıydı. Bir kulağında üç küçük küpe, diğerinde de bir halka vardı. Hiçbir zaman tam tıraş olmazdı ve üç günlük sakal görünümünü koruyabilmek için, tıraş olduğu takdirde harcayacağından daha fazla enerji harcıyordu. Haftalarca, belki de aylarca saçlarını yıkamadan durduğundan şüpheleniyordu Sweeney. Saatlerce, hiç bıkmadan sembolizmden, modern top-

CADDİ

lumun korkunçluğundan, insanların evreni nasıl mahvettiğinden ve tuvaldeki bir parça boyanın nasıl insanoğlunun acısını ve umutsuzluğunu anlattığından bahsedebilirdi. Kendi gözünde, Dalai Lama kadar derin bir ruhsal bilgiye sahip biriydi Van Dern. Sweeney'ye göreyse ancak bir serseri kadar derindi.

Candra tuvaleri açıp onları boş tuval sehpalara yerleştirdi. Sweeney özellikle bakmadı onlara. Midesi ağrıyordu.

"Vay," dedi Kai sessizce. Bir gün önce Sweeney'in kırmızı süveteri için de aynı şeyi söylemişti, ama bu sefer ses tonu daha farklıydı.

Candra, başını biraz eğmiş, sessizlik içinde resimleri inceliyordu.

Van Dem de yaklaştı ve dudak bükerek resimlere baktı. "Bayat," dedi. "Manzara resimleri; ha, ne kadar da orijinal. Daha önce hiç ağaç ve su görmemiştim!" Tırnaklarını inceliyordu. "Heyecandan bayılabilirim."

"Leo," dedi Candra, uyarıcı bir tonla. Tuvalere bakmaya devam ediyordu.

"Sakin bana bunları sevdiğini söyleme," dedi Van Dern, alaycı bir tavırla. "İndirimli satış yapan her mağazasında bulabilirsin bunlardan. Ah, biliyorum bunların da alıcısı var; sanattan anlamayan, sadece anlamsız bir şeyler isteyen insanlar. Ama dürüst olalım olur mu?"

"Elbette," dedi Sweeney kısık, tehlikeli bir ses tonuyla, adama doğru bir adım atarak. Tehlike çanlarını duyan Candra hemen onlara doğru döndüyse de huzuru korumak için çok geçti artık. Sweeney,

Van Dern'i dürtmeye başlamıştı. "Madem dürüst olacağız, herhangi bir maymunun da tuvalin üzerine bir ton boya atabileceğini, herhangi bir geri zekâlının buna sanat diyebileceğini itiraf etmeliyiz, öyle değil mi! Gerçek şu ki ikisi de yetenek gerektirmez. Gözlemcinin tanıyacağı bir nesneyi tekrar yaratmak ise *yetenek* ve *ustalık* gerektirir," dedi, adamın gözlerinin içine bakarak.

Van Dern gözlerini yuvarladı. "Tatlım, aynı eski şeyleri tekrar tekrar yapmak için gereken tek şey, tam bir hayal gücü ve yorumlama eksikliğidir."

Van Dern, Sweeney'i kolay lokma sanmış olabiliyordu, ama o, sanat dünyasında, şeytanlıkların kraliçesi tarafından yetiştirilmiş biriydi. Tatlıca gülümsemi ve Van Dern'in sesini taklit ederek, "Tatlım," dedi, "senin şu safsatalarını millete yutturmaya çalışmak büyük cesaret gerektirir. Ama sanırım yeteneksizliğini kapatmanın tek yolu bu."

"Bu tam bir saçmalık," diyerek araya girdi Candra, ikisini sakinleştirmeye çalışarak.

"Ah, bırak konuşsun," dedi Van Dern, ilgisizce elini sallayarak. "Benim yaptıklarımı yapabilseydi, ucuzculara mal satmak yerine büyük parayı vururdu."

Candra kaskatı kesildi. Galerisiyle gurur duyuyordu ve müşterilerinin kalitesiz, sanattan anlamayan insanlar olduğu fikrine çok bozuldu.

"Senin yaptıklarını tabii ki yapabilirim," dedi Sweeney, kaşlarını abartılı bir şaşkınlıkla kaldırarak. "Üç yaş civarındayken arkamda bıraktığım şeyler bunlar. Ufak bir bahse var mısın? Senin seçe-

CADDİ

ceğin herhangi bir resmini taklit edebileceğime, ama senin benimkileri edemeyeceğine bahse girerim. Kaybeden, kazananın kışını öpsün, tamam mı!"

Kai'dan kısık bir gülme sesi geldi. Kafasını çevirerek öksürüyormuş gibi yaptı.

Van Dem Kai'e sinirli sinirli baktıktan sonra Sweeney'e döndü. "Ne kadar çocukça," dedi küçümseyerek.

"Bahse girmekten korkuyor musun yoksa?"

"Tabii ki hayır!"

"Hadi o zaman. Bak sana ne diyeceğim; seni sadece benim eserlerimle kısıtlamayacağım. Bir klasik seç; Whistler'i, Monet'i veya Van Gogh'u da taklit edebilirsin. Sanırım bunlar senin o büyük yeteneğini kullanmana değerler."

Adamın yanakları kızardı. Sweeney'e sert sert baktı. Ne tartışmayı kazanabiliyor, ne de kendisini bahisten kurtarabilecek bir şey söyleyebiliyordu. Candra'ya döndü. "Daha sonra gelirim," dedi soğuk soğuk, "boş zamanın olduğunda."

"İyi olur," dedi Candra, buz gibi gözlerle adamı süzerek. Sinirlenmiş olduğu her halinden belliydi. Van Dem kapıdan çıktıktan sonra Sweeney'e döndü. "Üzgünüm. Bazen kendini beğenmiş bir pislik olabiliyor."

"Hem de hiç zorlanmadan," dedi Sweeney, Candra'ya katılarak.

Candra gülümsedi. "Bundan sonra sana meydan okumadan önce bir daha düşünmesi gerekecek. Şu anda çok tutulduğu bir gerçek, ama moda gelip geçicidir ve eminim ki parlak günlerin pek uzun sür-

meyeceğini o da biliyordur."

Sweeney'e göre Van Dem kendini evrenin merkezinde zannediyordu, ama bu konu üzerinde daha fazla durmaya gerek yoktu.

Candra tekrar resimlere döndü ve onları baştan incelerken zarif parmağıyla alt dudağına hafif hafif vurmaya başladı. Sweeney ne yaparsa yapsın, midesindeki krampları gideremiyordu.

"Resimler neredeyse surreal," diye mırıldandı Candra kendi kendine. "Renkleri kullanışın son derece çarpıcı. Gölgelemler, sanki ışık renkli camın arkasından geliyormuşçasına parlıyor. Bir nehir, bir dağ, çiçekler, bilindik kompozisyon... ama daha önce yaptığın hiçbir şeye benzemiyor."

Sweeney sessizdi. Saatlerce, günlerce endişeyle onlara uzun uzun bakmıştı; fırça darbelerinin her birini ezbere biliyordu. Yine de kaçırdığı bir şey mi varmış diye tekrar baktı. Hiçbir şey değişmemişti. Renkler hâlâ garip bir şekilde yoğun, kompozisyon açıklayamadığı bir şekilde garipti ve fırça darbeleriyle bulanıktı. Candra'nın dediği gibi surreal mi, yoksa fazlasıyla coşkunu mu olduğuna kesinlikle karar veremiyordu. Belki de aynı anda her ikisi belki de hiçbiri.

"Daha fazlasını görmek istiyorum," dedi Candra. "Eğer bunlar yaptıklarının bir örneğiye, bitmiş olan tüm tuvallerini görmek istiyorum. Fiyatlarını iki katma çıkarıyorum. Belki fiyat konusunda biraz fazla aceleci davrandım, ama ilk değerlendirmem doğruysa bunu haydi haydi hakkettin demek."

Kai da ona katıldığını belli ederek kafasını sal-

CADDİ

ladı. "Daha önceki çalışmalarında gördüğümde çok daha fazla enerji var burada. İnsanlar bunları görünce çılgına dönecek."

Sweeney enerjiyle ilgili olan lafı fazla umursamadı, adamın son söylediği daha içtendi. Bu bir pazar değerlendirmesiydi. Sweeney gerçekten çok rahatlamıştı. Belki de yeteneğini kaybetmemişti de sadece onu yanlış değerlendiriyordu.

"Bu ne?" dedi Candra, sosisli satıcısının resminin olduğu dosyayı kastederek.

"Bir seyyar satıcısının resmi. Bunu ona vermek istiyordum." Bir anda ürperti geldi üstüne. Kahretsin. Sıcak fazla uzun sürmemişti.

"Bunları hemen çerçeveleteceğim," dedi Candra, resimlere geri dönerek. "Diğerlerini de getir. Hepsi sergilemek istiyorum. Ön tarafa yakın bir yere koyacağım ki hem ışık iyi olsun, hem de gelenler ilk olarak onları görsün. Söz veriyorum bunlar peynir ekmek gibi satılacak."

Sweeney evine doğru yürürken, soğuktan korumak için kendini kollarıyla sarmalamak zorunda kaldı. Resimlerinin görmüş olduğu tepki onu rahatlatmıştı, ama nedense bunun zevkini çıkaramıyor, huzursuzluğu gitgide artıyordu.

Sosis satıcısının her zaman olduğu köşeye geldi ama yaşlı adam hâlâ yoktu ortada. Onu tekrar görüp göremeyeceğini merak ederken derin bir üzüntüye kapıldı. Ona resmini vermek istiyordu. Yaşlı bir adamın yüz şeklinden küçük bir çocuğunu

doğru çıkarıp çıkaramadığını bilmek istiyordu. O tatlı gülümsemesini görmek istiyordu.

"Merhaba Sweeney," dedi tatlı bir ses.

Sweeney çevresine bakıp da sesinin sahibini görünce içi mutlulukla doldu. "İşte buradasın," dedi neşe içinde. "Hasta olduğumu " şok içinde sustu. Yaşlı adam yarı saydam ve garip bir şekilde iki boyutlu bir hal almıştı.

Elijah kafasını salladı. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme." Tatlı gülümseyişi karanlık yüzünü aydınlattı. "İyi yakalamışsın Sweeney. Küçükken aynen böyleydin."

Sweeney bir şey söylemedi. Söyleyemedi. Ağlamak istiyordu, resmi daha önce bitiremediği ve ona veremediği için üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

"Bana bir iyilik yap," dedi yaşlı adam. "Bunu oğullarım Daniel ve Jacob Stokes'a yolla, ikisi de avukattır. İyi çocuklardır. Onlara yolla bunu."

"Yollayacağım," diye fısıldadı Sweeney.

"Hadi, şimdi gidebilirsin," dedi yaşlı adam. "Beni merak etme. İyi olacağım."

"Seni özleyeceğim," diyebilirdi Sweeney ancak. Etrafındaki insanların ona garip garip baktığının farkındaydı, ama nasıl olsa New Yorkluydular; insanın yanından geçerken ne dururlar ne de yavaşlardı.

"Ben de seni özleyeceğim," diye konuştu adam. "Kendinle beraber gün ışığını da getirdin hep. Şimdi gülümse de ne kadar güzel olduğunu göreyim. Vay, vay, gözlerin gökyüzü kadar mavi. Çok güzel bir manzara doğrusu,..."

CADDİ

Sesi gitgide kayboluyordu. Sweeney onun yavaş yavaş yok oluşunu, tamamen görünmez olana kadar saydamlaşışını izledi.

Ürperti kaybolmuştu. Sweeney tekrar ısınmıştı, ama soğğun yerini korku ve üzüntü almıştı bu sefer. Richard'ın ona sarılmış olduğu gibi birinin kollarında olmak istiyordu, ama Richard burada değildi ve bir başkasına aitti. Richard onun değildi. Sweeney yalnızdı, ve hayatında ilk defa bundan hoşlanmıyordu.

6.BOLUM

Candra, sonraki sabah erken bir uçakla Washington D.C.'ye gitti. Başkent, amaçları için daha uygundu, onun için bu rahatsızlığa aldırış etmiyordu. Carson'la D.C.'de buluşmak, adamın nadiren ofisinde bulunduğu New York'ta buluşmaktan daha kolaydı. New York'tayken Carson'm evine gitmesi ya da dışarıda bir yerde buluşma ayarlaması gerekecekti. Candra ikisini de yapmak istemiyordu.

Margo, senatörle olan kaçamağından haberdar olabilirdi de olmayabilirdi de. Richard'a kürtajı söylemek gibi bir aptallıkta bulunmasının dışında, Candra gereksiz yere kimseyi üzme ya da aşağılama tarafları değildi. Carson'm kaç kadınla yattığı Margo'nun umurunda olmayabilirdi, ama bu işi evinde yapmasını kesinlikle istemeyecekti. Carson'ı tanıdığı kadarıyla hemen orada, ofisinde işi bitirmek istese hiç şaşırılmazdı Candra. Soğuk soğuk gülümsedi. Önce Carson onu becerecekti sonra da o Carson'ı. Yeterince adil, diye düşündü.

Sabah, görünüşüyle özellikle ilgilenmişti, dikkatleri üzerine çekmek için değil, çekmemek için.

CADDİ

Üzerinde, siyah iş döpiyesi, dört santimlik topuklu siyah ayakkabıları vardı. Altından, basit halka küpe-ler takıyordu; tüm yüzüklerini çıkarmıştı ve zarif Pia-get saatinin yerine, babasının ona on altı yaşınday-ken hediye ettiği eski Rolex'ini takmıştı. Bir iki bin dolardan fazla ettiğine kuşkuluydu. Sosyal mevkii-nin her şey demek olduğu başkentte Rolex fazla öne çıkmazdı; Rolex'ler elçilik plakaları kadar yaygındı burada.

Saçını daha haşınca taramış ve makyajını azalt-mıştı. Göze batmayacaktı; binlerce iş kadınından biri gibi gözüküyordu. Akılda kalıcı bir görüntüsü-nün olmasını istemiyordu, ne de olsa tanıdık birile-rini görme olasılığı her zaman vardı. Belki aptalca bir önlemdi ama sonuçta daha önce kimseye şantaj yapmamıştı ve tedbir almak fena bir fikir gibi gelme-mişti doğrusu.

Bugün Elizabeth Arden'e gitmiş olmalıydı Mar-go. Roma yolculuğu ertelendiğine göre o da büyük ihtimalle hayatına normal rutininde devam ediyor-du, ki dış görünüşünü ve cilt bakımı konusunda tam bir fanatikti kadın. Evet, Margo New York'ta oldu-ğuna göre, Carson'un Candra'yı başkentteki evine gelmesini söylemesi onu hiç endişelendirmemişti. Aslında böylesi Candra'ya daha uygundu çünkü ka-pının hemen dışında korumaların olduğu bir yerde, masanın üstünde becerilmekten pek zevk almaya-caktı.

Havaalanından bir taksi çağırarak, şoförün soh-bet açmasını engellemek için arka koltuğa sessizce oturdu. Seks yapacağını bildiği zamanlardaki gibi

heyecan dolu ve sabırsız olduğunu fark etti şaşırarak. Şu ana kadar, hep sonrasında ne söyleyeceği dönüp durmuştu aklında, ama şimdi sevişmenin kendisini düşünmeye başladı. Carson'ın aslında fazla tekniği yoktu ama hevesli ve coşkuluydu. Bazen, yaramaz-lık yapmak istediğinde Candra'nın işine geliyordu bu.

- Saat on buçukta ofisine dönmüş olmalıydı. Car-son'la bir saat kalırdı. Bu yeterli olmalıydı.

Carson onu kapıda karşıladı. Başkalarının din-liyor olma ihtimaline karşı, her zaman söylenen boş ve anlamsız karşılama sözlerini söyledi. Tabii, evde çalışanları vardı, en azından kâhya ve aşçı. Candra, adamın klasik yüzüne bakarak, gayet yakışıklı oldu-ğunu düşündü. Richard'ın, oldukça kaba bile dene-cek dış görünüşünü tercih etmesi ne kadar garipti. Richard, kadınların bakmaktan kendini alamayacağı kadar *erkek* erkeklerdendi. Candra onu aklından at-maya çalıştı, onu kaybetmiş olduğunu kabullenmesi gerekiyordu. Hayatının o kısmı bitmişti ve şu anki kısmında ya başarılı olacak, ya da her şeyini kaybe-decekti.

"Benimle konuşmak istediğin çok acil bir konu olduğunu söylemiştin," dedi Carson, herhangi biri-nin onları dinliyor olması ihtimaline karşı. Ofisine doğru ilerlediler ve Carson arkalarından kapıyı ka-patıp kilitledi. Kapıyı kilitleme konusunda çok ses-sizce çalışmış olduğunu sanıyordu ama Candra özel-likle duymaya çalışmıştı sesini. Carson'un, rahatsız edilmelerini önlemesi iyi olmuştu ve kapıyı o kilitlememiş olsaydı, Candra, gidip kendi yapacaktı o işi.

CANDY

Carson, önüne döner dönmez Candra'nın göğüslerini kavradı ve onu koltuğa doğru itti. Onu pahalı minderlerinin üzerine atarken, çantasını yere koymaya bile anca vakti olmuştu Candra'nın. Carson, onun eteğini yukarı kaldırarak kendi fermuarını açmaya başlamıştı bile. "Acele etmeliyiz," dedi Carson soluk soluğa, içine girip hemen hızlı bir ritim yakalarken. "Margo gelmeden önce."

"Ne?" diye atıldı Candra, ellerini içgüdüsel bir şekilde adamın omuzlarına dayayarak. İlk baştaki heyecanı tamamen gitmişti. Çirkin sahneler hiç ilgisini çekmiyordu ve Margo'nun, çirkin sahnelerin en çirkinini yaratacağından en ufak bir kuşkusu bile yoktu.

Senatör, Candra'nın ellerini omuzlarından çekip onlar koltuğa yapıştırdı. Yüz ifadesi kararlıydı. Karısının evdeki varlığı gibi küçük şeylerin, yapmak istediğinden onu alıkoymasını izin verecek değildi. Candra, hareketsiz ve sessizce olduğu yerde yattı. Adamı yavaşlatmak, ya da dikkatleri ofise çekmek istemiyordu. Aklından, adamın hızlı olması için dua etmeye başladı. Tanrım! Erkeklerin şu kendini beğenmişlikleri yok muydu! Senatör karısı olmasının yarattığı sosyal mevkiden hoşlanmasına ve Beyaz Saray'a yerleşme ihtimali olmasına rağmen Margo'nun da göz yumacağı şeylerin bir sınırı olmalıydı. Carson'm iharetlerini bilmek başka şey, onları kendi gözleriyle görmesi bambaşka.

Candra, sarf ettiği efordan dolayı Carson'ın yüzünün kızarışını ve boynundaki damarların belirginleşişini izledi. Adam kravatını bile çözmemişti.

Candra koltuğun üzerinde ileri geri gidip geliyordu.

Candra'nın ilgisizliğini fark etmiştiyse bile, onu umursamıyordu. İki dakika içinde kaskatı kesildi, kalçası spazmlarla sarsılırken, yüzü şehvetli bir acıyla çarpıldı. Candra, tahrik olduğu zaman kendisini çok heyecanlandıran bir şeyin, tahrik olmadığına tiksindirmesinin ne kadar garip olduğunu düşündü.

Carson, soluk soluğa kendini çekti ve kendini temizlemek için cebinden bir mendil çıkardı.

"Şundan başka var mı?" diye sordu Candra ve Carson'ın boş boş baktığını görünce, "mendil," diye ekledi.

"Hayır, bir tek bu var," diye cevap verdi adam. Mendili katlayıp cebine geri koyacaktı-iğrenç- ama Candra, onu tiksintiyle elinden alıp mümkün olduğunca az dokunmaya çalışarak bacaklarının arasına koydu.

Carson tedirgin gözüküyordu. "Üstünde ismin baş harfleri yazılı," dedi.

"Geri vereceğim," dedi Candra sabırsızca. "Yoksa yok etmemi mi tercih edersin?"

"Yak gitsin," dedi adam, ama yine de mendilini almış olmasından rahatsızdı. Diğer davranışları için tie aynı tedbiri göstermemesi çok kötü diye düşündü Candra.

Candra, üstünü başını düzeltip düzgünce oturdu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gözüküyordu. Benim için *olmadı* zaten, diye düşündü.

"Otur," dedi. "Seninle konuşmam gereken bir konu var."

"Tabii. Nasıl yardımcı olabilirim." Carson da

eski saygın görünüşüne bürünmüş, birinci sınıf Amerikan meşesinden yapılmış masasının arkasına geçmişti. Seçmenlerinin görebileceği yerlerde- D . C -deki evinde ya da ofisinde-zenginliğiyle gösteriş yapmamaya çok dikkat ederdi. New York'taki eviyse it-hal edilmiş eşyalarla bir saray kadar lükstü.

Gücünü bilen bir adamın gülüşüyle gülümsedi. Böyle geldiğine göre, Candra'nın bir iyilik isteyceğini düşündü. Elâ gözleri parladı; devamlı olmayan ilişkileri sırasında Candra, yatakta beraber olmak dışında onunla herhangi bir şey yapmayı kesinlikle reddetmişti. Carson, kadınlara istediğini yaptırmaya alışmış biriydi ve Candra'nın aralarına koymuş olduğu mesafe canını sıktığı gibi, bunu bir meydan okuma olarak da görüyordu. Tabii Candra ilişkilerini mümkün olduğunca hatırlaması kılarak daha da sıkılmıştı canını.

"İki yıl önce kürtaj yaptırmıştım" dedi Candra.

"Eminim ki iyi bir bakımdan geçmişindir. Ben hep destek oldum bu tür yasa..."

"Neye destek olduğun umurumda bile değil," dedi Candra, adamın sözünü keserek. "Carson, çocuk sendendi. Ama Richard kürtaj olduğumu öğrenince gayet doğal olarak çocuğun ondan olduğunu sandı. Aramızdaki sorunun asıl nedeni de bu."

"Gerçekten mi?" Adam, ellerini kavuşturarak büyük deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Çok ilginç. İyi de, bunları bana anlatmanın nedeni nedir?"

Candra'nın, onun çocuğunu aldırmasıyla ilgili vermiş olduğu haber adamın yüz ifadesinde en ufak bir değişikliğe bile neden olmamıştı. Beklediği

tepki kesinlikle bu değildi Candra'nın. "Richard boşanma sözleşmesi konusunda zorluk çıkarıyor ve fazla detaya girmeden şunu söylemeliyim ki kazanmak üzere. Parasal açıdan biraz yardım edebileceğini umuyordum, sadece bir defalık."

"Ne kadar gerekli?" diye sordu adam yumuşak bir ses tonuyla.

Candra çok huzursuz hissediyordu kendini. Beklediği gibi gitmiyordu işler. Bir milyon dolar bütün borçlarını ödeyip yeni bir başlangıç yapmasına yeterdi ama bu tedirginlikle o kadar yüksek bir rakam iletmesi imkânsızdı. "Yarım milyon," dedi.

"Bu çok büyük para," dedi Carson omuz silke- rek, "Buna değecek kadar iyi değilsin yatakta," dedi.

Candra, Carson'm kabalığına tepki göstermedi. Ne de olsa ne kadar kaba biri olabileceğini gayet iyi biliyordu.

"Sadece nasıl hamile kalmayı başardığımı merak ediyorum. Bana her zaman doğum kontrol hapları kullandığını söyledin."

"Bir kaza olmuş işte. Solunum yollarımda bir hastalık vardı ve kullandığım antibiyotikler hapların etkisini kaldırmış."

"Talihsizlik. Yine de çocuğundan benden olduğundan şüpheliyim. Zira birkaç yıl önce meni kanalı ameliyatı geçirmiştin."

Candra, içinde büyüyen ölkelerini kontrol altına almayı başardı. Carson onu aptal yerine koyduğunu düşünüyordu. Yalnız, bunun Candra'nın tek kozu olduğunu düşünüyorduydu şayet, çok kötü bir sürpriz-

CANDY

le karşılaşmak üzereydi. "Öyle mi? Bundan hiç bahsetmemiştin daha önce."

"Bahsetmek için bir nedenim yoktu ki. Sen zaten hap kullanıyordun ve seni beceren tek erkeğin ben olduğumu düşünecek kadar aptal değilim. Bu çeşit bir şantaja karşı sigortamdı bu ameliyat."

"Bu gerçekten çok ilginç, çünkü benim de bir sigorta formum var. Ben seni hiçbir zaman hafife almadım Carson, ancak senin beni hiçe saydığını düşünmek için gayet iyi sebeplerim var."

"Ne bakımdan?" Adamın yüzünde oluşmuş olan gölge Candra'yı az da olsa neşelendirdi.

Candra yaklaştı ve çantasından bir zarf ve küçük bir teyp çıkardı. Carson'ın yüzü taş kesildi teybi görünce.

"Ah, şu an açık değil. Zaten kayıt yapamıyor; sadece çalan cinsten. Bu küçük kaçamağımız aramızda bir sırdı, ama başkaları sır olmaktan çıkabilir." Candra 'play' düğmesine basıp arkasına yaslandı.

Candra büyük bir tatminle teybi dinlerken, Carson'ın yüz ifadesinin değişimini izledi. Bu kaseti ilişkilerinin başlangıcında, Richard birkaç günlüğüne Avrupa'ya gitmiş olduğunda, düzenlediği küçük bir parti sırasında kaydetmişti. Tabii ki bilerek yapmıştı kaydı. Hiçbir zaman Carson'la ilgili hayallere kapılmamıştı ve bir gün tehdit için bunu kullanabileceğini tahmin etmişti.

Teybi kapattı ve kaseti içinden çıkararak Carson'a fırlattı. Zarfı da masanın üzerine koydu. "Sende kalsın. Bu senin için hazırladığım kopya. Olay

anının fotoğrafları da zarfın içinde."

Carson'ın çenesi öfkeden kaskatı kesilmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kaltak." Sesi kısıktı; sanki tek söyleyebileceği buymuş gibi.

"Orijinallerini çok güvenli bir yerde sakladığımı söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bu teypler sayesinde sen de suçlanabilirsin."

"Evet, ama benim kaybedecek bir kariyerim yok. Tabii senin seçmenlerin açık fikirli insanlardır; sorun yok diyebilirler. Öte yandan diğer senatörlerin, özellikle yıllar boyunca becerdiklerinin, aynı fikirde olacaklarını sanmıyorum. İş arkadaşlarının bu yasaya aykırı davranışınla ilgili ellerinde kanıt bulundurmaktan büyük zevk duyacaklarından eminim." Candra'nın neşesi geri gelmişti.

Carson'ın gözleri cinayet işlemeye hazır bir nefretle doluydu. Candra'nın kalbi deliler gibi atıyorduydu da bunu karşısındakine hissettirmeye niyeti yoktu. Carson'ın önüne böyle çıkmak bir riskti; neyse, bunu bilerek gelmiş ve adamın göz ardı edemeyeceği kadar güçlü bir silahla çıkmıştı karşısına.

"Bu devamlı sürececek bir iş değil. Sadece bu seferlik. Paraya ihtiyacım var ve sen de bunu bana sağlayabilirsin."

"Tabii," dedi adam alaycı bir tonla. "Benim de senin sözüne inanmam gerekiyor, değil mi."

"Parayı aldıktan sonra sana orijinalleri yollayacağım." Candra bu konuda ciddi idi. Gerçi ona bahsetmediği video kasetini yollamayacaktı-adamın öğ almaya kalkması durumunda onu kullanabilirdi.

Evet, Carson Candra'nın gönderdiklerinin ori-

CADDİ

jinalleri olduğundan asla emin olamayacaktı, başka kopyalarının olmadığından. Şantaj sonsuza kadar sürebilecek bir şeydi.

Candra, cüzdanından küçük bir kâğıt çıkardı. "Burada bankam ve hesap numaram yazılı. Parayı oraya yolla. Hesabı sadece bunun için açtım ve parayı aldıktan sonra da kapatacağım. Hesabımın IRS tarafından kontrol edileceğini sanıyorum, ama sen yine de arada bir yapılan denetlemelere maruz kalmamam için dua etmeye başla istersen."

Carson kâğıdı eline almadı. Candra onu masanın üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalkıp çantasını omzuna astı. "Taksiyi dışarıda beklettim. Beni kapıya kadar geçirmene gerek yok." Kapının kilidini açtı ve bir an duraklayıp arkasına dönerek, "Bu arada aklıma gelmişken... şunu bir milyon yapalım," dedi.

Kapı Candra'nın arkasından henüz kapanmıştı ki Margo girdi Carson'm ofisine. Yüzü bembeyaz ve kaskatıydı. "Geri zekâlı! Seni Allah'ın belası salak! Beynin yerine hep sikini kullanıyorsun."

"Kapa çeneni," dedi Carson, bir hırıltı eşliğinde sandalyesinden fırlayarak. "Ne yapıyordun sen? Kapıyı mı dinliyordun?"

Margo masaya doğru yürüyerek dahili telefonun düğmesine bastı. "Candra'nın buraya geldiğini öğrenince bunu açtım. Çok akıllı olduğunu düşünüyorsun ama interkomunun açık olup olmadığını bile kontrol etmiyorsun."

Carson, tırnaklarını Margo'nun etine geçirerek

onu kolundan yakaladı. "Benimle bu tonda konuşmaya kalkma sakın," diye uyardı.

"Yoksa ne yaparsın? Boşar mısın beni? Hiç zannetmiyorum." Kadın, kolunu hızlıca çekip Candra'nın masaya bırakmış olduğu zarfı aldı eline. Carson zarfı almak için uzandıysa da Margo bir adım geriye atarak zarfı açtı ve içindeki fotoğrafları çıkardı.

Elindekilere baktıkça yanakları çirkin kırmızı bir renkle kızardı. Her birine tek tek baktıktan sonra döndü ve bütün gücüyle Carson'm suratına bir tokat indirdi. Adam darbenin etkisiyle geriye doğru sendeledi.

Carson yavaşça dönüp kadına baktı. Margo'nun el izi dışında yüzü bembeyazdı ve gözleri kömür gibi yanıyordu.

Sinirden titriyordu Margo. "Sen bir aptaldan da ötesin; hayatımda tanıdığım en ahmak, en kendini beğenmiş insansın, ki bu konuda babamı geçebilmek bayağı beceri isterdi doğrusu. Bir sonraki seçim için her şey yolunda giderken hepsini hatırasın diye dayanmadım sana bütün bu yıllar boyunca. Hemen bir şeyler yapman gerekiyor."

"Lanet olası parayı ödeyeceğim. Başka şansım yok."

"Ya daha fazla isterse?"

"Bu işle başa çıkabilirim, tamam mı! Şimdi kapat şu çeneni. Senin saçmalıklarını dinleyecek bir halde değilim."

"Harika!" Margo fotoğrafları ona doğru fırlattı. Carson'm yüzüne çarpıp yere dağıldılar. "Uma-

CADDİ

rim AIDS testi yaptırmışsmdır."

"Saçmalama. Böyle bir test ne kadar gizli kalabilir ki?"

Margo ölkeden çılgına dönmüştü. "Birinin AIDS testi yaptırdığım öğrenmesindense benim hayatımı riske etmeyi tercih ederdin, değil mi!" Konuşurken sesi titriyordu. "Aptal bir mendil bile dert ediyorsun. Nasıl oluyor da bir mendil konusunda bu kadar dikkatli olduğun halde bir erkekle sevişirken fotoğraflarının çekilmesine izin veriyorsun? Bu arada fotoğraflar gerçekten bir harika. O adamı becerirken yüzünde beliren ifadeden daha iğrenç olan tek şey, o seni becerirken yüzünde oluşan ifade! Yüzün kızarmış, ağzın açık..."

Carson, elinin tersiyle ona öyle bir indirdi ki Margo masanın üstüne düştü. Bu vuruşu o kadar zevk vermişti ki Carson bir daha vurmak istedi. "Kes sesini!" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Kokain çekmiştik, yoksa böyle bir şey asla olmazdı."

Margo, elini ağrıyan yanağına koyarak yavaşça ayağa kalktı. Kalçasının masaya vurduğu yeri de ağrıyordu. Nefret ve tiksinti dolmuştu. "Sanırım yasadışı uyuşturucuları kullanmak sana pek yanlış gelmedi. Şunların arasında öyle bir fotoğrafın da var. Akşam haberlerinde çok hoş görünür, değil mi?"

"Fotoğrafları vermeyecektir. Verirse benden para koparmak gibi bir şansı kalmaz." Carson en azından bundan emindi. Bir insanın kendi çıkarlarını koruyacağından asla şüphe etmezdi.

"Candra'mn ne yapacağını bilmiyorsun," dedi Margo sertçe. "Şu ana kadar bu konuda pek başarılı

olamadığın belli. Bununla başa çıkmalısın ve bunu şimdi hemen yapacaksın. Orijinalleri için iki milyon dolar öner ona."

"Bir de bana aptal diyorsun," dedi Carson sinirle. "Bana orijinallerini verdiğini anlamamanın hiçbir yolu yok. Öyle bile olsa, bir sürü kopyasını çıkarmış olabilir."

"O zaman hemen başka bir şeyler düşünsen iyi olur." Margo burnundan soluyordu. "Ve elini çabuk tutmazsan..."

CADDİ

7. BÖLÜM

Richard'ın şehir merkezinde bir ofisi yoktu. Onun yerine şehirdeki evinin en alt katım küçük bir ofis kompleksine dönüştürmüştü. Piyasada harikalar yaratmak için kullandığı bilgisayarının bulunduğu kişisel ofisi, iki asistanı için iki küçük ofis, minik bir mutlak, iki banyo-biri kendi odasına bağlı, diğeri asistanları tarafından kullanılıyordu, bir de dosyaları depolamaya ayrılmış iki oda daha. Gece geç saatlere kadar çalışması için çok uygun hazırlanmıştı ofis.

Her gün tek bir hedefi vardı: kazanabildiği kadar çok para kazanmak.

Yetişkinlik döneminin çoğunu para biriktirerek geçirmiş biriydi Richard. Piyasada olacakları önceden sezinleyip tahminlerde bulunmak hoşuna gidiyordu ancak bundan aldığı zevk vasat derecedeydi. Yoksulluğu da yaşamıştı ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu konuda bir şeyler yapabilecek yaşa geldiğinde evi terk edip orduya katılmıştı. Oradayken, ona para kazandırabilecek teknikleri öğrendiyse de öyle hemen olmamıştı bu iş. Richard daha

Virginia'daki küçük çiftliklerindeki yoksulluğu ortadan kaldıramadan dedesi Pops ölmüştü. En azından annesinin son yılları güzel geçmişti; eğer bahçeye bir şeyler ekmiştiyse, bu zorunluluktan değil sadece zevk olsun diyeydi.

Yoksulluk ya insanın belini büküp onu sosyal bir parazite çevirir, ya da onu her şeye karşı dirençli yapar. Pops, yoksullara yardım derneklerinden ve sadakalardan uzak durmuştu. Küçük tarlasını işlemeye çalışırken, bulduğu her işte de çalıştı. Richard'm annesi ütü ve dikiş işi yapıyordu ve Richard yeterince büyüdüğünde, o da çiftlik işlerinden kendi üzerine düşenleri yapmaya başladı. Bunun dışında çim biçme, saman kesip toplama ve marangozluk gibi işler de buluyordu kendine.

Babasını sadece hayal meyal hatırlıyordu; aslında hatırladıklarının gerçek olduğundan, çocuk aklıyla uydurduğu hayali bir görüntü olup olmadığından emin değildi. Yılda birkaç defa ziyaret ettiği mezarı, babasıyla ilgili emin olduğu tek anısıydı. Ama büyük babasından, erkeklerin, bütün gün etrafta bira içip, devletin her ay vereceği parayı beklerken yan gelip yatmayacağını, kalkıp çalışması gerektiğini öğrenmişti. Bu tavrı benimseyen Richard hep çalıştı, sıkı çalıştı. En iyi olanın kazandığı bir yarıştı bu. Ya havlu atardın ya da ölümüne dek çalışıp daha iyi bir yere gelirdin.

Richard, onu daha güçlü yapan köklerinden asla utanmazdı, ama Candra için durum farklıydı. Biri sorduğunda, Richard'm sadece 'Virginiah' olduğunu söylemesinden dolayı bile geriliyordu ka-

dm. Eğer Richard izin vermiş olsaydı, Candra insanlara, Richard'm eskiden bir malikanede yaşadığını ve atalarının Özgürlük Bildirgesini söylediği gibi bir palavra uydururdu herhalde.

Tekrar yoksul düşmesini engelleyecek emin adımlarla ilerlemişti. Piyasanın inişli çıkışlı seyrlerine karşı çeşit çeşit yatırımlar yapmıştı ve piyasanın ciddi bir sallantısına karşı önlem olarak değerli taşlara ve mücevherlere yatırım yapmıştı. Hangi hisse senetlerinin yükseleceğini, hangilerinin zor durumda olduğunu çıkarmak, bunlarla ilgili en ince ayrıntıları bilmek, bir çeşit meydan okuma, bir oyundu onun için. Bu konuda altıncı hissinin gelişmiş olduğunu söylemek hatalı olmazdı ve kafasında 'yeterli' olarak gördüğü parayı aslında çoktan kazanmış olsa da, borsada oynamaya, gün geçtikçe daha da zenginleşmeye devam ediyordu.

Servetinden daha büyük bir pay kapamamak Candra'yı için için yiyordu.

Candra'mn düşüncesi bile rahatsız ediyordu onu. En başlarda onu sevmişti herhalde, emin değildi, belki o da borsa gibi sadece ulaşması gereken bir hedefti. Geçen on yıldan sonra, en başlarda ne hissetmiş olduğunu artık hatırlayamıyorduydu da kendini ona çekenin ne olduğunu biliyordu. Candra gençken çok çekici bir kadımdı-hâlâ öyleydi-ve babasından miras kalan parasıyla oluşturulmuş kusursuz bir sosyal geçmişi ve bunu tamamlayan dışa dönük ve samimi kişiliği vardı. Özellikle de başka erkeklerle *fazlasıyla* samimiydi.

Candra'mn kaçamaklarını ilk duyduğunda ev-

CANDY

liliklerindeki problemler çoktan başlamıştı ve Richard, karısının sadakatsizliği konusunda bir şey yapacak kadar umursamamıştı olayları. Candra, sadece tek sevgilisini bildiğini düşünüyordu ama o kadar da aptal değildi Richard. Yıllar boyunca, Candra'nın bütün sevgililerini tespit etmeyi kendine iş edinmişti. Kai'ı, Carson McMillan'ı, yattığı tüm ressamı ve sosyal çevrelerinde olup koynuna girmiş olduğu tüm isimleri biliyordu. Bunları bir kere umursamayı bıraktığında Candra'yı sadece arada sırada seks için kullanmaya başlamıştı ve Candra'nın doğum kontrol haplarına rağmen, Richard prezervatif kullanıyordu. Candra hiç nedenini sormamıştı. Herhalde anlamıştı.

Ne yazık ki prezervatifler bazen yırtılabiliyordu. İki yıl önce tam da böyle bir kaza geçmişti başlarından-Candra'nın kullandığı antibiyotiklerin etkisiyle doğum kontrol hapları da etkilerini yitirince Candra hamile kalmıştı. Gerçi bunu Richard'a söyleme zahmetine girmemişti, en azından o zaman değil. Onun yerine kürtaj olmuştu.

Richard çocuk istiyordu, her zaman istemişti. İlk evlendiklerinde Candra beklemek istediğini söylemişti ve Richard da çocuk sahibi olmadan önce ekonomik durumunu iyice güçlendirmek istediğinden ona hak vermişti. Yeterince zengin olduğundaysa, Candra başka erkeklerle ilişkiye girmeye başlamış, Richard, Candra'dan çocuk sahibi olma isteğini tamamen yitirmişti. Garipti, ama Candra yaptıklarını anlattığında, o kelimeleri ona karşı kurşun gibi yağdırdığında Richard derinlerde bir yerlerde büyük

bir acı hissetmiş; yitirilmiş küçük hayatı düşündükçe çıldıracak gibi olmuştu adeta. O andan sonra da Candra'dan nefret etmişti.

Onunla aynı çatı altında bir gece daha geçirmemiş, Candra'nın hakaretleri ve ağlayıp sızlamaları arasında, eşyalarını toplayıp onu bir otele yerleştirmişti. Candra ağlayarak bunu gerçekten yapmadığını sırf onu üzme için bunları uydurmuş olduğunu söyleyip durmuştu. Richard sonra gecenin ortasında bir çilingirci çağırıp şehirdeki evlerinin kilidini değiştirtmişti. Candra, kalan eşyalarını almak için randevu almak zorunda kalmıştı ki bu, onu çok derinden yaralayan bir küçük düşürmeydi. Richard, Candra'nın, bütün arkadaşlarına ve tanıdıklarına boşanmanın beraberce alınmış bir karar olduğunu söylediğini biliyordu. Aslında ne söylediği umurunda bile değildi. Boşanmayı bir an önce sonuçlandırıp, onun yüzünü bir daha görmek zorunda olmaktan kurtulmak istiyordu, hepsi bu. Servet peşinde koşmak yerine yıllar önce yapmış olması gereken bir şeydi bu aslında. Uzun zamandır aklının bir taraflarında, bir gün gelip de artık Candra'ya ve evliliklerine dayanamayacağını biliyordu. Kendi çıkarları için onunla kalmıştı. Onu cinsel olarak kullanmış, araya duygusallık katmamıştı ve bu yüzden de kendi çocuğu ölmüştü. Yok edilmiş o minik hayatın meydana gelmesinden çok önce terk etmiş olmalıydı Candra'yı.

Son günlerde çok huzursuz, hatta sabırsız bir hal almıştı. Artık başka şeyler yapma zamanının geldiğini düşünüyordu. Hisse senetleri hakkındaki bil-

CANDI

gileri inceleyerek milyonlar kazanmıştı, ama hayatın kalan kısmını bilgisayar karşısında kâr ve üretim analizleri yaparak geçirmek istemiyordu. Bunlar artık fazla gayret ve güç sarfettirmesini gerektirmiyordu, ki Richard güçlüklerin üstesinden gelerek mutlu olan bir insandı. Ordu yıllarında, ölüm kalım anlarında kendini test edışı, eğitim programlarının onu gücünün sonuna dek zorlayışı, ona zevk vermişti ve annesini ve dedesini para sıkıntısından kurtarmak için çok fazla para kazanmaya ihtiyacı olmasaydı orduda başarılı bir kariyer bekliyordu onu.

Buradaki görevini tamamlamıştı. Artık başka işlere yönelme vakti gelmişti.

Bir anda Sweeney'in yüzü gözünün önüne geldi ve koltuğuna yaslanarak gülümsedi. Bak, işte bu onu zorlayacak bir meydan okumaydı.

Candra'nın ahlâk anlayışındaki laçkalığından sonra, Sweeney'in sırf daha boşanma davası sonuçlanmadığı ve hâlâ yasal olarak evli olduğu için çıkma teklifini reddetmesi Richard'a temiz ve saf bir şeyi tutuyormuş hissi vermişti. Annesi ve dedesi de davranışları siyah ve beyaz olarak görerek bu konuda aynı sert tutuma sahiptiler. Sıfıstedişin için, aklına eseni yapmak gibi bir kavram onlara uzaktı. Bu tür düşünceler ülkenin o bölümü için, özellikle de onların nesilleri için gayet sırada sayılırdı. Peki Sweeney nasıl böyle değerlere sahip olmuştu?

Richard, Sweeney hakkında her şeyi öğrenme niyetiyle, daire başvurusu için doldurduğu formu ofisine fakslatmıştı. *Paris Şamille Sweeney, otuz bir yaşında, ressam*. İsim konusunda yalan söyleme-

misti ve Richard, Sweeney'in ressam olup da Paris gibi bir isme sahip olmanın gösterişinden çekindiğinden emindi. Başka kim olsa, öne çıkmak için bu ismi kullanırdı, ama o, sadece soyadıyla tanınacak kadar ileri gitmişti isimlerini reddetme konusunda.

Sweeney'in annesinin mesleği de ressam olarak geçiyordu, ama Richard, Candra'yla olan on yıllık evliliği sonucunda sanat dünyasına aşına olmuştuysa bile, onun ismini hatırlayamamıştı. Babasının ismiyse tanıdıktı; adam Hollywood'da oldukça başarılı biriydi. 'Yakınlar' kısmına bir erkek kardeşin ismi yazılmıştı. Richard, Sweeney'in, anne ve babasını neden bu listeye almadığını merak etti.

Bu kuru bilgiler Richard için yeterli değildi. Sweeney'i tanımak istiyordu. Kahvaltıda ne yediğini, en sevdiği kitapları, en sevdiği filmleri, yatakta uzanarak mı yoksa kıvrılarak mı yattığını bilmek istiyordu. Onu çıplak soymayı, bütün geceyi onun üstünde, onun içinde geçirmek istiyordu. Sweeney'in de kendisini istediğini biliyordu-her ne kadar, 'duyduğu şehvet karşısında şaşırılmış görünse de istediğinden emindi. Sanki Richard patlamaya hazır bir dinamitmiş gibi geri zıplarken Sweeney'in yüzündeki ifadeyi hatırlayıp gülümsedi. Bu iş çok eğlenceli olacaktı, Richard'ı kudurtacak bir işti. İki gündür sürekli ereksiyon hâlinde dolaşıyordu ve öyle hemen geçeceğe de benzemiyordu. Yapması gereken tek şey Sweeney'i düşünmekti, hemen sertleşiyordu, ki son iki gündür Sweeney'den başka bir şey düşüncibildiği söylenemezdi doğrusu. Geçen bir yıl boyunca cinsel dürtülerini bastırmak zaten çok zor

CADDİ

olmuştu-şimdiyse dayanılmaz bir hâl almıştı.

Sweeney, tavır bakımından Candra'nın zıddıydı. Candra güzelliği ve görünüşü konusunda çok bilinçliydi-yaratmak istediği izlenime göre giyinmesini bilirdi. Sweeney ise ne kadar güzel olduğunun farkında bile değildi ve Richard'ın anladığı kadarıyla üstüne ne bulursa onu geçiriyordu. Candra sosyal ilişkiler konusunda bir ustaydı; Sweeney'in ise nerede ne yapılması, nasıl konuşulması gerektiği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Candra sosyal, Sweeney ise yalnızlığı seven biriydi. Sweeney'in, Richard'ı hayatına kabul etmesini sağlamak çok dikkatli bir plan ve azim gerektirecekti. Özellikle de azim. Hepsinden de öte, Candra'nın sekse karşı olan tutumu çok rahat ve kayıtsızken, Sweeney o kadar çekingendi ki ufak bir öpücük bile şaşırtmaya yetmişti onu.

Evet, Sweeney'i istiyordu. Yatakta olsun yatak dışında olsun, hiç fark etmezdi. Eğer onu bir ilişkiye girmek için kandırıp onu baştan çıkaramazsa, onu baştan çıkarıp bir ilişkiye girmek için kandırmak zorunda kalacaktı. Onu sadece seks için istemiyordu; onunla beraber zaman geçirmek istiyordu; Sweeney, hayatı boyunca, akşam haberlerini birlikte izlemeyi istemiş olduğu tek kadındı, sırf onun yorumlarını öğrenebilmek için. Onunla aynı geçit töreninde bulunuyor olabilirlerdi ama Sweeney kesinlikle farklı bir ritimle yürüyordu.

Ama Candra işi bozuyordu.

Richard ahizeyi kaldırıp avukatı Gavin Welles'i aradı. Onu hemen bağladılar. "Bu iş çok fazla

uzadı," diye başladı, merhaba bile demeden. "Bitirelim şunu artık."

"Mal varlığını düşünürsek bir yıl hiç de uzun bir zaman değil. Sabırlı ol," diye tavsiyede bulundu Gavin. "Sen güçlü bir konumdasın ve Candra er ya da geç yasal işlemlere bir servet harcadığını fark edecek. Zararın neresinden dönülse kârdır deyip vazgeçecek."

"Ertelelediği her gün için zararını arttıracamın onun. Avukatını ara ve bu günden itibaren geçen her gün için teklif ettiğim anlaşmadan on bin dolar düşeceğimi söyle. Beş gün sonra belgeleri hâlâ imzalamazsa galeriyi ona devretme teklifimi de geri çekeceğimi söyle."

Gavin bir süre sessiz kaldı. "Galeri için sonuna dek savaşıacağını biliyorsun."

"O da biliyor ki sonunda kaybedecek. Hayatımdan tamamen çıkmasını istiyorum. Bu bir blöf değil Gavin. Bunu aylar önce yapmalıydım, ama doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak istedim. Artık yeter. Avukatına mesajımı ilet." Richard, yüzünde acımasız bir ifadeyle telefonu kapatıp, arkasına yaslandı.

Gavin Welles, şehir merkezindeki ofisinden Candra'nın avukatı Olivia Yu'yu aradı. Olivia, Richard'ın ultimatomeni duyunca, Gavin'in kulak zarlarını patlatacak bir şiddette bağırdı: "Vay piç kurusu! Ciddi miydi?"

"Hem de fazlasıyla"

"Bu da nereden çıktı şimdi? En sonunda Candra'yı anlaşmanın görebileceği en iyi teklif oldu-

CADDİ

ğuna inandırabilirdim ama bunu duyunca çılgına dönecek. Onun yerine geçecek kişiyi bulmuş olsa gerek."

Gavin de bu ihtimali düşünmüştü ama bunu söylemeyecek kadar ağzı sıkı biriydi. "Benim bildiğim kadarıyla yok."

"Saçmalık. Sırada bekleyen bir sevgilisinin olduğundan eminim."

"Öyleyse bile ne olmuş yani?" Richard her gece değişik bir kadınla Times Meydanının ortasında bile yatsa davadaki üstünlüğünü kaybetmezdi.

Olivia da bunu biliyordu. Ancak Candra, önerilenin hakkettiğinden çok daha az bir miktar olduğunu düşündüğü ve anlaşmaya yanaşmadığı için belgeleri imzalamamıştı. Olivia ona alabileceğinin en iyisinin bu olduğunu anlatmaya çalışmıştıysa da Candra'nın umutsuzca daha çok paraya ihtiyacı var gibiydi. "Pekâlâ. Onu arayacağım. Masanın altına saklansan iyi olur."

"Ne?"

Olivia'nın beklediğinin tersine, Candra delirmişçesine bir çılgılık atmamış, tam tersine ürkmüş bir fısıltıyla konuşmuştu. Olivia şartları tekrarladı.

"Böyle bir şey yapamaz. Ben zaten anla—"

"Belgeleri imzalamadın. Onu geri çevirdiğin için, yasal olarak teklifine sadık kalmak zorunda değil. İsteddiğini yapabilir."

"Ama galeri *benim*. Ressamları bulan, onlara ün kazandıran ve galeriyi kâra geçiren benim. Onu

benden alamaz!"

"Bina onun parasıyla alındı. Galeri onun parasıyla desteklendi ve iş yapmaya başladı. Taturaları ödeyen bütün çeklerin üzerinde onun adı var. Akıllı bir avukat-ki inan bana Gavin Welles akıllı biridir—galerinin arkasındaki itici gücün Richard olduğunu, senin ise sadece bir vitrin mankeni olduğunu iddia edebilir. Şu an bunun söylemenin geç olduğunu farkındayım ama galeriyi kendi üstüne yaptırmalıydın." Olivia'nın mesleğinde, mali konularda her gün ayrı bir aptallıkla karşılaşıyordun.

"Eğer en ufak bir şüphem olsaydı yaptırırdım," dedi Candra ümitsizce. "Aramız gayet iyiydi, sonra aramızdaki o kavga çıktı ve ertesi gün Richard boşanma için işlemleri başlattı. Kendimi korumak için zamanım yoktu."

Kendini korumaya alman gereken zaman, her şeyin iyi gittiği zamandı Olivia'ya göre. Neyse, köprüünün altından çok sular akmıştı ve şimdi bunun üzerinde durmak anlamsızdı. Aralarındaki kavganın nedenini merak etti; Candra hiç anlatmamıştı, ama bu kadar ani ve kesin bir ayrılık kararı doğurmuş olduğuna göre tam bir savaş geçmiş olmalıydı aralarında. Nedeni ne olursa olsun, Richard toplantılarında soğuk, acımasız ve kesinlikle boyun eğmez bir tavır içinde olmuştu. Hiçbir konuda uzlaşmaya yanaşmamıştı ve şimdi daha büyük zorluklar çıkarıyordu.

"Ben onunla konuşurum," dedi Candra. Sesi ağlamaklıydı.

"Candra..." dedi Olivia içini çekerek. "Ne işe yarayacak? Bana uzlaşmaya vardığı bir tek küçük

CADDİ

ayrıntı göster. Bir on bin dolar daha kaybetmeden imzala anlaşmayı."

"O on bin doları geri vermesini sağlayacağım. Bu bunu yaptığı takdirde belgeleri imzalayacağıma söz vereceğim ona."

Candra ahizeyi yerine koyup gözlerini kapattı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Midesi o kadar bulanıyordu ki bir an kusacağını düşündü. Bir yıl önce on bin dolar bozuk para gibiydi Candra için; ama şimdi hayati bir değeri vardı. Carson'dan henüz haber çıkmamıştı ama zaten bu kadar kısa zamanda aramasını beklememişti. Şantaj güvenebileceği bir şey değildi ve Carson'dan parayı almadan bir tek kuruş bile kaybetmeyi göze alamazdı. Yani Carson şantaj parasını ödemeyi reddetse, ne yapabilirdi ki Candra? Fotoğrafları halka sunulması adamın kariyerini mahveder, hatta aleyhinde dava açılmasına bile neden olabilirdi, ama bu Candra'nın cebine para sokmazdı. O zaman tehdit tam anlamıyla geri tepedi. Tek umudu, Carson'ın, o parayı ödeyecek kadar çok korkmasıydı fotoğraflarının sergilenmesinden.

Tanrım, Richard neden birden bire böyle davranmaya başlamıştı? İki gün önce galeriye geldiğinde her zamanki gibi soğuk ve inatçıydı. Belgeleri imzalaması için Candra'yı zorlamıştıysa da tehdit savurmamıştı hiç. Candra'nın, imzalama konusunda hiçbir şansı yoktu tabii, artık kalmamıştı. Richard bu kozunu geçen toplantılarında değil de neden bugün kullanmıştı?

Bir nedeni olmalıydı. Richard'ın her zaman bir nedeni olurdu. O, hayatında tanıdığı en az duygusal

ve en mantıklı insandı. Evlendiklerinde Candra'ya güven duygusu vermişti bu özellikleri. Richard'ın, ne olursa olsun her zaman her türlü durumu idare edebileceğine inanırdı.

Bu ultimatoma blöf değildi; söylediğini aynen yapardı. Belgeleri imzalatıp boşanma işlemini bitirmek istiyordu. Ama neden şimdi? Neden iki gün ya da iki ay önce değil de şimdi? Bunu istediği zaman yapmış olabilirdi, sonuç yine aynı olurdu.

İki gün önce varolmayan çok acil bir sebep çıkmıştı ortaya. Bir kadınla ilgili olmalıydı. Richard'ın herhangi bir kadınla beraber olduğuna dair herhangi bir şey bulamamıştıysa bile, bu onun bir rahip gibi yaşadığını göstermezdi. Candra, Richard'ın cinsel iştahını çok iyi bilirdi. Kadınların, otomatik olarak onun çekimine kapıldığını da biliyordu; 'yavaş yapmaktan hoşlanırım ve sık sık olması eğlenceyi ikiye katlar' diye bir sinyal gönderiyordu sanki. Demode olmuş, saçma bazı düşünceleri de vardı adamın; bir kadını kazara hamile bırakacak olursa onunla mutlaka evlenirdi. Evet, bu, Candra'nın onun hakkında bildiği başka bir şeydi. Acı acı düşündü; Richard hamilelik konusunu kesinlikle hafife almaz.

Öte yandan, hatalarını tekrarlayan biri değildi. Kazalar olabilirdi ama artık iki kat daha tedbirli olduğundan emindi Candra.

Yo, başka bir kadınla ilgileniyordu kesin. Candra, kendi yatağında uyuyacak, Richard'la beraber kalkıp onunla beraber kahvaltı edecek bir kadını düşününce çığlık atmak istedi. Zamanı geri çevirmek, şu geçen yılı yaşanmamış kılmak için her şeyini ve-

CANDY

rebilirdi, ama bu imkânsızdı-anlamsız pişmanlıklarla zaman kaybetmekten vazgeçmesi gerekiyordu. Düşünmeliydi.

Sweeney! Tabii ya!

Anlık bir ön sezi ona haklı olduğunu söylüyordu. Aralarındaki çekim konusunda da, Richard'm Sweeney'e bakışlarında da yanılmamıştı. Sweeney belki Richard'a karşı kayıtsız olabilirdi-Richard'a karşı kayıtsız kalabilecek bir kadın vardıysa o da Sweeney'di-ama bu, Richard'm da ona karşı kayıtsız olduğunu göstermiyordu. Tam tersine, Sweeney'i ayartmanın onu zorlamasından hoşlanmış bile olmalıydı.

Candra bu durumu kendi için bir avantaja çevirebilirdi. Yapabileceğini biliyordu.

"Sen gizli bir işler karıştırıyorsun," dedi Kai, kapıyı çalmadan ofisine girerek. Candra kaşlarını çattı; Kai son zamanlarda kendine çok fazla güvenmeye başlamıştı. Yakında onun kanatlarını biraz kırması gerekecekti.

Öte yandan en azından onunla konuşabiliyordu. "Galiba Richard ve Sweeney konusunda haklıydım. Richard boşanmayı sonuçlandırmak için birdenbire acele etmeye başladı."

"Şartlarını kabul etti mi?" Paranın düşüncesi bile Kai'in gözlerinin parlamasına yetti.

"Hayır. Hâlâ zorluk çıkarıyor ama şimdi en azından ben de oyuna katılabilirim."

"Ateşle oynuyorsun" diye uyardı Kai. "Richard tehditlere asla boyun eğmez."

"O zaman kendi de tehditlerde bulunmasın,"

dedi Candra, Kai'ı tersleyerek.

"Nasıl? Ne tür tehditlerde bulundu ki?"

"Boş ver." Kai, galerinin gerçek sahibinin Richard olduğunu bilmiyordu. Bilseydi, anında işten ayrılıp Candra'yı yüz üstü bırakabilirdi-Candra onun sadakati konusunda hayaller kuracak kadar aptal değildi. Ne olursa olsun galeri için yararlı biriydi; bayan müşterilerinin birçoğu, yakışıklılığına ve beccrilerine hayrandı onun.

"Ne yapacaksın?"

"Onunla konuşacağım." Ayağa kalkarak, hem evrak çantası olarak hem de gündelik hayatta kullandığı pahalı deri çantasını aldı. Neyse ki eve gidip üstünü değiştirmemişti. Üstünde, sabah D.C.'ye giderken giydiği muhafazakar siyah takımı vardı hâlâ. Ne kadar küçük olursa olsun her avantajını değerlendirmeliydi.

"Neden sadece telefonla aramıyorsun?" diye önerdi Kai.

"Onunla yüz yüze konuşmayı tercih ederim." Eğer ararsa Kai galerinin Richard'a ait olduğunu öğrenirdi.

"Seni görmek isteyeceğini nereden biliyorsun?"

Richard birkaç defa Candra'yı görmeyi reddetmişti. Bu Candra'yı çok sinirlendirmiş, Kai'a ise haince bir zevk vermişti. "Ah, bu sefer beni beklediğine dair bir his var içimde."

Richard'm bakışları anında Candra'mn giymiş olduğu döpiyese takıldı. "Ne o, Broadway seçmelerine mi katılıyorsun?" dedi, kadının bu küçük kurnazlığını fark ettiğini belli ederek. Candra sinir-

CADDİ

lerine hakim olmayı başardı. Richard'ın detaylar konusundaki becerisini, en ufak şeyleri bile fark ettiği- ni unutmak gibi bir hata yapmamış olmalıydı.

"Bu sabah bir iş görüşmem vardı," diye cevap verdi, ki bu yalan değildi.

Richard onu oturma odasının bulunduğu üst kata çıkarmak yerine, aşağı kata, ofisine götürdü. Sözcük kullanmadan ona artık buraya ait olmadığını anlatıyordu. Richard'a göre Candra sadece bitmemiş bir işti üstelik hiç de hoş olmayan bir iş.

Richard'ın ofisinin küçüklüğü ve sadeliği Candra'yı her zaman şaşırtmıştı zaten, gerçi büyüklüğü, evin büyüklüğüyle sınırlandırılmıştı, ama eşyaları daha gösterişli olabilirdi. Güzel olmaktan çok, kullanışlıydı her şey. Özel siparişle yapılmış büyük deri koltuğu bile.

"Görüyorum ki avukatın şartlarımdan bahsetmiş sana," dedi Richard sakince. Sandalyesine oturup ellerini kafasının arkasına aldı ve arkasına yaslandı. Gözlerindeki mana anlaşılmazdı.

Candra tam karşısındaki bir sandalyeye oturup hemen konuya girdi. "Sweeney uzun zamandır resimleriyle ilgili problemler yaşıyor," dedi. "Dün sonunda birkaç eserini getirdi, ama onlardan pek emin değil. Ona harika olduklarını söyledim tabii, ama işin gerçeği şu ki onları satmakta zorlanabilirim."

Richard'ın yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. "Ve senin buraya gelip de bunları bana anlatmanın sebebi...?"

Lanet olsun! Yanılmış olabilir miydi? Yo, olmazdı. Kendisini böyle şüpheye düşürdüğü için nef-

ret etti adamdan.

"Seni tanıyorum, canım. Geçen gün ona nasıl baktığını gördüm." Sanki onu hemen orada, herkesin önünde becermek istemiş gibi bakıyordu, diye düşündü Candra acıyla. Kıskançlık sardı içini, ama hemen kurtuluverdi o duygudan.

"Gözlerimle mi?" diye sordu Richard gayet normal bir halde.

"Komik olmaya çalışma, lütfen. Unutma ki Sweeney'in kariyerini her an mahvedebilirim. Bunu yapmaktan hoslanmam-Sweeney'i severim-ama gerekirse..." Candra omuz silkti.

"Ben de gerekirse galeriye hemen yarın senin yerine başkasını bulabilirim." Richard gözlerini kısarak öne doğru eğildi. Artık yüz ifadesi o kadar sakin değildi. Hatta o kadar acımasızdı ki Candra gereilemem ihtiyacı duydu. "Eğer Sweeney'in kariyerine zarar verecek en ufak bir şey yaparsan, benden bir kuruş bile alamadan hayatı zindan ederim sana."

"Demek haklıymışım," demeyi başardı Candra sonunda, fakat aslında tam bir panik sarmıştı içini. Nedense kendi tehditlerine karşılık Richard'ın daha fazla tehdit savuracağını düşünmemişti.

"Öyle miydin?"

"Öbür türlü neden umurunda olsun ki Sweeney?"

"Şantaja boyun eğmemem için başka birkaç neden düşünebiliyorum."

Candra o sözcüğü kullanmamasını yeğlerdi. Soğuk soğuk terlemeye başladı. "Ben tam olarak *öyle* tanımlamazdım" dedi sessizce.

CANDY

"Peki sen nasıl tanımlardın? Sana para ödediğim takdirde bir kariyeri mahvetmekten vazgeçeceksin. Bu tam anlamıyla şantaj gibi geliyor benim kulağıma." Richard ayağa kalktı ve onu kolundan sıkıca tutarak sandalyeden zorla kaldırdı. "Defol buradan."

"Richard, bekle!"

"Sana defol dedim." Asistanlarının şaşkın yüz ifadelerinin arasında Candra'yı kapıya doğru itekledi. Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu Candra'nın.

Candra kolunu çekerek adama döndü. "Bana böyle davrandığına pişman edeceğim seni," dedi kızgın gözyaşlarını tutmaktan dolayı boğuklaşmış bir sesle.

"Belgeleri imzala," dedi Richard, kapıyı açıp onu dışarı iteleyerek. "Yoksa asıl *sen* pişman olursun."

8.BÖLÜM

Sweeney, stüdyosunun içinde huzursuzca dolaşmıyordu. Tuvallerini inceliyor ama onlara gerçekten bakmıyordu. Ne fark ederdi ki? Kendi eserlerini değerlendirme yeteneğini zaten kaybetmişti. Neyse, Candra heyecanlı görüldüğüne göre, yapması gereken şey, tamamlanmış olan tablolarını alıp galeriye götürmek ve kaldığı yerden devam etmektir.

David ve Jacob Stokes adlı avukatların adreslerini bulmuş ve başsağlığı dilediği bir notla beraber babalarının resmini onlara yollamıştı. Günün geri kalanını çalışarak, ne yaptığını pek düşünmeden otomatik hareketlerle boyayı alıp tuvalin üstüne sürerek geçirmişti.

Geçen bir yıl boyunca birçok rahatsız edici olay gelmişti başına ve genel olarak bakıldığında olağanüstü bir sakinlikle başa çıkmıştı hepsiyle. Ölümle burun buruna gelmek ya da bir yıldırım tarafından çarpılmak gibi bir tecrübe yaşayarak, günün birinde hayaletler görmeye başlamış olmasına mantıklı bir açıklama getirememiştiyse de, aynı yeteneğe sahip birçok insan olduğuna dair kanıt bulmuştu. Onlara

CADDİ

inanmaktan başka çaresi yoktu. Bir insan, görmediği halde hayaletleri gördüğünü ne diye söylesin ki? Bu, iş başvurusuna eklemek isteyeceğin bir şey sayılmazdı pek.

Fakat, gerçeküstücülükle ilgili okuduğu onca kitabın arasında, ölüm sahnelerini resmetmekle ilgili hiçbir şey bulamamıştı. Resmi yaptığını dahi hatırlamadığı için uyurgezer olduğunu ve resmi uykusunda yaptığını varsaymak zorundaydı. Sosisçinin resmini postalamak için dışarı çıktığında kütüphaneye uğrayıp uyurgezerlik hakkında birkaç kitap almıştı. Onları okumaya henüz zamanı olmamıştıysa da sayfalarını şöyle bir karıştırmıştı ve birinde, uykularında yürüyenlerin çoğunlukla stres altında olan insanlar olduğuna dair bir açıklama görmüştü.

Hah! Hayalet görmek pek huzur verici bir şey sayılmazdı tabii. Ne var ki, bu hayalet görme yetisinin yaklaşık bir yıldır sürdüğü halde, uykuda yürümenin ilk olarak yaşlı satıcının öldüğü gece başlaması onu tedirgin ediyordu. Kitapların hiçbirinde uykuda resim yapmakla ilgili bir bölüm bile yoktu.

Ama onu en çok rahatsız eden şey bu değildi. *Riziko'daki* cevapların sorularını, daha ancak kategoriler söylenmişken bilmek biraz can sıkıcıydı ama o kadar da panik yapılacak bir durum değildi. Yarışmayı, onun gibi yıllardır izleyen herhangi biri de kategorilere ve muhtemel cevaplara aşina olmuş olabilir ve iyi tahminler yapabilirdi. Gerçi Sweeney'in başarısı yüzdesi çok yüksekti, yüzde yüz olduğu bile söylenebilirdi, ama olayı en azından mantık çerçevesinin içine oturtabiliyordu.

Uyurken resim yapmaksızın-özellikle de öldüğünü bilmediği bir adamın ölüm anını resmetmesir/.r-se mantık çerçevesinin içine oturtulabilecek herhangi bir tarafı yoktu. Bu sadece şans olamazdı. Bu garipti. Tuhaf. Tüyler ürpertici.

Kimi kandırıyordu? Hayaletler hakkında yaptığı araştırmada bunun ne olduğunu öğrenmişti.

Kâhinlik.

Paniklememek için zor tuttu kendini. Daha önce yaşadığı her şeyden daha çok korkutuyordu bu onu. Durumunun sabit bir yapıya sahip olduğunu düşünmüştü, oysa giderek yoğunlaşıyor, tam bir hallettiğini düşünürken yeni olaylar çıkarıyordu karşısına. Hiç eğlenceli bulmasa da trafik ışıklarına ve bitkilerinin büyüyüşüne alıştığı gibi, hayaletleri görmeye bile alışmıştı. Devamlı üşümesi de zevkli değildi, ama bunun da hayaletlerle beraber gelen bir şey olduğunu farz ederek kabul etmişti.

Riziko, kâhinlik işinin ilk sinyallerini veren olaydı büyük ihtimalle. Resmetmiş olduğu iğrenç ölüm sahnesinin, gelecekte toplu katliamlar, uçak kazaları, açlık ve felaketler göreceğinin habercisi olmasından korkuyordu. Kendisi ruhsal olarak ölüm ve acıyla iç içeyken çiçeklerinin güzel olmasını neyi değiştirdi ki? Resim sanatının en sevdiği kısmı, güzelliği yaratmaktır ve bu gelişimler bu zevki ondan almakla tehdit ediyordu.

Kendini bildi bileli yalnızlığından hoşlanmış biriydi Sweeney, ama hayatında ilk defa yalnız yaşamıyor olmayı istiyordu. Bir kedi ya da köpek sahibi olmak bile, tamamen içine kapanık, yapayalnız

ÇADDI

bir hayatından daha iyiydi.

Aslında ne zaman istese Richard'ı arayabilirdi, değil mi.

Bu dayanılmaz isteği neredeyse baskın çıkıyordu. Adam gelip onu geçen sefer tuttuğu gibi tutar, Sweeney de sıcak ve güven içinde onun kollarında uyuyabilirdi. Daha önce kimse için aynı duyguları hissetmemişti. Özellikle anne ve babasına gelince, hiç. Her şeyi kendisinin halletmesi gerektiğini, yumuşak ve rahatlatıcı bir kucağın olmadığını bilerek büyümüştü. Aslında Richard'ın kucağı da pek yumuşak sayılmazdı; hatta ne kadar sert olduğunu gayet iyi hatırlayabiliyordu. Pek rahatlatıcı da sayılmazdı. Ama kendini güvende hissetmişti ve... ve değerli. Ya da en azından arzulanmış.

Hayır, onu arayamazdı. Onu yollarken doğru olanı yapmıştı ve sebepleri hâlâ varlığını koruyordu. Ahlâk anlayışının genelde normal olarak görünen-den biraz daha katı olduğunun farkındaydı, ama anne ve babasının sadakatsizliklerinin yarattığı zararı gördükten sonra nasıl olup da rahibeler okuluna yazılmadığına şaşmak gerekirdi. Richard'ın ona olan arzusu onu biraz şaşırtmıştıysa da, kendisinin Richard'a olan arzusu karşısında tamamen afallamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı ve buna karşı koyabileceğinden kesinlikle emin değildi. Richard'la yatma isteği o kadar güçlüydü ki şimdi onu düşünürken bile içinin kasıldığını hissedebiliyordu. Richard'la, diye düşündü, bir daha asla üşümezdi. Ne zaman bir ürperti hissetse onun kucağına kıvrılabilir ve kendisini ısıtmasına izin verebilirdi.

Of of of! Böyle düşünmeyi bir an önce bıraksa iyi olurdu yoksa kendi bile farkına varmadan telefona sarılacaktı. Yine de kendini, bacaklarıyla Richard'ı sarmış bir halde, Richard da göğüslerini öperken, o büyük elleriyle kalçasını sıkıca tutarak onu yukarı, aşağı hareket ettirirken hayal edebiliyordu...

Lanet olsun! Hemen kes şunu, diye azarladı kendini. Hayatında çok ciddi problemler vardı ve şimdi Richard'ı düşünerek kafasının dağılmasına izin veremezdi. Doğa ana, oyunun kurallarını kendi çıkarlarına uygun olarak koymuş, cinsel çekimi o kadar muhteşem bir şey yapmıştı ki, onu bir kez hissettin mi asla vazgeçemiyordun. Öte yandan Richard'ı çıplak hayal etmek, ölüm ya da kâhin güçleri konusunda düşünmekten çok daha zevkliydi.

Sweeney, Richard'ın o gün aramasını ya da uğramasını beklemiş olduğunu itirafetti kendi kendine. Doğru anlamıştıysa, ki öyle düşünüyordu, adam ısrarcı biriydi. Geri çekilme konusunda anlaştığını söylese de, aralarındaki şey her ne ise, onun bitmediğini söylemişti. *Geri döneceğim*, demişti ve Sweeney bunda samimi olduğunu biliyordu. Sorun, ne kadar geri çekileceği ve ne zaman geri döneceğiydi? Sweeney utanarak onu bugün görmeyi ummuş olduğunu kabul etti.

Ne yazık ki artık çok geçti. Uyuma vaktinin yaklaşmasına rağmen bütün gün boyunca kimse kapısını çalmamıştı. Bir önceki gece iyi uyuyamamıştı-sabah Richard'la, öğleden sonra da sosisinin hayatıyla olan karşılaşmasından sonra biraz tedirgin hissetmişti kendini-fakat şimdi yorgun olmasına

CADDİ

rağmen yine de uyumak istemiyordu. Uyumaktan korktuğunu fark etti, uykusunda kalkacağından, transa geçeceğinden, her neydiyse başına ondan geleceğinden ve ona başka bir ölüm sahnesi resmetti-receğinden korkuyordu. Uyumaktan her zaman büyük bir zevk almış biriydi ve bu zevk de şimdi ondan alınıyordu. Bu düşünce onu çok sinirlendiriyordu, korkutuyordu da. Evet, en çok korkutuyordu.

En az hissettiği duygulardan biriydi korku, en azından yetişkin hayatında. Çocukken, babası, erkek kardeşini avlanmaya götürüp de bir partiye giden annesi geri gelmeyi unutunca, tam iki gün boyunca evde yalnız kalmıştı Sweeney, işte o zaman çok korkmuştu-sadece dokuz yaşındaydı ve hepsinin, bir daha geri dönmek üzere onu terk ettiğini düşünmüştü. Bir keresinde de on dört yaşındayken, annesinin sevgililerinden biri-adamın adı Raz'dı, halızasından asla silinmeyecek bir isim-Sweeney'in annesiyle bir olarak onun seksi öğrenmek için yeterince büyük olduğuna karar vermişti

Neyse ki her ikisi de o kadar sarhoştı ki Sweeney ellerinden kurtulmuş, koşarak uzaklaşabilmişti. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bayılacağını, onların o zaman kendisini ele geçireceğini düşünmüştü. Apartmanın bodrum katına inip, çamaşır odasına saklanmıştı. Annesinin oraya asla bakmayacağını biliyordu, ne de olsa oraya hiç ayak basmamıştı. Duvarla çamaşır makinelerinden bir tanesinin arasına sıkışıp, ona saatlerce gibi gelen bir süre beklemiş, Raz'ın kendisini bekliyor olma ihtimaline karşı yukarı çıkmaktan korkmuştu. Sonunda, korkusunun yerini tik-

sinti almaya başlayınca süpürgelerden birinin sapını almış ve yukarı çıkmıştı. Çamaşır odasında saklanmak hoşuna gitmemişti; odasına, resimlerine ve kitaplarına geri dönecek ve eğer biri onu rahatsız etmeye kalkarsa, elindeki olağanca gücüyle kalasına indirecekti.

Yıllar içinde problemlerinden kaçmak yerine onlarla yüzleşmeyi âdet edinmişti. Ama şu anki durumda ikisi de işe yaramıyor gibiydi. Bu kadar belirsiz bir şeyle nasıl yüzleşebilirdi ki? Kâhinlik dokunabileceğin bir şey değildi. Sadece *oradaydı*, mavi gözler gibi; ya onlara sahiptin ya da değildin. Kâhinlik de aynı böyle bir şeydi işte.

Evet, mavi gözlerle sahip olmak onu korkutmuyordu doğal olarak, kâhinlik içinse aynı şeyi söyleyemezdi. Başlı başına korkutucuydu bu yeni özelliği, ama şimdi geri dönüp baktığında, hepsinin bir tür ilerleme olduğunu fark ediyordu; bitkilerden kırmızı ışığa, oradan hayaletlere ve sonunda da kâhinliğe varıyordu. Olaylara bu açıdan bakınca sıradakinin ne olduğunu tahmin bile etmek istemiyordu. Uçmak mı? Belki de sadece gözleriyle bakarak yangın başlatabilecekti.

Bu fikirlerle eğlenmeye çalıştı, ama bu sefer espri anlayışı işe yaramıyordu.

Stüdyonun içinde dolanarak yatağa girmekten korkması, ona on dört yaşındayken çamaşırhanede saklandığı zamanı hatırlattı ve kendi kendine homurdandı. Bir önceki gece bir şey olmamıştı, ve trans halinde resim yapışım düşünerek gerginliğini arttırması, bunun her gece olacağı anlamına gelmiyordu.

ÇAĞDI

Uzun bir süre daha olmayabilirdi. Ta ki tanıdığı biri ölene...

İşte buydu. New York'ta her gün birçok insan ölüyordu ama hiçbirinin ölümü onu uyurgezer yapmamıştı. Sosisli satıcısı tanıdığı biri olduğu için, onun ölümü Sweeney'in bilinçaltını hareketlendirmişti.

İlk defa yaşlı adamın nasıl öldüğünü merak etti. Dün onu gördükten sonra bu konuyu düşünemeyecek kadar şok olmuştu ve adam da Sweeney'in görmüş olduğu herhangi bir hayalet kadar sağlıklı gözüküyordu. Ama yapmış olduğu resimde adamın burun deliklerinden kan geliyordu ve kafasından bir darbe almış olduğu açıkça görünüyordu. Acaba bir araba kazası mıydı, yoksa merdivenlerden falan mı düşmüştü? Resmi tam olarak ne kadar gerçekçiydi?

Sweeney ürperdi. Son sorusunun cevabını öğrenmek istemiyordu.

Tekrar ürperdi ve ne kadar üşüdüğünü fark etti. Ayrıca çok uykulu ve yorgundu. Kontrol edemediği konular hakkında bir dakika daha endişelenememeye karar vererek pijamalarını giydi ve sıcak yatağının içine kıvrılarak elektrikli battaniyenin içini ısıtmasını bekledi.

Uykuya dalmadan hemen önce, Richard'ın yatakta onunla beraber olması durumunda, ısınmak için elektrikli battaniyeye ihtiyaç duymayacağını geçirdi uykulu aklından.

Gece yarısından hemen sonra hızlı ve kesik kesik nefes almaya başladı. Yatağın örtüsünü çekiyor, battaniyeyle boğuşuyordu. Bir yandan, anlaşılması imkânsız bir şeyler mırıldanırken, sanki bir

şeyden kaçmak istermiş gibi kafasını sağa sola sarsıp duruyordu.

Gecenin sessizliği, nefes alışının bir anda kesildiğine şahit oldu. Uzun bir süre tamamıyla hareketsiz yattı, sonra uzun ve yavaş soluklarla tekrar nefes almaya başladı.

Gözlerini açıp, yatakta doğruldu. Üstündeki battaniyeyi yana iterek dairesinin içinde sessizce yürümeye başladı. Stüdyosuna ulaştığında boş bir tuvali alıp sehпасına koydu ve sonraki adımını düşünürmüş gibi başını eğerek bir süre boyunca tuvale baktı, ardından eline bir tüp boya alıp başladı.

Sabah onu uyandıran soğuk oldu. Battaniyenin çalışmadığını düşünerek örtülerin altına sokuldu. Öyle bile olsa şu büzülmüş halde ısınmış olması gerekirdi. Arap saçma dönmüş örtülerin içinde dönerek battaniyenin kontrol düğmesine uzandı. Şaşkınlık içinde battaniyenin zaten çalışıyor olduğunu fark etti. Battaniyenin yaylarından birini bulup parmaklarını ona bastırdı; sıcaklığını hissedebiliyordu, ama sanki o sıcaklık vücuduna ulaşmıyordu.

Sonra dönüp saate baktı ve şaşkınlıkla kollarını kaldırdı; neredeyse dokuz olmuştu ve Sweeney çoğunlukla şafağın sökmesiyle uyanırdı. Büyük bir telaş içinde kalktı; bir randevusu olduğu için değil, soğuktan dolayı kalkmıştı yataktan. Termostatu en yüksek dereceye getirip banyoya girdi, duşu açıp suyu da dayanabileceği kadar ısıya ayarladı. Pijamalarını çıkarıp suyun altına girene kadar, deliler gibi

ÇADDI

titremeye başlamıştı soğuktan.

Sıcak suyun, kafasına ve sırtına dökülüşünü, omurgasını ısıtışını hissetti. Titremesi bir süre sonra durduğunda kasılmış kasları tekrar normale dönmeye, yumuşamaya başladı. Belki *gerçekten de* fiziksel bir sorunum vardır, diye düşündü. Ürpertiler diğer şeylerle beraber başlamıştı, ama bu illaki bağlantılı olduklarını göstermezdi. Doktora her şeyi anlatmak zorunda değildi. Sadece devamlı üşüdüğünü söylemesi yeterliydi. Gerçekten de gidip bir doktoru görmeyi düşündüğünü fark etmesi onu şaşkına çevirdi.

Vücudunu kurularken bedenini yeni bir ürperti sardı. Lanetler savurarak, hızlıca giyindi. Saçını ısılatmak da nereden çıkmıştı, bir saç kurutma makinesi bile yoktu. Saç kurutma makinesiyle yaşadığı ilk deneyim, bir saç bombası gibi bir şey yaratmıştı ve Sweeney ondan beridir saçlarının kendi kendine kurumasının daha iyi olduğunu biliyordu. Saçma havluyu sardı ve günün ilk kahvesi için mutfığa gitti.

Kahve makinesini ışığı yanmıyordu ama kahve olmuştu. Kaşlarını çatarak kaba dokundu-soğuktu. "Lanet olsun," diye homurdandı. Kahve zamanında pişmişti ama kendisi o sırada içmek için orada olmadığından ısıtıcı devreden çıkmıştı. İşte üreticilerin, dikkatsiz müşterilerin kahve makinesini açık bırakıp yangına sebebiyet vermekten aleyhlerinde dava açmasını önleme yöntemlerinden mükemmel bir örnek daha.

Bir fincana kahve doldurup onu mikrodalga fırına koydu. Kahvenin kalamını lavaboya boşalttıktan

sonra yenisini yapmak için makineyi baştan doldurdu. Bunu yapana kadar mikro dalga kahvesini ısıtmıştı. Isıtılmış kahvenin iğrenç bir tadı vardı-eski çorapları andırıyordu-ama sıcaktı ve o anda bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Daire bir türlü ısınmıyordu. Isıtma sistemini tamir ettirmesi için Richard'ı araması gerekeceğini düşündü çaresiz bir halde. Eğildi, elini vantilatörün önüne koydu ve delikten çıkan sıcak havayı hissetti. Pekâlâ, demek ısıtma sistemi çalışıyordu. Termostatta gidip sıcaklığı kontrol etti; dire şimdiden yirmi sekiz derece olmuştu, ki termostat zaten en fazla otuz dereceye çıkabiliyordu.

Saçı kuruyana kadar dayanmak zorundaydı anlatılan. Bu sabah onu bu kadar üşüten buydu. Kafasındaki havluyu çıkarmak istemiyordu ama sağduyusu ona havluyu çıkarırsa daireesindeki ısıtmanın saçını daha hızlı kurutacağını söylüyordu. Dişleri takırdarken, kendini yeni bir soğuk dalgasına hazırlayarak kafasındaki havluyu çıkardı. Hım, ıslak başındaki hava o kadar da soğuk değildi sanki. Belki o kadar da kötü bir fikir olmamıştı.

Kahvesini yanına alarak banyoya gitti, buklelerine karışmalarını önleyecek kremden sürdü ve parmaklarıyla saçlarını taramaya koyuldu. Aynada, beyaz ve soğuktan solmuş bir yüz görüyordu. Dişleri takırdadı. "Ne hoş bir görüntü," dedi aynadaki yansımasına.

Biraz daha kahve alarak stüdyosuna gitti. Tilleri o kadar titriyordu ki resim yapamayacağını biliyordu, ama yıllar boyunca her sabah aynı şeyi yaptı-

ÇADDI

ğında, hareketlerin otomatikleşiyordu.

Şövalelerden birinde "yeni bir tuval vardı. ,

Sweeney, korkudan donup kalmış halde eşikte durdu. Bütün vücudu kurşun kadar ağırdı sanki. Olamaz! *Oh, tanrım, lütfen, bir taneye daha day atlama-mam.* Acaba bu sefer kimi öldürmüştü?

Hayır, diye düşündü öfkeyle. O kimseyi öldürmemişti. Yaşlı satıcının ölmesine onun resmi neden olmamıştı, aksine, resmi yapmasına neden olan onun ölümü olmuştu. Fakat bunlar yalnızca tanıdığı biri öldüğünde oluyorduysa... Bu sefer resimde kimin olduğunu görmek istemiyordu. Sevdiği başka birini daha kaybetmek istemiyordu. Ya... ya Richard'tıysa?

Vücudunu sarsıp ciğerlerini donduran, kalbini durduran bir acıyla sarsıldı. *Richard olmasın* diye yalvardı. *Yüce Tanrım, lütfen Richard olmasın!*

Odanın öbür tarafına geçmekte olduğunu fark etmeden ayaklarını yürümeye zorlamıştı. Tuvalin arkasından geçip tam önünde durmak için kendini hazırladı. Sabahın parlak ışıkları tuvalin tam üstüne geliyordu. Tuvale baktı.

Tuvalin üzeri neredeyse bomboştu. Boş gözlerle tuvale bakakaldı. O kadar rahatlamıştı ki oracıkta bayılabilirdi. Ölüm sahnesi yoktu. Richard yokta. Belki... belki de yanılmıştı. Uyurgezerliğinin ve resimlerinin ölümle ilgisi yoktu. O sefer ki belki sadece bir rastlantıydı. O garip şeylerin bir bölümüydü sadece.

Ayakkabılar vardı tuvalin üstünde. İki tane ayakkabı. Biri kadın, diğeri erkek ayakkabısıydı.

Erkek ayakkabısı olan tamamlanmıştı ve yanılmı-yorduysa içindeki ayağını da çizmeye başlamıştı. Kadın ayakkabısıymısa tam bitirmemişti. Yüksek topuklu bir ayakkabıya benziyordu, her ne kadar topuk kısmına gelememiş de olsa. Arka planda hiçbir şey yoktu. Ne bir yer belliydi ne de başka bir şey. Sadece iki ayakkabı.

Mutlu ve rahatlamış halde güldü. Bu komik şeylerin onu rahatsız etmesine ve hayal gücünü azdirmasına izin vermişti. Ortada böyle bir sonuca varması için hiçbir gerekçe yokken Richard'ın öldüğünü düşünerek neredeyse kendini hasta etmişti.

Ellerini ısıtmak maksadıyla kahve fincanını iki eliyle sardı ve kahvaltı hazırlayıp biraz daha kahve içmek için mutfığa gitti. Birazdan ısınıp resim yapabilecekti.

Ama ürperti geçeceğine o kadar arttı ki kontrol edilemez bir şekilde şiddetle sarsılmaya başladı. Tostundan bir parça bile yiyemedi ve sıcak kahveyi içmeye çalışmak da tehlikeli olmuştu. Kasılıp kalmış, bütün vücudu *ağrı*maya başlamıştı. Bir battaniye kapıp hava deliklerinden birinin üzerine oturdu, sıcak havayı muhafaza etmek için de battaniyeden bir çadır yapıp etrafına sardı.

Neden tekrarlıyordu bu? Neden şimdi de dün sabah değil? Ürpertinin bu kadar arttığı tek zaman yaşlı adamın resmini yaptığı gecenin sabahıydı. Yo, bu daha da kötüydü. Hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar çok üşüyordu.

Uyurgezerlikle bir bağlantısı olmalıydı. Bir defa rastlantı olabilirdi ama iki defa? Hayır, asla. Bu

ÇADDI

kadar aşın bir tepki oluşmasına neden olacak ne yaptığını bilemiyordu ama şu anda umursadığı tek şey ısınmaktı. Isındıktan sonra nedenler ve nasıllarla ilgilenebilirdi.

Sol baldırına korkunç bir kramp girdi. Kasma masaj yapmaya çalışırken yerde iki büklüm kaldı. Kası gevşedi ama birkaç dakika sonra başka bir kramp girdi. Onu da geçirmeye çalışırken nefes nefese kaldı. Çok büyük bir dikkatle hareket ederek bacaklarını uzattı. Durmadan titremesi kaslarının kasılmasına neden oluyordu. Bütün eklemleri, her bir kası ağrıyordu artık.

Kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Zavallı bir sulu göz gibi hissettiyse de ağrısı dayanılmazdı. Üşümenin bu kadar acı vermesi inanılmazdı. Gözyaşları neden donmuyordu yanaklarında? Odanın sıcak olduğunu biliyordu ama sanki donacaklarmış gibi geliyordu.

Richard onu ısırmıştı önceki sefer. Bu acıya artık dayanamazdı; Şu anda istediği tek şey Richard'm yanında, onun sıcak kollarında olmaktı.

Üstünde battaniyeyle telefona doğru emekledi. Hareket etmek için harcamak sorunda kaldığı enerji onu şaşırtmıştı, her yanı uyuşmuştu sanki. İlk defa, korkarak, durumunun bariz bir probleminden çok daha ciddi olduğunu düşünmeye başladı.

Richard'm numarasını bilmiyordu. Candra'yı hiç evden aramamıştı ve özel hattın gizli numara olduğunu söylediklerini hatırladı hayal meyal. Neyse ki Richard'm iş telefonu rehberde kayıtlıydı ve eğer bir randevusu yoktuysa ofisinde olmalıydı. Telefon

rehberini eline alıp, W'lerin olduğu sayfaları karıştırmaya başladı. "Richard Worth, Richard Worth" diye mırıldanıyordu. New York gibi büyük bir şehirde aynı isimde olan birçok insan olabilirdi ama adresi bildiği için istediği Richard Worth'u bulabilirdi. İşte. Numarayı tuşlayıp battaniyenin içine iyice sokuldu.

Bir bayan açtı telefonu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu nazikçe.

"Richard'la görüşebilir miyim lütfen?" Richard yerine Bay Worth dese daha mi iyi olurdu diye düşündü.

"İsminiz?"

"Sweeney."

"Swe-?"

"S-w-e-e-n-e-y." *İsmim o kadar da zor değil,* diye düşündü sinirlenerek. Bir insan bu ismi yazarken ne diye zorlansın ki? Gerçi dişleri takırdadığı için anlamakta zorluk çekmiş olabilirdi tabii, kadına hak vermekten başka çaresi yoktu.

"Sweeney." Birkaç saniye içinde Richard telefonda. "Sorun nedir?"

"Nasıl anladın?" diye sordu bitkin bitkin.

"Bir sorun olduğunu mu? Beni başka neden arayasm ki?"

Sweeney gülmeye çalıştı ama yapamadı. "Üşüyorum," dedi. Sesindeki ağlamaklı ton kendisini de şaşırttı. "Tanrım, Richard o kadar üşüyorum ki ölebilirim."

"Hemen geliyorum." Sesi sakindi. "İyi olacaksınız."

CADDİ

Richard öyle dediği için o gelene bu fikre sarıldı. İyi olacaktı. Richard yakında yanında olacak, inanılmaz vücut ısıyla ısıtacaktı onu. "İyi olacağım," diye fısıldadı, bacaklarına tekrar giren krampa rağmen. Hava deliğinin olduğu yere geri dönemiyordu. Gözyaşları yine akmaya başladı ve onları battaniyeyle sildi. Richard geldiğinde muhallebi çocukları gibi ağlamak istemiyordu.

Kapının kilidini açması gerekecekti. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama baldırına giren şiddetli bir krampla yere düştü. Richard gelene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu, kapıyı kilitlemeden bırakmak tehlikeli olabilirdi. Ama ya o geldiğinde hiç hareket edemez hale gelmiş olursa? Kendine birkaç acısız dakika kazandırmak için kasılmış kasını parmaklarıyla ovdu durdu. Kapıya gidip kilidi açması için bir dakika yeterli olacaktı.

İğer yürüyemezse emeklerdi. İğer emekleyemezse de dirseklerinin üzerinde sürüklerdi kendini kapıya. *Kapıya ulaşacaktı.*

Sağ bacağını altına alarak kalkmaya çalıştı. Kramp girmediğini fark edince rahatladı. Tüm vücudu hem soğuktan hem de durmak bilmeyen ürpertilerine tepki olarak şiddetle titriyordu. İnanılmaz derecede zayıf düşmüştü. Bir titreme nasıl oluyordu da onu bu kadar güçsüzleştiriyordu? Vücudun ısı üretmesi için bir yöntem değil miydi bu?

Ayağa kalkamıyordu. Bacaklarına kramp girmemiş olmasına rağmen ayağa kalkacak gücü bulamıyordu kendinde. Birkaç metre emekledi, sonra da yan tarafına düştü. Kaybettiği enerjiden dolayı

zorlukla nefes alabiliyordu. Birkaç dakika sonra üstünde battaniyeyle kocaman bir sosis gibi yuvarlandı. Eğer bebekler ilerlemek için bu yöntemi kullanabiliyorduyse o da kullanabilirdi.

O an nasıl görüldüğünü düşünerek kahkaha atmaya başladı, sonra da kaslarının ağrısından yine ağladı. Kapıya geldiğinde kapı tokmağına ulaşmak için uzandı. Dizlerinin üzerine kalktı. O haldeyken, zor da olsa kapının üstündeki iki kilide ulaşabiliyordu. İkisini de açıp Richard'ı beklemek üzere kapının yanına kıvrıldı.

CADDİ

9.BÖLÜM

Kapı zilinin çalmasıyla irkildi. Ne kadar zaman geçmiş olduğuyula ilgili en ufak bir fikri yoktu. "R-Richard?"

Zil tekrar çalınca sesinin tahta kapıdan geçemeyecek kadar zayıf olduğunu anladı. Derin bir nefes aldı. Titremesini birkaç saniye engellemek için tuttu nefesini. "Richard," diye seslendi, kapıda başka birinin olup olmadığını düşünmeden.

"Evet benim. Kapıyı aç."

"Kapı a-açık."

Richard kapıyı açtı, aşağı baktı ve Sweeney'i yerde kıvrılmış bir halde buldu. "Lanet olsun" dedi sessiz ve kontrollü bir tonda. Kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra da eğilip Sweeney'i kollarına aldı.

"Ne kadar zamandır sürüyor bu?" diye sordu Richard onu koltuğa doğru taşıırken.

"Saat dokuzda u-uyandığımdan b-beri."

"İçerisi Salira gibi olmuş," dedi adam kaşlarını çatarak. Sweeney'i koltuğa yatırdı ve battaniyeyi üstünden aldı, sonra da ne yaptığını bilir bir tavırla, Sweeney'in kot pantolonun düğmelerini çözerek

pantolonunu indirdi.

"H-hey!" Dişlerin takırdarken sinirli ve kızgın bir ses tonuyla konuşmanın zor olduğunu fark etti Sweeney.

"Tartışma," diyerek Sweeney'in eşofman üstünü de çıkardı Richard. Sweeney'in üstünde sutyceni yoktu çünkü evdeyken hiç takmazdı. Göğüs uçları dikleşmişti. Göğüslerini elleriyle kapatmaya çalıştı, ama sonra ısıyı koruyabilmek adına kollarıyla kendini sarmak daha cazip geldi. Göz kapakları ağırlaşıyordu.

"Sakın uyuma," dedi Richard.

"U-uyumam," diye söz verdi Sweeney, yalan söylemediğini umarak.

Richard, Sweeney'in çoraplarını ayaklarında bırakarak kendi üstünü çıkarmaya koyuldu. Sweeney, onun bugün takım elbise yerine ipek bir gömlek ve bol bir pantolon giymiş olduğunu fark etti. Richard hızla gömleğinin düğmelerini açıp gömleğini yere attı. Bir yandan ayakkabılarını çıkarırken bir yandan kemerini de açıyordu. Pantolonu yere düştü, çoraplarını fırlattı ve hemen kollarıyla Sweeney'i sardı. "Sakin ol," diye-mırıldandı, Sweeney'in şiddetle sarsıldığını fark ederek. Üstlerine battaniyeyi çekti.

Eliliyle Sweeney'in kafasını tutarak boynuyla omzu arasındaki bölgeye yerleştirdi ve vücudunun yarattığı sıcak havayı teneffüs etmesini sağladı.

Richard'm anı ısıtı o kadar yoğundu ki bayılacağına sandı Sweeney. Önce kendisini çevreleyen, teninden geçip iliklerine kadar işleyen o sıcaklığı

hissetti. Richard onu sıkıca kendine doğru çekti. "Ağlama," diye fısıldadı. Sonra da battaniyeyle yüzünü sildi.

Belki ancak beş dakika geçmişti, ama Sweeney'e saatler gibi gelen bir süreden sonra titremesi bir süreliğine duruldu, rahatlamasına izin verdi. Zar zor nefes alarak Richard'm kollarında ölü gibi yattı, ama çok geçmeden dişleri tekrar takırdamaya başladı; korkunç titremeler yeniden sardı vücudunu.

Sonraki rahatlama süresi daha uzun sürdü, artık bitmiş olduğunu düşünmesini sağlayacak kadar uzun. Richard'm vücut ısıtı ona doğru akmaya devam etti, hiçbir kahve, sıcak su ya da ısıtılmış havanın ulaşamadığı, vücudunun içinde buzdan yapılmış çekirdeğe doldukça doldu. Richard terliyordu, Sweeney, tenindeki nemi hissedebiliyordu. Bacaklarını ve kollarını uzatıp kramp girmiş olan kaslarını rahatlatmaya çalıştı ama hareket ettikçe daha çok titriyordu.

Richard bu ikinci kriz boyunca da onu sıkıca sararken, kulağına, her şeyin yoluna gireceğiyle ilgili sözler fısıldayıp durdu. Bana bu sözleri vermesine gerek yok ki, diye düşündü Sweeney yarı baygın halde. Richard buradaydı ve tabii ki onu ısıtacak. Komik, diye düşündü Sweeney, bu konuda nasıl da eminim!

Tekrar duruldu ve sakince Richard'm kollarında yattı. Oda, nefes alışları ve Sweeney'in kulağının altında attan Richard'm kalp atışlarının dışında sessizdi.

Sweeney, iç çamaşırı ve çorapları dışında çı-

CADDİ

nlçıplaktı. Richard'ın üstünde ise sadece vücudunu saran bir boxer vardı. Richard'ın göğüs kolları Sweeney'in göğüs uçlarına değdi, artık üşümemesine rağmen dikleştiler. Ne kadar da yapılı, diye düşündü Sweeney, dudaklarını Richard'ın omzuna sürterek. Parmaklarını adamın omzunda gezdirerek kol kaslarını mınceıkladı ve o sıcak teninin altındaki gücü hissetti. Karnı ve bacakları da iç gıcıklayıcı bir şekilde kashydı.

Richard'ın sertleşmiş erkekliği Sweeney'in karnını dürttü. Sweeney'in içini bambaşka bir sıcaklık sardı, kaynağını bacaklarının arasından alan bir sıcaklık. İlgüdüsel olarak pozisyonunu değiştirdi ve kendini ona bastırdı. Tehlikeli bir kabullenmeydi, fakat bu, hareketi yaptıktan hemen sonra fark ettiği bir şeydi ve o zaman bile geri çekilmedi-yakınlaşmaları fazlasıyla güzel, fazlasıyla 'doğru' gelmişti çünkü.

Richard, tatlı ve yumuşak bir hareketle onu alnından yavaşça öptü. "Isındın mı?" diye sordu. Sweeney evet anlamında başını salladı.

"İyi." Adamın nefesini göz kapaklarında hissedebiliyordu. "Uykulu musun?" diye sordu Richard.

"//// hunin."

"Hadi uyu o zaman." Sweeney yavaş ve derin soluklarla onun sıcak kokusunu içine çekti. Derinlerinde bir yerlerde bir şeyler yumuşayıp rahatlamıştı.

Richard eliyle Sweeney'in göğsünü kapladı ve başparmağıyla göğüs ucunu okşamaya başladı. Göğüslerin, kitaplarda ve filmlerde gösterildiği gibi, zevk verici bir şey olarak görmemişti Sweeney hiç-

bir zaman. Yaşadığı deneyimlerde çocuğun biri göğüslerini okşadığında, göğüs uçlarını çekştirip de zevkten çıldırmasını beklediğinde, Sweeney'in yapmak istediği tek şey onun suratına sıkı bir yumruk indirmek olurdu. Richard'aysa vurmak istemiyordu. Richard'ın gezinen başparmağı, göğüs ucunun kor gibi yanmasına sebep oluyordu, ardından baş döndürücü bir sıkışma ve göğüs ucundan başlayıp kasıklarına kadar inen bir şehvetle titredi. Sonunda dayanamayıp zevkten inledi.

Richard aynı hareketi yapmaya devam ederek Sweeney'in duyduğu hazzı arttırdı, ta ki Sweeney vücudunun tüm kontrolünü yitirdiğini hissedene kadar. Artık yanıyordu, içinden dışına sızan sıcaklık dalgalarıyla sarsılıyordu. Karşı konmaz gelgitin yumuşak hareketlerini yeniden yaratmak istiyormuşçasına büyük bir şehvetle ileri geri gidip geliyordu Richard'ın kucağında. Geriye kalan son ihtiyat kırıntıları katıksız fiziksel zevk seliyle yok olup gitmişti.

Richard, Sweeney'i saçlarından yakalayarak kafasını geriye doğru çekti. Dudaklarına yapışarak, sonunda onları aralayana kadar onu öptü. Başını yana eğerek onu yine öptü, derin ve arzulu, dilinin ritmik hareketleriyle ona sahip olduğu bir birleşmeydi bu. Sweeney gözlerini açamıyordu, imkânsızdı, ısrarcı ve baştan çıkarıcı bir yorgunluk arzusuyla birleşmiş onu kendinden geçinmişti. Parmaklarını Richard'ın terden kayganlaşmış sırtında aşağı doğru kaydırırdı.

Richard oturuşunu birazcık değiştirerek, penisin sertliğinin Sweeney'in bacaklarının arasındaki

CADDI

tepeciğe yaslanmasını sağladı. Sweeney, bacaklarının arasındaki yumuşak dudaklarının aralandığını hissetti ve Richard tam da ikisinin ortasına yerleşti. Bu arzu sarhoşluğunun içinden yolunu bulan bir panik Sweeney'i yerinde sıçrattı ve bu küçük hareket, onu iliklerine kadar zevkle titremesine neden olacak şekilde Richard'm penisine sürtünmesine neden olmuştu. İç çamaşırlarından oluşan iki katman aralarında olmasaydı, Richard Sweeney'in içine girmiş olacaktı, çünkü Sweeney, kalçalarının hareketlerini kontrol edemez duruma gelmişti. Richard inledi, boğazından yükselip Sweeney'in ağzında titreşen arzu dolu bir şekilde inledi.

Sweeney, içini kaplayan bu sıcak şehvetinin vücudunu bir yay gibi gerdiğini, onu Richard'a doğru eğdiğini hissediyordu. Sessizce, umutsuzca inledi. Hissettiği açlıkla tırnaklarını Richard'a geçirmiş, adamın ereksiyonunun üzerinde gidip gelmeye çalışırken bacaklarını iyice aralamıştı. Yine ağrı sarmıştı vücudunu, değişik bir ağrı, sıcak ve boş, duyduğu ihtiyaçtan neredeyse aklını kaçırmasını sağlayacak bir işkence. Richard onu kalçasından yakalayarak kendine bastırdı ve onu daha büyük bir hızla ileri geri hareket ettirmeye başladı. Sweeney'in vücudunun her köşesi gerildi, onu paramparça etmekle tehdit eden uzun, dayanılmaz bir süre boyunca gerilimin en üst seviyesinde kaldı, ardından, artarda gelen zevk dalgalarıyla inlemeye başladı. Richard'm öpücükleriyle alevlenen haykırışlarını duyabiliyordu. Ve bir süre için başka her şeyden habersizdi.

İşlevini yitirmiş olan duyuları yavaş yavaş tek-

rar çalışmaya başladı. Şaşkınlık içinde, terlemiş olduğunu fark etti; vücudu neinden parlıyordu. Kalp atışları yavaşlamaya başlayınca, Richard'mkilerinin yavaşlamadığını fark etti, ama Richard şefkatli bir dokunuşla Sweeney'in kafasını koluna yasladı. "Uyu şimdi," diye fısıldadı.

Sweeney'in başka seçeneği yoktu. Tüm kasları gevşemişti. "Doruğa ulaştım," diyebilirdi ancak.

"Biliyorum," dedi Richard hafifçe gülerek. Sweeney, başını onun gövdesine dayayıp, derin bir nefes aldı ve bir çocuk gibi uykuya daldı.

Richard, üstlerindeki boğucu sıcaklık yaratan battaniyeyi biraz aşağı çekti. Başka bir titreme krizini başlatmak istemiyordu ama sıcaklıktan boğulmaları da iyi olmazdı. Dairenin içi o kadar sıcaktı ki güçlükle nefes alabiliyordu. Üzerinden terler boşanıyordu ve az önce yapmış oldukları da hiç yardımcı olmamıştı bunu engellemeye. Sweeney'le yaşadığı ön sevişme daha önce yaşamış olduğu bütün seks deneyimlerinden daha erotikti. Sweeney'in tepkisi hızlı, yoğun ve tam anlamıyla baştan çıkarıcıydı. Hayatı boyunca böylesine bir işkenceden bu kadar zevk alabileceğini düşünmemişti; Sweeney'in elinin tek bir dokunuşu bile çok ihtiyaç duyduğu o patlamayı yaşamasını sağlayabilirdi şu anda.

Ona sahip olmuş olabilirdi bugün. Sweeney, onu kendisinden yararlanmakla suçlayamazdı, çünkü kendi hareketlerinin sorumluluğunu alacak bir dürüstlüğe sahipti. Fakat Richard daha iyisini biliyordu; ondan yararlanmış olacaktı. Şiddetli üşüme krizi Sweeney'i endişe uyandıracak derecede zayıf

ÇADDI

düşürmüştü. Bütün savunma kalkanları inmişti ve Richard o an istediği her şeyi yaptırması olabildi ona.

Richard, en çok yapmak istediği şeyin onunla ilgilenmek, ona bakmak olduğunu fark etti.

Nasıl olup da kendini kontrol etmeyi başara-bildiğini bilmiyordu. Gözlerini kapatıp Sweeney'in yuvarlak ve dik göğüslerini, üzerlerindeki ince, ma-vi damar çizgilerini ve minik dikleşmiş göğüs uçla-rını düşündü. O yumuşak tepciler Richard'm göv-desine dayanıyordu şu an. Göğüs uçları düzleşmişti ama Richard'm hissedebileceği kadar da diktiler.

Sweeney'in yanaklarına renk gelmiş, teni, so-ğuktan diken diken olmak yerine pürüzsüzleşmişti tekrar. Bir yerde büyük bir yanlışlığın olduğu kesin-di, ama Richard ne olduğunu bulamıyordu. Vücut ısının Sweeney'i bu kadar ısıtıp da diğer hiçbir ısı-tıcının aynı şeyi yapamamasının tıbbi bir açıklaması olamazdı. Bu seferki durumu geçen seferkinden da-ha da kötüydü üstelik; konuşurken kelimelerin bir-birine karışması dahil, hipoterminin bütün belirtile-rini gösteriyordu. Richard'm üstlerindeki çıkart-masının sebebi buydu. Arada giysileri olmadan daha çabuk ısınacağını biliyordu. Başka ne gibi sonuçlan olacağını da biliyordu ve her ne kadar onu baştan çıkarmaya çalıştıysa da kendini kontrol altında tut-mak için çabalamıştı.

Uyanıp bir şeyler giyindikten sonra onu araba-ya sokup doktora götürmek niyetindeydi. Randevu almasını gerektirmeyecek birkaç çok iyi doktor tanı-yordu. Sweeney'i birkaç yıldır bilmesine rağmen onu daha yeni yeni *tanımaya* başlıyor, kişiliğinin

güzelliklerini yeni yeni görüyordu-hiçbir şeyin bu keşfim tehlikeye sokmasına izin verecek değildi.

Sweeney terden sıırsıklamdı, kendisinininkiyle beraber Richard'm teri. Kriz, ya da her neydiyse şim-dilik sona enmişti ve Richard sıcaktan bayılmak üze-reydi. Battaniyeyi Sweeney'in etrafına sıkı sıkı sara-rak, termostata bakmak için yavaşça yanından kalk-tı. Termostatu bulunca yirmi dört dereceye düşürdü sıcaklığı.

Sıcak onu susatmıştı. Dolapları karıştırarak ken-dine bir su bardağı bulup lavabodan iki bardak su içti. Soğuk bir duş alması gerekiyordu ama Swee-ney uyanırsa diye yanından ayrılamıyordu. İlk or-gazmindan soma uyandığında kolları arasında tutul-mayı haklıyordu ne de olsa.

Sweeney'in ilk seferi olduğundan neden bu ka-dar emin olduğunu bilmiyordu. Belki de kızın şaş-kınlığıydı buna sebep olan. Onun her zaman erkek-lere karşı çok ilgisiz olduğunu, hayatında onlar için yer olmadığını düşünmüştü ve şimdi tahminin doğru olduğunu biliyordu. Muhtemelen uzun zaman önce kendi yaşlılarıyla az sayıda zevksiz deneyim yaşa-mıştı. Ondan sonra 'lanet olsun böyle şeylere' diyip, yapacağı daha iyi işlerinin olduğuna karar vermişti büyük ihtimalle. Aniden nasıl olup da özellikle *ken-disine* ilgi göstermeye başlamış olduğunu Richard bilmiyordu ama şansını sorgulayacak değildi tabii.

Ona göz kulak olmak için oturma odasına geri döndü. Üstündeki ter buharlaşıyordu ama yine de giyinmek için çok sıcak olduğuna karar verdi.

Buraya önceki gelişinde etrafına fazla bakma-

CADDİ

mişti; tamamen Sweeney'e odaklanmıştı. Şimdi etrafına bakınca hiçbir şeyin rahatsız edici derecede beyaz ya da siyah olmadığını görüp rahatladı. Eşyaları geleneksel ve işe yarar şeylerdi. Sweeney'in yaratıcılık yönü renkleri kullanışında ortaya çıkıyordu; güneş ışığının gelip de onu parlatacağı şekilde yerleştirilmiş koyu mavi bir kap, içinde kırmızı çiçekler olan yeşil bir vazö ve bir sandalyenin üstüne atılmış mor bir battaniye. Odada ne kadar çok bitki olduğunu fark etti. Hepsı de parlak ve çok yapraklıydı. Hatta bir kaç tane sarı, pembe ve kırmızı renklerde açmıştı.

Birçok kitabı da vardı, bir kısmı raflarda, bir kısmı da masada duruyordu. Richard, kaşlarını hayretle kaldırarak bir tanesini eline aldı. *Hayalet Dedektifleri*. Başka bir kitap daha aldı; *Paranormal Fenomenler*. Komik, diye düşündü. Sweeney'in hiç paranormal aktivitelerle ilgilenecek biri olduğunu düşünmezdi. Aslında kendi de *Gizli Dosyalar* 'ı izlemekten hoşlanırdı ama yine de bilim-kurgu filmleri hayranı sayılmazdı.

Ruh Görüntüleri adında üçüncü bir kitap daha vardı. *Aramızdaki Hayaletler*. Sweeney'in hayaletlerle çok ilgilendiği açıkça görülüyordu.

Richard da biraz ilgilenirdi hayaletlerle. Büyük babası öldüğünde cenaze için eve geri dönmüş, annesiyle beraber, büyüdüğü o minicik evde bir hafta kalmıştı. Orada kaldığı tüm zaman boyunca büyük babasının varlığını sezmiş, göz ucuyla bir hareketlenme fark edip döndüğünde baktığı yerde hiç kimsenin olmadığını görmüştü. Richard mantıklı bir

adamdı ama mantıklı olması, görmediği, dokunmadığı ya da tatmadığı her şeyi reddedeceği anlamına gelmiyordu. Elektriği de göremiyordu ama etkilerini fark ediyordu. Belki ölümdede vücut geriye kalıcı bir enerji alanı bırakıyordu. Bunun en azından muhtemel bir durum olduğunu düşündü, ama yine de aklının ona oyunlar oynamış olabileceğini kendi kendine itiraf ediyordu; büyük babasını o evde görmeye o kadar alışmıştı ki belki de onu orda görmeyi bekliyordu.

Richard kitapları masaya koyup Sweeney'i kontrol etti. Tek eli çenesinin altında, dudakları kırmızı, parmak uçları pembeleşmiş bir halde derin derin uyuyordu.

Richard ilk geldiğinde, Sweeney'in tüm vücudu buz kesmişti. İlk seferinde şok içinde gibi gözüküyordu ama şimdiki daha da kötüydü sanki. Bu kadar aşırı bir tepkiyi başlatacak bir şey mi olmuştu, yoksa fiziksel bir nedenden ötürü tansiyonu mu düşüyordu? Ne olursa olsun, Sweeney uyandığında bu işin iç yüzünü öğrenecekti.

Sweeney, bir saat kadar uyudu. Kımıldamaya başlayınca, Richard, onu koltuğun iç tarafına doğru iterek battaniyenin altına girdi. Kızın bacakları ipek gibiydi ve Richard'ın gövdesine yapışarak dümdüz olmuş göğüsleri Richard'ın başını döndürüyordu. Parmağını Sweeney'in pürüzsüz göğsünde nazikçe gezdirdi. Onu tatmak istiyordu, emmek istiyordu, ama artık o kadar azgındı ki, bir kere başlarsa kendini durduramayacağını biliyordu.

Sweeney burnunu kıvrarak tekrar kımıldandı.

CADDİ

Uyanmak istemiyormuş gibi korkunç bir ses çıkardı. Richard onu yakından izledi. Gözlerini açıp bir anda etrafının farkına varacağı anı sabırsızlıkla bekledi. İlk söyleyeceği sözcüklerin neler olacağını çok merak ediyordu.

Sweeney, kollarını ve bacaklarını iyice uzatırken bütün vücudunu Richard'a sürtlüğünde adam dişlerini sıktı. Sonunda gözlerini kırıştırarak, uykulu mavi gözleriyle Richard'a baktı. "Merhaba," diye mırıldandı inanılmaz tatlı ve uykulu gülümsemesiyle. Birkaç defa daha gözlerini kırparak, odaklandı ve gözleri büyüdü. Richard'm kollarında dondu kaldı. "Aman Tanrım," dedi.

Richard gülerek onu şakağından öptü. "Panik yapma." Hayalarının, kazara gelebilecek bile olsa, başka bir diz darbesine dayanabileceğini sanmıyordu!

Sweeney'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Biz... ben..." diye kekeledi, yüzüne bakmadan. Elini Richard'm göğsüne koydu, sonra da çıplak vücut temasından ürkmüş gibi onu hızla çekti.

"Merak etme, tatlım. Bir şey olmadı."

"Tabii ki oldu," diye atıldı Sweeney ve bunun üzerine daha da kızardı.

"Seni biraz tahrik ettim." Sesi sakindi. "Isınman için bilerek yaptım."

"İşte buna bir şey derim ben," dedi Sweeney, onu tersleyerek.

"O zaman biraz oynastık diyebilirsiniz. Benim ona başka bir şey demeyeceğim kesin, çünkü inan bana başka bir şey olsaydı şu anki kadar azgın bir

halde olmazdım." Richard, Sweeney'in kıpkırmızı yüzünün önüne düşmüş bir bukleyi yavaşça geriye attı. "Konuşmamız gerek."

Sweeney bir an durakladı ama sonra içini çekerek kabullendi. "Tamam. Kalkıp üstümü giyinciyim. Biraz da kahve pişir..."

"Bence burada kalsan daha iyi." Bir kere aralarına mesafe girmesiyle, Sweeney yine savunma kalkanlarını çıkaracaktı ve Richard şimdi bazı cevaplar istiyordu. Her şeyi öğrenene kadar Sweeney'i kendi altında, yarı çıplak tutmak en iyisiydi çünkü dokunma, bebekleri mutlu eden, en gergin kadını bile yumuşatan çok büyük bir güçtü. Richard'm üzerinde de büyük etkisi vardı tabii. Eliyle Sweeney'in, pürüzsüz sırtını okşadı, kırılğan omurlarından aşağı kayarak teninin yumuşaklığını ezberledi.

Sweeney, Richard'm kararlılığını anlamış olsa gerek onun kollarında hareketsizce bekledi. "Seni aniden böyle şoka sokan şeyin ne olduğuna dair bir açıklaman yoksa seni doktora götürüyorum. Hem bugün. Hem de seni bu halinle battaniyeye sarıp götürmem gerekse bile."

Sweeney'in camı sıkılmıştı. Richard'm yüzüne bakmıyor, omzunun ötesine dikmişti gözlerini. Richard, cevap vermekten kaçındığını görünce, Sweeney'in onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bildiğini anladı. "Richard..."

"Sweetie²," diye sözünü kesti Richard, tıpkı Sweeney'in ses tonundaki tahammülsüzlükle konuşarak. Sweeney, kendisine nasıl seslenmiş olduğunu tam olarak anlayamamış, ona şüpheli bir bakış fir-

ÇAĞDI

lattı. Richard gülümsemesini bastırmaya başardı.

"Pekâla. Genellikle üşüyorum ama hiç bugünkü kadar yoğun olmamıştım."

"Ya da önceki günkü kadar!"

"Evet, ya da önceki günkü kadar. İki olayın da öncesinde gece uykumda yürüdüm." Dudaklarını birbirine yapıştırdı. Hem endişeli hem de isyankâr gözüküyordu.

Sweeney bu kadar açıklamanın yeterli olduğunu düşünüyordu, ama Richard onunla aynı fikirde değildi. "Daha önce hiç uyurgezerliğin bir insanı böyle şoka soktuğunu duymamıştım."

İsyankârlığı yüzündeki endişeli ifadeye baskın çıktı: "İster inan, ister inanma, ama tüm olan bu."

Aslında daha fazlası vardı, ama Sweeney bunları söylememeye kararlıydı. Richard tek kelime etmeden ayağa kalkıp hareket etmesini engelleyecek şekilde Sweeney'i battaniyeye sıkı sıkı sardı. Sonra yerden pantolonunu alıp giydi.

"Hey!" Sweeney battaniden kurtarmak için çırpınıp duruyordu.

"Boşuna uğraşma." Richard fermuarını çekip kemerini bağladı. "Doktora götürmek için seni tekrar battaniyeye sararım. Senden çok daha iriyim ve çok daha güçlü olduğumu da unutma."

"Zorba!"

"Kabul, ama endişeli bir zorbayım." Yanma eğilip Sweeney'i alnından öptü.

Belki endişelendiği, belki öpücüğü, belki de dediğini yapacağını bildiği için, Sweeney'in yüz ifadesi değişti. Ona korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Sadece uyurgezerlik değil." Sesi o kadar kısıktı ki Richard onu güçlükle duyabiliyordu. "İki sefer de uyurken resim çizmişim."

Uyurken resim çizmek ha? Bu Richard'ın ilgisini çekmişti ve geçip Sweeney'in yanına oturdu. "Neden böyle bir şoka soksun ki seni bu?"

Sweeney dudağını ısırıldı. "Galerinin dört blok ötesinde çalışan yaşlı bir seyyar sosisçi vardı. Hayatımda gördüğüm en tatlı yüz ifadesine sahipti. Önceki gün sabah kalktığımda üzerinde çalıştığım tuvalin alınmış olduğunu, tuval sehпасına başka bir tuval konmuş olduğunu fark ettim. Tuvalde, burnundan kan sızan yaşlı satıcının resmi duruyordu. Ölmüştü. İlk defa o zaman oldu."

"İlk defa uykunda resim mi yaptın yoksa ilk defa mı bu kadar üşüdün?"

"İkisi de. O gün öğlende, onu daha bir gün önce görmüş olmama rağmen, yaşlı adamın gerçekten de ölmüş olduğunu öğrendim."

Richard ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kötü bir rastlantı? Bu mantığının sınırlarını biraz zorlamak olurdu ama anlatacak daha fazla bir şeyi yoktuysa rastlantı olduğunu düşünmekten başka çaresi yokta. "Peki ya bu sabah?" diye sordu

Sweeney sessiz bir kahkaha attı. "Bu sabah tuvalimin kaldırılıp yerine başkasının konduğunu görünce aklıma ilk gelen şey tanıdığım birinin daha ölmüş olduğuydu. Tuvale bakamayacak kadar korkuyordum, çünkü seni çizdiğimi düşündüm-seni çizdiğimin düşüncesiyle *ödüm patlamıştı*"

Bu lafin ardındaki anlam Richard'ın içinde bir

ÇADDI

şimşek gibi çaktı. Ona doğru uzanmamak için yumruklarını sıktı. Şu an ona dokunmaya cesaret edemiyordu çünkü bir dokunuşuyla yarına kadar yataktan çıkmayacaklarını biliyordu. Sweeney'in, Richard'a fırlattığı bakış, dünyayla arasına genellikle koyduğu kalkanlardan yoksundu.

"Peki beni mi çizmişsin?" diye sordu ve sesinin sakın çıkmasını zor da olsa başarmıştı. Sweeney'in, az önce söylediği lafın ardındaki manayı kuralamadığı için kendisine minnettar olduğunu hissetti.

Sweeney tekrar güldü, bu sefer gerçekten eğleniyordu. "Hayır. Ayakkabı çizmişim. İki tane. Bir kadın bir de erkek ayakkabısı."

Richard bu uyumsuzluk karşısında sadece sırıttı. "Ayakkabı mı? Bu yeni bir akımın başlangıcı olabilir. Bazı insanlar, bu iki uyumsuz ayakkabının ardında çok derin manalar arayabilir."

"Evet. Bir maymunun taklit edemeyeceğini düşünerek, Van Dern tablolarını alan insanlar" diye homurdandı Sweeney.

Sesindeki küçümseme Richard'ı güldürdü. Richard artık ona tekrar dokunabilecek kadar sağlam hissediyordu kendisini ve saçındaki buklelerden birini parmağına doladı. Elindeki bukleyle oynayarak sonraki sorusunu dikkatlice düşündü. "O zaman söyle bakalım, neden beni çizmiş olmakla ölmüş olacağım-dan bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sweeney'e dönüp baktığında onun paniklemiş olduğunu fark etti. "Deli olduğumu düşüneceksin," dedi Sweeney.

"Dene bir bakalım. Tam olarak ne olduğunu öğrenmeden sana kesinlikle rahat vermem."

Sweeney yüzünü asarak tekrar kıpırdanmaya başladı. "Şu battaniyeden kurtarır mısın beni? Kendimi deli gömleği içinde gibi hissediyorum ve bu çok rahatsız edici bir şey."

Richard gülümseyerek battaniyeyi gevşetti. Sweeney tam onu üstünden atmak üzereyken çıplak olduğunu hatırlayıp onu kollarının altına sıkıştırdı. İç çekti. "Bir yıl önce tuhaf şeyler olmaya başladı."

"Nasıl tuhaf şeyler?"

"Ben yaklaştığımda trafik ışıkları yeşil oluyor, otoparkta yer açılıyordu. O tür şeyler işte."

Richard kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar rahat." Galeriden buraya gelişin ne kadar kısa sürdüğünü hatırladı. Trafik bir anda açılıvermesi inanılmazdı. Bu Richard'ı bayağı rahatsız etmişti çünkü Sweeney'le daha çok zaman geçirmek istemişti.

"Evet aslında o kısmı benim de hoşuma gidiyor. Bitkilerimin görünüşünü de seviyorum. Eskiden hemen oluverirlerdi, şimdi ne yaparsam yapımı büyüyüp açmaya devam ediyorlar." Pembe çiçekli bir bitkiyi göstererek, "O bir Noel kaktüsü. Bu yıl içinde altıncı çiçek açışı," dedi.

Richard elini çenesine koydu. "Böyle açması gerektiğini varsayıyorum öyleyse."

"En azından daha önce hiç açmadığını söyleyebilirim."

"Başka ne var?" Başka bir şeyler daha olmalıydı. Trafik işaretleri ve otoparklar onu bu kadar huzursuz yapmazdı.

ÇADDI

Sweeney birden, Richard'ı telaşlandıracak şekilde tekrar ürperdi. Ama teni pürüzsüzdü ve Richard, titremesinin sebebinin kızın aklından geçenler olduğunu fark etti. Mavi gözleriyle Richard'a baktı Sweeney. "Hayaletleri görmeye başladım," diye fısıldadı.

10.BOLUM

Sweeney, Richard'ın ona inanıp inanmadığını anlayamadı ama o an için de pek umursamadı bunu. Yaşadıklarını bir başkasına anlatmanın verdiği rahatlık inanılmazdı. Şu ana kadar, olayları yalnız başına göğüsleyerek, ne kadar büyük bir stres altında yaşadığını fark etmemişti. Richard'ın gözleri bir an için bile uzaklara dalmadı. Sweeney'e bakarak şefkatle saçlarını okşuyordu.

Birden, Richard'ın ne düşündüğünün aslında kendisi için önemli olduğunu fark etti. evet, hem de çok önemliydi. Üç gün öncesine kadar bir erkeğe karşı, Richard'a davrandığı gibi davranabileceğini düşünmezdi. Nasıl olup da Richard'ın onun için bu kadar önemli hale geldiğini bilmiyordu ama gerçeklerden de kaçamazdı. Önemliydi ve onun ne düşündüğünü umursuyordu. Ya onun deli olduğunu düşünür ve sorun yaratacağını, bunlara katlanmaya değmeyecek bir kadın olduğuna karar verirse?

Artık Richard'ın gözlerine bakamıyordu ve yüzünün tekrar kızardığını hissetti. Tanrım! Neden tedbiri elden bırakmıştı ki? Nasıl oluyordu da 'dok-

ÇADDI

tora götürürüm ' diye bir tehdide kanıp her şeyini anlatıvermişti? Kendi bile bu üşümelerinin fiziksel bir nedene sahip olup olmadığını kontrol ettirmek için doktora gitmeyi düşünmüştü. Hiç de öyle caydırıcı bir tehdit değildi.

"Sana bunları neden anlattığımı bilmiyorum," diye mırıldandı.

Richard ona bakmaya ve saçıyla oynamaya devam etti. "Evet, biliyorsun," dedi yumuşak bir tonda. "Peki onların hayalet olduklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ölüler," diye cevap verdi Sweeney biraz sinirlenerek. Kaşlarını çattı. "Cenazesine gittiğin birini, birkaç ay sonra bir süper marketin otoparkında gördüğün zaman garip bir şeyler olduğunu anlıyorsun."

"Evet, bunun iyi bir kanıt olduğuna katılıyorum açıkçası," dedi Richard. Dudaklarının bir tarafı, sanki gülümsemesini saklamaya çalışıyormuş gibi hafifçe kıvrıldı. Sweeney kendi hakkında neyin bu kadar gülünç olduğunu merak etti. Richard'm yüzünde hep kahkaha atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi bir ifade vardı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sensin. Beni kendinde uzak tutmak için tel örgülerini tamir etmekle o kadar meşgulsün ki, tellerden içeri girmiş olduğumu bile fark etmedin."

"İlişkiye girmemek için anlaşılmış..."

"Ben hiç de öyle hatırlamıyorum," dedi Richard, her kelimesinin üzerine basarak. "Biz zaten bir ilişki içindeyiz. Sevişmemek için anlaştığımız

doğru ve şimdiye kadar yapmadık da. Ama itirafetmeliyim ki sweetie, kendimi çok zor tuttum."

İsmimi söyleyişinde bir şeyler var, diye düşündü Sweeney, *ri* harfiyle ilgili bir gariplik vardı. Belki de Virginia'lı oluşuyla ilgiliydi, gerçi şimdiye kadar bunu fark etmiş olması gerekirdi sanki. Neyse, böyle yarı çıplak dolaşacağına üstüne gömleğini giyse de fena olmazdı. Diyet Kola reklamındaki adam vücut konusunda Richard'm yanında halt etmişti. Richard'm göğsü geniş, kaslı ve harika bir şekilde kılıydı. Sweeney ellerini Richard'm göğsüne koyup kalp atışlarını avucunda hissetmek, burada olmaya-acağı zamanlar için o vücut ısını depolamak istediğini fark etti.

"Hayaletler hakkında daha fazla şey anlat bana," dedi Richard.

Pekâla, bir kere ağzından baklayı çıkarmıştı artık, Richard'a her şeyi anlatsa da olurdu. Hikâyesinin tamamını dinleyene kadar oradan ayrılmaya niyeti yok gibiydi Richard'm. "İlk olarak bir yıl önce Clayton'da başladı. Sam Beresford adında küçük bir çocuk lösemiden öldü ve bir ay sonra onu süper marketin otoparkında annesinin arkasından koşarken gördüm. Annesinin onu görmesini sağlamaya, onunla konuşmaya çalışıyordu."

"Üzücü," dedi Richard. Sweeney evet anlamında başını salladı.

"Sonra daha çok hayalet görmeye başladım. Clayton o kadar küçük bir kasaba ki hiç biriyle tanışmamış bile olsam en azından onları görmüşlüğüm vardı. Bana el sallarlardı. Ben de bazen onlara

ÇADDI

el salları, merhaba derdim. Sonra insanlar bana garip garip bakmaya başladılar ve orada daha fazla kalamayacağımı anladım. Burada da çok hayalet var ama onlar New Yorklu; fazla konuşmazlar."

Richard yine neredeyse sırtıyordu ki son anda durdurdu kendini. "Sanırım küçük bir kasabada hayalet görüyor olmak sorun yaratıyordur," diye mırıldandı.

"Bana inanmıyorsun değil mi?" Sweeney içini çekti. Sıkıntılıydı. "Eğer benim başıma geliyor olmasaydı ben de inanmazdım."

"Öyle bir şey demedim." Sweeney'in saçıyla oynamayı bırakıp avucunu yanağına koydu. "Hayaletler konusunda açık fikirliyim. Biraz daha bahset hayaletlerden."

Sweeney omuzlarını silkeli. "Yarı saydam ve iki boyutlular. Konuştukları zaman sesleri çok kısık çıkıyor. Benim onları görebildiğimi biliyorlar. Nasıl bilmiyorum, ama biliyorlar işte."

"Resmini yaptığın satıcıyı gördün mü? Ölü olduğunu öyle mi anladın?"

"Sokakta arkamdan geldi. Yaptığım resmi oğullarına göndermemi istedi. Ama resmini yaptığımı nereden biliyordu? Öldüğü gece yapmışım o resmi ve ona gösterme şansım hiç olmamıştı."

"Resmi yolladın mı onlara?"

Sweeney başını evet anlamında salladı. "Dün."

"Peki ya uykunda yaptığın resim, o hâlâ duruyor mu?"

Sweeney şaşırılmıştı. "Evet. Niye?"

"Görmek isterim. Sadece merak."

Sweeney kalkmaya çalıştı ama sonra çıplak olduğunu hatırladı. Richard'ın, göğüslerini zaten görmüş, onlara dokunmuş olduğu ve aralarında geçen diğer her şeyi düşündüğünde rahatça kalkıp üstünü giyinebilirdi; tabii yeterince tecrübeli olsaydı. "Sanırım bu fazla tecrübeli olmadığım bir kanıtı," dedi. Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle Richard'a döndüğünde, onun koyu bakışlarının zaten kendisine kilitlenmiş olduğunu fark etti. Sweeney'in kalbi kıpır kıpırdı, yoksa midesi miydi. Her neyse, içinde bir şeyler kıpır kıpırdı işte. Richard gerçekten ona öyle bakmamalıydı. O bakışların Sweeney'in iç organlarını ne kadar zarar verdiği belli mi olurdu.

"Nedir kanıtı?"

Sweeney elbiselerini gösterdi. "Arkamı dön."

"Aa." Richard anlamış gibi başını salladı ama kalkmadı. Adamın bakışlarındaki koyuluk o kadar yoğundu ki Sweeney onların ardındaki manayı ara-maktan korkuyordu. Kendisinden çok mu fazla şey isteyecekti, yoksa fazlasıyla az mı? Bunların hangisinin daha korkutucu olduğuna karar veremiyordu bir türlü.

Richard, başparmağını Sweeney'in dudaklarında gezdirdi, oradan da elmacık kemiğine geçti. Bir süre, sessizlik içinde birbirlerine baktılar. "Boşanma işlemlerini bitiriyorum," dedi Richard.

Benimle beraber olabilmek için! Sweeney artık oyunlar oynayıp, o cümlelerin ardındaki manayı anlamazlıktan gelemezdi. Richard onu istiyordu ve aralarına giren yasal sorunları kaldırıyor. Böyle bir kararlılığın nedeni olmak, Sweeney için hem çok

ÇADDI

heyecan vericiydi hem de biraz-hayır, çok-korkutucu.

Yalnızlığından, resimleriyle beraber geçirdiği yaşamından memnundu aslında, ama bir şeylerin artık değişeceğini o an o da kabul etti-bundan önemlisi, *kendisi* de istiyordu değişmesini. Hayatında ilk defa bir *çiftin* parçası olmak istiyordu. Bu ilişkiyi denemek istiyordu. Evet, yalnız başına olduğu zamanlarda hayatında neler olacağını önceden tahmin edebildiği doğrudu-ama her zaman olduğunu düşündüğü yalnız ada değildi artık. Her zaman kendi kendine yetecek bir insan olamazdı. Tam iki defa Richard'a ihtiyacı olmuştu ve o, iki seferde de yardım etmek için yanında olmuştu. Her zaman güvenebileceği birine sahip olmak yeni bir şeydi, ama çok da rahatlatıcıydı. Sweeney daha önce böyle güvende hissetmemişti kendini, çocukken bile. Özellikle çocukken.

"Giyin hadi," dedi Richard yumuşak bir gülümsemeyle. Kalkıp arkasını döndü.

Sweeney'in giyinmesi, sadece eşofman üstünü üzerine geçirip altına da pantolonunu çekmekten ibaretti. Saçlarını yüzünün önünden geriye doğru attı. Biraz uykuluydu hâlâ ama rahatlamış ve ısınmıştı. Fiziksel olarak kendini iyi hissediyordu.

"Bu taraftan." Stüdyosuna doğru giden yolu gösterdi. Dört odalı bir dairede stüdyosunu bulmak pek zor olmasa gerek. Stüdyoya çevirmiş olduğu yer aslında yatak odası olması gereken odaydı, ama yatağı küçük odaya sığmıştı ve böylece nerede çalışıp nerede uyuyacağı bir problem olmaktan çıkmış-

ti.

Sweeney, yaşlı adamın resmini dolaba koymuştu. Resmi ne atmayı istemiş, ne de görebileceği ortalık bir yere koymayı. Kendisi dolaba giderken Richard da onun bitirmiş olduğu resimleri incelemeye başladı. Sweeney gerildiğini hissetti. Yeni eserleri hakkında Candra'nın söyleyecekleri kariyeri için, Richard'ın kiler ise *kendisi* için önemliydi.

"Değişmişsin," deyiverdi Richard, çok canlı bir manzara resminin önünde durarak. Resme daha yakından bakabilmek için eğildi.

"Eserlerimle ilgilendiğini bilmiyordum," dedi Sweeney şaşırmış bir halde. Hâlâ biraz huzursuzdu. Richard'ın bronzlaşmış ve kaslı sırtına uzun uzun baktı. Neden giymemişti ki gömleğini? İlin azından Sweeney'in iç huzuru için giymeliydi.

"Tabii ki ilgileniyorum. Candra sayesinde birçok ressamla tanıştım ama sadece beğendiklerimle ilgilenirim."

Bu iki manaya da gelebilirdi. "Profesyonel olarak mı kişisel olarak mı?" diye sordu Sweeney ihtiyatlı bir sesle.

Richard, koyu gözlerinde bir gülümsemeyle ona bakarak, "Konu sen olunca her ikisi de," dedi. Sonra dönüp ilgisini manzara resmine yoğunlaştırdı. Parmağını akan suyun üzerinde gezdirdi. Akan suyu çizmek çok zordu çünkü hem enerji ve hareketi ifade etmek hem de suyun yüzeyindeki ışık oyunlarını yakalamak gerekiyordu. Çamurlu olmayan su, rengini çevresinden alır; açık bir günde gökyüzünün altında mavi, bir dağın gölgesinde yeşil, bulutlu bir

CADDİ

günde ise donuk bir renk olurdu. Sweeney St. Lawrence'ı defalarca resmetmişti ve suyunun renginin hep farklı olması onu büyüliyordu.

"Nasıl yaptın bunu?" diye mırıldandı Richard. "Üç boyutlu görünüyor. Ve renkler..." Suskunlaştı ve diğer resme geçti. Muhteşem gökyüzünün altında, koyu renk ve kişisiz binalarının silüetleriyle Manhattan'da bir gün batımı. Sweeney, gökyüzünü pembemsi bir turuncuya boyamış ve sıradan olabilecek bir ufuk çizgisine can katmıştı. Gölgelelendirmeyi olduğu gibi tuvale yansıtmak, iki gün sıkı çalışma gerektirmişti.

Richard hiçbir şey söylemiyordu ve Sweeney sonunda bu sessizliğe dayanamadı. "Ee, ne düşünüyorsun?" dedi sabırsızlıkla.

Richard döndü ve gergin haline bakıp gülümsedi. "Her zaman iyidim, bunu sen de biliyorsun. Şimdi ise daha da iyisin," dedi.

Sweeney'in gergin omuzları eski duruşlarına geri dönerken elini saçma attı. "Eski çizgilerimi yitirdim," diye itirafta bulundu. "Her şey gibi, stilim de değişti bir yıl önce. Şimdi yaptıklarım bakıyorum da, her birini sanki bir yabancı yapmış gibi geliyor."

"*Sen* değiştin Sweeney-stilinin de değişmesi kaçınılmazdı. Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı da olabilir, olmayabilir de-ama böyle olduğu için çok mutlu olduğum kesin!"

Sweeney ona meraklı bir bakış fırlattı. "Neden?"

"Çünkü daha önce beni hiç görmüyordun. Şim-

diyse durura farklı."

Adam çok ciddiydi, bakışları içten ve kararlı. Bu bakışlarıyla bir kobra'yı bile hipnotize edebilir, diye düşündü Sweeney. En azından kendisinin üzerinde işe yaradığı kesindi, çünkü gözlerini ondan alamıyordu. İtiraz edecek, onu daha önce gördüğünü söyleyecekti, ama aslında ne demek istediğini anlamıştı. Onu bir *erkek* olarak görmemişti daha önce. Onun için erkekler her zaman einsiyetsiz ve önemsiz olmuştu. Seks ve duygusal ihtiyaçlar gibi konularla uğraşmak istememiş, erkeklerden uzak durmuştu hayatı boyunca. Önünde, *yapmaması* gerekenlere örnek teşkil eden ebeveynleri ve konsantre olması gereken resimleri olduğu için kendisini duygusal bir rahibe'ye çevirmişti.

Yaşadığı tuhaf değişimlerin olaylara bakış açısını değiştirmesinden mi yoksa geçen zamanının korkularını unutturmasından mı bilmiyordu, ama hayatının o bölümü artık geride kalmıştı. Bir daha o yaşam tarzına dönmesinin imkânsız olduğunu düşünüyordu artık. Gözleri açılmıştı ve Richard'ın einselliğine, ona baktığı zaman gözlerinde gördüğü erkeksi açlığa karşı kayıtsız olamayacaktı artık.

"Sen beni görmüş müydün? Yani daha önceden. Görüştüğümüz o... kaç defaydı? Üç mü?"

"Dört. Evet seni görmüştüm." Richard gülümsedi. "Senin bir kadın olduğunun her zaman farkında oldum."

Richard'ın bakışları Sweeney'in göğüs uçlarını sızlattı ve kafasını eğip baktığı takdirde eşofmanında belirmiş iki sert küçük tepeciğe dönmüş ol-

CADDİ

duklarını göreceğinden şüpheleniyordu. Bakmadı. Richard'm fark etmemiş olma ihtimalini göz önünde bulundurarak ilgisini oraya çekmek istemedi.

"Tahrik mi oldun, yoksa üşüyor musun?" diye sordu Richard nazikçe. Hiçbir şey gözünden kaçmıyordu.

Sweeney hafifçe öksürerek sesini düzeltti. "Sanırım tahrik oldum, çünkü üşümediğim kesin."

Richard kafasını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. Sweeney, cevabının uygun olup olmadığını merak ediyordu. Bu konuda daha öğreneneceği, çok şey vardı ama ilk defa eğlenceli de olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Her neyse, şimdi olmazdı. Henüz değil. Tekrar sesini düzelterek arkasındaki dolaba döndü. "Resim bunun içinde." Ölümün çirkin yüzünü görmeye isteksiz bir halde, kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Resme bakmazlık edemeyeceğini biliyordu çünkü onu dolaba koyduğunda henüz kurumadığından yukarı bakacak şekilde yerleştirmişti. Her ne kadar resimlerini kuruması için normalde dolabın içine koymasa da, içindeki sanatçı bu resmi bile bozmaya kıyamazdı.

Hemen uzanıp tuvali aldı ve yandaki duvara yasladı. Richard yaklaşarak resme sert bir ifadeyle uzun uzun baktı. Sweeney camın kenarına gidip dışarıyı seyretti.

"Bunu öldüğünü öğrenmeden önce yaptın." Bu bir soru değil, bir yargı cümlesiydi. Gerçi Sweeney bunu ona zaten söylemişti. "Ona ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Richard.

"Hayır, bana gayet normal gözüktü." Dudağım ısırdı. "Gerçi zaten hepsi öyle gözükür." Bütün hayaletler sanki sağlıklarının doruklardaymış gibi gözükürdü-saçmalığa bak, diye düşündü Sweeney.

"İsmi neydi?"

"Stokes. İlk ismini bilmiyorum. Ama oğullarının adları David ve Jacob Stokes. İkisi de avukat."

"Eğer senin için sorun olmazsa bu konuyu araştırmak istiyorum."

"Neyi araştırmak istiyorsun?" Merak, dönüp Richard'a bakmasını sağladı.

"Nasıl öldüğünü." Başparmağını çenesinin altında gezdirdi. "Belki de bir kazadır."

"Kan yüzünden mi öyle düşünüyorsun? Resmin ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyorum; kalp krizi de geçirmiş olabilir. Belki kanla ölümü bağdaştırdığım için kan çizmişimdir. Belki de merdivenlerden düşmüştür."

"Bu konuyu araştıracağım," diye tekrarladı Richard. Kapıya döndü. Sweeney, Richard oturma odasına gidip yerden gömleğini alana kadar onun arkasından gitti. Gömleğini giyerken onu izledi. Geniş göğsünü kapatırken Sweeney içinde bir pişmanlığın kıvrandığını hissetti. Richard, hiç çekinmeden pantolonunun fermuarını açıp gömleğini içine tıkmaya başladı. Sweeney yine kızardığını biliyordu. İçinin dalga dalga ısındığını hissetti.

"Erteleyemeyeceğim bir randevum var," dedi Richard kemerini bağlarken. "Bir kalem ve kâğıt al; sana özel numaramı vereceğim."

Sweeney'in aranmasına gerek yoktu. Çok dü-

ÇADDI

zenli biriydi ve ikisini de telefonun yanında bulundurdu. "Tamam söyle."

Richard numarasını söyledi. "Üşüyüp, hareket edemeyecek hale gelinceye kadar bekleme. Beni hemen ara. Eğer sadece uyurgezerlik yaptığın gecelerde olduğu konusunda haklıysan o zaman stüdyoya bakman yeterli olur."

"Ne kadar sıklıkla olacağını bilemiyorum. Her *üşüdüğümde* buraya gelmeni isteyemem senden."

"Ne demek isteyemem? Sen de biliyorsun ki bu basit bir üşümeden çok daha ciddi bir şey. İyisi mi her sabah kalktığında beni ara, tamam mı? Yoksa huzur bulamayacağım." Sweeney'in çenesini eline alıp onu öpmek için eğildi. Hafif bir öpücüktü. Dudakları yumuşak ve hareketsizdi. Sweeney boynuna atlamamak için kendini tuttu. Zor bir işti. Richard onda bağımlılık yaratıyordu sanki. Daha çoğunu istiyor, ona tamamen sahip olmak istiyordu.

Richard kapıda durdu. "Portre siparişleri dışında senin eserlerini satma yetkisi sadece galeriye mi ait?"

"Bana doğrudan gelen siparişler dışında evet."

Başını salladı. "Su akıntısının olduğu resmi istiyorum. Onu çerçevelettirmek için galeriye götür. Candra'nın, sırf ben almayayım diye başkasına satmasını önlemek için birinin aracılığıyla aldırırım resmi."

Böylece Candra aralarında bir şey olduğunu anlamayacak diye düşündü Sweeney. Richard'la ilişkiye girme konusunda isteksiz davranmak konusunda haklı olduğunu anladı. O ve Candra ayrı olsa-

lar bile garip bir durumdu. Boşanmayı sonuçlandırmak bile fazla değiştirmeyecekti durumu. O an Candra'yla arasındaki anlaşmayı iptal edip kendisini temsil edecek başka bir galeri aramaya karar verdi.

"Seni ararım," dedi Richard. Bir an tereddüt edip Sweeney'e döndü. Sweeney, onun tekrar kendisini öpmek istediğine dair bir izlenime kapıldı. Sonuçta Richard bunun iyi bir fikir olmadığını düşünmüş olmalıydı ki dönüp gitti. Sweeney, arkasından kapıyı kilitlerken Richard'ın büyük ihtimalle doğru kararı vermiş olduğunu düşündü-her ne kadar doğru karar her zaman en çok zevk veren olmasa da. Zaten gereğinden çok kaptırmışlardı kendilerini bu işe. Ama en azından Richard daha da ilerlemelelerini önleyecek kadar hakimdi hislerine. Boşanma bitene kadar, bugün olanların tekrarlanmasına izin veremezlerdi. Çünkü içlerindeki bu dayanılmaz istek, birçok defa karşı koyulamayacak kadar güzeldi.

Richard apartmandan ayrılırken yüzü asıktı. Edward, onu apartmandan çıkarken gördü ve bir iki saniye içinde arabayı tam önüne çekmişti.

"Bir dakika Edward, bir telefon görüşmesi yapmama izin ver." Bilinmeyen numaraları arayıp avukat David Stokes'un numarasını aldı.

Telefonu çaldırdı. Genç bir erkek sesi açtı telefonu. "Bay Stokes şu an yok," diye cevap verdi Richard'ın isteğine. "Aile içinde bir vefat nedeniyle bir hafta burada olmayacak."

"Babasının ölümüyle ilgili aramıştım," dedi

CADDİ

Richard, Sweeney'in satıcı konusunda hakkı olduğunu varsayarak, Kızın anlattıkları mantığa aykırıydı, ama onları saçmalık olarak görüp bir kenara itemezdi. Bir şeylerin döndüğü kesindi en azından, Sweeney'i şoka sokan bir şeyler ve anlatmış olduğu her şey araştırma ya da gözlemlerle kanıtlanabilirdi.

"Ah, polis inisiniz?"

"Ölümünü araştırıyorum," diye cevap verdi Richard, kendinden gayet emin bir şekilde.

"Herkes bu olay karşısında sarsılmış durumda. Bir şeyler bulabildiniz mi?"

"Korkarım ki sizinle bu konuyu tartışmam. Bay Stokes'un ev telefonunu verin bana."

Richard numaraya yazdı. Edward'ı, onu dikiz aynasından izlerken yakaladı ve bir an göz göze geldiler. Edward normalde son derece pasif ve sakin bir adamdı, ama görünüşe göre bu yeni gelişmeyle yakından ilgilenmişti.

Richard, David Stokes'un telefonunu aradı. Bir çocuk açtı telefonu ve Richard Bay Stokes'u isteyince küçük sesiyle, "Bir dakika," dedi. Sonra "Baba!" diye bağırdı.

"Merhaba"

"Bay Stokes, benim adım Richard Worth. Sizi böyle bir zamanda rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama kaldırabileceğinizi düşünüyorsanız babamın ölümüyle ilgili olarak birkaç soru sormak istiyordum."

"Cinayetiyle ilgili olarak demek istediniz herhalde," diye cevap verdi David Stokes.

11. BÖLÜM

Elijah Stokes, sokakta soyulup öldürülmüştü. Saldırıya uğramış, iki bina arasına sürüklenmiş ve ölene kadar dövülmüştü. Başına yediği darbelerden dolayı hayatını kaybetmişti. İsteksiz bir şahit, polise sokağın arasından kaçan genç bir adamı gördüğünü söylemişti.

Richard, adamın acılı oğlu David Stokes'tan öğrendiği ayrıntılar üzerinde uzun uzun düşündü. Bunların hiç birinden hoşlanmamıştı.

Asistanları çoktan evlerine dağılmıştı ve Richard kasaba evinde tek başınaydı. Günün en sevdiği zamanı buydu. Genellikle geceleri çalışırdı ve şimdi, sabah incelemiş olması gereken birkaç raporu okuması gerekiyordu, ama senet ve kâr hesapları yapacak havada hissetmiyordu kendini.

Buzdolabından bir bira kapıp televizyonun önüne geçti. Arada bir bira içmekten hoşlanması, Candra'ya Richard'ın köylü geçmişini hatırlatmıştı her zaman. Candra bu konunun üzerinde çok fazla durmamıştıysa da Richard onun küçümsemesinin ve rahatsızlığının farkında olurdu. İlk evlendiklerinde

CADDİ

Candra'nın ne düşündüğü Richard için önemliydi. O zamanlar Candra'nın onayladığı şarap, kokteyl ve viskilerle sınırlamıştı kendisini. Doğru bir imaj yaratmak Richard için hiç önemli olmamıştı, hâlâ da değildi, ama Candra için önemliydi. Candra aldatmalarına başlayınca Richard onun düşüncelerini umursamaz olmuştu ve o zamandan beri dolabında hep bira vardı.

Sweeney'in bir şarabı diğerinden ayıramayacağını, daha da önemlisi bunun onun umurunda bile olmadığını düşündü. Alışılmışın dışında bir bakış açıydı Richard için.

Bacaklarını sehpaye koyarak televizyonu açtı. Dow Jones ve Standard ve Poor'daki ortalamaları biliyordu. Altının son fiyatını, Asya'daki pazarın durumunu, borsanın gidişatını, Chicago pazarını biliyordu, ama hiçbirini umurunda değildi, iş bekleyebiliirdi. Kafasında daha önemli şeyler vardı.

Sweeney'in hayaletleri gördüğünü ya da elektronik aletleri etkilediğini söylemesi fazla canını sıkmamıştı. Tam olarak inanmamış olabilirdi, ama rahatsız da etmiyordu. Sweeney aklı başı yerinde bir insandı, ileri sürdükleri sadece biraz tuhaftı. Elektronik aletleriyle ilgili konunun açıklaması basitti; bazı insanlar pille çalışan kol saati takamazlardı çünkü kendi yarattıkları enerji alanı saatleri bozuyordu. Gerçekten de trafik işaretlerini etkiliyordysa bu Richard için sorun değildi.

Ama birkaç şey Richard'ı rahatsız ediyordu. Şoktan veya herhangi bir nedenden ötürü geçirdiği ağır üşüme krizleri Sweeney'i güçten düşürecek ka-

dar ciddiydi. Richard, onun fiziksel bir tehdit oluşturup oluşturmadığını bilmiyordu, ama bu sabah gördüklerinden anladığı kadarıyla bu da büyük bir olasılıktı. Nedeni ister Sweeney'in hayal gücü ister fiziksel durumu olsun, yaşadıkları tamamen gerçektir.

Arkasında fiziksel bir neden yattığına inanmak istiyordu, çünkü o zaman tıbbi yöntemlerle rahatlıkla tedavi edilirdi. Bu en kolay, en mantıklı neden ve çözüm olurdu.

Fakat ne yazık ki Elijah Stokes'un resmi vardı ve bu resmin mantıklı hiçbir açıklaması yoktu.

Tabloyu görür görmez trajik bir ölümü resmettiğini anlamıştı. Hayatında fazla şiddet ve ölüm görmemiş biri olarak Sweeney çizdiğinin ne olduğunu tam olarak kavrayamamış olabilirdi, ama Richard kavramıştı. Orduda, acımasız olmak, yakalanmadan görevini yerine getirmek ve öldürmek için eğitilmişti. Bu konuda, antrenmanlar dışında da bir hayli tecrübe sahibi olmuştu. Komandolar diğer özel timler gibi, haberlerde yayınlanmayan gizli görevlere gönderilirdi. Ölümün ve darbe nedeniyle travma geçirmenin nasıl görüldüğünü bilirdi. Onun için, daha David Stokes'la konuşmadan da babasının cinayete kurban gittiğini söylemesini beklemişti.

Sweeney Elijah Stokes'la aynı semtte yaşamıyordu; oğullarının adını öğrenene kadar adamın adını bile bilmiyordu. Öldüğünü öğrendikten sonra da resmi yapmış olamazdı çünkü resim tamamen kuruymuştu bugün gördüğünde. Sweeney'in arkası dönük iken özellikle kan kırmızısına dokunmuş ve yapış-

CADDİ

yapış olmadığını fark etmişti. Elijah Stokes'un öldürüldüğünü bilmiyordu ve Richard'm bunu ona söylemek gibi bir niyeti yoktu. Zaten resim konusunda yeterince endişeliydi kız. Onu yeni bir üşüme krizine sokacak bir şey yapmak istemiyordu.

Bir ay önce, hatta bir hafta önce biri gelip de ona olağanüstü psikik güçlerin varlığına inanacağını söyleseydi, karşısındakinin yüzüne kahkahalarla gülerdi. Ama şimdi söz konusu olan Sweeney'di. İyi bir yalancı değildi. Hiçbir tür aldatmada iyi değildi. Mc-Millanlara gösterdiği tepkiyi izlerken Richard'm içinden kahkahalarla gülmek gelmişti. Sweeney'in sıkıntısı ve tiksintisi o kadar belli olmuştu ki. Sonra, Richard'a anlatmak istemediği bir şey olduğunda, bilmiyormuş gibi davranmak yerine isyankâr ve inatçı bir yüz ifadesi takınıyordu. Oyun oynamıyordu. Nasıl oynandığını da bilmiyordu.

Candra'mın aldatmalarından, dayanmak zorunda kaldığı üst tabaka kibiniiklerinden sonra Sweeney taze ve safsu içmek gibiydi. Her şeyi doğrudan söylüyordu ve dürüsttü, yani söylediği her şeye inanmamış olsa bile, en azından onun bunlara inandığını göz önüne almalıydı. Elijah Stokes'un ölümünü resmettiğine de inanmalıydı, hem de onun öldüğünü, öldürüldüğünü bilmeden önce.

Elindeki bilgilere göre mantığı bir kenara itip kadere inanmalıydı. Sweeney ne deliydi ne de yalancı. Richard, onun en azından bir kerelik psikik bir tecrübe yaşadığına inanmak zorundaydı.

Madem ona aşkıttı, inanmalıydı.

Vay seni *piç kurusu!* Bu düşüncenin yarattığı

şokla ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. Sweeney'i istemek, hoş bir kadına karşı sağlıklı cinsel duygular beslemek normaldi. Ondan hoşlanıyordu. Bir iki gün önce ona çıkma teklif ettiğinde onunla ciddi, uzun ve çok cinsellik içeren bir ilişki yaşamaktan hoşlanacağını biliyordu. Ama aşk konusunu hiç düşünmemişti. Kötü bir evliliğe son noktayı koymak üzereydi, çoktan ölmüş bir şeyi sadece kanunlara göre bitinne çabası bile olsa. Sweeney'e aşık olması doğru değildi. Zamanlama çok kötüydü, ki Sweeney tam bir baş belası olabilirdi. Zor ve huysuz bir kadındı. Muhtemelen hiçbir konuda anlaşmaya varacak biri değildi.

Ama Sweeney aynı zamanda onurlu biriydi ve bu sabah kollarında uyandığında yüzündeki gülümseme bir meleşinki kadar tatlıydı. Richard'm kalbi kelimenin tam anlamıyla durmuştu. O anda başının belada olduğunu anlamıştı Richard. Bir erkek, kendisine o şekilde-içten, sıcak ve tatmin olmuş bir şekilde-gülümseyen bir kadın için her şeyi yapabilir. Onunla sevişebilmek için, orgazm olurken yüzünü izleyebilme hakkını elde etmek için dağları devirebileceğini hissediyordu. Sweeney'in tutkulu halini de tatmış biri olarak, kendine uzun süre hakim olmayacağını da biliyordu. Candra öyle ya da böyle kâğıtları imzalayacaktı ve Richard da kendine iyilik borcu olan herkesi araya sokup bir an önce hakim önüne çıkacaktı. Bir an önceden de önce. Bir hafta içinde. Para mucizeler yaratabilirdi ve Richard'ın da çok parası vardı. Harcayacak daha iyi bir şey düşünemiyordu. Parasıyla tatmin edici bir şeyler yapma zamanı

CADDİ

gelmişti ve Sweeney'i kollarına almaktan, yatağına sokmaktan, onu hayatının bir parçası yapmaktan daha tatmin edici olacak bir şey gelmiyordu aklına.

Richard hayatında çok büyük değişiklikler yapacaktı. Hem de hemen. Sweeney en büyük değişiklik olacaktı ama diğerleri de küçümseenecek değişiklikler değildi. Borsada oynamaktan, yaşadığı hayattan bıkmıştı. Temelde istediği hayat bu değildi. Sadece ulaşmak istediği hedefin gerektirdikleri idi bunlar. Borsada gördüklerinden hiç hoşlanmıyordu ve artık bunları terk etmenin zamanı gelmişti. En azından bir yılı daha olduğunu düşünmüştü ama hisselelerinden kurtulmak zaman alacaktı ve bunun için son dakikayı beklemek istemiyordu.

1999'un sonundaki bilgisayar problemleri tam bir baş belasıydı. Eline geçen bilgilerden anladığı kadarıyla birçok şirket yıl sonuna kadar bilgisayarlarını yaptıramayacaktı. Bunun borsaya vereceği zararı kimse bilmiyordu, ama eğer yeterince şirket kapanırsa borsa çökerdi. Eğer yaşadığı hayattan memnun olsaydı bu konuyla başa çıkmayı deneyebilirdi. Ama şu şartlar altında bu işleri bırakmanın zamanıydı.

Ne olacağını tahmin etmek ya da yatırımlarını bilgisayar programlarını milenyuma göre ayarlamış olan şirketlere kaydırmak istemiyordu. Zaten bütün hayatını borsa oynayarak ve parasına para katarak geçirmek niyetinde olmamıştı hiçbir zaman. Her zaman başka planları vardı ve şimdi onları uygulamanın vakti gelmişti.

Sweeney işleri zorlaştırıyordu, ama sadece

zamanlama kötü olduğu için değil. Mesafeli bir romantizm yaşamak istemiyordu. Onu yanında istiyordu ve Sweeney'in ne düşündüğü konusunda en ufak fikri yokta.

Büyük planlar dedi, içinden kendiyle dalga geçerek. Kafasını arkaya yaslayarak biranın kalanını kafasına dikti. Sweeney'e sormadan onun için gelecek planları yapıyordu. Boş ver! Neden olmasındı ki? Richard'ın hayatının gidişatını karıştırdığına göre bunları hakketmişti o. Hem sonra, Sweeney onu çizmiş olduğunu düşünerek korkudan öleceğini söylemişti bu sabah, Richard'ın başarma şansı vardı. Kendi kendine sırttı. Sweeney'in duygularından faydalanmaktan uzak değildi; lanet olsun, sahip olabileceği her türlü avantaja ihtiyacı vardı şu anda.

Sweeney uykusunda kımıldanmaya başladı-ğında saat sabahın ikisine geliyordu. Yüzü asıktı. Zorlukla duyulan bir sesle mızıldandı; bilinç altının isyanı. Birkaç dakika sonra yataktan kalktı. Hareketleri o kadar sakindi ki, örtüler bozulmamıştı bile. Bir saniye önce onların altındaydı sonra değildi. Bir süre, sanki bir şey dinliyormuş gibi kafasını yana eğmiş bir halde yatağın yanında durdu. Sonra iç çekerek stüdyosuna doğru yürüdü sessizce.

İki ayakkabının olduğu tuvali sağdaki duvara dayamıştı. Böylece ortalıkta durmasını önlemiş, ama gene de ona bakabileceği bir yere sahip olmuştu. Ayakkabılar kafasını karıştırıyordu. Neden ayakkabı çizmişti? Başka bir ölüm çizmediğini fark edip rahatladıktan sonra günün ilerleyen saatlerinde huzursuz olmaya başlamıştı. Ayakkabılar tamamlan-

ÇADDI

mamıştı; üstünde çalışılması gerekiyordu. Bunu bilmek gecelerden korkmasını sağlamıştı; hayatında ilk defa.

Doğrudan ayakkabıların olduğu tuvale gidip onu tuval sehпасına yerleştirdi. Boya tüplerini alıp çalışmaya başladığında yüz ifadesi düz ve anlamsızdı. Detaylar üzerinde çalışırken bile fırça darbeleri hızlı, açık ve kesindi.

Uzun çalışmadı, en fazla bir saat. Bir anda titremeye başladı ve tüm vücudu, sanki yorgunluktan bitkin düşmüş gibi çöktü. Tüplerin kapaklarını kapatıp fırçalarını terebentine bıraktı ve hemen yatağına döndü.

Yine geç saatlere kadar uyumuştı. Saat neredeyse sekiz olmuştu. Ama kalkar kalkmaz tekrar aynı şeyi yaptığını anladı. Üşüyordu. Elektrikli battaninin ısısı tenine ulaşmıyordu. Gece yatağına girdiğinde yatak çok sıcak olmuştu oysa. O kadar tatlı bir duyguydu ki, yorganın altına girerken neredeyse kendi gibi mırıldanmıştı. Normal herhangi bir insana göre hâlâ sıcak olmalıydı, ama bunu kendi bir türlü hissedemiyordu.

Gerçeklerle yüzleşemeyen bir geri zekâlı değildi o yüzden hemen kalkıp üstünü giyindi ve oturma odasına gitti. Richard'm numarasını yazmış olduğu kâğıdı buldu. Telsiz telefonu eline alıp numarayı tuşlarken ellerinin bembeyaz olduğunu fark etti. Tırnakları dışımda-onlar daha çok mavimsi bir renk almıştı.

Richard telefonu kendi açtı. Onun o derin ve sakin sesini duyunca Sweeney'in gerginliği biraz olsun geçti. "Ben Sweeney" dedi neşeli bir ses tonunda konuşmaya çalışarak. Ama o anda şiddetli bir titremeyle sarsıldı ve sesi titredi. "Tekrar oldu."

"Hemen geliyorum."

Bu kadardı işte. Sweeney telefonu kapatırken şaşkıındı. Ne bir soru, ne bir, "Şu an meşgulüm ama en kısa zamanda geleceğim." Ona ihtiyacı vardı ve Richard her şeyi bırakıp geliyordu. Merakı, sanki üşüyormuş gibi gövdesinin kasılmasına neden oldu. Gözleri dolmuştu ama sulu göz olmamaya kararlıydı.

Mutlağına gitti. Kahve hazırды, ama buz gibi olmuştu. Bir fincanı doldurup ısınması için mikrodalgalı firma yerleştirdi ve ding sesini duymak için sarsıklıkla bekledi. Dondurucu soğuk sırtından aşağı inip vücudundaki bütün tüyleri diken diken etmişti. Yeni bir titremenin başlamasıyla kaslarının kasıldığını hissetti.

Bir fincan kahveyi kafasına dikip ikincisini hazırladı. Kahvenin dökülmesini önlemek için fincanı iki eliyle tutması gerekiyordu, ama o kadar çok titriyordu ki kendini haşlayabilirdi.

Atakların kötüleştiğini fark etti panikleyerek; daha kısa bir sürede üşümeye başlamıştı artık. Belki kahve makinesini yatağına yanına koymalıydı. Böylece yataktan çıkmasına gerek kalmazdı. Gerçi kahvenin pek işe yaradığı söylenemezdi ya; Richard dışında hiçbir şey işe yaramıyordu.

Onu düşünmesi bile içini biraz ısıttı. İşte

ÇADDI

bilet bu, diye düşündü. Sadece Richard'ı düşün yeter. Önceki gün hiç durmadan onu düşünmüştü. Kollarında geçirdiği şevvetli anları aklında tekrar yaşayıp durmuştu. Sevişmemiş olmaları Sweeney'in değil, tamamen Richard'ın kendine hakim olmasından kaynaklanıyordu. Sweeney hâlâ şaşırıyordu kendine. İçinde gelişmiş olan ısıya, fiziksel çekime şaşırıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve artık ilişkilerini platonik seviyede tutabileceğinden emin değildi.

Elindeki kahve fincanına homurdandı. Kimi kandırdığını sanıyordu? Cinsel ilişkiye girmemişlerdi, ama platonik olmaktan çok öteydi ilişkileri. Bütün bu yıllar boyunca cinsel arzulardan etkilenmiyor olmasıyla çok övünmüştü. Ama Richard bir bakışla bütün savunmasını yıkmış, içini kıpır kıpır etmişti. Kabul et, diye düşündü. Richard varken gücsüzdü.

Titreyerek saate baktı. Ne zaman gelecekti? Şimdiye gelmeliydi.

Soğuktan iki büklüm olmuştu. Sırtını dikleştirdi. Mutfaktaki sandalyesinden fırlayarak banyoya koştu. Hızlıca ağzını çalkaladı. Sonra eline tarağı alarak çalıya benzeyen saçma girişti. O! Taradıkça daha da kabarıyordu. Tarağı bir köşeye fırlatıp saçlarını kontrol altına alması gereken kremden sürdü. Makyaj? Ruj sürmeli miydi? Aynada kendine bakarak mor dudaklara en güzel hangi rujun gideceğini düşündü. Belki de parfüm sürmeliydi. Lanet olsun! Hiç parfümü yoktu ki.

'Ah, feci durumdayım,' diye fısıldadı. Orada

durmuş delice titrerken makyaj ve parfüm düşünüyordu. Korku içinde, *güzelleşmeye* çalıştığını fark etti.

Kapı çaldı. Telaş içinde ellerini silerek kapıya koştu. Dişleri takırdayarak anında kapıyı açtı. "Aklimı kaybettim," dedi Richard'ın kollarına doğru yürürken. "Donarak ölmek üzereyken ruj konusunda endişeleniyorum. Sonra da kim olduğunu sormadan kapıyı açtım. Hepsi senin suçun."

"Biliyorum," diye mırıldandı Richard, Sweeney'i kaldırıp içeri sokarak. Ona sıkıca sarılarak titremelerini durdurmaya çalıştı. Sweeney, adamın sıcaklığını içine çekebilmek için yüzünü Richard'ın boynuna gömdü. Burnu o kadar soğuktu ki Richard irkildi. Dönüp kapıyı kilitlerken, Sweeney'in buklelerinden biri dudaklarını gıdıkladı.

"Bugün çok kötü durumda değilim. Kalkar kalkmaz a-a-aradım seni." Cümlenin ortasında dişlerini kontrol edemez hale gelince söylediğinin pek inanırlılığı kalmamıştı.

"Aferin." Richard onu koltuğa taşıdı. "Battaniye nerede?"

"Odamdaki sa-sandalyenin üstünde."

Richard onu oturttu. "Ben getiririm."

Birkaç saniye içinde geri döndü. Sweeney'i koltuğa yatırarak kendi de yanına uzandı. Üstlerine battaniyeyi çekti. Sonra tekrar kalkarak üzerindeki kazağı çıkarıp yere attı. Sonra tekrar yanına uzanarak Sweeney'in ellerini aralarına alarak onları gövdesiyle ısıttı.

Sweeney'in soğuk parmaklarında Richard'ın

CADDİ

teni sıcacıktı. Richard ellerini Sweeney'in sırtına onu iyice kendine bastırıp ve Sweeney, içinde yayılmaya başlayan ısının zevkiyle titredi. "Şimdiden daha iyiyim," dedi Richard'm boynuna doğru. Kasılmış olan kaslarının yumuşadığını hissetmek çok güzeldi. Yavaş ve derin soluklarla Richard'm kokusunu içine çekti. Sıcak ve misk kokuları yükseliyordu adamdan. İnkâr edilemez derecede erkeksi. Testosteron kokusu, diye düşündü Sweeney, kendi kendine gülümseyerek.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordu Richard. Sesi kalındı, her zamankinden daha derindi. Bas notalar Sweeney'in kulağında yankılanıyordu.

"Mmm. Zaten çok kötü değildi."

"Çünkü beklemedin." Richard'm dudakları Sweeney kulağına dokundu, şakağından geçti. Eliyle, onu kendine daha çok bastırarak sırtını okşuyordu. Bacakları dolanmıştı. Kaslı bir baldırın bacakları arasına girdiğini hissetti Sweeney.

Richard'm ereksiyonunu hissedince Sweeney'in nefesi kesildi. "Beni ısıtman için seni aramayı bırakmalıyım. Bu fazlasıyla tahrik edici bir durum," diye mırıldandı.

"Bana mı anlatıyorsun?" dedi Richard çaresizce. Sweeney şakağında Richard'm dudaklarının kıvrıldığını hissetti; gülümsüyordu, sonra bir öpücük daha kondurdu. Sweeney'in saçlarını geriye doğru tarayarak kulağının arkasına attı. "Dün olanları tekrarlayamam. Bugün de seni soymak zorunda kalıyordum, şu anda senle sevişiyor olurduk," dedi Richard.

Sesi kaim, içten ve inanılmaz derecede yumuşaktı. Sweeney buna itiraz edemezi çünkü kendisi de aynı şeyi istiyordu. Elini Richard'm çıplak sırtında gezdirdi ve kaslarını, onlara dokunduğunda nasıl gerildiklerini hissedebiliyordu. "Ben de istiyorum," diye fısıldadı. Rol yapamazdı. Sanki Richard, ona karşı neler hissettiğini bilmiyormuş gibi davranamazdı. Richard bunu baştan beri biliyordu. Sweeney daha bunu kendine bile itiraf etmemişken biliyordu.

Richard, Sweeney'i koltuğa doğru iyice sıkıştırdı. Baldırını bacaklarının arasında daha yukarı kaldırdı. "Kendimi oturma odasında sevişen liseliler gibi hissediyorum. Ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum."

Sweeney dudaklarını Richard'm çenesinin altında gezdirdi. Tecrübesiz olabilirdi ama saf ya da bilgisiz değildi. Sevişmeden birbirlerini tatmin edebilecekleri birkaç yol vardı. İçinde dayanılmaz arzu o kadar güçlüydü ki bunlardan bir kaçını önerebilirdi. Ya da hepsini. Ama yapmadı. Sadece bu testten geçebileceğine inanmadığı için değil, bunun hilecilik olduğuna dair bir his vardı içinde. Çok muhteşem, inanılmaz tatmin edici, ama yanlış olurdu. Richard'm boşanması bitene kadar yanlışlıktı. Belki çoğu kadın bu şekilde düşünmeyebilirdi ama onların hayatlarında örnek olarak Sweeney'in anne babası olmamıştı.

Her ne kadar Richard'm dudaklarını tatmak istese de onu öpmeye bile cesaret edemiyordu. Richard'm vücudunun gerilmeye başladığını, ona tepki

ÇADDI

olarak kendi vücudunun da hareketlenmeye başladığını hissetti. İkisini de sonuna kadar götürmek için o kadar az bir şey yeterli olacaktı ki Sweeney hareket etmekten korkuyordu.

Ama Richard'ın kollarında yatmanın, nefes alışında gövdesinin genişlemesini hissetmenin, kalp atışlarını dinlemenin de çok ayrı bir zevki vardı. Onun sıcaklığını paylaşmakta hayvani bir rahatlık vardı. Bunların da ötesinde hayatında ilk defa bir şeye ait olduğunu hissediyordu. Dünyada yalnız *olmadığını*, bir şekilde birine ait olduğunu fark ediyordu.

Richard'ın onunla ilgilenmesi, onun için önemli olduğunu hissetmek inanılmaz harika bir duyguydu. Sweeney daha önce kimse için önemli olduğunu hatırlamıyordu. Aralarındaki bağ nasıl oluyordu da bu kadar hızlı kurulmuştu, nasıl oluyordu da ona bu kadar çabuk güvenmeye başlamıştı, bilemiyordu. Ama olmuştu işte.

"Bu sefer ne resmettin?" diye sordu Richard, on dakika boyunca hiç ürperti olmayınca. Sweeney ısınmış ve uykuluydu, neredeyse uyumuştur.

"Bilmiyorum," dedi biraz şaşırılmış halde. "Stüdyoya gitmedim bile. Yatağında elektrikli battaniye var ve sabah kalkınca buna rağmen üşüdüğümü hissedince tekrar uyurgezerlik yaptığımı düşündüm. Ya seni boş yere çağırdıysam?"

"Dünkü gibi kötü olacağına en ufak ürpertide beni aramanı tercih ederim. Dün ödümü patlattın."

"Evet dün kendi ödümü de patlattım," dedi Sweeney alaycı bir tonda. Richard'ın kahkahasının gövdesindeki yankısını duyabiliyordu. Sesinin ka-

ımlığı ne kadar da harikaydı. Richard'ın gövdesindeki kıllar Sweeney'in yanağına sürtüyordu-bu da çok hoşuna gidiyordu. Adam her yanıya o kadar erkeksiye ki Sweeney kendini zor zapt ediyordu.

"İsindin mi?"

"Evet."

"O zaman kalkmalıyız."

"Neden? Ben çok rahatım."

"Çünkü ben bir aziz değilim. Hadi gel de resmine bakalım."

Sweeney, adamın vücut ısını kaybetme fikrine karşı mızıldanmak, homurdanmak istiyordu ama Richard'ın iyiliği için güler yüzlü gözükmeye çalıştı. "Ah, peki, olur."

Richard eğilip yerden kazağını aldı, Sweeney'i ayağa kaldırdı ve stüdyoya doğru yürümeye başladı. Sweeney mutfaka uğrayarak bir fincan kahve aldı kendine. Richard, Sweeney'in kahve teklifini geri çevirdi ve sırtını duvara dayayıp ayaklarını çapraz yaparak kazağını giydi. Sweeney daha önce mutfakta bir erkek olabileceğini düşünmemişti. Kahvesini içerken ona birkaç kaçamak bakış fırlattı ve Richard kazağını giyince de pişmanlıkla içini çekti. Öyle bir göğsü örtmek ne yazıktı.

"Hadi, bırak oyalanmayı," dedi Richard. Sweeney o ana kadar oyalandığının farkında değildi. Dün ayakkabı çizmişti; Tanrı bilir bugün ne bekliyordu onu, tabii *eğer* çizmiştiyse.

Richard'ın eli belinde stüdyoya doğru gittiler. Sweeney etrafına baktı ve ayakkabı çizdiği tuvalin son bıraktığı yerde olmadığını fark etti. "Dün gece

ÇADDI

yine ayakkabılar üzerinde çalışmışım anlaşılan," dedi rahatlayarak. Uykusunda yürüyerek, yaptığını hatırlamadığı resimler yapmaktan hoşlanmıyordu ama sonuçta ayakkabılardan daha sinir bozucu şeyler de çizebilirdi.

Tuval sehpası, resim kuzeydeki camlara bakacak şekilde yerleştirilmişti.

Tuvali incelemek için beraberce gittiler yanına. Sweeney geceleyin eklediği detayları, fırça darbelerini inceledi. Detaylar o kadar hoş, çizgiler o kadar yumuşaktı ki resim bir fotoğrafın parçası gibi gözüküyordu. Bu onun kullandığı teknikten farklı bir şeydi, ama resmin ona ait olduğu yine de belliydi. Diğeriyle uyacak başka bir topuklu ayakkabı eklemişti resme. Geçen geceki ayakkabı hâlâ bir kadının ayağındaydı ve ayağım da bileğine kadar tamamlamıştı. Kadının çıplak ayağını ve dizine kadar olan kısmını da çizmişti. Boş ayakkabının yanındaydı.

"Harika," diye mırıldandı. "Birkaç vücut parçası eklemişim." Bu ciddiyetsiz yorumuna rağmen sesi gergindi.

Richard, Sweeney'in titrediğini hissederek onu biraz daha kendine doğru çekerek ona sarıldı. Resmi incelerken yüz ifadesi sertti.

"Sosisli satıcısımmki gibi olacak değil mi? O öldü. Yerde yatıyor ve ayakkabısının tekini kaybetti. Eğer ölmemişse de yakında ölecek ve bu nedense benim suçummuş gibi geliyor." Sweeney ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Richard onu daha da sıkı tutarak kendine doğru çevirdi, büyük eliyle ensesini okşayarak başım göğsüne yasladı.

"Senin suçun olmadığını sen de gayet iyi biliyorsun."

Sweeney'in sesi boğuk çıkıyordu. "Mantığımı öyle olmadığını söylese de duygusal olarak..." elini salladı. "Duygular nasıldır bilirsin," dedi,

"Evet. Kontrol edilmeleri zordur," dedi Richard Sweeney'i alnından öperek.

"Tuvali parçalasam ne olur çok merak ediyorum."

"Hiçbir şey. Bu sahneyi çizmiş olup olmaman o insanı etkilemeyecektir. Bunu aklına sok bir kere. Neyin nesiye bunlar, onları etkileyen sen değilsin. Sen *etkilenensin*."

"Of, bundan emin olmayı isterdim."

"Emin olabilirsin. Çünkü Elijah Stokes'u öldükten sonra çizdin."

Sweeney kafasını hızla geriye çekip şaşırması bir halde adamın gözlerinin içine baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Oğlu David'le konuştum. Bay Stokes Öğleden sonra ölmüş-sen ise resmi gece geç saatlerde yaptın."

Sweeney düşüncelere daldı, rahatlamıştı, ama sanki sorması gereken sorular varmış da ne olduklarını hatırlayamıyormuş gibi hissediyordu kendini. İç çekerek kolların Richard'm beline doladı ve onun vücudunu yakınında hissetmenin verdiği güvene sarıldı. O kadar güçlü ve yapılıydı ki. Ona daha önce sarılmış mıydı acaba? Richard'a dokunmuş, eliyle sırtını okşamıştı ama daha önce konarını ona dolağını hatırlamıyordu. Vicdanı sızladı. Bunca za-

ÇADDI

mandır Richard her şeyini verirken, kendisi hep almış, hep almayı bilmişti. Oysa güçlü insanların bile sarılmaya ihtiyacı vardı. Sweeney kendini her zaman güçlü bir insan olarak değerlendirmişti, ama bak Richard'a nasıl da ihtiyacı olmuştu.

Richard, Sweeney'in yüzüne bakabilmek için biraz eğildi. "Şimdi daha iyi misin?"

"Biraz rahatladım ama hâlâ endişeliyim." Onu huzursuz yapan düşünceleri kafasından atmaya çalışarak gülümsedi. "Ve açım. Kahvaltı yaptın mı?"

"Çok oldu, ama yine de bir şeyler yiyebilirim. Kahvaltı için dışarı çıkmak ister misin. İlk randevumuz olur."

"Vay! Randevu! Bunun doğru olduğundan pek emin değilim." Richard'a gülümseyerek zaten yapmış oldukları onca şeyi düşündü-ve ileride yapacakları şeyleri.

Richard'ın gülümsemesi hem keyifli hem de pişmandı. "Benim de günüm gelecek canım. Seni sırt üstü yatırdığım gün birikmiş çok fazla cinsel bir enerjimin olacağını unutma!"

"Ne kadar hoş şeyler söylüyorsun," dedi Sweeney, bir kedi gibi mırıldanarak. Sonra gülmeye başladı çünkü daha önce bir erkekle hiç böyle aşk oyunları yapmamıştı. Daha önce bir erkeği baştan çıkarmaya çalışıp, deliler gibi arzulandığını hissetmemişti. Heyecanlı, sarhoş edici ve... ve harikaydı.

Richard, Sweeney'i kapıya doğru çevirerek hafifçe iteledi. "Ayakkabılarını giyin. Bir de lütfen sutyen tak. Bakıyorum da kendime hakimiyetimi zorlaştırmak için elinden geleni yapıyorsun."

Ayakkabı ve sutyen giyinmekten daha fazlasını yaptı. Gri eşofman üstü yerine mavi bir kazak giydi, rimel ve ruj sürdü. Saçlarını bakınca yüzünü astı. Bukleleri gözünün önünden attı sonra da olduğu gibi bıraktı, sonra da çantasını kapıp Richard'ın oturmuş hayaletler hakkında bir kitap okuduğu oturma odasına gitti.

"Bütün bunlar başladığından beri hayaletler hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalıştım," dedi Sweeney. "Hayaletleri görmeme neyin neden olduğunu dair bir açıklama bulmayı umuyordum, ama şimdiye kadar bulduğum kitaplarda sadece hayaletlerin kendiler anlatılıyor. Bazı ruhlar hemen gidiyor; bazıları bir süre ortalıkta kalır; bazıları ise hiç gitmez."

"Peki, kalmalarının nedeni nedir?" Richard ayağa kalkarak onunla beraber kapıya doğru yürüdü.

"Bu konuda birçok teori var. Halletmeleri gereken işleri olabilir. Belki de kafaları karışıktır ve işbirliği yapmayı reddediyorlardır-kim bilir? Kitaplardan birinde, sadece mutsuz ruhların hayalet oldukları yazıyordu. O halde bir süre kalanların teknik olarak gerçek hayalet olmadığını, sadece biraz oyalandıklarını söyleyebiliriz."

"Bu da bir bakış açısı," diye mırıldandı Richard.

Sweeney arkalarından kapıyı kilitledi ve asansöre doğru yürüdüler. Richard'ın etrafına baktığına, herhangi bir bozulmuşluk, eskimişlik olup olmadığını görmek istemesine binayı incelediğini fark etti

ÇADDI

Sweeney. Apartman lüks ya da yüksek kalitede olmayabilirdi ama her şey tamir edilmişti. Asansör bozulursa, tamir için haftalarca beklemlerine gerek yoktu apartman sakinlerinin. Ampuller yerli yerindeydi ve su boruları da genel bakımdan geçmişti. Bina eskidi, ama Sweeney de dahil apartman sakinlerinin hepsi kendileri oldukça şanslı sayıyordu.

Asansörün gelmesini beklediler. Richard elini Sweeney'in beline koydu ve sanki Sweeney'i hissetmek için açlık çekiyormuş gibi parmaklarını hafifçe oynatıp duruyordu. Sweeney ona gülümsemek için kafasını çevirmişti ki asansör geldi, kapılar açıldı ve içeriden Candra çıktı.

Candra onları görünce donup kaldı. Yüzü renk değiştirdi. Richard'm elinin Sweeney'in belinde olduğunu, ne kadar yakın durduklarını fark edince yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. "Ne kadar hoş bir tesadüf," dedi Richard'a, elleri kansız birer yumruk halinde.

Asansörün kapıları Candra'mın arkasında kapandı. Richard eğilerek düğmeye tekrar bastı ve kapılar açıldı. "Kahvaltı için nereye gitmek istersin?" diye sordu Sweeney'e, her zamanki sakin sesiyle. Bir yandan da onu nazikçe asansörün içine doğru itekledi ve giriş katının düğmesine bastı. Sweeney, gözlerini kocaman açmış ona şaşkın bir hayranlıkla bakıyordu-soğukkanlı umursamazlığı güven vericiydi; kendisi bu durum karşısında neredeyse felç olmuştu.

Asansörün kapıları kapanırken öfkenden kudurmuş bir halde Candra da bindi. "Yokmuşum gibi

davranmayı aklından bile geçirme!"

"Sweeney'le benim yaptıklarım seni hiç ilgilendirmez," dedi Richard hâlâ sakin olan sesiyle. Sweeney'i şimdi daha da sıkı tutuyordu.

Sweeney, Richard'm, ikisinin birlikte olduğunu belirtecek şekilde konuştuğunu fark etti. Candra'mın da gözünden kaçmamıştı bu. "İlgilendirmemiş!" O kadar sinirliydi ki sesi titriyordu. "Hâlâ benim kocam olduğunu..."

Richard'a bu kadar yakın durduğu için Sweeney onun birden nasıl gerildiğini hissetti- adam gözlerini tehlikeli bir şekilde kısmıştı. İlk defa Richard'm yanında korktuğunu hissetti, üstelik öfkeli bakışlar Sweeney'e bile yönelik değildi. "Oraya gitmek istemezsin," dedi Richard, Candra'ya, son derece yumuşak bir sesle.

"Sakin bana ne yapmak ya da nereye gitmek istediğimle ilgili bir şey söyleme." Asansör inerken, düşmemek için titreyerek bir yere tutundu Candra. •Kahverengi gözlerini Sweeney'e çevirdi. "Sen! Sana Richard'la aranda bir şey olup olmadığımı sordum ve sen bana yalan söyledin. Seni küçük sürtük..."

"Bu kadar yeter," dedi Richard, Candra'yı susturarak. Kolunu Sweeney'e dolayıp Candra'mın ona yaklaşmasını engelledi. Yerini değiştirerek, onu korumak için Sweeney'in önüne geçti.

"Ah, merak etme," dedi Candra, dudak bükerek. "Ben bir erkek için kavgaya etmeyecek kadar yetişkin bir kadınıyım. Ama sanırım benimle tanışmadan önce böyle şeylere alışkıntın sen. Sizin oralar-

CADDİ

daki biracı, köylü güneyli kızların yaptıkları bu değil mi?"

Sweeney boğazını temizledi. "Doğrusunu istersen," dedi Richard'ın arkasından, "ben İtalya doğumluyum."

"Senin nerede doğduğun kimin umurunda!" diye bas bas bağırdı Candra. Sweeney Richard'ın arkasından uzanarak Candra'ya baktı. Candra ağlıyordu. Bütün makyajı mahvolmuştu. "Sen kültürlü bir saman yığmısın ve eminim ki Richard seninleyken çok rahattır! Ama seni temin ederim ki benim galerimde bir daha tek bir parçanı bile satamayacaksın. Seninle işim bittiğinde şehirdeki hiçbir galeri..."

Sweeney, Richard'ın tepesinin attığını hissetti. Asansör son kata gelip durduğunda Richard Candra'ya doğru bir adım attı. Kapılar açıldı. Yüzü korkuyla solarken Candra geriledi.

"Sweeney'in yamndayken kendimi rahat hissettiğim konusunda inanamayacağın kadar haklısın," dedi Richard, Sweeney'in güçlkle duyabildiği kadar kısık bir sesle. "Senin gibi, gördüğü her sakin arkasından gidip onunla yatağa atlamayan bir kadınla beraber olmanın ne kadar harika bir şey olduğu bilemezsin. Evet. Beraber olduğun bütün erkekleri biliyordum-her birini. Ama ne var biliyor musun? Umurumda bile değildi, çünkü sen umurumda değildin. Tek bir konuda seninle ilgili bir şey umursadım, o da çocuğumu aldırışmış olmandı! *Nefretin* ne demek olduğunu bilir misin Candra? Sana karşı hissettiğim en iyi şey bu. Sweeney'in kariyerine za-

rar vermeye kalktığın takdirde yapacaklarım konusunda seni uyarmıştım ve bu konuda çok ciddiydim-onun için attığın her adımı dikkatlice düşünerek atsan iyi olur."

Sweeney'i asansörden çıkararak kolunu tekrar onun beline doladı. İki adım attıktan sonra durup Candra'ya döndü. "Bu arada, az önce sözleşmeye yeni bir madde ekledim. Sweeney'in galeriyle olan tüm antlaşmaları feshedilmiştir, cezasız-ve hemen şu andan itibaren geçerli bir madde bu."

"Allah cezası versin! İstedğin gibi maddeler ekleyip duramaz "

"Ekleyebilirim ve ekledim de. Galeriye almanın tek şansı bu şartlara uyman. Eğer uymazsan üç gün içinde Sweeney'in kariyeri hakkında endişelenmen gerekmeyecek çünkü senin yerine bir başkasını bulacağım ve senin de galeriye girmeni yasaklayacağım."

"Öyle bir şey yaparsan seni öldürürüm," diye bağırdı Candra ağlayarak. Lobide onlarla beraber sadece yönetici ve ikinci katta oturan bir adam vardı. Ama bu heyecanın tek bir saniyesini bile kaçırmak istemez bir halde olanları pür dikkatle izliyorlardı. "Galeri benim..."

"Hayır," dedi Richard Candra'nın sözünü keserek. "Galeri benim. O belgeleri imzalayana kadar benim. Ve eğer çok beklersen, her zaman benim kalır."

CADDİ

12. BÖLÜM

Richard, Candra'yı lobide ağırlarken bırakarak Sweeney'e eşlik ederek kapıdan çıktı. Sokağın aşığına Mercedes'ini park ettiği yere doğru ilerlemeye başladıklarında Sweeney, Richard'm bugün arabayı kendi kullanarak gelmiş olduğunu fark etti. Yaşadığı yer en iyi semtlerden biri değildi, ama sokağa park etmiş pahalı bir arabanın on dakika içinde alınacağı bir yer de değildi.

Richard kilidi açıp Sweeney'in kapısını tutarken ikisi de sessizdi. Sweeney arabaya girdi ve ne söyleyeceğini düşündü. Az önce Candra ve boşanmalarının nedeni hakkında, asla öğrenmek istemeyeceği şeyleri öğrenmişti. Biraz sarsılmıştı, ama kendisinden çok, Richard için.

Richard arabayı trafığa soktu. "Üzgünüm," dedi kaba bir sesle, bir sürelik sessizlikten soma. "Benimle ilişkiye girmek istememenin nedenlerinden birinin bu tür sahnelerden kaçınmak için olduğunu biliyorum."

"Senin suçun değildi; onun suçuydu." Önlerinde trafik ışığı yeşil oldu. Sweeney başını öne eğip

ellerine baktı. "Ben de üzgünüm... kürtaj konusunda. Bilmiyordum."

"İki yıl önce yaptırmış kürtajını." Dudakları acımasız bir ifadeyle dümdüz bir çizgi olmuştu. "Sen şehre taşındıktan hemen sonra öğrenebildim ben de. Onu hemen evden atıp boşanma davası açtım."

"Çocuk mu istiyordun?" Aptal, diye küftetti Sweeney kendi kendine. Tabii ki çocuk istiyordu yoksa niye kürtaj konusunda bu kadar üzülsün?

"O zamana kadar istemekten vazgeçmiştim. Yani Candra'dan istemiyordum. Hamileliği bir kazaydı. Ama bir kere hamile kaldığımda-işte o zaman işler tamamıyla değişti. Çocuk vardı artık. Benim çocuğum."

Sweeney, Richard'ın karısı olup da onun çocuğunu aldığını düşünemiyordu. Çocuk sahibi olma konusunu hiçbir zaman ciddiyetle düşünmemişti şimdiye kadar. Kendi babası geldi aklına-onun, doğmuş ya da doğmamış çocuklarını umursadığıymısa kesinlikle hayal edemiyordu. "Nasıl öğrendin?"

"Kendi söyledi. Kavga ediyorduk. O da içki içiyordu-söyleyiverdi."

Arabayla yaklaşırlarken ikinci trafik ışığı da yeşil oldu. Richard, Sweeney'e baktı. "Sanırım bundan sonra arabada yanıma seni alacağım."

Sweeney, Richard'ın konuyu değiştirmek istediğini anlayarak, rahatlayıp sırtını koltuğa yasladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Bildığım küçük bir restorana. Fazla gösterişli bir yer değil."

"İyi. Gösteriş konusunda pek iyi sayılmam."

Restoran, nehrin karşısında New Jersey'deydi. Rekor sayılabilecek bir sürede Holland tüneline geçtiler ve Sweeney bundan dolayı kendiyi gururlandı. Richard daha önce trafik ışıkları konusunda ondan şüpheleniyorduysa bile artık ona inanmaktan başka çaresi kalmamıştı.

1950'lerden beri pek değişmemiş olan restoranda bir yer buldular kendilerine. Yumurta ve kahvelerin arasında, "Galerinin Candra'ya ait olduğunu sanıyordum," dedi Sweeney.

"O yöneticiydi. Ben de sahibi."

"Kendi galerinden benim resimlerimden birini mi satın alacaktın? Hem de bunun için komisyon ödeyerek."

Richard omuz silkti. "Eğer Candra zamanında belgeleri imzalamazsa galeri bende kalır ve komisyon ödemem. Ama imzalayacaktır. Bu onun için en iyisi."

"Ya imzalamazsa? Beni seninle beraber görünce çılgına döndü, boşanmayı zora sokabilir."

"İflas ettiririm onu," dedi Richard nazik bir tonda. "Tek bir kuruşu bile kalmaz ve o da bunu biliyor."

Sweeney aklına bir şey daha geldi. "Neden benim daireme geldiğini merak ettim."

"Candra aptal bir kadın değil ve beni çok iyi tanıyor. O gün galeride seninle ilgilendiğimi hemen anladı. Birkaç gün önce şehirdeki daireme gelip bir teklifte bulundu; sözleşmedeki parayı arttırdığım takdirde senin resim satışlarını engellemeyecekti. Ona verdiğim cevaptan pek hoşlanmadı."

CADDİ

"Tahmin edebiliyorum." Gerçekten de hayal edebiliyordu; Richard çok tehlikeli bir düşman olabiliirdi. "İyi de bu bana neden geldiğini açıklamaz ki!"

"Parayı arttırmam için beni ikna etmeni isteyecekti herhalde."

"Madem bir ilişkimiz olduğunu düşünüyorsa bizi bir arada görünce niye o kadar sasırsın ki?"

"O zamana kadar sadece tahmin ediyordu. Hem sonra seninle ilgilendiğini düşünmesi, sabahın erken saatinde bizi beraber görmekle aynı şey değil-üstelik senin dairende."

Richard'ın oradaki varlığı, Candra'nın Sweeney'den yardım istemesini de engellemiştir tabii. "Senin için her şeyi zorlaştırdım, değil mi?" dedi Sweeney.

"Varolarak mı demek istiyorsun? Evet, zorlaştırdım." Richard onu bir süre süzdü. "Geceleri senin yüzünden uyuyamıyorum. Beni endişelendiriyorsun. Beni deli ediyorsun."

Sweeney ayağıyla, Richard'ın bacağına hafifçe vurdu. "Ben ciddiym" dedi.

"Ben de öyle, sweetie."

Sweeney kaşlarını çatı. "İsmimi bir garip söylüyorsun. Ne yaptığını söyler misin?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi adam, ama gülümsüyordu.

Richard'dan şu an için daha fazla bir şey öğrenemeyeceğini düşünerek dışarıdaki manzaraya daldı. Sokaktaki yüzleri incelemeye başladı. Kulakları, burun delikleri kıllı yaşlı bir adam, saçını at kuyru-

ğu yapmış sarı elbiseli küçük bir kızın elini tutmuş, yanında yürüyordu. Yüzündeki tatlı gülümseme, kızın büyükbabası olduğunu haykırıyor gibiydi çevreye-belki de büyük-büyükbaba. Sonra kucagında bebeğiyle dolaşan genç bir kadın vardı. Sanki önünde fethedeceği bir dünya varmış gibi yürüyordu ama çantasının askısına kırmızı bir balon bağlamıştı. Bebeğin o minicik tombul elleri ipi anca tutuyordu ve hayretler içinde, her hareket edişinde oynayan balonu, izliyordu. Gözleri yuvarlak, dudakları mükemmel, pembe bir yay şeklindeydi ve saçları sapsarıydı. Sweeney gözden kayboldukları ana kadar onları izledi.

Yumurtasına geri dönüyordu ki bir şeyi hatırlayarak homurdandı.

"Ne?" dedi Richard. Sweeney nasıl olup da bu kadar çabuk, birbirlerinin hareketlerini anlayan, bir şey söylemeye gerek kalmadan anlaşılan bir çift haline geldiklerine şaşırı.

" 'Biracı, köylü güneyli kızlar,' " dedi ve ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

Candra, aptalca olduğunu bilmesine rağmen, ağlamayı bir türlü kesemiyordu. Galeriye gitmek için bir taksi çağırdı. Tüm bu zaman boyunca ağlıyordu. Taksi şoförü aynadan ona bakıp durdu ama pek İngilizce bilmiyordu ve Candra da zaten taksicilerle muhatap olmama konusunda kararlıydı.

Çantasında sadece bir tane mendil vardı ve yüzünü temizlemek için yetersizdi. Gözlerini silmek

CADDİ

yerine sadece mendili üstlerine bastırıldı. Makyajının kalan kısmının mahvolmasını önlemeye çalışıyordu ama göz yaşlarına hakim olamıyordu.

Lanet olsun. Sweeney'e de lanet olsun. O kadar... o kadar yakın gözüksükleri için ikisi de kahrolsun. *Sweeney'in* böyle bir şey yapabildiğine bir türlü inanamıyordu. Bu kadar sinsi olabileceğine, bu kadar rahatlıkla yalan söyleyebileceğine inanamıyordu. McMillan fiyaskosundan sonraki sabah Sweeney'le yaptığı telefon görüşmesini hatırlayınca utançından yerin dibine geçti. Richard muhtemelen onunlaydı o sırada; herhalde yataktan yeni çıkmışlardı ve telefon konuşmasına da kahkahalarla gülmüşlerdi.

Candra çok kırılmıştı; hayatı boyunca bir şeye bu kadar üzülebileceğine inanmazdı. Richard'ı kaybettiğini bilmesine rağmen şu ana kadar yine de hep onun olduğunu düşünmüştü-Candra'nın yerini alacak kimse olmamıştı ki. Şimdiyse vardı. Onun yerini alıyordu ve Candra derinlerde bir yerlerde Richard'ı sonsuza dek kaybettiğini hissediyordu. Onu kaybetmişti, bir kenara fırlatıp atmıştı ve bir daha hiç kimseyi onu sevdiği gibi sevmeyeceğini biliyordu. İlâle seviyordu aslında, olan bunca şeyden sonra bile. Richard hayatında tanıdığı en güçlü insandı ve ona bunun için hayranlık duymaktan alamıyordu kendini-adamın gücü kendisine karşı kullanılırken bile. Sweeney elinde bulundurduğu şeyin değerini anlayabilecek, ya da onu takdir edecek kapasitede miydi, yoksa bunun farkına bile varmayacak kadar tecrübesiz miydi?

Evet, Sweeney'deki bu tecrübesizlikti Ric-

hard'ı ona çeken-Tanrı biliyordu ki üslup konusunda en ufak bir fikri bile yoktu kızın ve sohbeti de genellikle insanı sıkacak kadar garipti. Candra, Sweeney'de erkekleri çekenin ne olduğunu anlayamıyordu. Kai bile onun "sıkı" olduğunu söylemişti. Herhalde güzel sayılır, diye düşündü Candra, tabii saçındaki boyaya ve genellikle haftanın hangi günü olduğunu bilmemesini göz ardı edebiliyordusayın.

Richard'ın bunu çekici bulduğunu hayal edemiyordu bir türlü. Richard o kadar düzenli, mantıklı ve işkolik bir insandı ki Sweeney iki gün içinde onu delirtirdi.

Tırnaklarını avucuna batırdı. Bugün... ışıldıyordu Sweeney. Candra gözlerini kapayarak asansörden çıkarken Sweeney'le Richard beraber görmenin yarattığı şoku hatırladı. Sweeney'de, geceleyin çok iyi sevişmiş bir kadının yüz ifadesi vardı, belki sabah da-evet ve Richard'ı iyi tanıyan biri olarak, gece boyunca birçok defa olduğunu söyleyebilirdi.

Candra kendini o ikisinin önünde bu kadar küçük düşürdüğüne bir türlü inanamıyordu. Köylü kadınlar gibi çılgık atmıştı ve *Tannm-ağlamıştı*. Richard, Candra'nın neden orada olduğunu biliyordu tabii. Şimdi Sweeney'i kandırmasının hiçbir yolu kalmamıştı. Zaten yaşanan o sahneden sonra Sweeney'in de onu dinleyeceği yoktu ya. Sözleşmeyi değiştirmek için elindeki son şansı da mahvetmişti. Şimdi tek umudu Carson'dı ve onun da biraz itelenmeye ihtiyacı var gibiydi.

Candra geldiğinde, Kai yeni açmıştı galeriyi.

CANDI

Tanrıya şükür daha müşteri gelmemişti. Taksiye parasını ödeyip, tanıdığı biri onu görmeden, hızlıca galeriye daldı.

Kai, kaşlarını kaldırmış halde ona baktı. "Kötü bir sabah mıydı?" diye sordu.

"Cehenneme kadar yolun var." Kai'in yanından geçerek ofisine girip makyaj çantasını aldı ve tuvalete gitti. Yüzü leke lekeydi, Burnu kızarmış, gözleri bir rakununkilere benziyordu. Makyajını tamamen silip baştan yapmalıydı ama yanında temizleyici yoktu. Islak mendillerle elinden geleni yaptı ve gözlerinde, yüzündeki kırmızı şişlikleri yok etmek için soğuk su kompresi yaptı.

Candra yeni makyajını yaparken Kai sallana sallana içeri girdi. "İzin verir misin?" diye tersledi onu Candra.

Kai, Candra'nın tepkisini duymazlıktan geldi ve yanına gelip kollarının önünde kavuşturarak, aynaya baktı. "Vay, vay. Bu sefer ne yaptı Richard?"

"Richard'la ilgisi olduğunu da nereden çıkarttın?" Candra burnunu sümürüp mendili çöp kutusuna attı.

Candra yüzüne pudra sürerken, Kai onu izledi. "Çünkü bir yıldır seni kendi müziğinde dans ettiriyor ve işler senin istediğin gibi gitmediğinde deliriyorsun."

"Ben ne onun ne de bir başkasının 'müziğinde dans ediyordum" dedi Candra sinirli sinirli.

"Nasıl istersen, tatlım."

"Ben seni tatlın değilim. Sakın bunu aklında çıkarma. Sen sadece geçici bir zevksin."

"Vay, gerçekten zor durumdayız sanırım. Sözleşmeyi değiştirmeyi reddetmiş olmalı."

Candra ölkeden kudurmuş bir halde ona döndü. "Sözleşme hakkında ne biliyorsun ki?"

"Telesekreterde avukatından bir mesaj vardı. Her şeyini kaybedip, onun ücretini ödeyemez hale gelmeden önce belgeleri imzalamanı şiddetle tavsiye ediyor. Tabii aynen bu şekilde söylemedi, ama söyledikleri kesinlikle bu manaya geliyordu.

"Benim mesajlarımı dinlemeye nasıl cüret edersin!" Viktorya zamanından kalma bakirelerden biri gibi konuşuyorum, diye düşündü Candra kendinden tiksinererek.

"Mesaj iş yerindeki telesekreterine gelmişti tatlım, evindekine değil. Belki de avukatına iş yerindeki telesekreterine özel mesajlar bırakmamasını tembih etmelisin-yani burada çalışmaya devam edebileceksen tabii."

"İnan bana güzel çocuk, ben burada olursam sen olmayacaksın," diye hırladı Candra. Kapıyı hızla açtı. "Çık dışarı"

Kai, o güzel yüzünde somurtkan bir ifadeyle çıktı dışarı. Candra derin bir nefes alarak, tuvalet kapağına oturup ağlama isteğine karşı çıktı. Kendini toplamalıydı. Bu sabah duygusallaşarak her şeyi mahvetmişti, şimdi de Kai'i teskin etmesi gerekcekti. Seks yapacak durumda hissetmiyordu kendini ama Kai'i yatıştırmanın tek yolu herhalde bu olacaktı.

Birkaç derin nefes daha alarak kendine geldiğinde makyajını tamamlayabildi. İşini bitirdiğinde

CANDI

aynada kendine iyice baktı ve kızarmış noktaları biraz daha pudraladı. İşte. Makyajı mükemmel olmamıştı ama bütün bir gününü güzellik salonunda geçirmiş birçok kadından daha iyi göründüğünü biliyordu.

Olivia'yı araması gerekiyordu. Richard'ı ikna edebileceğini düşünerek belgeleri geçen gün imzalamayarak aptallık etmişti. Richard'ı ikna edemezdi. Bunu şimdi kabul ediyordu. Tabii Richard, Candra'nın bu şartlara sinirleneceğini ve itiraz edeceğini ama sonunda kabul edeceğini biliyordu. Ona başka bir seçenek bırakmamıştı ki. Adam blöf yapmıyordu ve Candra da bunu biliyordu. Richard, yapacağını söyle, söylediklerini yap, diyen tiplerdendi. Piç kurusu.

Neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktı, ama sonunda derin bir nefes alarak duygularını kontrol altına almaya başardı. Hızlı adımlarda ofisine yürüdü, kapıyı kapatıp avukatını aradı.

"Bir randevu ayarla," dedi sakince. "Kâğıtları imzalayacağım. Sanırım sen Gavin Welles'i arar aramaz ceza paraları son bulur."

"Eğer bugün için bir randevu ayarlayamazsam bile son bulacağına dair garanti alırım. Belgelerin tekrar hazırlanması gerekeceği için yarın sarkar herhalde."

"Yarın mı, güzel," dedi Candra. Tabii verilen miktardaki azalmayı belirtmek için yeni bir antlaşma hazırlanacaktı. Richard'm, Sweeney'le ilgili şartların belgelemesi için avukatını aradığından emin-di. Bu boşanma sözleşmesinde yer almazdı ama

Sweeney'in galeriyle olan ilişkisini rahatça kesmesini sağlayacak bir tür yasal antlaşma yapıldı.

Olivia ile olan görüşmesini bitirince telefon defterini açarak McMillanların numarasını buldu. Evdeki hizmetçilerden biri açtı telefonu. "Senatör, Washington'dan döndü mü?"

"Evet efendim, döndü. Kimin aradığını söyleyeyim?"

"Candra Worth." Kimliğini saklamasının bir anlamı yok diye düşündü. Kim olduğunu bilirse, Carson telefona cevap vermesi daha muhtemeldi. Bundan hoşlanmayacaktı ama yine de cevap verecekti.

Candra birkaç dakika boyunca telefonda bekledi, sinirlenmeye başlayacak kadar uzun bir süre boyunca. Sonunda Carson'un sesi duyuldu-gerçi bugün, her zaman olduğundan farklı olarak kendinden emin, hatta ukalâ değildi sesi; daha çok gergindi sesinin tonu, diye düşündü Candra büyük bir tatmin hissederek. Güzel. Demek ki endişeliydi!

"Ne istiyorsun?" diye sordu adam.

Candra hafifçe güldü. Bu sefer duruma hakim olanın kendisi olması hoşuna gidiyordu. "Carson, gerçekten çok saçma bir soru bu."

"Nakit olarak o kadar parayı temin etmek kolay değil."

"Ne kadar zor olabilir ki? Birkaç senet sat, bonolarını nakde çevir, ya da banka hesaplarına el at. Beni böyle bir bahaneyle oyalayamazsın. Eğer yarın öğlene kadar parayı hazırlamazsan, fotoğrafın *Washington Post*un ilk sayfasında olacak. Bakalım, hangi fotoğrafı seçsem? Sanırım kokain çektiğini göste-

CADDİ

ren olacak."

"Şunu bilmeni isterim ki bu konuşma kasede almıyor," dedi adam tatminkâr bir sesle. "Bu teyp şantaj yaptığını kanıtlıyor. Bu ağır suçlar sınıfına mı giriyor? Öyle olduğuna bahse girerim. Tatlım, sanırım artık aynı konumdayız."

"Öyle miyiz?" Carson, Richard'ın pazarlık anlayışından çok şey öğrenebilirdi diye düşündü Candra acımasızca. Karşındaki boyun eğdirecek kadar büyük oyna ve asla geri çekilme. Acımasız ve etkili bir taktikti. "Benim içinde bulunduğum durumu tam olarak anlamadığını görüyorum. Eğer parayı alamazsam her şeyimi kaybederim ve teyptekiler umurunda bile olmaz. Umutsuz insanlar ve umutsuz durumlar hakkındaki eski atasözünü duymuşsunur."

"Seni lanet olası orosp "

"Dur bakalım. Biraz medeni olalım." Bir gün için yeterince sahne yaşamıştı.

"Başlatma medeniliğine şimdi." Carson burundan soluyordu.

"Şunu kabullenmelisin ki Carson, o teybi ancak fotoğraflar basına verilirse kullanabilirsin-kariyerin o zamana kadar zaten mahvolmuş olacağından her şey için çok geç olur. İkimiz de kaybederiz. Ama sen parayla gelmezsen ben zaten kaybedeceğime göre giderken ne diye seni de yanıma almaya yım?" Sesi sakın ve kontrollüydü. Her kelimesinde içten ve samimiydi.

Carson da bunu biliyordu. Kaçınılmaz olanı kabul etmeden önce sinirli sinirli soluk alıp vermeye

devam etti. "Pekâlâ lanet olası. Ama yarın çok erken. O kadar parayı nakit olarak toplamak en azından iki günümü alır."

"O zaman sonraki gün olsun. Ama bir gün daha uzatmam."

Kai gülümsedi ve telefonu Candra'yla aynı anda kapatmak için hesabını yaptı. Böylece Candra'nın telefonundaki ışık, hattın hâlâ kullanımda olduğunu göstermeyecekti. Candra için çalıştığı yıllar boyunca bu dinleme sanatında mükemmeliyete ulaşmıştı. Böylece avantajları elinde tutuyordu. Tabii Candra gücün kendisinde olduğunu düşünüyordu ama bu sadece Kai böyle düşünmesine izin verdiği içindi.

Demek küçük kaltak şantaj işine girmişti. Kai aslında pek de şaşırmadı, çünkü Richard'ın ona zırnık koklatmayacağını biliyordu ve Candra parasız yapacak kadınlardan değildi.

Boşanma antlaşmasını imzalayınca, galeri Candra'nın olacaktı. Muhtemelen de tehditlerine sadık kalıp Kai'ı kovacaktı. Kai ağzını kapalı tutup yatakta iyi oldukça her şey yolundaydı Candra için, ama Kai artık onun fahişesi olmaktan bıkmıştı.

Candra gülücükler saçarak ofisinden çıktı. "Tatlım," diyerek Kai'm masasına doğru ilerledi ve elini onun ensesine koydu. "Seni terslediğim için üzgünüm. Haklıydın; Richard'la kavga ettim ve sinirimi senden çıkarttım."

Şimdi onu sakinleştirmek için sevişmeyi teklif

CADDİ

edecek diye düşündü Kai, burnunu bükerek.

Candra parmaklarını şefkatle Kai'in saçlarında gezdirdi. "Kendimi affettirmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Sesi yumuşak ve tahrik ediciydi.

Kai onun dokunmasını engelleyecek şekilde uzaklaştı. "Bu gerekli değil," dedi olabildiğince nazik konuşarak. Öğlende ki randevusu için taze kalması gerekmeseydi bu teklifi geri çevirmezdi. Çok kötü, diye düşündü. Ona biraz sert davranmaktan, hatta hoşlandığından daha sert davranmaktan büyük zevk alabilirdi.

"Somurta, tatlım; pek çekici olmuyor."

"Havamda değilim," dedi Kai ilgisizliğini göstererek.

"Saçmalık. Sen her zaman havandasımdır."

"Belki seçici olmaya başlamışımıdır," dedi ve Candra'nın öfkelenişini izledi. Candra reddedilmeye alışkın biri değildi. Gerçekten çok güzel bir kadındı. O kadar güzeldi ki istediği her erkeği elde etmeyi başarabilmişti. Richard'm onu reddetmesi Candra'yı afallatmıştı ve şimdi alt seviyedeki asistanı da onun teklifini geri çeviriyordu. Dünyası kararlımış olmalıydı.

"O zaman somurtmaya devam et," dedi Candra. Dudakları gergindi. "Ah, ayrıca Sweeney'in son parçalarını çerçevelerinden çıkar. Artık onun eserlerini sergilemeyeceğiz."

"Gerçekten mi?" Kai bu son gelişmeyle yakından ilgilenerek, kaşlarını kaldırdı. "Çok üzücü. Yeni eserleri daha önce yaptıklarından çok daha iyiydi. Sorun nedir?"

Candra'nın kusursuz tırnakları Kai'in masanın üstünde takırdadı. "Oh, sadece ufak bir anlaşmazlık, hepsi bu. Bu sabah onu ve Richard'ı beraber gördüm."

Vay canına! Kai kahkahalarla gülmeye başladı. Şu durumda yapılacak en politik şey değildi herhalde, ama böyle bir şeyi hayal etmek bile harikaydı. "Demek seni böylesine sinirlendiren şey buydu! Onları yaramazlık yaparken mi yakaladın bari?"

Kai'in gülüşü karşısında canı sıkılmıştı Candra'nın ve Kai da bunu fark edebiliyordu. Eğer dudakları daha da gerginleşirse, tamamen kaybolacaklardı. "Onu, Sweeney'in dairesinden çıkarken yakaladım. Geceyi orada geçirmiş olmalı."

Kai ıslık Çaldı. "Çok hızlıymış. Sweeney hiç de kolay biri değil. Onu elde etmek için bayağı çalışmış olmalı." Sesinde hayranlık vardı. Bunun Candra'yı kudurtacağını biliyordu. "Onunla yatmaya ben de hayır demem doğrusu."

"Onda çekici hiçbir şey göremiyorum." Sözcükler zorlukla çıkıyordu ağzından.

"O büyük mavi gözleri ve saçları dışında mı demek istiyorsun? Göğüsleri güzel. Çok büyük değiller, ama sarkmıyorlar en azından. Ayrıca kıcı da süper..."

"Daha fazla detaya girmeni istemiyorum," diye tersledi onu Candra, masadan fırlayıp ofisine geri dönerek. Kai hafifçe güldü. Tahrik olmuştu. Candra'yı kızdırmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca Sweeney'i çıplak hayal etmek de çok heyecan vericiydi.

Kai azgın hâlini bütün sabah boyunca korudu. Hatta Omaha'dan gelen ve 'gerçek sanat' görmek

ÇADDI

istediklerini, aldıkları resimleri Nebraska'ya götüreceklarını iddia eden turistler geldiğinde bile. Onların nelerden hoşlanmayacaklarını sezerek soyut ve modern resimleri göstermedi ve onları doğruca Sweeney'in galerideki son parçasını gösterdi. İçin için gülüyordu. O resmi alacak olurlarsa, Candra çok sinirlenecekti.

Aldılar. Kai çok memnundu bu durumdan.

Saat on iki buçukta galeriden çıkıp on bir blok ötedeki evine gitti. Otel daha uygun olurdu, ama bulacağı kadın otelde tanınmaktan korkuyordu. Kai ona anahtarını vermişti ve şimdi onu bekliyor olduğunu biliyordu. İşe dönme konusunda büyük bir ihtimalle geç kalacağını düşündü.

İhtiyatlı bir kadındı; kapıyı içeriden kilitlemişti. Kai kapıyı bir kez tıklattı ve kapı deliğinin, kadın gözünü oraya getirirken karardığını gördü. Kapı açıldı.

"Kai, tatlım, geciktin."

Kai gülümsedi. Kadın çoktan giysilerini çıkarmış ve onun bornozunu giymişti. Kai bornozu hiçbir zaman giymediği halde kendilerini onun içinde seksi bulan kadınlar için saklardı. Kemer gevşekçe bağlanmıştı, beklendiği gibi, tek bir göğsü ortaya çıkaracak şekilde. Annesi yaşında olabilecek bir kadının için formdaydı vücudu. Gerdirmeler ve silikonlar için kaç defa bıçak altına yattığını söylemenin bir yolu yoktu.

"Çok güzelsin," dedi Kai, onu kollarına alarak. Kemerini açarak bornozu kadının üstünden attı. Marggo McMillan geriye doğru esneyerek, muhteşem

vücudunu ve göğüslerini sundu, Kai da kendinden bekleneni yaptı.

CADDİ

13. BÖLÜM

Lanet olası resim Sweeney'i çağırıyordu. "Hadi gel buraya Sweeney, Sweeney Sweeney," gibi değildi belki ama yine de onu kafasından bir türlü atamıyordu.

Harika bir öğleden sonra geçirmişti. Richard'la yaptığı kahvaltı o kadar rahatlatıcıydı ki Candra'yla yaşadıkları çirkin sahneyi kafasından atabilmişti. Richard'm amacı da buydu zaten, diye düşündü. Richard'm onun her halini anlayabilmesi, neye ihtiyacı olduğunu bilmesi neredeyse ürkütücüydü, ama adamın ilgisi yine de onu mutlu ediyordu. Birinin onunla ilgilenmesi o kadar alışılmadık bir şeydi ki her anın zevkini çıkarmak istiyordu.

Kahvaltıdan sonra Richard, dudaklarına minicik bir öpücük kondurarak apartmanın önüne bıraktıktan sonra Sweeney kendi kendine mırıldanarak çıkmıştı dairesine. Yarın kahvaltı için tekrar sözleşmişlerdi. Bütün sıkımsa ve dramatik anlarına rağmen, Sweeney'i aslında çok rahatlatmıştı Candra'yla yaşanan sahne. Candra ve galeriyle olan bağlarını hiç pişmanlık duymadan koparmak şimdi çok

daha kolay olacaktı. Son götürdüğü parçaları ve eskilerini toplamak için galeriyi araması gerekliliğini aklının bir kenarına yazdı.

Sonra resim yapmaya başlamıştı.

Uzun zamandır ilk defa zevk alıyordu bundan. Artık renklerin gerçek olmayacak kadar görkemli olması onu endişelendirmiyordu. İçgüdülerinin gösterdiği yönde ilerliyordu. Kömür kalemle ufak bir eskiz yaptıktan sonra, parlak kırmızı balonuna şaşkınlık içinde bakan, sarı saçlı, tombik bir bebek yaratmaya başladı tuvalinin üzerinde. Bebek için kullandığı renkleri tamamen karıştırıp ana hatları yumuşattı, resmin bir fotoğraf olduğu izlenimini yarattı. Bebeğin etrafındaki her şey renk ve hareket patlaması içindeydi, hafifçe abartılmıştı ki, çevresi, keşfedilmeyi bekleyen bir fantezi dünyası haline gelmişti.

Bebek için kullandığı teknik ona ayakkabıları hatırlattı. Ayakkabıları yaparken de aynı gerçekçi tekniği kullanmıştı. Konsantrasyonu dağılmış bir halde, geri çekilip ellerini havluya sildi ve diğer tuvale bakarak somurttu. Bunu düşünmek istemiyordu ama bastırıldığı duyguları, barajda sızabilecek çatlak arayan su gibi, bir anda kendisine hücum etmişti.

Bacakların ve ayakkabıların ait olduğu kadın ölmüştü ya da yakında ölecekti-bundan kesinlikle emindi. Bu resimlerin ancak tanıdığı biri öldüğünde yapıldığına dair ürettiği teorisi pek doğru olmaya bilirdi. Ne de olsa böyle bir teori ileri sürebilmesi için sadece bir olay olmuştu. Ama içgüdüsel olarak doğru yolda olduğunu biliyordu. Bu kadını tanıyacaktı.

Belki henüz ölmemişti. Sweeney'in resmi bitirip kadına bir yüz ekleyememiş olmasının sebebi bu olabilirdi pekâlâ. Hızlı davranıp gelecekte ne olacağını sezineleyebilirse belki kadının ölmesini engelleyebilirdi. Belki karşıdan karşıya geçerken uyarırdı onu. Resimde mekânı belirtecek yeterince detay yoktu. Hatta içeride mi dışarıda mı onu bile bilmiyordu. Fakat geceyi beklemeden ve bilinci henüz yerindeyken resmi bitirebilirse...

Bu yeni yeteneğinin sorumlulukları onu otobüs çarpmışa çevirmişti. Evet, *yetenek*. Bir çeşit rahatsızlık değildi, her ne kadar rahatsız edici olsa da. Her ne kadar can sinir bozucu da olsa bir dert değildi. Bir nedenden ötürü değişmiş ya da değiştirilmişti Sweeney-bir yetenekle ödüllendirilmişti böylece. Trafik ışıkları, gösterişli bitkileri, televizyon şovundaki daha söylenmemiş diyalogları önceden bilebilmesi, hatta hayaletleri görebilmesi bile, hepsi sadece giriş kısmıydı. Sonuçta böyle bir yeteneğinin oluşabilmesi için yapılan hazırlıklardı her biri. Sanki başka bir dünyaya açılıyordu önündeki kapı. Yavaşça. Belki de bir anda bütün bu olanları idare edemeyeceği için yavaşça açılıyordu.

Kapı büyük ihtimalle tam olarak açılmamıştı hâlâ. Elijah Stokes'un resmini, olay meydana geldikten sonra yapmıştı, ama bu yeni resmin geleceği görebildiğinden emindi. Kapı açıldıkça, yeni dünyayı görmeye başladıkça, Sweeney'in yetenekleri de artacaktı. İnsanları uyarıp, ölümlerini engelleyebilecekti. Sınırların ne olduğunu bilmiyordu çünkü sürekli olarak genişliyor gibiydiler. Belki de sadece

ÇADDI

tanıdığı insanlarla sınırlı kalmayacaktı yeteneği; belki ortaya çıkmayı bekleyen başka yetenekleri de vardı.

Bunu istememişti. Kendi kendine izole yaşamında, insanların ona ulaşamayacağı dünyasında gayet mutluydu. Psikologların, çocukluğunda insanlardan korunmak için kendisini onlardan ruhani olarak uzaklaştırmış olduğunu söyleyeceklerini ve bu konuda da tamamen haklı olacaklarını biliyordu. Ama geçirdiği değişim onu açmış, insanları gerçekten görmesini, hissetmesini sağlamıştı. Eğer dönebilse eski hayatına dönmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu. Şimdi Richard vardı; ona karşı ne hissettiğini tam olarak bilmiyordu; hissettiklerini isimlendirmekten bile korkuyordu, ama o olmadan hayatının daha kötü olacağını biliyordu. İçinde büyüyen bir tutku vardı. Richard da bu tutkuyu yavaş yavaş besliyordu ve Sweeney eğer bu tutkunun tamamına eremezse asla mutlu olamayacağını biliyordu.

Geri dönüş yoktu. Değişimle savaşmak ya da onu göz ardı etmek yerine, artık yeni tecrübelere kucak açmalıydı. Hayatında ilk defa *yaşamalıydı*.

Bebek ve balon resmini ne kadar sevdiyse de artık o resme konsantre olamıyordu. Göz ucuyla diğer tuvali süzüyordu. Bekliyordu. Uykunun bütün bilincine hakim olacağı geceyi bekliyordu. Belki de sadece bekliyordu. Belki şimdi yapabiliirdi.

Dikkatlice, bir insanın yılanı yaklaşıırken kaçmaya hazır olduğu gibi tuvale yaklaştı. Kalbi deliler gibi atıyordu göğüs kafesinin içinde. Nefes alış veriş hızı ve kesikti. Sorun neydi? Garip bile olsa

bu sadece bir resimdi. Tamam belki *sadece* bir resim değildi, ama bir yılan olmadığı da kesindi değil mi. Resmi biliyordu. Teknikleri, oranlamayı, gölgelendirmeyi, boyanın kalınlığıyla ışıkla oynamayı, renk seçimleriyle ışıklandırma yapmayı biliyordu. Eğer bu yeteneği resim alanında kendini gösteriyorsa belki o açıdan yaklaşmalıydı bu resme: evet, sanat açısından değerlendirme yaparak işe başla.

Tamam, bunu yapabiliirdi. Sakinleşti. Birkaç derin nefes alarak resmi objektif değerlendirmek için zorladı kendini.

Kompozisyon ve oranlama iyiydi. Kadının ayaklarının duruşu, sanki yeni düşmüş olduğunu gösteriyordu. Ayağının yanındaki ayakkabı, düştüğünde ayağından çıkmış olmalıydı. Siyah, hoş, sekiz santim topuklu ayakkabılardı. Işık pahalı derinin üstünde parlıyordu. Sweeney yüzünü ekşiterek bir şeylerin eksik olduğunu düşündü. Ayakkabılarda bir hata vardı. Bir şey eksikti.

Eksikliğin ne olabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Sonuçta bir ayakkabıda olması gereken her şeyleri vardı: topuklar, taban ve ayakkabının bumu. Ama bir ayakkabının sonsuz tane deseni olabiliirdi. Bunu ancak uykusunda, tüm önerilere açık olduğu zaman belirleyebilirdi.

Adamın ayakkabısı Sweeney'i rahatsız ediyordu. Tek olduğu için değil de duruşundan dolayı. Adam yukarıdan, doğrudan kadına bakıyor olmalıydı. Çok yakındı. Yoldan geçen biri olsa bu kadar yaklaşmazdı, değil mi-yardım için koşan biri de kadının yanında eğiliyor olurdu. Peki polis... polis nerede du-

ÇADDI

urdu? Dedektifeğilmiş olarak dururdu diye düşün-
dü. Doktorlar da eğilirlerdi. Ayakkabının duruşuna
göre bu adam... sadece kadına bakıyordu.

Kadını o öldürmüştü.

Bu düşünce birden kafasında şimşek gibi çaktı.
Emindi. Bir cinayet sahnesini resmediyordu.

Hemen telefona koşup Richard'ı aradı. Ric-
hard telefona cevap verince, onu selamlamadan,
"İliah Stokes öldürülmüş müydü?" diye sordu.

Richard bir ân tereddüt etti. "Niye soruyor-
sun?"

Sweeney ahizeyi sıkıca tuttu. "Çünkü bu ayak-
kabı resminin bir cinayet sahnesinin başlangıcı ol-
duğunu düşünüyorum. Beni korumaya ya da benim-
le alay etmeye çalışma; sadece gerçeği söyle: Öldü-
rölmüş müydü? Resimde benim kaçırdığım bir şey
mi gördün? O yüzden mi oğluyla görüştün?"

"Evet," dedi Richard. "Bak-bu akşam bir iş
yemeği randevum var ama iptal eder ve hemen ya-
nına gelirim."

"Hayır, iptal etme. Ben iyiyim. Sadece bu ko-
nu üzerinde çokça düşündüm. Ayrıca çalışıyorum şu
an."

Bir sessizlik anından sonra Richard hafifçe
güldü. "Ve ben de seni rahatsız etmemeliyim, değil
mi?"

"Evet." Sweeney bir an durdu, sonra kaşlarını
çattı. Çalışmak istediği zamanlarda başka insanla-
rın da duygularını düşünmek onun için yeni bir kay-
gıydı. "Bu seni kırdı mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Richard. Se-

sinde sevecenlik hakimdi şimdi.

"Güzel." Sweeney derin bir nefes aldı. "Bay Sto-
kes'un cinayete kurban gittiğini düşünmene ne se-
bep oldu? Ne gördün?"

"Başındaki yara. Merdiven resmetmemiştin ve
adamın iki binanın arasında yattığı açıkça görülü-
yordu. Darbe sonucu travma gibi görünmüştü bana."

" 'Darbe sonucu travma,' " diye tekrarladı Swee-
ney. Bu herhangi bir adamın söyleyeceği bir laf de-
ğildi. Richard'ın, daha önce hiç tahmin etmediği
başka bir yönünü keşfetmenin heyecanını yaşıyor-
du. "Tıbbi eğitimin de mı var?"

"Sadece sahada gerekecek ilk yardım eğitimi.
İklem yerinden oynamış kemiği yerine yerleştirme,
kanamayı durdurma, basit bir çatlağı tedavi etme
gibi şeyler yapabilirim."

"Ama darbe sonucu geçirilen travmanın nasıl
bir şey olduğunu biliyorsun."

"Görmüştüm."

Sweeney, sadece doktorların böyle bir eğitime
tabi tutulduklarını bilecek kadar bilgiliydi ordu hak-
kında. Gerçi bilgisi kitaplardan ve filmlerden geli-
yordu ve yanlış olabilirdi. Ama bir doktor, Ric-
hard'ın anlattığından çok daha derin bilgiye sahip
olurdu. "Sen tam olarak ne çeşit bir ordunun içindey-
din, söylesene?" diye sordu merakla.

"Birleşik Devletler Ordusu," dedi Richard eğ-
lenerek. Sweeney neredeyse Richard'ın dudakları-
nın kıvrıldığını görebiliyordu. "Ama ben özel bir
ekipteydim. Oraya buraya gidip 'halkın güvenliğini'
korurduk."

CADDİ

"Ordu hakkında pek bir şey bilmiyorum. Tam olarak ne yapardınız?"

"Çok şık siyah bereler giyerdik."

"Ondan başka?"

"Zor işler. Uzmanlaşmış asker organizasyonunun bir ferdiydim."

"Hangi konuda uzmanlaşmış?"

Richard içini çekti. "Baskınlar."

"Baskınlar mı?"

"Papağan gibisin."

"Bir *komandoydun* değil mi?" Sweeney'in ses tonu şaşkınlığını yansıtıyordu. Onun her zaman çok nazik olduğunu düşünmüştü. Hayır, nazik doğru kelime değildi. Sevecen demek daha doğru olurdu. Gerçi kararlıydı da. Kendi gözleriyle Richard'm sadece bir bakışla insanları nasıl etkilediğini görmüştü. Senatör McMillan'a nasıl baskın çıktığını görmüştü.

"Evet, öyle de denebilir. Tatlım, şu an otuz dokuz yaşımdayım. Ordudan ayrılalı on beş yıl oldu. O zaman yaptıklarımın hiçbir önemi yok."

"Bir bakıma önemli. Kafaya yenilen darbeyle yaşanan travmanın nasıl olduğunu biliyordun. Soru sormayı biliyordun. Bay Stokes'un öldürüldüğünü bilmek, şimdi yaptığım çalışmaya bambaşka bir açıyla bakmamı sağladı. Sanırım katili kadının hemen yanında durup ona bakıyor."

Richard rahatlıkla Sweeney'in dediklerini takip edebiliyordu. "Adamın ayakkabısının duruşundan mı anladın?"

"Eğer kadına yardım etmek ya da olayı araş-

tınnak için orada olsaydı yanına eğilmiş olmaz mıydı? Yoldan geçen biri de o kadar yakında durmaz. Uyanıkken resim üzerinde çalışmayı deneyeceğim. Bakalım ne olacak. Kadının henüz öldüğünü zannetmiyorum. Sanırım gelecekte olacak bir olayın parçaları bunlar ve ben de o yüzden bu kadar yavaş ilerliyorum. Eğer bitirip kim olduğunu öğrenebilirim belki cinayeti engelleyebilirim."

"Çok geç olmadan resmi bitirebileceğini sanmıyorum," dedi Richard çok şefkatli bir sesle.

Richard'm endişesi, Sweeney'i şefkatli kollar gibi sardı. "Ama denemeliyim," diye fısıldadı. Boğazı düğümlendi. Yutkundu. Richard'm önünde bir daha ağlamayı reddediyordu. Ağladığı zaman, bunun soğuk gibi önemli bir nedenden olmasını istiyordu.

"Biliyorum. Kalem var mı?"

Kalem ve kâğıt için telefonun yanına baktı. "Var."

"Bu cep telefonu numaram." Numarasını söyledi. "Bu akşam telefonum yanımda olacak. Eğer herhangi bir şey olursa ya da tekrar şoka girersen beni ara."

"Kaç tane numaran var senin?" diye mırıldandı Sweeney. "Bu üçüncü oldu."

"Bir de faks numaram var istersen."

"Sağ ol, sana faks göndereceğimi zannetmiyorum."

Richard kıkırdadı sonra da, "Kendine dikkat et. Son birkaç gün senin için zor oldu. Bunun senin önüne geçmesine izin verme," dedi.

ÇADDI

"Dikkat ederim," diye söz verdi Sweeney. Konuşmalarının verdiği rahatlıkla ve birine bağlı olmanın verdiği güven duygusuyla stüdyosuna geri döndü. Bu olay ne kadar üzücü olsa da, yalnız değildi.

Resme uzun süre baktı. Bir cinayet sahnesine izliyor olmak bakış açısını değiştirdi. Eline kömür kalem alarak, kadının bacaklarının duruşuna göre vücudunun bulunabileceği en mantıklı pozisyonunu çizdi. Adamın sağ ayağı *buradaysa*, sol ayağı da *burada* olur. Hayır, yanlış oldu, bu açı çok dikti. Daha doğrudan bir açı olması gerekiyordu.

Pozisyonu çizdiğinde içgüdüsel olarak doğru olduğunu biliyordu. Resmini yapmış olduğu detaylara kabaca ana hatlarıyla iki insan figürü ekledi. Parmakları tuvalin üzerinde hızlı hızlı geziniyordu.

Bitirdiğinde titriyordu. Sanki günlerdir çalışmış gibi yorulmuştu. Camdan dışarı bakıp gece olduğunu fark etti. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ama guruldayan karnı ona yemek vaktini çoktan geçtiğini söylüyordu. Biraz üşüyordu ama olağandışı bir şey değildi sanki. Az önce yaptıkları o inanılmaz üşüme krizlerinden birini başlatmamıştı. En azından henüz. Birkaç saat sonra nasıl hissedeceğini bilmiyordu.

Gözlerini ovuşturdu, sonra da ellerinin kömürden dolayı simsiyah olduğunu hatırladı. Söylene söylene banyoya gidip aynaya baktı. Yüzündeki siyah lekeler sürpriz olmamıştı. Elini, yüzünü yıkadı ve mutfığa yöneldi.

Çorba her zaman iyi bir seçimdi. Hızlı ve sı-

cak. Bir paket tavuk çorbasını açarak pişirdi. Acaba iş yemeklerinde Richard ne yiyor? diye merak etti. Daha da önemlisi Sweeney'in onun ile iş yemeklerine katılmasını bekleyecek miydi? Pek hoş bir fikir değildi, ama idare edebileceğini düşündü. Gerekirse topuklu ayakkabı bile alırdı.

Tanrım, bu gerçekten ciddiymi. Şu anda hızla uzaklara kaçıyor olmalıydı! Bunun yerine tavuk çorbası içip Richard isterse onun için nelere katılabileceğini düşünüp kendi kendine gülümsüyordu!

Duş alıp yatağa yattı ve şafaktan hemen sonra ısınmış ve rahatlamış bir halde kalktı. Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Ne kadar üşüyorsa üşüsün, Richard'ın kollarında yatmak büyük bir sıkıntı değildi.

Bir süre yatakta yatıp sıcaklığın zevkini çıkardı. Elektrikli battaniye Richard kadar iyi değildi ama idare ederdi. Kendi kendine gülümseyerek, bir süre hayallere dalmış halde yattı-dakikalar geçtiği halde güneş ışığının daha fazla artmadığını fark edene kadar.

Kalkıp camdan dışarı baktı. Sis çökmüştü çevreye, sanki çok az bir gün ışığını geçiriyormuş gibi görünen beyaz, kendi kendine hafifçe ısıldayan bir sis. Işık garip bir renge sahipti, güneş ışığı kara yanırdığında olduğu gibi, bu ışık da odanın gölgelerini yok etmişti.

Daha sonra, yataktan kalktığı anı hatırlamıyordu. Her zamanki gibi kalın çoraplarını, eşofman üstünü ve kotunu giydi. Kahvesi henüz pişmeye başlamamıştı-her zamankinden daha erken kalk-

CADDİ

mişti-o yüzden zaman ayarlayıcısını kapatıp kahveyi kendi yaptı. Sonra da stüdyosuna gitti, bu beyazımtırak ışık kaçırılmayacak kadar olağandışıydı.

Topuklu ayakkabılarda neyin eksik olduğunu tam olarak biliyordu.

Yirmi dakika sonra, gözlerini kırptırarak biraz geriledi. İki topuğun da tam ortasında altından birer top vardı. Ayakkabılar kesinlikle eşsizdi. İnanılmaz havalı. Eğer bu çift ayakkabıyı daha önce görmüş olsa onları kesinlikle hatırlardı.

Ve etek... eteğin, dün gece çizdiğinden daha bol bir kesimi vardı. Flörtçü. Siyah. Kadın siyah bir elbise giyyordu.

Kafasının içinde bir yerlerde güldü buna. Burası New York City'ydi; bir kadın siyahtan başka ne giyebilirdi ki?

Saatler sonra telefonun sesi onu trans halinden çıkardı. Sarsılıp tuvalin önünden geriledi. Bir an için nerede olduğundan ve sesin ne olduğundan emin olamadı. Sonra telefonun çaldığını fark ederek cevap vermek için koştu.

"İyi misin?" diye sordu Richard ve Sweeney onu aramış olması gerektiğini hatırladı.

"İyiydim" dedi. Hâlâ hayal aleminde gibiydi. "Dün gece bir şey olmadı. Ama bu sabah-resim yapıyordum. Ne olduğunu anlayamadım, ama nasıl görünmesi gerektiğini biliyordum. Saat kaç?"

"Dokuz buçuk."

Nerdeyse dört saattir çalışıyormuş. Ama bunun çok azım hatırlıyordu.

14. BÖLÜM

Richard geldiğinde, Sweeney elinde yeni hazırlanmış sıcak kahvesi ve üstüne sardığı battaniye-siyle duruyordu. Üşüyordu ama soğuk henüz dayanılmayacak boyutta değildi. Richard minik bir öpücük için eğildi, sonra da soğukluğu geçirmek için Sweeney'i kollarına almaya hazırlandı.

"Bekle," dedi Sweeney. "Önce resmi görmeni istiyorum."

Richard, Sweeney'le beraber stüdyoya gidip, tuvali incelemeye başladı. Bu sahnedeki şiddet apaçık ortadaydı. Kadının vücudu, halının üzerindeki kan gölüyle çevrelenmişti. Şık siyah elbisesi parçalanmış ve Sweeney'in çizdiği tek kolu yaralarla doluydu.

Kadının başında duran adam, sağ elinde tuttuğu bıçakla, rahatlamış görünüyordu. Ayakkabılardan yukarıya doğru çalışarak, Sweeney adamı bel kısınma kadar tamamlamıştı. Siyah pantolon giyyordu. Her ne kadar kot pantolon cep kısımlarıyla uyumsuz dursa da, kot pantolon giyyor olabiliirdi.

"Belki de bir hırsızdır," dedi Richard. Sesin-

ÇADDI

deki sakinlik, analitik yanının ortaya çıktığını gösteriyordu. "İkisi de siyah giyinmiş ama kadın sanki bir partiden yeni dönmüş gibi. Fakat o senaryo için ayakkabılar yanlış; hırsız spor ayakkabı tarzında bir şeyler giyerdi."

"Ben de ayakkabılarda bir terslik olduğunu düşündüm. Uygunsuz gibiler, değil mi." Ayakları yapışını beğenmemişti. Biraz orantısızdılar. Ama onları düzeltmek için çalışmaya başlayınca kafasında başka bir görüntü oluşmamıştı. Belki de sadece yorgundu ve dinlendikten sonra daha iyi düşünebilecekti.

"Bunu bitirmeliyim," dedi Sweeney ve kendi sesindeki aksi tonu fark etmiştiyse de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Sızlanmaya başlamasına ramak kalmıştı. "Onun kim olduğunu öğrenmeliyim."

"Tatlım..." Richard onu omuzlarından tutarak kendine doğru çevirdi. "Olayı, her şey olup bitene kadar öğrenemeyeceğini farz etmelisin. Elijah Stokes'la aynen o şekilde ol..."

"Ama bu şey-her neyin nesiye her seferinde daha da güçleniyor. Belki de ben bu konuda gidecek uzmanlaşıyorum. Şu anda tuvale yansıtıklarım, gelecekte olacak bir şeyler. O halde ufku genişletip her şey için çok geç olmadan kim olduğunu neden öğrenemeyeyim?"

"Sweeney, bu, işlerin ters gittiği basit bir soygun sahnesi olmayabilir. Ya önceden planlanmış bir cinayetse?"

Sweeney onu anlamakta zorlandığını hissetti. "Ne fark eder ki?"

"Plan çoktan hazırlanmış olabilir. Şayet ben cinayet işleyecek olsam, önceden her şeyi tüm ayrıntılarıyla planlardım. Yani şu ana kadar çizdiklerin, *şimdi* var olan bir planın parçası olabilir."

Sweeney Richard'a ters bir bakış fırlattı—bir yandan yaprak gibi titrerken fırlatabileceği en ters bakıştı en azından. "Bu kadar analitik olmak zorunda değilsin," dedi, Richard'ın haklı olduğunu bildiği halde.

"Analitik aklımın sayesinde zengin oldum. Hadi gel. Şu an bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Resmi tamamladığında en azından katilin kim olduğu ortaya çıkacak. Kadını kurtaramayabilirsin, ama bu şekilde ona başka yollarla yardımcı olursun." Sweeney'i sıkıca tutarak onunla kapıya doğru ilerledi.

"Beni yönetmeye çalışıyorsun, değil mi? İdare edilmekten nefret ederim. Ben, en ufak bir aksilikte tepesi atıp çılgına dönen sanatçılardan değilim."

"Biliyorum," dedi Richard onu teskin etmeye çalışarak. Sweeney'in ona fırlattığı zalim bakışlara sadece gülümsedi.

Sweeney'i koltukta kucağına oturtup, üstlerine battaniyeyi sararak rahatlatmıştı. Bugün gömleğini çıkarmayacak diye düşündü Sweeney hayal kırıklığı içinde. Onunla beraber de yatmayacaktı. Anlıyordu; arzular dayanılmaz hale gelmişti artık. Vücut ısısının iletimi, üzerlerinde giysi varken yeterince iyi değildi ama zaten ihtiyacı da önceki günlerdeki kadar büyük değildi.

Richard, onu sıkıca sararak titremesini dindir-

CADDİ

meye çalıştı. "Bu sefer olacağını düşünmemiştim," dedi Sweeney. Yüzünü Richard'm gövdesine gömmüştü. "Uyanıktım. Dün gece resmin üzerinde çalıştım ve gayet iyiydim. Ne diye bu kadar üşüyorum bu sabah?"

"Olaylara ne kadar derinden karıştığınla ilgili olabilir. Belki de bu kadar saat çalışmak etkiledi seni."

Mantıksız durumlar için, mantıklı ve sağduyulu açıklamalarında Richard'a güven diye düşündü kendi kendine. En azından o Sweeney'i ciddiye alıyordu ve bu olayları panik atak ya da delirme olarak görmüyordu. Kendisinin bile inanmakta güçlük çektiği bir konuda Richard ona inanıyordu.

Sweeney bir süre sessizce yatarak Richard'm ısısını nüfus etti, ısındıkça da uykusu geliyordu. Böyle bir şey olunca üşümenin o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başladı. Richard'm ikisini birden çırpıl-çıplak soyduğu günü hatırlayınca, göğüs uçlarının büzüştüğünü, içinde bir sızlama oluştuğunu hissetti. Belki de onu aramayı erteleyip, ancak çok çok üşümeye başlayınca araması gerekirdi, o zaman büyük bir ihtimalle tekrar aynı şeyi yapar, diye düşündü yaramazca. Zevkten patladığı o anı düşününce tüm vücudunun bir anda ısındığını hissetti. Aynı şeyi tekrar yapmak istiyordu. Sık sık.

Dizginlenemez arzularını düşününce, Richard'm kucağında oturmanın, yanında yatmaktan pek de farklı olmadığını fark etti. Derinlerinde bir yerlerde inanılmaz bir fiziksel ihtiyaçla yanıp kavruluyordu. Richard'm kaya gibi sertleşmiş organını poposunda

hissede biliyordu ve kucağında dönüp bacaklarını açmamasını sağlayan tek şey sadece sağlam bir kararlılıktı. 'Sağlam' kararlılığını çok iyi açıklamıyordu aslında; her gün azaldığını hissedebiliyordu.

Richard, eliyle Sweeney'in saçlarını geriye doğru tarayıp şakaklarına iki öpücük kondurdu. "İyi haberlerim var," diye mırıldandı. "Candra belgeleri imzalamak için yarına randevu almış. Bugün de yapardı ama kâğıtlarda eklenmesi ve düzeltilmesi gereken şeyler vardı. Haftaya dilekçeyi yargıcın önüne getirmeyi ayarladım bile."

Sweeney kafasını biraz geriye çekerek gözlerinin içine baktı. New York City'deki yargı birimlerinin yoğunluğunu düşününce bayağı bir şaşırmıştı. Richard küçük bir 'mucize' ayarlamıştı. "Nasıl yaptın bunu?"

"Para," dedi Richard umursamaz bir ses tonuyla. "Param var ve insanlar bana iyilik istemek için gelirler. Bayağı birborç birikmişti." Elini Sweeney'in başına koyarak onu kendi omzuna yasladı yine. Dudakları, Sweeney'in şakaklarına ve göz kapaklarına sürtündü. "Bundan sonraki hafta, üşüdüğün zaman seni içeriden ısıtabileceğim."

Aman Tanrım. Şimdiden öyle yapıyordu. Sweeney'in kalbi deliler gibi çarpmaya, nabızı iki kat daha hızlı atmaya başladı. "Şu anda da gayet iyisin," diyebilirdi.

"Senin ne kadar titreyip sarsıldığını göz önüne alırsak bana pek bir iş düşmeyecektir. Yapmam gereken tek şey uzanmak ve seni yerine oturtuktan sonra da sadece zevkini çıkarmak."

CADDİ

Sweeney kahkahalara boğuldu. Kolları, battaniyeyle sarılıydı ama bütün gücüyle Richard'ın göğsünü yumruklamaya başladı. Richard yaramazca sırtarak, onu öpücükleriyle sakinleştirmeye koyuldu.

Richard'ın kollarında rahatlamış, kafasını omzuna gömmüş bir halde hayatında daha önce hiç bu kadar eğlenmediğini düşündü Sweeney. Bu koşullarda bile onunla geçen her dakikadan zevk alıyordu. Tek elini battaniyeden kurtarıp, Richard'ın ense sine koydu, oradan da saçlarına uzandı. Harika bir duyuydu; adamın saçları ipek gibiydi. Dipleri sıcak, uçları ise serindi. Belli ki Richard, Sweeney'in asiliğinden birkaç kırıntının kaldığını sezinlemişti çünkü onu hâlâ öpücüklerle boğuyordu.

Sweeney, öpücüklerini derinleştirmesini istiyordu. Bekledi. Ama Richard iç çekerek doğruldu ve Sweeney, adamın kararlılığının da kendisinininkiyle aynı durumda olduğunu anladı. Richard'ın gözkapakları ağırlaşmış, yanakları hafiften kızarmıştı. "Bu iş daha çok uzarsa, seni öpemeceğim bile," dedi Richard kaba bir sesle.

"Uzadığı kesin!" dedi Sweeney, aslında şaka yapmak istemişti ama sesi bunu için çok kalın çıkarmıştı.

Richard gülmekten çok homurdanmıştı. Burundan derin derin soluyordu. "Konuş. Kafamı dağıtacak bir şeyler anlat."

"Ne hakkında konuşmak istersin?" Sweeney'in kafası dağınıktı. En azından detaylı bir konuşmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

"Her hangi bir şey. Gerçekten İtalya doğumlu musun!"

"Evet. Tam olarak Floransa. Annem, sanatı için bir tür hac yapmak istediğini düşünmüş. Ben iki hafta erken doğmuşum, yani annemin yolculuk programı alt üst olmuş. Ben sütü midemde tutamayıp kilo kaybetmeye başlayınca, annem gezisine devam edebilmek için beni hastaneye yatırmış. Kararlı kadındır annem. Ben doğduktan iki gün sonra tekrar yollara düşmüş. Kendini eve dönmek için hazır hissettiğinde de beni almak için hastaneye uğramış. Ama belgelerin herhangi birini doldurmadığı için gümrükte takılmışız ve ben, her şey hallolana kadar bir hafta daha hastanede yatmak zorunda kalmışım."

Sweeney bunları gülerek anlatıyordu çünkü annesinin ilgisizliğine, sadece kendisine karşı değil, kardeşine karşı da takındığı sorumsuz havaya çoktan alışmıştı. Richard'sa gülmüyordu. Gülümsemi-yordu bile. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yani, annenin hasta çocuğunu hastanede bırakıp *tatiline* devam ettiğini mi söylemek istiyorsun bana?"

"Evet. Annem öyledir." Sweeney, sahte bir gülüşle ortamı neşelendirmeye çalıştı. İşe yaramadı.

"Baban neredeydi?"

"Sanırım bir yerlerde bir film üzerinde çalışı-yordu. Bilmiyorum."

Şaşkınlık içinde Richard'ın çenesinin kasıldığını gördü. Onu biraz daha sıkırsa, herhalde bütün çenesi dağılacaktı. Tepkisi Sweeney'i ürkütmüştü. Libevyenlerinin davranışlarını dert etmeyi çok uzun zaman önce bırakmıştı; onları ne doğru buluyordu ne

ÇADDI

de olayları analiz ediyordu artık. "Hey," dedi Sweeney yumuşak bir sesle. "Beni dövmediler. Bize hiç ilgi göstermediler o kadar. Bundan daha kötü şeyler de var hayatta."

"Bize?"

"Bir tane erkek kardeşim ve babamın diğer evliliklerinden birkaç tane üvey kız ve erkek kardeşlerim var. Gerçi babamla son konuştuğumdan beri birkaç tane daha eklenmiş olabilir."

"Kardeşinle yakın mısın?"

"Hayır. O, 'Madem onlara dişini geçiremiyorsun' felsefesine takıldı. Hayattaki amacı bütün kıyak kafayla dolaşıp modayı takip etmek. Ondan haber almayalı ne kadar oldu? Üç yıldan fazla bir süredir onunla ilgili bir şey duymadım."

"Tanrım," diye mırıldandı Richard.

"Buraya taşındığımda, adresimi ve telefon numaramı bildirmek için herkese birer kart yolladım, yani adresimi, telefon numaramı biliyorlar, gerçi onların adreslerinin geçerli olduğundan pek emin değildim. Peki senin ailen nasıl?"

"Ailemin en yakınları artık yok. Babam ben üç yaşındayken ölmüş. Ben de büyük babam ve annemle yaşadım. Büyük babam sekiz yıl önce, annem de beş yıl önce öldü. İki amcam, bir halam ve birçok kuzenim var. Çoğu Virginia'da. Bayramlarda ve Noel'de onları ziyarete giderim, ama Candra akrabalarımınla beraber olmaktan nefret ettiği için hep yalnız giderdim." Sweeney, onun konuşmasından ailesiyle beraber olmaktan hoşlandığını sezdi. Herkesin birbirini görmekten mutluluk duyduğu, büyük

ve gürültü bir aile yemeği hayal etmeye çalıştı. "Kafamdaki karışıklık geçene kadar bana izin ver. Bizim evde asla bir *aile yemeği* düşünmüyorum."

"Şükran Günü'nde ve Noel'de ne yapıyorsun peki?"

"Hiçbir şey." Sweeney omuz silkti. "Çalışıyorum."

"O zaman tatillerimizi Virginia'da geçiririz," dedi Richard.

Sweeney şaşkınlık içinde doğruldu. "Beni de mi yanında götürmek istiyorsun?"

"Seni burada yalnız bırakacak değilim tabii."

Sweeney şimdi şaşkınlıktan da öte afallamıştı. İlişkilerinin geleceğini hiç düşünmemişti. İlişkiler konusunda o kadar yeniydi ki bir ilişkinin beklentilerinden habersizdi. Tatillerini nerede geçireceğini hiç düşünmediği kesindi.

"Sence bíz o zamanlar hâlâ... ne dersin?" dedi Sweeney çekinerek.

"Tabii ki." Sweeney ne kadar çekingendiyse Richard da o kadar emindi kendinden.

"İyi," dedi Sweeney. Burnunu ovuşturdu. "Pekâlâ."

Richard gülümsedi. "Bu kadar hevesli gözükme." Saatine baktı. "Bir randevum var ama istersen iptal—"

"Hayır, git hadi," dedi Sweeney, hemen ayağa kalkarak. "Yeterince ısındım zaten; sadece burada oturmanın zevkini çıkarıyordum."

Richard, Sweeney'e şöyle bir baktı. Rengini kontrol etti. Elleri soğuk mu diye baktı; değildiler

ÇADDI

ve onları öptü. "Pekâlâ. Eğer bana ihtiyacın olursa nasıl ulaşacağını biliyorsun. Bu akşam ve yarın akşam iş yemeğine katılacağım, ama ondan sonra tamamen boşum." Sweeney'e göz kırparak, "Sanırım ikinci randevu zamanı," dedi.

Gece on bir buçukta Candra dairesine geldi. Genellikle partilerden hoşlanırdı, ama bu gece partiden bir türlü zevk alamamıştı-birçok sevdiği insan orada olmasına rağmen. Onu bekleyen günü düşünmeden edemiyordu. Yarın boşanma kâğıtlarını imzalayacaktı ve hayatının en güzel kısmının bittiğine bir türlü inanamıyordu. Richard'ı bir daha asla görmeyecekti herhalde. Belki bir gün onunla yarışabilecek bir erkekle tanışırdı ama bu küçük bir olasılıktı.

Richard kazanmıştı. Bir kazananın olduğu yerde bir kaybeden de olmalıydı, ve bu sefer Candra'ydı. Richard'la oynayabileceğini düşünmekle hata etmişti. Fazla zorluk çıkarmadan Richard'a özgürlüğünü verip de kendi onurunu biraz korumuş olsaydı Richard büyük ihtimalle çok daha cömert davranmış olacaktı. Richard'ı hiçbir şeye zorlayamazdın. Bu kadar basitti işte.

Kendini çok bitkin hissediyordu. Carson'ın parayı hazırladığından hiç şüphesi olmasa da, şu anda buna pek sevinemiyordu.

Antredeki ve oturma odasındaki ışıkları açık bırakmıştı çünkü karanlık bir daireye girmekten hoşlanmıyordu. Eskiden, Richard varken bu konuda hiç endişelenmezdi. Şimdilerde bazen yalnızlığa da-

yanamadığında geceyi geçirmek için Kai'ı çağırırdı ama şu anda onunla olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederdi. Richard'ın istediğini elde etmesinden hoşlanmışa benziyordu Kai. Onu kovacağım, diye düşündü. Görünüşü galeri için kesinlikle çok avantajlıydı ama onun kadar yakışıklı olan ve sanat dünyasına girmek isteyen birçok genç adam vardı New York'ta ve bu konularda yan kapı da en az ön kapı kadar iyiydi.

Candra küçük çantasını girişteki masaya koyup kapıyı kilitledi. Mermer kaplı antreden yulaflar rengindeki halıyla döşenmiş oturma odasına geçerken topukları ses çıkarıyordu. Göz ucuyla hareket eden bir şey sezdi ve hızla döndü, hissettiği panikle bir an için sesini kaybetmişti. "Nasıl? Nasıl girdin binaya sen?!" dedi, elini göğsüne koyarak.

"Anahtarım var. Ne kadar rahat, değil mi?"

"Anahtar mı! Sana inanmıyorum. Dairemin anahtarını nereden bulacaksın?"

"Eski bir söz vardır; ne bildiğin değil, kimi tanıdığın önemlidir."

"Kimi tanıdığın umurumda bile değil; benden başka kimsede bu dairenin anahtarı yok."

"Açıkça görülüyor ki camım, yanlışmışsın."

Bu kendini beğenmiş ton Candra'nın sinirlerine dokunuyordu. Bakışlarını aşağıya çevirdi. "Kostüm partisine mi gidiyorsun, yoksa Cadılar Bayramının tarihini mi şaşırdın?" dedi, küçümseyen bir tonda.

"Şaşıran ben değilim. Sensin."

Bir şey bilmiyormuş gibi gözükmenindir an-

CADDI

lamı yoktu. Zaten Candra da bunun için çok sinirli ve çok yorgundu. "Para yüzünden değil mi? Bak, kişisel bir şey değil. Paraya ihtiyacım var ve onu elde etmek için aklıma gelen tek yol bu. Sadece bir seferlik."

Söyledikleri, karşısındaki kişiyi hiç ilgilendirmemiş gibiydi. "Elde etmek için bu kadar çok çalıştığım bir şeyi böyle gelip mahvetmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Ne tür bir işin içinde olduğunu biliyordun. Kurbanmış gibi davranmana gerek yok."

"Tek bildiğim; bir kurban varsa bile o ben değilim." Sözcükler yumuşak, neredeyse huzurluydu. Ama yaklaşımı için aynı şey söylenemezdi.

Candra bir anda panikleyerek gerilemeye başladı. "Benden uzak dur! Defol git evimden."

"Şimdi emirleri sen vermiyorsun, hayatım." Uzun saplı mutfak bıçağını tutan siyah eldivenli bir el yükseldi.

Candra anlık bir kararla sanki sol taraftaki kapıya doğru kaçacakmış gibi çalım atarak, sağma dönüp telefona koştu. Telsiz telefon değildi; işe yararlılığını düşünmek yerine stili ön plana koyup Avrupai bir masa üstü telefon almıştı. Bıçak gelip kolunu kesmeden önce *9u* çevirebilmişti. Çığlık atarak kendi geriye attı, ama topuğu telefon masasının ayağına takıldı ve yere kapaklandı. Bir yandan çığlık atmaya devam ederken bir yandan da yuvarlanıp ayağa kalkabildi-ikinci bıçak darbesi sırtına inmeden hemen önce. Dondurucu soğukluk ve kaynar sıcaklıktaki bir acı bütün vücudunu sardı. Neredeyse

bayılıyordu.

Görüş alanı iyice kararmaya başlarken bıçaktan kurtulmak için umutsuzca kendini öne doğru attı. "Hayır hayır hayır," diye kendi kendine gevelediğini duyabiliyordu. Yan tarafa dönüp zaman kazanmak için kendisini koltuğun arkasına atmayı denedi, ama şoktan eli ayağı tutmaz olmuştu. Zarif topuğu haliya takılarak bileğinin anormal bir açıyla kırılmasına neden oldu. Hissettiği acı, sırtının acısına bile baskın çıkmıştı. Ayakkabı ayağından kaydı ve Candra elleriyle dizlerinin üstüne düştü. Yeni bir soğuk ateş yolunu buldu içine, sağ omzunun hemen altından. Ardından bir daha, bu sefer belinden.

Acıdan kıvranıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyordu. Çığlık bile atamıyordu. Hava alabilmek için ağzını açtı ama ciğerleri artık işe yaramıyordu. Bir şekilde tekrar yuvarlanıp elleri ve dizlerinin üstünde emekledi. İnsanüstü bir çaba sarfediyordu, ama yetersiz olduğunu biliyordu. Biliyordu.

Halının üzerine kapaklandı. Gözlerinin üzerindeki karanlık perdeden bıçağın tekrar inişe geçerken parladığını gördü. Sol kolunu kaldırmayı başaramadı. Bıçağın saplanışının şokunu hissetti ama acı yoktu artık. Sonra tekrar bir darbe. Bu sefer göğsüne. Kaburgaları bu darbenin altında ezilmişti. Başka bir darbe de yumuşak kamına indi.

Karaya düşmüş balık gibi nefesi kesilmiş halde halıda yığıldı kaldı. Zaman yavaş geçmeye başladı. Korkunç acısı azalmış yerini, giderek artan bir bitkinlik almıştı. Lambalara bir şey olmuş olmalıydı, çünkü tek görebildiği şey karanlığın içinden gelen

CADDİ

soluk ışıktı. Hareket etmeliydi. Bıçak... ama bıçak yoktu artık. Orada karanlıkta yatıp, o garip soğukluğun vücuduna yayılışını hissediyordu. Kalp atışlarının yavaşlamasını... yavaş... yavaş... sonra da durması.

Katil ölüm anını izledi. İdrarın, dışkının bırakılışı iğrenç, ama bir şekilde memnuniyet vericiydi; kaltak kendi pisliğinde boğulmayı hakketmişti.

Sahne çoktan hazırlanmıştı. Daire tamamen aranmış, ama lanet olsun ki hiçbir pakete rastlamamıştı. Bu bir sorundu, büyük bir sorun. İyi ki önlem alacak kadar akıllı davranmayı bilmişlerdi.

Candra'mın partiyi erken terk edip, evinin yolunu tuttuğunu söyleyen telefon konuşmasına şükrler olsundu, yoksa sonuç çok daha farklı olabilirdi. Candra'mın mücevherleriyle birlikte tüm parası toplanmıştı. Buzdolabının kapısı açık bırakılmıştı, bu, Candra'mın eve gelip hırsız şaşırtmış olduğu izlenimini uyandıracaktı. Hem bu, Candra'mın mutfakta bulundurduğu pahalı bıçak takımındaki bıçaklardan birinin kullanılma nedenini de açıklardı.

Eldivenli eller açılarak bıçağı Candra'mın yanına bıraktı. Bıçak buraya aitti; kurbandan başka hiçbir şeyle bağlantısı olamazdı.

Arka cebinden tornavida çıkardı. Kapıdaki kilitte birkaç dakikalık bir oynama, kilidin halîçe zorlandığı izlenimi vermeye yeterliydi. Fazla bir zarar verilmemişti, antresi loş bir ışıkla aydınlanmış bir kadının fark edeceği kadar değil-ama polis kesinlikle fark edecekti. Zorlanılmadan girilmesi, kapıyı Candra'mın açıp katilin kim olduğunu bildiği ya da

bir anahtarın olduğu izlenimini uyandırırdı. Zorla açılmış kapıysa bir yabancıya işaret ederdi.

Para ve mücevher-coğunlukla mücevher, çok az nakit-küçük siyah çantanın içindeydi. Belki bir gün gerekir diye, bu çanta çok çok güvenli bir yere konulmalıydı.

CADDİ

15.BÖLÜM

Sweeney yatağından kalktığında saat sabahın üçünü biraz geçmişti. Karanlık dairesi içinde çekinmeden ve tökezlemeden yürüdü. Yüz ifadesi dalgındı. Gözlerini bile kırpıyordu. Kalp atışı düzenli ve yavaştı.

Henüz bitmemiş olan resme yaklaşıncı, kafası yana eğdi ve sanki görünmeyen birinden gelen sesi dinliyormuş gibi uzunca bir süre resmin önünde durdu.

Kahverengiyle siyahı karıştırırken hareketleri yavaştı ve sanki hayal aleminde gibiydi. Karışım parlak bir vizon rengini alınca boyamaya başladı. Fırça darbeleriyle yulaf rengi halının üstüne koyu renk saç ekliyordu.

Yüzü çizmek çok daha zordu. Daha önce hiç böyle bir yüz ifadesi görmemişti. Ölü, kahverengi gözler açık, rujlu dudaklar sarkmıştı. Sweeney, o güzel yüzü özenle solgunlaştırırken gün doğmaya başlamıştı. Otomatik hareketlerle fırçalarını terebentine batırıp boyalarının kapaklarını kapatırken stüdyonun içi ışıkla dolmuştu bile. Kalktığı gibi yatağına

geri döndü sessizce.

Sweeney uyandığında odası gün ışığıyla aydınlanmıştı. Kollarıyla kendini sarmalamış, bilinçsizce ısını korumaya çalışıyordu. Üşüme daha öncekilerden çok daha şiddetliydi. O kadar titriyordu ki yatak sallanıyordu.

Richard. Richard'a ihtiyacı vardı.

İnleyerek yatağın kenarına kadar emekledi. Dijital saatte yazanları görmek güneş ışığının parlaklığından biraz zor oluyordu ama orada bir, sıfır, üç ve dört yazdığından emindi. Onu otuz dört geçiyor.

Richard neden aramamıştı?

Aramış olmalıydı. İğler Sweeney onu aramazsa Richard arardı mutlaka. Ne kadar da hızlı girmişlerdi bu rutine! Ona çok çabuk güvenmeye başlamıştı! Şimdi yanında olmayışı, içinde yeni oluşmaya başlayan ve daha önce varlığına inanmadığı güven duygusunu parçalamakla tehdit ediyordu.

"Richard," diye fısıldadı, sanki onu kendine çağırabilecekmiş gibi. Sesi kısık ve güçsüzdü.

Panik yapma, panik yapma, diye düşündü. Bunun üstesinden gelebilirdi. Ölecek değilim ya, diye telkin etti kendi kendini. Bu psişik olayların garip kurallarını bilmiyordu ama psişik güçlere sahip olanların öldüğünü duymamıştı daha önce. Gerçi kâhinliği ya da ona benzer şeyleri araştırmaya pek zamanı olmamıştı; şimdiye kadar daha çok hayaletler üzerine yoğunlaşmıştı. Psişiklerin belki de sadece bir defalık hakları vardı, erkek peygamber develeri gibi.

Richard'ı ara. Belki uyuyakalmıştır. Muhtemelen dün geceki akşam yemeğinden geç dönmüş-

tür.

Yatağının yanındaki telefona uzanırken, hasta edici bir düşünce bir anda kafasında patlak verdi. Resim. Olayın gidişatını çıkarır gibi oldu: ne kadar çok çalışırsa vücudunun gösterdiği tepki o kadar şiddetleniyordu. Şimdiki, şu ana kadar en çok üşüyüyordu.

Geceleyin kurbanın yüzünü çizmişti.

Korkuyla ayağa kalktı. Stüdyoya tökezleyerek gitti, yavaş ve aksak adımlarla ilerliyordu. Öğrenmeliydi, hem de hemen. Her saniye önemliydi. Richard, resmi olaylar olduktan sonra yaptığını düşünüyorduydu da Sweeney kalbinin derinliklerinde bundan pek emin değildi. Her ne kadar ayakları ona ait değilmiş gibi gelse ve onlara yön veremese de yürümeye devam ediyordu. Ağrılarını yenmek için harcadığı efor, içinde yavaş yavaş kendisini belli etmeye başlayan ağrıları onu inletirken, yalpalayarak odaya girdi.

Sonunda resme ulaştı, ama ulaşmamış olmayı yeğlerdi. Resmin önünde durdu. Kulaklarına kan hücum etmişti. O kadar çok titriyordu ki kırılmalar diye dişlerini sıkıca sıkı.

Candra.

Belki yüzündeki özellikler birden değişir ve başkasının görüntüsü oluşur umuduyla, gözleri ağıyana kadar uzun uzun baktı tuvale. Değişmedi. Yok yok, hata yapmıştı besbelli. Sadece Candra olduğuna inanmıştı, o kadar. Bugünlerde Candra hayatında önemli bir yer kapladığı için doğal olarak böyle bir sonuca varmıştı.

CADDİ

Ama yüz ürkütücü bir şekilde Candra'ya benziyordu. Gerhard Richter resimlerindeki fotoğraflımsı özelliklere sahipti. Ayrıca portreler konusunda çok çok iyi olduğunu biliyordu Sweeney.

Candra.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Candra'nın telefon numarasını bilmiyordu. Telefon rehberinde de bulunabileceğini sanmıyordu çünkü Candra bir keresinde numarasını asla rehberle bastırmayacağını söylemişti. Galer! Galeride olmalıydı ve Sweeney oranın numarasını biliyordu.

Oturma odasına ve telsiz telefona ulaştı. Ama telefon çaldı, çaldı ve sonunda telesekreter cevap verdi. Sweeney korku içinde telefonu kapattı. Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki telefonu elinden düşürdü ve onu yerden almak için eğildiğinde tüm gücünü yitirmeye başladığını, aşağıya, yere doğru düştüğünü fark etti.

Telefonun üstüne düştü; sert plastik kısmı kavgalarını acıttı. İnleyerek kalkmayı başardı ve telefonu kucağına alarak Richard'ı aradı.

Asistanlarından biri cevap verdi.

"Merhaba, ben S-Sweeney. Richard orada mı?"

"Üzgünüm Bayan Sweeney, ama Bay Richard bugün gelmeyecek." Karşıdaki ses bir an duraksadı. "Bayan VVorth-Candra-öldürülmüş," dedi.

"Hayır, olamaz," diye inledi Sweeney. Neredeyse ağlayacaktı.

"Hizmetçi bu sabah bulmuş... cesedi bu sabah bulmuş. Bay Worth polisle beraber şu an."

Sweeney gerçekten de ağladığını fark etti. Yut-

kundu. "Richard'a a-aradığımı söyleyin."

"En kısa zamanda söylerim Bayan Sweeney."

Demek Richard haklıydı. Sweeney ne yardım edebilirdi ne de durdurabilirdi bunların olmasını. Ağlayarak, kafasını dizlerine yasladı. Eğer çizdiği korkunç olaylar konusunda hiçbir şey yapamayacaksa ne anlamı vardı ki bu işin? Eğer kimseye faydası olmayacaktıysa, neden bu korkunç üşüme krizlerini çekmek zorunda kalsın ki? Her şey karşılıklı olmalıydı. Çektiği bu ağrılara değmeliydi.

Bacak kasları bu gerilime dayanamayıp kramplaşmaya başladı. Sweeney bir yandan ağrıdan ağlarken, bir yandan da elleriyle baldırlarını ovuşturarak ağrıyı geçirmeye çalışıyordu. Tekrar tekrar yaptı bunu, ama elini çektiği anda kramp giriyordu yine.

Bir keresinde bir antrenörün, futbol oyuncusunun bacağındaki krampı iyileştirmişini izlemişti. Nefesini tutarak iki elini de tek baldırının üstüne koydu. Kasılmış olan kasını avuçlarının içinde hissedebiliyordu. Sanki çamaşır yıkar mı gibi kasını hızlıca çekiştirmeye başlayınca yarı ağlamaklı bir halde sızlandı, ama birkaç saniye içinde en azından o baldırındaki ağrı azalmıştı.

O bacağı rahatlattıktan sonra aynısını sağ baldırına da yaptı. Bu kramp daha inatçıydı ve masajı bıraktığı anda tekrar başlıyordu. Beş dakika boyunca uğraştı ve sonunda o kası da rahatlatmayı başardı. Kendini delikli bir balon gibi hissediyordu; devrildi, kemiklerini artık hissetmiyordu ve kalkacak gücü kalmıştı.

Isınmak. Isınmaya ihtiyacı vardı. Richard gel-

CADDİ

meyecekti. Yasal olarak hâlâ Candra'mn kocasıydı, bu nedenle polise bilgi veriyor, belgeleri dolduruyor, Candra'mn cesedini teşhis ediyor olmalıydı. Sweeney Richard'm cep telefonu numarasını biliyordu ama kesinlikle arayamazdı. Bu işi kendi başına halletmeliydi.

Elektrikli battaniye işe yaramazdı. Sıcak kahve biraz yardımcı olurdu ama yeterince değil. Vücut ısısı sıvı bir ısıydı, çünkü vücudun büyük bir kısmı suydü. İşte buna ihtiyacı vardı şimdi: sıvı ısına. Duş almak yeterli olmazdı. Sıcak suyun içine oturmalıydı.

Yaralanmış bir hayvan gibi sürünerek banyoya gitti. Kollar ve bacakları zorlukla çalışıyordu ve artık düşüncelerinin de yavaşladığını hissediyordu.

Normalde kesinlikle küveti doldurmaz, hep duş alırdı. Deliği kapatacak tıkaca bakındı birkaç dakika boyunca. Aslında ne yapması gerektiğini bilmesine rağmen nasıl çalıştığını anlamaya çalışmıştı. Soğuktan aptallaşmıştı.

Sıcak suyu sonuna dek açarak etrafın buhar oluşunu izledi. Henüz tamamen yitirmemiş olduğu sağduyusuna dayanarak soğuk suyu da açtı. Eğer su çok sıcak olacak olursa kendini haslardı. Haşlanacak kadar sıcak olmasa bile öldürücü olabilirdi; birçok insan sıcak küvette fazla uzun kalıp ölmüştü, kalpleri dayanamamıştı. Dikkatli olmalıydı.

Elini musluğun altına soktu. O kadar güzel bir duyuydu ki diğer elini de getirdi. Kalkamayacak kadar güçsüz olduğundan küvetin kenarında yatıyordu.

Küvet taşacak kadar dolduğunda pijamalarını bile çıkarmadan suya girdi. Sıcaklık o kadar yoğundu ki küvete girince neredeyse inledi. Ayak parmakları zonkluyordu. Berrak suyun üstünden çıplak ayaklarına baktı; soğuktan bembeyaz olmuşlardı.

Çenesi su yüzeyine değene kadar batırdı kendini suya. Sağları omuzlarının üstünde yüzüyordu. "Lütfen, Lütfen, Lütfen," diyordu içinden. Lütfen bu işe yarasin. Yaramazsa 91 1'i aramak zorunda kalacaktı. Bunu belki de çoktan yapmış olmalıydı ama bir yanı üşümenin o kadar da ciddi bir şey olamayacağına inandırmıştı onu hep.

Isınmaya başladı. Yavaşça ilerleyen bir gelişmeydi. Suyun ısısı vücuduna doluyordu. Titremesi giderek azalıyor, böylece arada rahatlayabiliyordu. Bitkin bir halde kafasını küvetin arkasına yasladı. Daha önce ısındığında hep uykusu gelmişti, ne kadar çok üşürse o kadar uykusu geliyordu. Küvette uyumamaya dikkat etmeliydi.

Su soğumaya başladı. El ve ayak parmakları pembeleşip buruş buruş oldular. Suyun bir kısmını boşaltarak, küveti tekrar doldurmak için sıcak suyu açtı, ama aynı zamanda oturma pozisyonunu almak için de zorladı kendini. Uykuya dalıp suyun içinde uzun süre kalmak büyük bir tehlikeydi. Sadece birkaç dakika daha, diye söz verdi kendi kendine.

Bu birkaç dakika içinde bir ara tekrar ağlamaya başladı. Çoğu insan gibi Candra da ne tamamen iyi ne de tamamen kötü biri olmuştu. Richard'ı Sweeney'le beraber görene kadar her zaman samimi ve sıcak davranmıştı Sweeney'e. Candra'mn desteği

CADDİ

Sweeney'in kariyerinde çok önemli rol oynamıştı.

Sweeney son görüşmelerinde yaşadıklarından dolayı çok üzgündü. Richard'la olan beraberliğinden pişman değildi-olamazdı. Ama zamanlama daha iyi olabilirdi. Eğer boşanma tamamlansaydı, eğer Candra antlaşma konusunda bu kadar huysuz davranmamış olsaydı... daha birçok 'eğer' cümlesi kurabilirdi ama hiçbir şey değiştirilemezdi artık.

Suyun içinde daha fazla kalmaya cesaret edemedi. Tıkacı çıkarıp titreyerek ayağa kalktı. Kasları haşlanmış makama gibiydi. Pijamaları üstünden çıkarak, suları aksın diye duşluğa astı. Havluyla kurulanmak inanılmaz bir çaba gerektiriyordu ve bacaklarıyla ayaklarını da kurulayabilmek için tuvaletin kapığında oturmak zorunda kaldı.

Saçlarının uçlarını kuruladı. Şimdi yatağına gitmeliydi, en azından bir süre için, ama ıslak saçlarla gitmek istemiyordu. Bu yeni bir üşüme krizini davet etmek gibi bir şeydi. Göz kapakları ağırlaşıyordu ve farkında olmadan yan tarafına doğru düşüyordu ki son anda tuttu kendini. Hayır, saçının kurumasını bekleyemeyecekti. Her zaman kesmek gibi bir şansı vardı ama sağduyusu yine galip gelerek bundan vazgeçmesini sağladı. Kuru bir havlu alarak saçına sardı. Şimdilik yapabileceği en iyi şey buydu.

Yalpalayarak yatağına gitti. Elektrikli battaniye hâlâ çalışıyordu. Çınlıçıplak bir halde ısınmış battaniyenin altına girdi ve kasları tamamen gevşer gevşemez derin bir uykuya daldı.

Dedektif Joseph Aquino, iriyarı, kurnaz bakış-

lı ve güven verici bir adamdı. Dedektif H. E. Ritenour ise daha zayıf ve daha kavgacı birine benziyordu. Açık kahverengi saçları asker saçı gibi kısacıktı ve donuk bakışlarını, şüpheli altlarında ezilene kadar, gözünü bile kırpmadan ona dikerdi.

Richard oyun oynamayı aklından bile geçirmiyordu. Kıpırdamıyordu ve aldığı disiplin eğitiminin dedektifin tekniğine dayanabileceğine bahse girerdi. Ritenour'un, gözleri kuruyana kadar bakmaya devam edip etmeyeceğini merak etti.

Candra'nın ölüm haberini vermek için o sabah evine geldiklerinde, şüpheliler listesinde en üst sırada olduğunu biliyordu. Her ne kadar beyni şoktan duracak gibi olsa da sakin davranıp, her konuda işbirliği yaptı.

Candra'yı uzun zamandır sevmiyordu ve şu son bir yıl boyunca ondan açıkça nefret etmişti, ama ne olursa olsun ölmesini istemezdi. Sadece hayatından çıksın istemişti. Artık çıkmıştı, hem de sonsuza dek. Yakından tanıdığının birinin ölmesi, gerçeklik anlayışını zedeler, insanı şoka sokar. Dünya değişmişti ve bir süre için bu değişimle mücadele etmek gerekecekti.

Yasal olarak boşanmaları sonuçlanmadığı için Richard'ın ilgilenmesi gerekiyordu hazırlıklarla. Cesedi teşhis etmişti. Daha önce de ceset görmüşü ama o ordudaydı, riskleri göze alıp, olasılıkları bile-rek giderlerdi o zamanlar. Bu farklıydı. Bu ceset, yüzeysel olarak bile olsa, hayatının on yılını paylaştığı kadma aitti. Onunla beraber yatmış, onunla se-vişmiş ve en azından başlarda sevmişti de. Şimdi

CADDİ

dı değil mi Bay Worth?"

"Ne açıdan?"

"Hadi ama, ne kadar mal varlığımız olduğunu biliyoruz. Erkek kendini koruyacak kadar akıllı değilse bir kadın onu soyup soğana çevirebilir. Fakat Bayan Worth'la ilk evlendiğinizde fazla paranız yoktu, değil mi?"

"Hayır."

"O halde evlilik öncesi anlaşmalar konusunda bir araştırma yapmamıza gerek yoktur herhalde."

"Beyler." Richard alçak sesle söyledi bunu çünkü onlara karşı sempati duyuyordu. Başarmalarını istiyordu. "Sahip olduğum her şeyin yarısını kaybetmek üzere olup olmadığımı soruyorsanız cevap hayır. Evlendiğimizde, karımın ailesi zengindi ve babası evlilik gerçekleşmeden bir antlaşma yapılması üzerinde ısrar etti. Amacı, boşanma halinde kendi parasını bana kaptırmayı önlemektir. Ama antlaşma iki taraflıydı. Candra kendisine ait olanı alacaktı; ben de kendime ait olanı. Candra hiçbir şeye dokunamadı."

Dedektiflerin kısa bakışmalarını fark etti. Ellerindeki en büyük kozu yitirmişlerdi. "O antlaşmanın bir kopyası vardır sizde tabii."

"Avukatımda. Gavin Welles. Candra'nın avukatı Olivia Yu'da da bir kopyası olacak."

Dedektifler isimleri not etti.

"Hizmetçi, sizin ve Bayan Worth'un, boşanma antlaşması konusunda uzlaşmaya varmada sorun yaşadığınızı söyledi."

Hizmetçi çok şey söylemiş, diye düşündü Ric-

hard. "Candra antlaşmadan memnun değildi. Daha fazlasını istiyordu ve bunun için aramızda birkaç defa tartışma çıktı, ama sonuçta Candra belgeleri imzalamayı kabul etmişti. Bugün sabah saat dokuzda tam da bu işlemi halletmek için avukatlarımızla randevumuz vardı." Richard otomatik olarak saatine baktı ve saatin çoktan ikiyi geçmiş olduğunu fark etti. Randevuyu iptal etmek için Gavin'ı aramamıştı ama o zaten öğrenirdi. Biri muhakkak aramıştı onu; büyük bir ihtimalle de Olivia. Candra'nın arkadaşlarından biri üzücü haberi iletmek içinmiş gibi yapıp ayrıntıları öğrenme umuduyla Olivia'yı şimdiye kadar mutlaka aramıştı.

Candra'nın belgeleri imzalayacağı haberi dedektiflerin bir kozunu daha işe yaramaz hale getirmişti. Kara kara düşünerek Richard'a bakıyorlardı.

"Sizde yeni dairesinin anahtarı var mıydı?" diye sordu Dedektif Aquino. Odaya geldiklerinden beri ilk defa konuşuyordu.

Richard kafasını salladı. "Hayır. Dairesine hiç gitmedim."

"Gitmediniz mi?"

"Hayır, hiç." 'Hiç,' desteklemesi zor, çok kesin bir ifadeydi. Dedektiflerin şimdi dairelerindeki fiber örneklerini araştırmayı düşündüklerini bildiği için, Richard, "Candra konuşmak için şehirdeki evime birkaç defa geldi. Kendine ait olan şeyleri aldı ama ben onun evine hiç gitmedim," diye de ekledi.

Polisler hayal kırıklıklarını iyi sakladılar. Worth'ların ayrı dairelerinde, diğer evden gelmiş fiber parçacıklarının bulunması bu durumda doğaldı. Ric-

CADDİ

hard*in söylediği her şey rahatlıkla kanıtlanabilecek nitelikteydi ve onlar da bunu biliyorlardı.

"Bayan Worth ünlü bir kadındı. Onun erkek arkadaşlarını kıskanır mıydınız?"

Richard kendini tutamadı. Güldü, "Hayır," diye cevap verdi.

"Bayan Worth boşanma davası açtığı zaman..."

"O açmadı, ben açtım."

"Siz mi açtınız?" Aralarında yine bakiştılar. "Peki neden?"

Richard kimseye Candra'yla olan boşanma davasının neden o kadar ani ve kesin olduğunu anlatmamıştı. Sebebi bir tek Sweeney biliyordu, ama o da aralarındaki en son tartışmada Richard'm yanında bulunduğu için kazara öğrenmişti. Richard şu anda Candra'mn aleyhinde bir şey söylemek istemiyordu-özellikle de ailesinin duyacağı şeyler.

"Ailesinin öğrenmesini istemiyorum," dedi sonunda. "Bu onları üzer."

"Neyi öğrenmelerini istemiyorsunuz. Bay Worth?"

"Candra'mn iki yıl önce kürtaj yaptırdığını öğrendim. Bana hamile olduğunu söylememişti bile."

İki adamı da kaşlarını çatarak arkalarına yaslandı.

"Bu sizi üzdü anladığım kadarıyla," dedi Dedektif Aquino.

Richard ona inanamayan gözlerle baktı. "Biraz." Alaylı bir ton kullanmaktan alamamıştı kendini. "Evliliğimiz o olaydan sonra bitti. Onu bir daha görmek istemiyordum. Candra'yı dışarı atıp, ki-

litleri değiştirdim ve boşanma davası açtım."

"Ona hâlâ kızgın mıydınız?"

"Daha çok üzgün."

"Dün gece neredeydiniz Bay Worth?"

"Four Seasons'da bir iş yemeğindeydim." Bu da rahatlıkla kanıtlanabilirdi.

"Saat kaçta ayrıldınız oradan?"

"On buçuk."

"Oradan nereye gittiniz?"

"Eve."

"Yalnız mıydınız?"

"Evet."

"Hiç kimseyle konuştunuz mu?"

"Hayır. Bilgisayarında birkaç senet analizi yaptım, E-mail mesajlarımı sildim, o tür şeyler işte. Bilgisayar kayıtlarında zaman yazılı olmalı."

"Çalışmayı kaçta bıraktınız?"

"Gece yarısından sonra. Galiba bire doğru."

Candra'mn kaçta öldürüldüğü hakkında bir fikri yoktu Richard'm, ama hâlâ parti elbisesinin üstünde olduğunu duymuştu. Mantık açısından bu, cinayetin Candra eve geldikten kısa bir süre sonra işlenmiş olduğunu gösterirdi. Candra, partilerin bitişine kadar ortalıkta kalmasıyla ünlüydü, gece yarısına ya da sabaha kadar sürmesi fark etmezdi onun için.

"Sonra ne yaptınız?"

"Yatağıma gittim."

"Yalnız olarak mı?"

"Evet."

Dedektif Aquino iç çekti. Dedektif Ritenour yorgun gözüktüyordu. Richard, kendisinin onların

CADDİ

en büyük hedefi olduğunu ve bütün kozlarını boşa çıkarmış olduğunu biliyordu. Basit gibi görünen bir dava, sanıldığından daha karmaşık çıkmıştı.

"Birkaç şeyi doğrulatana kadar burada kalmanızı istiyoruz," dedi Dedektif Ritenour.

"Anlıyorum." Richard onlara, orada neler dönüp bittiğini bildiğini ifade eden bir bakış fırlattı. "Ayrıca kahve teklifinizi değerlendirebilirim artık, tabii eğer sonra tuvalete gitmeme izin verilecekse."

Dedektiflerin yüzlerinde bir an için üzgün gülümsemeler belirdi, ama saniyesinde normal, ciddi hallerine geri dönmüşlerdi.

"Tabii ki. Kahvenizi nasıl istersiniz?"

"Koyu."

"İyi bir seçim değil," dedi Aquino çıkarken. "Boya tineriyle bile olsa bir şekilde sulandırılmaya ihtiyacı var kahvemizin."

"Şansımı deneyeceğim." Richard Sweeney'i ve onun geceyi nasıl geçirdiğini düşündü. Yaptığı resmin Candra'nınki olduğundan emindi şu an. Dün gece bitirmiş miydi resmi? Sweeney yine şoka girmiş miydi? Ona ihtiyacı var mıydı?

Sweeney'i aramak istiyordu. Bu istek çok güçlüydü ama yendi onu. Dedektiflerin ilgisini çekmek, Sweeney'i de bu davaya karıştırdı sadece. Cınayet mahalline gitmemişti ama Sweeney'in çizdikleri gerçeklere benziyorsa bu dedektifleri şüphelendirirdi. Sweeney diğer yüzü tamamlamış mıydı acaba, katilin yüzünü görmüş müydü?

"Ofisimi arayabilir iniyim?" diye sordu. Ona ihtiyacı olduysa Sweeney orayı mutlaka aramış olur-

du.

"Tabii ki. Masamdaki telefonu kullanın," diye önerdi Ritenour, böylece Richard'ın söylediği her kelimeyi dinleyebilecekti. Şüpheleri azalmıştı ama tamamen kaybolmamıştı. Richard'ın onlara söylediği her şey kanıtlanana kadar da kaybolmazdı.

Richard masanın yanında durarak ofisini aradı. Finans uzmanı, Tabitha Hamrick cevap verdi telefona. "Tab, ben Richard. Bana mesaj var mı?"

"Binlerce." Kadın içini çekti. "Richard, çok üzgünüm. Yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

"Hayır yok. Ailesine haber verdim ve her konuda seçimi onlara bıraktım. Yakında gelirler. Janet olsun! Otelde yer ayırtmayı unuttum. Benim için yapar mısın? Plaza'da. Hesabı ben ödeyeceğim."

"Tabii, yapılmış say. Ah, Bayan Sweeney aradı bu sabah. Ona size haber vereceğimi söyledim."

"Sağol." Sweeney'in sesinin nasıl geldiğini sormak istedi ama sormadı. "Kaçta aradı?"

"Sanırım on bire doğru. Not almıştım... işte. Onu elli yedi geçe."

Sabahın geç saatleri. O saate kadar üşümesi geçmiş olmalıydı. Richard rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Öğleden sonra gelecek misiniz?"

Richard, Ritenour'a döndü. "Bu iş daha birkaç saat daha sürecektir, değil mi?"

"Evet." Ritenour özür diler gibi omuzlarını silk-ti. Görüşmeden önceki kadar kavgacı değildi.

"Hayır, bugün gelemeyeceğim. Yarın sabah görüşürüz."

CADDİ

Richard telefonu kapatıp omuzlarını gevşetti ve Aquino elinde üç fincan kahveyle döndü. Richard kremasız olanı aldı. Aquino ve Ritenour kahvelerine o kadar çok krema koyuyorlardı ki kahvenin renginden neredeyse hiçbir şey kalmamıştı geriye. Richard ilk yudumdan sonra bunun nedenini anladı. Ama neyse ki orduda, kafeinin uyarıcı etkisinden yararlanabilmek için, bu kadar sert kahve içmeye alışmıştı.

Kahve tekrar Sweeney'i getirmişti aklına, kızın kahveye ne kadar ihtiyacı olduğunu. Richard'm da kimseye olmadığı kadar ona ihtiyacı vardı, ama şu an onun yakınma bile gitmeye cesaret edemezdi.

16. BÖLÜM

Bütün bir öğlen boyunca kendini kontrol altında tutmaya çalıştı Richard. Kıpıracmadı; itiraz etmedi; etrafına tehdit savurmada. Dedektifler işlerini yapıyordu ve sabah onlara söylediklerinin kanıtlanmasının beklediğinden daha uzun sürmesi onların suçu değildi. Resmi olarak tutuklanmış değildi; dedektiflerin tavırlarından anladığı kadarıyla ondan artık fazla şüphelenmiyorlardı bile. Gitmekte serbestti aslında ama dedektifler devamlı gelip Candra'mn arkadaşları ve alışkanlıklarıyla ilgil sorular soruyordu. Candra'yla bir yıldır ayrı yaşamasına rağmen onunla on yıl geçirmişti ve gerçek şuydu ki, onu anne ve babasından bile daha iyi tanıyordu.

Tabitha tüm randevuları iptal etmişti. Candra'mn annesi ve babası şehre gelmiş ve Plaza'ya yerleştirilmişti; Dedektif Ritenour konuşmayı dinlerken Richard, bu gece gelemeyeceği için onlardan özür dilemişti. Maxsonlar yalnız değildiler otelde. Richard arka planda birkaç ses duyabiliyordu telefonda. Otele giriş yapar yapmaz eski arkadaşlarını aradıklarını anladı.

CADDİ

Sweeney'i arama isteği dayanılacak gibi değildi, ama buna karşı koyması gerekiyordu. Aksi gibi Candra'nın öldürüldüğü haberinin şokuyla cep telefonunu evde bırakmıştı ve Sweeney'in kendisine ulaşmaya çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Sweeney'e erişmemek için kemiriyor, sanki bir parçası eksikmiş hissi veriyordu Richard'a. Ona ihtiyacı vardı. Kişiliğinin tazeliğine, bakışlarındaki içtenliğe ihtiyacı vardı. Candra daha yeni ölmüştü ve böyle yapmakla ona haksızlık ettiğinin farkındaydı, ama iki kadını karşılaştırmadan edemiyordu. Candra lüks bir geçmişe sahip olmuştu, tüm istekleri yerine getirilmişti ve ailesi tarafından hep sevilmiş, şımartılmıştı. Bencil bir insan olarak büyütülmüştü ve istediklerini elde edemediği zaman ne yapacağını bilemez olurdu. İnkâr edilemez derecede çekici ve samimi bir insan olmuştu hep Tanrım, onu geçmiş zaman kullanarak düşünmek ne kadar sinir bozucuydu-onun için isteklerinin reddedilmesi başına sık gelen bir şey değildi, ama geldiğinde, bir öfke nöbeti geçirirdi Candra.

Diğer taraftan, Sweeney'in anlattıklarından onun, ailesi tarafından tamamen göz ardı edildiğini anlayabiliyordu. Annesinin çocuğuna karşı olan ilgisizliği inanılmazdı. Sweeney'in annesiyle tanışmamıştı ama onu tanıyor sayılırdı. Onun gibilerle tanışmıştı. Sanatçı olmasının onu her türlü sorumluluktan muaf tuttuğunu düşünürdü. Muhtemelen uygun-suz seks ve uyuşturucu işlerine de bulaşmış ve kim bilir ne tür sahneler sergilemişti çocuklarının önünde.

Sweeney sevgisiz büyümüş, başkalarına bağlanıp acı çekmemek için kendi dünyasına kapanmıştı. Eğer zamanlama doğru olmasaydı ve Sweeney bu psikik olaylar nedeniyle şoka girmeseydi, Richard ona bu kadar hızlı yaklaşabileceğini zannetmiyordu. Öbür türlü, Sweeney ondan aylar boyunca uzak durmaya çalışacaktı. Fakat Sweeney, ebeveynlerinin oluşturduğu örneğe rağmen, aslında belki de sırf bu sayede, onların sorumsuz genç tarzı yaşamlarından uzak durmuş ve güçlü değerlere sahip bir kadın olmuştu.

Sweeney'in bu olaya dahil olmasını istemiyordu. Resim nedeniyle dahil olmuştu zaten. Candra'nın cesedinin yanında duran adamın yüzünü çizmişse bu bilginin dedektiflere iletilmesi gerekiyordu. Mahkemede kanıt olarak gösterilemezdi ama dedektifler bu bilgiyi değerlendirerek en azından doğru yönde ilerleyebilirdi. Eğer nereye bakmaları gerektiğini bilirlerse, kanıtı da bulurlardı. Richard, belki de Sweeney'den bahsetmeden dedektiflerin dikkatini doğru yöne çekebilirdi.

"Bayan Worth'un vasiyeti var mıydı?" diye bir anda sordu Dedektif Aquino.

"Bilmiyorum. Beraberken bize ait bir tane vardı ama ayrıldıktan hemen sonra ben yeni bir tane yaptım. Candra'nın fazla bir malvarlığı yoktu. Galerileri bana ait ve anladığım kadarıyla geçen yıl bayağı bir borç içine girmiş. Antlaşma dahilinde galeriyi ona devretmeyi kabul ettim ama bunun vasiyetinde yer alacağını sanmıyorum. Tabii eğer bir vasiyeti varsa."

CADDİ

"Neden?" diye sordu Aquino merakla. "Gale-riyi neden ona verdiniz? Evlilik öncesi anlaşmanıza göre ona hiçbir şey vermek zorunda değildiniz."

Richard omuz silkti, "Yaşamak için bir dayanağı olsun diye," dedi sakince.

"Bay Worth..." Ritenour kalemini masaya vurarak soruyu sormadan önce kaşlarını çattı. "Uzun zamandır ayrı olduğunuzu biliyorum ama beraber olduğu herhangi bir adamdan haberdar mısınız? Hizmetçi isimleri bilmiyordu. Bayan Worth'un misafiri varken onları rahatsız etmemek için işini mümkün olduğunca sessiz yaptığını söyledi."

Richard, Candra'nın cinsel alışkanlıkları konusunda yorum getirmede. "Ne kadar öncesinden bahsediyorsunuz?"

Dedektifler birbirlerine baktılar. Aquino omuz silkti. "Ayrıldığıımızdan beri."

"Avukatımda listesi var." Şaşırdıklarını fark ederek, "İleride lazım olur diye mutlaka öğrenmek istemiştım," dedi.

İkisi de bir anda canlandı. "Onu izlettirdiniz mi?" Dedektifraporu paha biçilmez bir yardım olabilirdi. Nereye, ne zaman gittiğini, kimlerle görüştüğünü öğrenebilirlerdi.

"Evet, ama size yardımcı olacağını zannetmem. Diğerlerinden daha uzun süre görüştüğü biri yoktu. Candra'nın uzun süreli ilişkileri olmazdı. İl-gisi anlıktı. Karşısındakiyle ilgilenmek yerine, kendi ihtiyaçlarını tatmin etmeye önem verirdi. Galerideki asistanı Kai büyük ihtimalle onun en sık görüştüğü sevgilisiydi, ama o da her zaman elinin altında oldu-

gu içm."

Dedektifler kulak kabarttılar. "İsmi nasıl yazılıyor?" diye sordu Ritenour.

"K-a-i. Soyadı Stengel."

"Sizce Bayan Worth'u seviyor muydu?"

"Kai kendisinden başka kimseyi sevmez. Candra'yı öldüreceğini de düşünemiyorum, çünkü bu kendi çıkarlarına uygun düşmezdi. Candra'ya galeri için istediği kişiyi tutabileceğini söylemişim ve o istediği kişileri yanına aldı, ama ölümüyle birlikte galeri bana kalıyor ve Kai öyle bir durumda orada daha fazla çalışamayacağını mutlaka biliyordu."

"Karınızla olan ilişkisi yüzünden mi?"

Richard hayır anlamında başını salladı. "Kai güvenilir biri değil, kafasına eseni yapan biri."

"Bay Worth, bu sorum için beni bağışlayın ama sizin gibi bir adam-bunlara nasıl katlandınız, karınızın bunca ilişkisi olduğunu bilerek nasıl devam ettiniz?"

Richard'ın bakışları soğuktu. "İlk seferden sonra onun ne yaptığı umurunda bile olmadı."

"Ama onunla evli kaldınız."

"Yemin etmişim." Ve yeminine sadık kalacaktı da. Kürtaj yaptırmamış olsaydı onunla evli kalıp bu kötü durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışacaktı. Onunla iyi ve kötü günde diyerek evlenmişti, ama kürtaj 'kötü' sınırını aşan bir şeydi.

Gavin'i arayıp dedektif raporunun tamamını karakola faksletti. Gavin, yasal korunma için oraya gelmeyi teklifetti ama Richard ona ihtiyacı olmadığını söyledi. Dün gece İnternet'ten çıkmadan önce

CADDİ

brokerine İnternet yoluyla senet almasını söylemişti. Kendi şifresiyle kayıtlıydı bu. Dedektiflerin aklında hâlâ şüphe vardıysa İnternet sağlayıcısı da İnternet'te olduğu zamanı kanıtlayabilirdi. Cinayet için hiçbir nedeni, ya da onu işlemeye fırsatı yoktu ve dedektiflerle her konuda işbirlikçi davranmıştı.

Saati ikinci defa kontrol ettiğinde yedi buçuk olmuştu. Yorgundu ve kurabiye ve fıstık ezmesi kraker tekliflerini geri çevirmiş olduğu için de açtı. Dedektifler kendisinden daha bile yorgun gözüküyorlardı, ama inatla devam ediyorlardı. Richard, ısrarcı yaklaşımlarını takdir ediyordu, ama Sweeney'in nasıl olduğunu öğrenme geçen her dakikayla beraber giderek dayanılmaz bir hal alıyordu.

Bütün gün boyunca duygularını o kadar bastırmıştı ki artık kendini patlama noktasına gelmiş bir düdüklü tencere gibi hissediyordu. Candra'nın ölümü birçok duyguyu beraberinde getirmişti; önce bu korkunç ölümünün şokuyla sarsılmıştı. Ardından içinde soğuk bir öfkenin büyümeye başladığını hissetti, harekete geçme isteğiyle dolmasını sağlayan yoğun bir öfke. Şiddetle içli dışlı olmuş biriydi Richard, ama o orduda olduğu zamanlardaydı. Riskler olduğunu bilen ve ona göre silahlanan diğer ordulara ve teröristlere karşı savaşmıştı o zamanlar. Oysa Candra savunmasız, eğitimsiz, habersiz bir sivildi. Son duasını bile edememişti ve bu saldırının adaletsizliği Richard'ı çok sinirlendiriyordu.

Sorgulanmak üzmemişti onu. Ama Sweeney'i görememek, onunla bağlantı kuramamış olmaksa üzmüştü. Seçim kendisine aitti, böyle bir sorgulama

ve şüpheli hale gelmekten onu uzak tutmayı kendi seçmişti, ama yine de onu bu karan vermeye zorlayan şartların daha az üzücü olmasını sağlamıyordu bu. Dedektifler o resmi bir görececek olurlarsa Sweeney'i tutuklamalar an meselesiydi ve Richard bunu önlemek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Sweeney'i görmek için sabırsızlığı artınca, daha da kontrollü olmaya başladı. Hissettiklerini en ufak bir şekilde gösterecek olursa, dedektiflerin tekrar şüphelenmeye başlayacaklarını, bu işin daha da uzayacağını biliyordu.

Sonunda, saat sekiz gibi Dedektif Aquino yorgun bir halde gerinerek, "Çok yardımcı oldunuz, Bay Worth. Sabrınız için teşekkürler. Çoğu insan şimdiye kadar çok sinirlenmiş olurdu, ama biz de soruları sonnak zorundayız," dedi.

"İstatistikleri biliyorum," dedi Richard. "Ve sizi kesinlikle anlıyorum. Peki, artık şüpheli durumda olmadığımı varsayabilir miyim acaba?"

"Söylediğiniz her şeyi kontrol ettirdik. İnternet sağlayıcımız, dün gece o saatlere İnternet'e bağlı olduğunuzu doğruladı. Ayrıca bu bilgilere izin belgesi getirmeden ulaşmamızı sağladığınız için teşekkürler. Bu bize bayağı zaman kazandırdı."

"Candra başına gelenleri hakketmedi," dedi Richard. "Aramızdaki fikir ayrılıkları, tatsızlıklar ne olursa olsun hakketmemişti." Ayağa kalkıp gerindi. "Başka somlarınız olursa evimde olacağım."

"Sizi evinize götürmesi için birini ayarlayalım," diye önerdi Dedektif Ritenour.

CADDİ

"Teşekkürler, gerekli değil. Bir taksi çağırırım." Gelip onu alması için Edvard'ı aramak zaman kaybı olurdu. Edward gelene kadar eve varırdı bile.

Polis merkezinden ayrılarak, taksi çağırmak için aşağı köşeye yürüdü, ama o sokaktan fazla araba geçiniyor gibiydi. Onun için iki blok ötedeki sokağın daha kalabalık gözüktüğüne karar vererek oraya gitmeye karar verdi. Üstündeki stres artıyordu. Ev. Yarım saatten az bir sürede evde olacak, sonunda Sweeney'le konuşabilecekti. Taksiyle doğrudan ona gitmeyi düşündü ama tedbiri elden bırakmamalıydı. Onunla yüz yüze yapacağı herhangi bir görüşme, bütün ilgiyi onun üstüne çekebilirdi. Dedektifler eninde sonunda onu bulacaklardı herhalde-bu, Candra'nın, Richard'la Sweeney'i birlikte gördüğünü kime söylediğine bağlıydı-ama yine de kaçınılmaz olanı geciktirdiği her dakika önemliydi. Sweeney bu gece katilin yüzünü çizebilirdi ve Richard da o zaman dedektifleri ona göre yönlendirirdi.

Duş alıp, tıraş olması, sonra da Plaza'ya gidip Charles ve Helene'i görmesi gerekiyordu. Saygı ve nezaket kuralları bunu gerektiriyordu, gerçi Richard, içinde en ufak bir nezaket kırıntısının kaldığından pek emin değildi şu aşamada. Yorgundu ve Candra'nın ebeveynleriyle aralarındaki ilişki boşanma nedeniyle garip olacaktı. İnsanlar büyük üzüntü içinde olduklarında acılarını bastırmak için suçu başkalarına yıkmaya meyilli olurdu. Richard şimdiden, Helene'in ağlayarak, Candra'yla hâlâ evli kalsalardı eve yalnız girmek zorunda kalmayacağını söylerken hayal edebiliyordu. Şu anda böyle bir şey-

le uğraşacak kadar sabrı yoktu. Sweeney'le konuştuktan sonra onları da arayıp, sabah ilk iş olarak onlara uğrayacağını söyleyecekti.

Ama Sweeney öncelikliydi. Onun iyi olduğunu öğrenene kadar başka bir şey düşünemezdi.

"Pi ç kurusu," dedi polis memuru Joseph Aquino. Bitkin bir halde dosyayı kapatarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Aslında iki dedektif arasında daha sabırsız, daha sert olanı oydu ama bakışları insanların ona güvenmesini sağlıyordu. O yüzden zorlu adamı oynayan genellikle Ritenour olurdu. "On olaydan dokuzunda, ayrı yaşayan koca öldürür karısını. Bu mükemmel bir organizasyon gibi gözüküyordu. Elimizde ne var?"

"Bir bok yok," dedi Ritenour, yumruğunu masaya indirerek. İkisi de ellerindekileri biliyorlardı ama sesli söylemek bazen yardımcı oluyordu. "Boşanmayı isteyen Worth. Bütün mal varlığını koruyan bir anlaşması var; o tarafta bir problem yok. Bayan Worth boşanma sözleşmesi konusunda zorluk çıkarıyormuş, ama kâğıtları imzalamak için bugüne randevuları varmış, yani konu bu da olamaz. Bayan Worth'un partiden geldiğini tahmin ettiğimiz saatlerde Worth bilgisayarının başındaymış ve otopsiye göre, ölüm de aşağı yukarı o saatte gerçekleşmiş. Bir kadının eve girince yaptığı ilk şey nedir biliyor musun? Topuklu ayakkabılarını çıkarmak! Bayan Worth'un ayakkabıları ayağındaydı."

"Hiç bu kadar sakın bir şüpheliyle karşılaştın

CADDİ

mı?" Aquino gözlerini ovuşturdu. Worth cinayetini sabah yediden biraz önce öğrenmişti ve o saatten beri durmaksızın çalışıyordu. "Denediğimiz hiçbir şey işe yaramadı. Bize sadece görmemizi istediği şeyleri gösterdi."

"Joey," dedi Ritenour. "Bence o yapmadı."

"Cinayet sahnesi biraz şüpheli geldi bana. Evdeki hırsız şaşırtmış gibi gözüküyor ama..."

"Ama biri böyle görünmesini istemiş gibi görünüyor, değil mi."

"Evet. Ev fazla dağınık değildi. Bir de kilidin üstündeki çizikler-bilerek yapılmış gibiler. Kilidin zorlanmadığı kesin en azından."

"Bay Worth'un lehinde başka bir nokta daha," dedi Ritenour. "Beni yanlış anlama; böyle bir şey yapabilir demek istemiyorum, ama Bay Worth bir olayın hırsızlık gibi görünmesini istese, kesinlikle hırsızlık gibi görünecek olmasını sağlayacak bir adam gibi gözüküyor sanki."

"Evet, biliyorum. Neyse, bunu herkim yaptıysa Bayan Worth'u tanıyordu ve çok kızgındı. Bir hırsızın onu o şekilde deşeceğine asla inanmam." Aquino, Ritenour'a ilk raporu uzattı. "Onu iki kere arkadan bıçaklamış. Bu da demek oluyor ki kurban kaçırıyordu. Kolunda, savunmadan dolayı yaralar var - onunla baş etmeye çalışmış. Sonra, yere düştüğünde, adam onu bıçaklamaya devam etmiş."

"Cinsel taciz belirtisi yok. İç çamaşırları yerinde ve hiç sperme rastlanmamış. Arkadaşları, Bayan Worth'un partiden her zamankinden erken ayrıldığını söylediler. Yani zamanlama planlanmış olamaz.

Oradan yalnız ayrılmış." Ritenour esnerken, buğulanmış gözlerini elindeki rapora odaklanmaya çalıştı. "Bıçak, mutfakındaki takımdan alınmış ve cinayet sahnesinde bırakılmış. Parmak izi yok. Kapı tokmağında birçok parmak izi var. Bir kısmı Bayan Worth'un parmak izleri, bir kısmı da Hizmetçiye ait."

"Sinirli bir erkek arkadaşı yapmış gibi de gözüküyor. Bayan Worth sevgisini çok kişiyle paylaşmış. Hayatında birçok erkek varmış, özel biri yok."

"Ama belki bir tanesi özel olmak istemiştir. Birlirsin. Madem sana sahip olamıyorum, falan filan. Listede, düzenli olarak görüp sonradan *bıraktığı* biri var mı?" Ritenour elindeki kâğıda karalama yapıyordu. Tüm dedektifler gibi o ve Joe da topu birbirlerine atar dururlardı. Bu bazen yeni bir bakış açısı kazanmalarını sağlardı.

"Son zamanlarda yok." Aquino bir an durdu. "Senatör McMillan'ın isminin de bu listede olması ilginç, ama karısının duymasını istemese bile, bunun için cinayet işleyeceğini sanmam."

"Böyle bir listenin varlığından haberdar olması da ayrı bir konu tabii."

"Kötü bir sürpriz olurdu doğrusu. Ha, sigorta şirketi sigortalanmış mücevherlerin listesini göndermiş mi? Neyin eksik olduğunu tespit edebildik."

"Henüz gelmedi. Sabahleyin fakslayacaklar."

"Bunu tekrar gözden geçirelim."

"İki kere gözden geçirdik bile, Joe."

"N'apalım, başka işimiz yok ki." Aquino arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Adamın biri içeri giriyor. Mücevherleri alıyor. Bel-

CADDİ

ki televizyonu ve müzik setini de almayı planlıyordur ama tek başına olduğuna göre pek zannetmiyorum. Mutfakta, buzdolabının içine bakıyor. Birçok insan, çok orijinal bir saklama yeri olduğunu düşündükleri için eşyalarını buzdolaplarında saklarlar. Tabii iyi bir hırsız buzdolabını kontrol eder."

İikâyeye Ritenour devam etti. "Bayan Worth gelip onu görünce, adam panikler. Bıçaklardan birini alır. Ama mücevherleri çoktan almıştır ve ondan daha güçlüdür-isterse ondan kurtulabilir. Bayan Worth onu tanımiyorduydu adamın onu öldürmesi için bir neden yoktu."

"Ondan gerçekten nefret eden bir tanıdığı. Bu işe yarayabilir, ama tanıdığın birini öldürmekten bu kadar zevk alır mısın? Serserinin onu destliğine bakılırsa pis bir zevk almış bu işten-şu yaşlı moruğu öldüren pankçı gibi. Bu beni hazırlanan hırsızlık sahnesine geri götürüyor. Bence önceden planlanmış bir cinayetle karşı karşıyayız; geri kalan her şey tamamen bir oyun. Hırsızlık mırsızlık yok."

"Bu durumda bu listedeki adamlar elimizdeki en iyi seçenekler." Ritenour, yüzünü ekşiterek listedeki isimleri inceledi. "Tanrım. Hanımefendi bayağı bir hârekettiymiş. Sorun şu ki bu isimlerin hiç biri güvenlik kayıtlarında yok."

"Ne yani, cinayet işleyecek bir adam güvenlik görevlisine gerçek adını mı verecek?"

"O zaman nasıl girdi içeri? *Birinin* onu onaylaması lâzım yoksa görevli içeri girmesine izin vermezdi. Gerçek ismini kullanmak zorundaydı."

"Ya da binadaki başka biri onunla işbirliği ya-

piyordu."

Somurtarak birbirlerine baktılar. Bir komplo teorisine doğru ilerliyorlardı. Kişisel bir cinayetti. Tek sorun katilin bu kadar sıkı korunan binaya nasıl girmiş olduğuydu? Bakışmaya devam ettiler. Ritenour kaşlarını çatarak, "Apartman sakinlerinin listesi lazım."

"İvet, kesinlikle haklısın."

"İsim doğru olmayabilir ama tek bir adamı arıyoruz. Eğer bu listedeki adamların hepsinin fotoğraflarını alırsak güvenlik görevlileri içlerinden birini yeni apartman sakiniyle eşleştirebilir."

Bir anda canlanarak telefonlara sarıldılar. Ama saat çok geç olmuştu. Apartman yönetiminde, onlara oturanların listesini verebilecek kimse yoktu. Listedeki adamların fotoğraflarını almak da zaman alacaktı. Ehliyetleri olanların fotoğraflarını trafik polisinden alabilirlerdi, ama şehirde araba kullanmak tam bir azap olduğundan arabası olan az insan vardı. Ayrıca adam nehrin öbür tarafındaki Connecticut'ta ya da New Jersey'de yaşıyor olabilirdi. İki yerden de ulaşım kolaydı.

"Tanrım," diye mırıldandı Aquino, Bayan Worth'un sevgili listesine bakarken. "Bütün bir yıl bu işle uğraşabiliriz. Burada kaç tane adam olduğunu saydın mı hiç? Bu kadının bit kadar beyni olmalı. AIDS ve diğer şeyleri düşünmemiş mi hiç? Şuna bak. Geçen yilkilerden yirmi üç tane *yeni* isim saydım. Bir de eskiler var. Haftada ortalama olarak en azından iki defa birleriyle beraber oluyormuş."

"Ah! Benim seks hayatım böyle hareketli ola-

CADDİ

çaktı ki..." dedi Ritenour üzgün üzgün.

"Gerilim seni öldürürdü, inan bana. Boş ver! Lanet olsun! Bu gece elimize bir şey geçmeyecek." Aquino kalkıp gerindi. "Ben eve gidiyorum. Sabaha görüşürüz."

"Eve gitmek mi. Bütün gün boyunca aklına gelen en iyi fikir." Ritenour da ceketini aldı. "Birkaç bira için gelmek ister inisin?"

"Ahh, hayır. Sen git. Ben çok yorgunum." İkisi de boşanmıştı ve evde onları bekleyen tek şey çamaşırlarıydı. Bira iyi bir fikirdi ama Aquino'yu rahatsız eden bir şey vardı ve bir türlü ne olduğunu çıkaramıyordu. Richard Worth'la ilgili bir şey. Adamın katil olduğunu düşünmüyordu-bunun için ne nedeni ne de fırsatı vardı. Ama adam bir şekilde fazlasıyla kontrollü davranmıştı. Ne titriyor, ne yerinden kıpırıyor, ne de sinirleniyordu. Yakında eski karısı olacak bile olsa, karısının vücudunu teşhis ederken hiçbir duygu belirtisi göstermemişti. Gerçi kürtajı ve diğer adamları düşününce Worth'un neden bu kadar umursamaz olduğunu anlayabiliyordu aslında. Richard Worth, vücudunda tek bir sinir bile yokmuş gibi davranıyordu. Sabırlıydı. Her konuda yardımcı olmuştu. Yasal yollara başvurmalarına gerek kalmadan hızla kayıtlara ulaşmalarını sağlamıştı. Aquino, Worth'tan şüphelenmesi için hiçbir neden olmadığını biliyordu-şüphelenmiyordu da-fakat yine de içinden bir ses adamın bir şeyler sakladığını söylüyordu.

Ritenour'a el sallayarak, valiliğin ona sağladığı arabasına girdi. Bir anda, görebileceği ne varsa

görmek için Richard Worth'un evine doğru sürmeye karar verdi. Park edip bir süre için evi gözetleyebiliirdi. Bir poliste, biraz da olsun şüphayle merakın bulunması iyi bir şeydi.

Richard taksi şoförüne bir yirmilik uzatıp üstünü beklemeden evinin merdivenlerinden çıktı. Alt katı ofise çevirdiğinde, evin kapısına giden merdivenlerin altına, ofis için yeni bir giriş kapısı ekletmişti. Ofis katının yarısı yerin altındaydı ve sokak seviyesindeki camları demirlerle korunuyordu. Richard, yeri ithal mermerlerle kaplı, ona on büyüklüğündeki antresine girdi. Antrenin tam ortasında serili duran iki yüz yıllık Türk halısı o kadar sıkı dokunmuştu ki Richard yürüdükçe ayağı haliya gömülüyordu bile.

Mesaj gelmiş mi diye telesekreteri kontrol etti. On bir tane mesaj vardı ve her birini sabırsızca dinleyip konuşamı tespit eder etmez ileri sarıp diğerine geçiyordu. Sweeney'den mesaj yoktu. Onu aradı ve telefonun çalış sesini aklından saydı. Altıncı çalışta, telesekreter cevap verdi. Sweeney'in sesi numarayı tekrarlardı, ardından da kısa ve öz bir, "Mesaj bırakınız," dedi. Normal bir gün olsa Richard bunu komik bulurdu. Şu an ise endişeliydi. Lanet olsun, neredeydi şu kız?

Sweeney bu kadar uzun bir yürüyüş yapmayı

ÇADDI

düşünmemiştir. Sabahki şok onu sersem bırakmıştı, üç saat boyunca ölü gibi uyuduktan sonra bile kendine gelememiştir. Saatlerce dairesinin içinde dolaşmıştı. Aslında Richard'ın aramasını beklemiyordu, ama yine de ne olur ne olmaz diye oyalanmıştı. Richard bundan böyle cenaze işlemleriyle o kadar meşgul olacaktı ki birkaç gün daha aramaması onu şaşırtmazdı.

Akşam üstüne doğru, bir dakika daha içeride kalamayacağım düşünmeye başladı. Sanki uyuşturucu almış gibi sisli pusluydu kafasının içi ve Sweeney, temiz havanın iyi geleceğini düşündü. İnsanı sinir edecek derecede neşeli olan hava durumu sunucusu havanın güneşli ve ön altı derece olacağını söylemiştiyse de Sweeney ona inanmayarak üstüne kaim bir kot ceketini alıp sokağa çıktı.

Gitmeyi düşündüğü belli bir yer yoktu. Sadece yürüdü. Aşağı Doğu Yakası'nda oturuyordu. Etraf rengarenkti ve çeşit çeşit insanla doluydu. Diğer yerlere oranla düşük olan kiralar özellikle öğrencileri ve sanatçıları bu tarafa çekiyordu. Aktörler ve müzisyenler daha çok Greenwich Kasabası'nda toplanmıştı. Ama bir kısmı da Aşağı Doğu Yakası'na sarkmıştı. Yüzler büyüleyiciydi; gençler, yaşlılar. Genç bir çift akşam gezintisine çıkmış, yüzlerinde gurur ve memnuniyet ifadesiyle önlerindeki bebek arabasını sürüyorlardı. Sweeney, bebeğin minik, çiçek gibi yüzünü ve battaniyenin üzerindeki minicik ellerini görür görmez, uzanıp başındaki karışık küçük saç tutamını sevmek için yanıp tutuştuğunu hissetti.

Genç bir çocuk, irili ufaklı bir sürü köpeği almış gezdiriyordu. Kaldırımından aşağı doğru kayarken yüzüne büyük bir gülümseme hakimdi: ayağında patenler vardı. Köpekler de bir işe yaramaktan hoşnutmuş gibi görünüyorlardı.

Yavaş yavaş değişmeye başladı etraf. Sweeney vitrinlere baktı, küçük bir pastanede durup bir çörek aldı, sonra da e-hepsim yutabilmek için bir fincan kahve içti. Rüzgar bukleleriyle dans ederken, elleri montunun ceplerinde yürümeye devam etti.

Candra'yı düşünmemeye çalıştı. Yapmış olduğu resmin gözlerinin önüne gelmemesi için elinden gelenini yaptı. Aklında fazla bir şey yoktu. Sadece yürüyordu.

Kafasını kaldırıp çevresindeki binalara bakınca, Yukarı Doğu Yakasının lüks apartmanları ve pahalı müstakil evleriyle çevrili olduğunu görmek sürpriz olmadı Sweeney için. En azından iki üç kilometre yürümüştü-belki daha bile fazla. Richard buralarda yaşıyordu. Park Avenue'deki bir dairede oturuyordu. Candra da buralarda bir yerlerde oturuyor olmalıydı. Sweeney, Kai'm ona Candra'nın yukarı yakada bir yerlerde oturduğunu söylediğini hatırlıyordu, ama tam olarak hangi blok olduğunu hatırlamıyordu.

Sweeney haberleri izlememiştir. Sadece hava durumunu takip etmişti. Yerel haberler bu cinayete çok yer ayırmış olmalıydı; bu tür cinayetler süper lüks dairelerde her gün görülen bir şey değildi. Hem Candra da sosyal statü açısından önemli bir kişiydi; cinayetin haber olması için başka bir neden! Sweeney

CADDİ

ney bu konuyla ilgili hiçbir şey gönnek ya da spekülasyonları duymak istemiyordu.

Tek istediği Richard'ı görmektir.

Sokaktan yukarı doğru yürüyüp evin önünde birkaç dakika durdu. Üç ya da dört yıl önce, kısa bir süreliğine şehre geldiğinde, Candra'nın parti daveti üzerine uğramıştı bu eve. Sweeney, biraz şampanya içip Candra'ya merhaba demiş ve kaçmıştı oradan.

Kapının üzerindeki camdan ışık geliyordu. Yukarı baktı ve Richard'm gerçekten evde olup olmadığını, yoksa ışığın, evde birilerinin olduğunu izlenimi bırakmak için mi açık bırakılmış olduğunu merak etti.

Bu kötü bir fikirdi. Richard evde olsa bile onunla beraber başka insanlar da olmalıydı. Arkadaşları başsağlığı diliyor olmalıydılar-dilemiyor da olabilirlerdi; şartları düşününce. Ama sonuçta tüm detayları öğrenip, ertesi gün arkadaşlarıyla kahve içerken dedikodu yapabilmek için yeni bilgiler edinme maksadıyla gelmiş olmalıydılar.

Of, içeri girmek zorunda değildi. Sadece kapıyı çalıp Richard'a anlamsızca bir şeyler söylemesi yeterliydi. Onu düşündüğünü, ya da acısını paylaştığına benzer bir şeyler zırvalayabilirdi pekâlâ. Richard'ın hizmetçiler olabiliyordu ve kapıyı onlar açacaktı. O zaman mesaj bırakırdı. Richard oraya geldiğini bilirdi ve önemli olan da buydu.

Merdivenleri çıkıp kapıyı çaldıktan sonra ellerini tekrar ceplerine soktu. Gece meltemi saçlarını geriye doğru tararken, kafasını aşağı eğerek, kapının açılmasını bekledi.

Kapı o kadar hızlı bir şekilde açıldı ki Sweeney olduğu yerde sıçradı.

Richard, üzerine üzerine geliyordu. "Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı.

Sweeney gözlerini kocaman açtı. "Yürüyordum."

"Yürüyor muydun?" diye sordu Richard inanamayarak. "Evinden buraya kadar mı?"

"Evet. Sadece yürüyeyim dedim ve... buraya geldim."

Adam Sweeney'e uzun uzun baktı. Yüzünde ifade yoktu ama koyu bakışları okunması zor bir duyguyla parlıyordu. "İçeri gel," dedi, Sweeney'in içeri girebilmesi için geri çekilerek Sweeney de anlık bir tereddüitten sonra söyleneni yaptı.

Evden otuz metre uzakta, arabasında oturan Dedektif Aquino kaşlarını kaldırdı ve kadının geliş saatini kaydetti. Belli bir nedeni yoktu. Sadece polislerin her zamanki meraklılığından.

Birbirlerine dokunmamışlardı ama yine de aralarında tasvir edilemez bir bağ var gibiydi. Demek Worth'un bir sevgilisi vardı; bunu yasaklayacak bir kanun yoktu. Aslında bir yıllık ayrılıktan sonra, bir bayan arkadaşı olmaması için adamın bir aziz olması lazımdı.

Aquino'nun kafasını asıl karıştıran, bütün o soruları cevaplarırken başka bir kadının isminin neden geçmemiş olduğuydu. Worth sırlarını iyi saklayan bir adamdı-bu kesindi en azından-ama yeri geldi-

CADDİ

ğinde, karısının kürtaından bahsetmişti, isteksizce bile olsa. Sevgilisi olması bundan daha az hassas bir konuydu. Aslında başka bir kadınla beraber olması onun lehine bile olurdu, çünkü böylece, ayrı yaşadığı karısının ne yaptığının onu hiç ilgilendirmediğini daha da sağlam bir şekilde ispatlayabilirdi.

Evet, Worth her şeye rağmen arkadaşından bahsetmemiştir ve Aquino bunu çok ilginç buldu.

17. BOLUM

Girişin yerleri koyu gri bir çeşit taşlarla kaplanmış, üzerlerine Sweeney'in hayatında gördüğü en zengin renklerle donatılmış bir halı serilmişti. Sweeney'e kalsa burada bir süre dururdu ama Richard, eliyle önden gitmesi için işaret etti ve Sweeney de tedirgince ilerledi. Richard'ın yüz ifadesi çok sertti. Sanki onu orada istemiyormuş da bunu söylemeyecek kadar kibarmış. Sweeney, kendini davetsiz misafir gibi hissederek ellerini ceplerine daha da derine gömdü.

Buraya önceki gelişinde de davetsiz misafir gibi hissetmişti kendini. Tabii geçen sefer sosyalleşmek zorunda olduğundan bir stres vardı üzerinde ama bu sefer daha rahat değildi doğrusu. Lüks onu tedirgin ediyordu. Küçükken, paha biçilmez masa örtüsünü kullanılmaz hale getiren, ipek bluzun üstüne boya döken, yere düşmüş bir dolmakalemin üstüne basıp onu kıran, milyonlarca dolarlık halıyı mahveden çocuk hep Sweeney olmuştu. Annesi her zaman o dramatik ses tonunu benimseyip Paris'i bir kafese koyabilse dünyanın daha güvenli bir yer ola-

ÇADDI

cağını söyler, ardından çocuğunun sakarlığı için özür dilerdi. Sweeney, annesinin onu gerçekten kafese kilitleyeceğinden korkmuştu uzunca bir süre.

Zamanla bu korkuyu aşmıştıysa Sweeney'in hakikaten bir sakarlar kraliçesi olduğu kesindi. Pahalı eşyalarda, Sweeney'in içindeki sakarlıkları ortaya çıkaran bir şey vardı. Büyük güzel lambadan uzak durarak, antrenin ortasından yürüdü.

Sağ tarafta geniş bir oturma odası vardı. Richard onu arkasından sessizce takip ederken, Sweeney odaya girdi. Yönlendiriliyormuş gibi belirsiz bir izlenime kapıldı. Burada olmamalıydı. Sadece buraya uygunsuz olmakla kalmıyor, ayrıca zamanlama da yanlıştı. Aslında çok yeni olan ve daha gelişmemiş ilişkilerinden çok fazla şey beklemişti.

Huzursuzluğuna rağmen, Sweeney, her zaman ki gibi renklere dikkat etti. Anında odanın değiştiğini fark etti. Candra doğal ve açık renklerden hoşlanırdı; şimdi ise her şey daha renkli, daha canlıydı. Değiştirilen hiçbir şey eskisinden daha ucuz değildi.

Sweeney, ağırlığını tedirgin bir halde bir ayağından öbürüne vererek, odanın ortasında durdu. "Otur," dedi Richard.

"Kalamam." Lanet olsun! Beyaz yalanlar konusunda fazla bir ilerleme kaydedememişti. Yalan söylediğinin sesinden belli olduğunu kendi bile duyabiliyordu. "Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Bu özel bir zaman ve ben de rahatsız ediyorum..."

"Otur," dedi Richard tekrar, ama bu sefer sanki gürleyerek konuşmuştu.

Sweeney kendine büyük deri bir sandalye se-

çerek köşesine ilişti. Sandalyenin yanındaki masanın üzerinde bir heykeleik duruyordu ve Sweeney, bir şeyleri devirme korkusuyla ellerini dizlerinin arasına aldı.

Richard'ın yanında tedirgin olmaktan hoşlanmıyordu. Kendi dairesinde ya da dışarıda onunlayken çok rahattı. Şimdi burada, içi burkularak aralarındaki büyük maddi uçurumun farkına vardı. Richard'ın hareketlerinde hiç kibir görmemişti, yani sorun Sweeney'deyde olmalıydı ve kibirliğin tersi de en az kibirlik kadar sinir bozucuydu.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama yüzündeki ifadeden hoşlanmadım." Bu sefer gürlemedi ama yine de hoşnutsuz bir ton vardı sesinde. Hâlâ ayakta duruyor ve yüzündeki anlaşılabilir ifadeyle Sweeney'e bakıyordu.

"Buraya ait olmadığımı düşünüyorum." Bu gerçektir işte, Richard beğensin ya da beğenmesin. Sweeney bakışlarını çiçeklere çevirip renklerine dalarak rahatlamaya çalıştı.

Richard omuz silkti. "Seninle aynı hisleri paylaşıyorum."

Sweeney şaşırarak, Richard'a baktı. "Ama burası senin evin."

"Yüreğimde bir kasaba çocuğuyum ben. Burası olmak istediğim bir yer değil; sadece yaşadığım yer."

Sweeney gözlerini ondan alamıyor gibiydi. Richard'ın koyu renk gözleri, lambaların dinlendirici ışığı altında siyah gözüküyordu ve o da gözlerini Sweeney'den alamıyordu. Richard'la olduğu zaman-

CADDİ

larda hissettiği fiziksel istek tekrardan canlandı. Bunu hemen bastırmaya çalıştı; iyi bir zaman değildi.

"Tüm gün boyunca karakoldaydım," dedi Richard alçak ve kontrollü bir ses tonuyla. "Seni ölesiye merak ettim ama aramam mümkün değildi."

"Anlıyorum," dedi Sweeney hemen. "Aramanı beklemiyordum. İyiyim. Sonunda sıcak su dolu küvete girip üşüme krizi geçene kadar bekleyebileceğimi fark ettim."

"İsınmaya ihtiyacın olduğunda benimle sıcak bir yatağa girmeni tercih ederim."

Kelimeleri, aralarında bir elektriklenme yarattı. Sweeney, bir şey fark ederek içinde bir şeylerin titremeye başladığını hissetti-Richard ona burada olmaması gerektiğini düşünerek bakmıyordu; seks isteyen bir adamın yoğun bakışlarıyla izliyordu onu.

Sweeney, neredeyse acı verecek kadar yoğun bir duygu selinin etkisi altında bir anda ayağa fırladı. Sinirleri gevşemiş, Richard'a karşı hissettiği istekle yamp tımşmaya başlamıştı. Sadece tek bir cümleyle tahrik olmuş, vücudu kendini onun için hazırlamıştı. Göğüsleri ağrıyordu. Aşağıya bakmadan da, göğüs uçlarının sertleşmiş olduğunu hissedebiliyordu. Bacaklarından aşağı, tatlı bir acıyla sıcak bir sıvı aktığını hissetti. Ağrıyı önlemek için kendini kastı ama ağrısı daha da arttı.

Richard'a çekici geldiğinin farkındaydı ve bundan zevk alıyordu. O çılgın öpüşmelerini, çıplak tenlerinin temasının yarattığı baş dönmesini, onunlayken aynı anda hem tehlikeyi hem de güveni hissetmeyi seviyordu. Onunla sevişmeyi istediği kadar

adamın soğukkanlılığı da rahatlatıyordu Sweeney'i. Bağlılık Sweeney için kolay değildi ve Richard'm şu anda ondan beklediği buydu. Teoride bu kadar hoşlandığı bir şey gerçekte biraz korkutucuydu.

"Sanırım gıtmeliyim," deyiverdi bir anda, söylediğini yapmak üzere arkasını dönerek.

Richard'm elleri, Sweeney tek bir adım bile atamadan belini sardı. "Sanırım kalmahsın." Sweeney'i kendisine doğru çekti. Bacakları bacaklarına, kalçaları kalçalarına değiyordu ve sertleşmiş penisi, Sweeney'in yumuşak karnını dürtüyordu. "Beni istemiyor musun?" diye mırıldandı Richard, kafasını eğerek, Sweeney'in şakaklarına, oradan da kulağın altındaki o hassas boşluğa dokundu.

Sweeney nefesini tuttu. Onu istemek mi? Hayatı boyunca istemiş olduğu her şeyden, her kişiden daha fazla istiyordu Richard'ı. Ancak şimdi, onu gerçekten ne kadar istediğini anlamaya başlıyordu, üstelik sadece fiziksel olarak değil. İşin en korkutucu yanı buydu zaten, duygusal olarak Richard'm onun için ne kadar önemli olduğunu anlamak. Çocukken, ailesini sevmiş ve onların da onu sevmesini beklemişti, ne var ki çok geçmeden, boşuna beklediğini fark etmiş ve o andan itibaren bir daha duygusallığı sokmamıştı hayatına.

Evet, ama artık tedbir almak için çok geç diye düşündü, çılgına dönmüş bir halde. Richard'ı seviyordu. Onunkinin yanında kendi vücudunun eridiğini hissediyor, daha önce hissettiği o baş döndürücü duyguyu tekrar yaşamak istiyordu.

Richard'm istediği izni ona veremezdi, en

CADDİ

azından kelimeler halinde. Panik ve heyecan nedeniyle kelimeler boğazında düğümleniyordu. O yüzden ellerini Richard'm göğüslerinden yukarı kaydırarak, parmaklarını boynunun arkasında kenetledi, ardından parmak uçlarına kalkarak, ereksiyonunu bacakları arasına aldı ve adamın ihtiyaç duyduğu bütün izin buydu.

Richard kollarıyla Sweeney'i sararak onu ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Ona sahip olarak, onu sarsarak dilini Sweeney'in ağızına daldı ve Sweeney adamın şimdiye kadar kendini hep tutmuş olduğunu anladı. Richard'm artık kendini tutmadığı kesindi. Sweeney ezildiğine, tükendiğine dair bir hisse kapıldı fakat hayır, Richard ona acı vermiyordu. Hissettiği tek acı, içindeki boşluktan kaynaklanıyordu.

Richard, Sweeney'in üstündeki montu kollarından aşağı kaydırarak yere bıraktı. Ellerini gömleğinin içine sokarak, göğüslerini kavradı, sertleşmiş göğüs uçlarına dokunan avuçları ateş gibi sıcaktı. Sweeney, Richard'm dokunuşunun altında tüm vücudunun gerildiğini hissediyordu ve birden yumuşak inlemeler yükselmeye başladı boğazından. Her şey hızla kontrolden çıkıyordu. "Richard," diyebildi. Güçsüz bir çığlık ya da bir yalvarmaydı. Hangisi olduğunu kendi de anlayamadı.

Richard, Sweeney'in gömleğini çıkarttı ve genç kadın bir saniye sonra kocaman koltukta sırtüstü yattarken buldu kendini. On saniye sonra çıplaktı. Ayakkabıları ve çorapları gitmiş, pantolonu ve iç çamaşırı bacaklarından aşağı kaydırılarak çıkarılmıştı. Richard'm elleri Sweeney'in bacaklarmdaydı, onları

açıyordu.

Sweeney, kendinden geçmiş bir halde Richard'ın, bacaklarının arasında diz çöküşünü izledi. Adam, bir dizi koltuğa dayalı, diğer ayağı yerde, pantolonunu çıkarmaya çalışıyordu. Sweeney'in bütün vücudu umutla zonklamaya başlamıştı, sıcak ve yoğun bir kanın damalarında akıp kasıklarında toplandığını hissediyordu. Richard ona doğru eğilirken Sweeney ellerini Richard'm göğsüne koydu; hızlı kalp atışlarını hissedebiliyordu. Göz göze geldiler. Sweeney'in gözleri kocaman açılmış, Richard'mkiler ise açlıkla kısılmıştı ve bir saniye daha dayanamayarak Sweeney'in içine girdi-sertçe derinine inerek.

Sweeney, sanki tekrar bakireymiş gibi, yakıcı ve keskin bir acı hissetti. Bağırarak nefesini tuttu. Richard, anlaşılmaz bir sesle lanetler okuyarak azıcık geri çekildi ve sonra eskisinden daha yavaş hareket etmeye başladı. Acı, sadece anlıktı, vücudunun alışılmamış saldırıya gösterdiği tepki; Richard'm ikinci yüklenişi Sweeney'in dudaklarından yeni bir çığlık koparttı, bu sefer zevkle doluydu.

"Tanrım," dedi Richard, soluğu kesilmiş, tüm vücudu gerilmiş bir halde. Sanki bir daha yüklenirse tüm kontrolünü kaybedecek ve doruğa ulaşana kadar duramayacak gibiydi.

Sweeney bacaklarını Richard'm beline sararak onu daha da içine alabilecek şekilde kalçasını kaldırdı. Kesik kesik nefes alıyordu. Richard'm organı, içinde o kadar sert ve kalın gibiydi ki hareket etmesine dayanamayacağını, öte yandan da hareket etmezse patlayacağını düşünüyordu. Sweeney ısındı-

ÇİDDİ

azından kelimeler halinde. Panik ve heyecan nede- niyle kelimeler boğazında düğümleniyordu. O yüz- den ellerini Richard'm göğüslerinden yukarı kaydı- rarak, parmaklarını boynunun arkasında kenetledi, ardından parmak uçlarına kalkarak, ereksiyonunu bacakları arasına aldı ve adamın ihtiyaç duyduğu bütün izin buydu.

Richard kollarıyla Sweeney'i sararak onu ateş- li bir şekilde öpmeye başladı. Ona sahip olarak, onu sarsarak dilini Sweeney'in ağzına daldı ve Sweeney adamın şimdiye kadar kendini hep tutmuş olduğunu anladı. Richard'm artık kendini tutmadığı kesindi. Sweeney ezildiğine, tükendiğine dair bir hisse kapıldı fakat hayır, Richard ona acı vermiyordu. His- settiği tek acı, içindeki boşluktan kaynaklanıyordu.

Richard, Sweeney'in üstündeki montu kolla- rından aşağı kaydırarak yere bıraktı. Ellerini göm- leğinin içine sokarak, göğüslerini kavradı, sertleş- miş göğüs uçlarına dokunan avuçları ateş gibi sıcak- tı. Sweeney, Richard'm dokunuşunun altında tüm vücudunun gerildiğini hissediyordu ve birden yu- muşak inlemeler yükselmeye başladı boğazından. Her şey hızla kontrolden çıkıyordu. "Richard," di- yebildi. Güçsüz bir çığlık ya da bir yalvarmaydı. Han- gisi olduğunu kendi de anlayamadı.

Richard, Sweeney'in gömleğini çıkarttı ve genç kadın bir saniye sonra kocaman koltukta sırtüstü ya- tarken buldu kendini. On saniye sonra çıplaktı. Ayak- kabıları ve çorapları gitmiş, pantolonu ve iç çamaşırı bacaklarından aşağı kaydırılarak çıkarılmıştı. Ric- hard'm elleri Sweeney'in bacaklarındaydı, onları

açıyordu.

Sweeney, kendinden geçmiş bir halde Richard'- ın, bacaklarının arasında diz çöküşünü izledi. Adam, bir dizi koltuğa dayalı, diğer ayağı yerde, pantolonu- nu çıkarmaya çalışıyordu. Sweeney'in bütün vücu- du umutla zonklamaya başlamıştı, sıcak ve yoğun bir kanın damalarında akıp kasıklarında toplandığı- nı hissediyordu. Richard ona doğru eğilirken Swee- ney ellerini Richard'm göğsüne koydu; hızlı kalp atışlarını hissedebiliyordu. Göz göze geldiler. Swee- ney'in gözleri kocaman açılmış, Richard'ınkiler ise aklıkla kısılmıştı ve bir saniye daha dayanamayarak Sweeney'in içine girdi-sertçe derinine inerek.

Sweeney, sanki tekrar bakireymiş gibi, yakıcı ve keskin bir acı hissetti. Bağırarak nefesini tuttu. Richard, anlaşılmaz bir sesle lanetler okuyarak azı- cık geri çekildi ve sonra eskisinden daha yavaş ha- reket etmeye başladı. Acı, sadece anlıktı, vücudunun alışılmamış saldırıya gösterdiği tepki; Richard'm ikinci yüklenişi Sweeney'in dudaklarından yeni bir çığlık koparttı, bu sefer zevkle doluydu.

"Tanrım," dedi Richard, soluğu kesilmiş, tüm vücudu gerilmiş bir halde. Sanki bir daha yüklenirse tüm kontrolünü kaybedecek ve doruğa ulaşana ka- dar duramayacak gibiydi.

Sweeney bacaklarını Richard'm beline sararak onu daha da içine alabilecek şekilde kalçasını kal- dırdı. Kesik kesik nefes alıyordu. Richard'm organı, içinde o kadar sert ve kaim gibiydi ki hareket etme- sine dayanamayacağını, öte yandan da hareket et- mezse patlayacağını düşünüyordu. Sweeney ısındı-

CADDİ

ğını, damarlarındaki kanının kaynadığını hissediyordu. Richard'ı daha da içine alabilme isteğiyle içindeki kaslarını onun etrafında kastı. Richard sarsıldı ve boğazından boğuk bir inilti çıkarken yeniden hareketlendi, o kadar derinine girdi ki Sweeney neredeyse çığlık atacaktı; arkasından yine hareketsizleşti adam. Sweeney vücudunu iyice kaldırarak tırnaklarını Richard'm göğüs kaslarına geçirdi. "Lanet olsun," dedi boğuk bir sesle "İladi yap şunu!"

Richard, Sweeney'in bileklerini yakalayıp göğsünü tutan ellerini alıp onları koltuğa yapıştırdı. Sweeney'e doğru eğildi, yüzündeki ter damlaları parlıyordu ve Sweeney, o an Richard'm vahşi bakışlarının derinliklerinde, tüm kontrolünü yitirdiğini gördü.

Richard, Sweeney'in tüm vücudunu titreterek hızlı bir ritimle ona sahip oldu. Ellerini koltuğa yapıştırmış olması kadının ona doğru kalkmasını, girişinin iyice kolaylaşmasını sağlıyordu. İçine daldığı her defa, Sweeney'in gerilimi artıyor, kasıkları zonkluyordu ve kadın, kalçalarını istem dışı ileri geri hareket ederek Richard'm ona verebileceği her şeyi almaya çalışıyordu. Zevkin doruklarına ulaşması hızlı oldu ve inleyerek, çığlık atarak orgasmı oldu. Richard acımadan onu sikmeye devam ediyor, Sweeney'in kasılmalar biter bitmez, gerilimin tekrar başlamasına sebep oluyordu. Birden adamın vücudu kaskatı kesildi ve kendi orgasmın şiddetiyle titremeye, sarsılmaya başladı.

Sonraki sessizlik içinde Sweeney kendi nefes alışverişlerini duydu. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki göğüs kafesine vurduğunu hissedebiliyordu. Her bir

kası yağ gibiydi; yumuşamış ve her hareketten aciz. Richard tüm ağırlığıyla onun üstünde yatıyor, onu koltuğa yapıştırıyordu ve Sweeney sonsuza kadar mutlulukla orada yatmaya devam edebileceğini fark etti. Onunla daha önce yaşamış olduğu zevk asıl sevişmeyle aynı şey değildi. Mutluluğu ve bitkinliği aynı anda hissediyordu, yerinden kımıldayacak gücü olsa, dağları bile devirebilecekti sanki. Ama şu anda istediği tek şey Richard'm ağırlığının altında yatmak, o güçlü kaslarının titreyişlerini hissetmek ve onun tatmin olduğunu bilmek, ona yeterli gelmiş olduğunu bilmektir.

Sevdikleri erkeklerle beraber olduklarında kadınların hissettikleri bu olmalı diye düşündü. Yalnız yaşamında neyi kaçırmış olabileceğini düşündüğü o ender zamanlarda hayal ettiğinden daha da tatlı bir duyguydu bu.

Richard kafasını kaldırdı. Koyu renk saçları terden simsiyah gözükiyordu. Yüzünde zafer ve sahip olma duygusunun verdiği erkeksi bir tatmin ifadesi vardı. "İyi misin?" Sesi kısık ve kalındı.

Sweeney yutkundu. "Sen söyle," diyebildi. "Ben fazla tecrübeli değilim."

Adamın yüzündeki sert çizgilerde ufak bir gülüş belirdi. "Açıkçası muhteşemdin benim fikrime göre." Richard, yüzünü ellerinin arasına alarak onu derinden ve yavaşça öpmeye başladı. Diliyle yaptığı her harekete uyumlu olarak bacaklarının arasında da hareket ediyordu. Sertliğini koruması ve hâlâ içinde kalmasının sebebi buydu. Sweeney, altında titredi, dokuları şişmiş, o nazik uyarı için bile fazla-

ÇADDI

stıyla duyarlılaşmıştı.

Richard bunun farkındaydı ve o kadar nazikçe çekildi ki Sweeney ağlamak istedi. Adam dizlerinden destek alıp ayağa kalktı ve pantolonunu giydi, ardından Sweeney'in çıplak vücudunu kollarına alarak, merdivenlerden yukarıya çıkardı. "Umarım bu gece kalabilirsin," diye mırıldandı, "çünkü seninle işim henüz bitmedi."

"Hayır... Candra'nın yatağı..."

"Bu yatakta hiç yatmadı," diye ikna etti onu. "Bu odada bile yatmadı. Evi yeniden döşeyip dekore ettirdim." Omzuyla birkaç kapıyı açarak pahalı halılar serilmiş cilalı yerlerden geçerek altı kişinin bile uyuyabileceği büyüklükte yatağa getirdi onu. Ayakta durabilsin diye bacaklarını bıraktı, ama yatağın örtülerini kaldırırken onu yine de kendine doğru çekmiş, tutuyordu.

Sweeney'in dizleri tutmuyordu. "Yıkanmam gerek," dedi. Bir bornoza, bir havluya, vücudunu kapatabilecek herhangi bir beze ihtiyacı vardı. Daha önce kendini bu kadar çıplak hissettiği başka bir an hatırlamıyordu.

Richard kaskatı kesildi. "Lanet olsun," dedi sessizce. "Prezervatif takmamışım."

Uzun süre birbirlerine baktılar ve Sweeney bacaklarının arasındaki ıslaklığın farkına vardı. Aklından hızlıca sayım yaptı. "Sanırım güvendeyiz. Son regl dönemimin üzerinden üç hafta geçti." Bir an için aklı başından gitti ve zamanlamanın daha iyi ya da daha kötü-olmamasından dolayı üzgün hissetti kendini.

Richard yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açarak bir paket prezervatif çıkardı ve içinden bir tane aldı. "İkimizin de duş almaya ihtiyacı var. Banyo o tarafta." İki beyaz kapının olduğu yeri işaret etti.

Onunla beraber duş almak niyetindeydi, hatta elindeki prezervatifi göz önüne alarak daha da fazlasını yapmaya niyetli olduğunu söylemek mümkündü. Sweeney, olabildiğince rahat görünmeye çalışarak banyoya doğru yürürken kalbi hızla atmaya başladı. Yanakları yine ısınmıştı. Banyoya ulaştıklarında Richard pantolonu dışındaki her şeyini yatakla banyo arasında bir sıra halinde yere atmıştı.

Sweeney kapıda durdu. Richard'ın banyosu onun yatak odasından daha büyüktü. Tam önünde kare şeklinde banyo küveti duruyordu. Kristal bir kavanozun içinde, minik, yuvarlak, renkli sabunlar duruyor, bunun yanı sıra da kalın beyaz havlular asılmıştı. Sağ tarafta camdan bir kapı büyük bir duşa açılıyordu. Yerler, parlak ışık altında parlayan gül rengi fayanslarla kaplıydı. Sol tarafta küçük bir tuvalet vardı ve Sweeney'in sol kolunun olduğu yerde, uzun, parlak kahverengi bir makyaj masası uzanıyordu. Musluklar altındandı ve duşla küvetin önüne, kalın, yumuşak halılar serilmişti.

"Burası harika," diye atıldı Sweeney.

Büyük, yumuşak bir el poposunun kıvrımlarında dolaşıyordu. "Beğendiğime sevindim."

Sweeney beğenmekle kalmamış; bayılmıştı. Renkler muhteşemdi. Donuk bir kahverengi korkunç dururdu ama bu kahverengi o kadar canlı ve dol-

CADDİ

gundu ki, bir an içinde kaybolacakmış gibi geldi. Altın rengi musluklar, makyaj masasının üzerindeki altın noktaları ortaya çıkarıyor, onların parıldamasını sağlıyordu.

Sweeney, duşun kapısını açarak içeri baktı. "Vay." Duş en azından bir buçuğa iki buçuk metreydi. Gül rengi ve kahverengi mermerlerle kaplıydı ve iki yanına yerleştirilen başlıklar öyle ayarlanmıştı ki su aynı anda hem arkayı hem önünü yıkayabiliyordun.

Poposundaki el onu ısrarla duşa doğru iteledi. Arkasını dönünce çıplak bir erkekle yüz yüze geldi. Soluğu kesildi. Onu yarı çıplak görmüş ve tamamen çıplak olarak da hayal etmişti ama gerçeği, hayalinden çok daha iyiydi. Harika bir vücudu vardı adamın. Bir erkeğin tam olarak görünmesi gerektiği gibiydi fıkrince; olgun, kaslı ve istekli. Ne yaptığını tam olarak bilmeden ve adamın zevkten inleyişini duymazdan gelerek adamın sertleşmiş penisini tuttu.

"Dikkat etmezsen daha bir süre duşmuş alamazsın," dedi Richard.

"Bu o kadar önemli mi?" diye mırıldandı Sweeney.

"Anlayışlı ve romantik olmaya çalışıyorum."

Sweeney kafasını geriye çekerek kaşlarını hayretle kaldırdı. "Romantik mi?"

"Bir haftadır bu anı düşünüp durdum, neler yapacağımı bütün ayrıntılarıyla planladım."

Bir eli adamın penisinde kalırken, diğer eliyle de Richard'm kılı gövdesini okşamaya başladı. Ne fesi, aralanmış dudakları arasından kesik kesik çı-

kıyordu. "Ne tür romantik planlar yaptın?"

"Aslında sadece bir tane var."

"Bir mi? Neymiş o?"

"Akim başından gidene kadar düzüşmek," dedi Richard gayet sıradan bir bilgi iletiyormuş gibi. Sweeney kahkahalarla gülmeye başladı ve Richard da fırsattan istifade ederek onu duşa sokarak suyu açtı.

Richard'm daha önce de bir kadınla duş almış olduğunu fark etti Sweeney. Duş başlıklarını öyle ayarlamıştı ki su saçını ıslatmadan sadece beline geliyordu. Richard'm sabunlu elleri birkaç dakika sonra vücudunda dolaşırken, bir kadın nasıl yıkaması gerektiğini de bildiğini düşündü Sweeney. Bir süre sonra, prezervatifi yerinde, duşta sevişme konusundaki hünerlerini göstermeye de başladı. Sert, hızlı ve şehvetliydi. Sweeney mermer duvara yapışmış bir haldeyken Richard içinde hızla gidip geliyordu. Sonrasında Sweeney zorlukla ayakta durabildi. Richard henüz boşalmamış olduğu için hâlâ sertti ve Sweeney ikinci seferde boşalmasının çok daha uzun süreceğini anlayınca, üzüleyim mi sevineyim mi bilemedi.

Richard onu alarak yatağa taşıdı. Uzunca bir süre vücudunun her yerini öptü. Sweeney zevkten inleyene, ona duyduğu açlıkla sinirlenene kadar göğüs uçlarını emdi; Richard parmağını bacaklarının arasında dolaştırmaya başladı. Sonra parmağının yerini dili alınca Sweeney duygu yoğunluğu içinde doğruya ulaşarak haykırarak orgazm oldu. Richard, onun bir süre dinlenmesine izin verdi, sonra onu yüzüstü

ÇADDI

yuvarlayarak, onu arkadan aldı. Sweeney'in içi o kadar şişmişti ki Richard'ın, içine sığmayacağını düşündü; içine girdiğinde her santimetresini çok net hissedebiliyordu. Adam onu yavaşça sevmeye başlayınca Sweeney'in vücudu çarşafların üzerinde, klitorisi Richard'ın onun altına sokuvermiş olduğu bilgili parmaklarının üzerinde gidip geliyordu.

Sweeney dördüncü defa orgasm olduğunda Richard da onunla beraberdi ve sonrasında, Sweeney'in kafası adamın omzunda, beraberce yattılar. Richard'ın eli, Sweeney'in poposunda, göğüslerinde, bacaklarında nazikçe geziniyordu ve Sweeney gözlerini kapatarak Richard'ın ve kendi kalp atışlarının giderek yavaşlamasını, sonunda tek bir ritimde birleşmelerini dinledi.

"Uyumaya ihtiyacın varsa haber ver," diye mırıldandı Richard, Sweeney'in üzerine yuvarlanarak.

Richard'ın sert olduğunu, ama içine girmek için önce onun onayını alacağını, Sweeney yorgun olduğunu söylese o anda bırakacağını biliyordu. "Hayır," diye fısıldadı ve onu sırtından sıkıca tutarak, rahatça girebilsin diye kalçalarını aşağı kaydırды. "Bu gece uyumama izin verme." Cinayetlerden ve resimlerden bıkmıştı artık. Sanki tüm hayatı görünmez, bilinmez bir gücün oyuncuğu olmuştu. Richard'la beraber tüm duygularını unutmak ve sadece fiziksel zevkin içinde kaybolmak istiyordu.

Richard da aynen onun istediği gibi yaptı. Birkaç defa uykuya dalar gibi olduğunu düşündü, ama aslında birleşmelerinin şaşkınlığı içinde afallamıştı. Bütün gece boyunca seviştiler ve dinlendikleri ara-

larda bile içinde kalıyordu. Sweeney onu içine alamayacak kadar kurduğunda Richard özel bir yağ kullandı. Richard onu sınıra kadar zorladı ve Sweeney, daha fazla kaldıramayacağını düşünerek birkaç defa ağladı, ama her seferinde yanılmış olduğunu fark etti ve Richard en azından o gece için soğuğu uzak tuttu.

Hava aydınlanmaya başladığında, ikisi de yataкта sessizce yatıyordu. Richard inanılmaz yumuşak dokunuşlarıyla Sweeney'in saçını okşuyor, onları gözünün önünden çekiyordu. "Bana resimden bahset."

Sweeney gerildi. Bu anm mutluluğunu böylesi çirkin bir olayın bozmasını istemiyordu. Sonra içini çekerek, gerçeklere dönmesi gerektiğini kabul etti. "Yüzünü bitirdim." Yutkunması gerektiğini anladı. "Sabah kalkıp gördüğümde galeriyi aramaya çalıştım ama kimse cevap vermedi. Bende Candra'nın numarası yoktu o yüzden seni aradım ve-ve çok geç kaldığımı öğrendim."

"Kendini suçlama," dedi Richard sertçe. Kadının çenesini tutarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Dedektifler, onun gece yarısı öldürüldüğünü düşünüyorlar. Sen onun yüzünü bitirdiğinde zaten çok geçti."

"Ben..." Sweeney'in boğazı tıkanı. Richard'ın haklı olduğunu biliyordu. Yatağına gitmesi ve onun yüzünü bitirmesi için gerekli olan zamanı düşünürse, Candra'nın çoktan ölmüş olması gerektiğini anlıyordu. İçindeki sanatçı bunu biliyordu, ama içindeki kadın, içindeki insan, sanki yapabileceği

CADDİ

bir şeyler olduğunu düşünüyordu.

Richard'm gerildiğini hissedebiliyordu. "Tanrım, senin hakkında çok endişelendim," dedi, Sweeney'i kendine sıkıca bastırarak.

"Ben iyiyim." Richard'ı köprücük kemiğinden öptü ve böylesine sıcak ve güvende olmanın, böylesi tatmin edilmenin ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü. Ona karşı aşkla dolup taşıtığını hissetti. Düşüncelerini asıl konu üzerinde toparlamaya çalıştı. "Sana yalan söylemeyeceğim; çok zordu ama hallededim. Merak etmene gerek yok. Böylece bu işi kendi başıma idare edebileceğimi anladım."

Richard'm koyu renk gözleri parladı. "Bunu tek başına idare etmemeliydin. Ben de orada olmalıydım."

"Olamazdın. Candra'yla ilgilenmem gerekiyordu." Boğazı tekrar tıkanı. "On yıllık eşindi. Üzgün olduğunu anlıyor..."

Richard sert bir ses çıkarıp, Sweeney'i bırakarak arkasına yaslandı. Tavana uzun uzun baktı. "Eğer sorduğun buysa onun için yas tutmuyorum. İki yüzlülük yapıp, üzüntülüymüşüm gibi davranmam. Belki insanlar öyle yapmam gerektiğini düşünüyorlardır ama onlar için bir şov sergilemek niyetinde değilim."

Sweeney onun içindeki gücü ve nefreti hissedebiliyordu. Richard'm ona verdiği huzuru, Richard'a vermeye çalışarak onu kollarıyla sardı. Yüzünü ve gövdesini okşadı. "Tabii ki buna gerek yok. Bu düristçe olmazdı."

Richard Sweeney'e döndü. "Adamın yüzü

üzerinde çalıştın mı?"

Sweeney kafasını hayır anlamında salladı. U-mur-samaz gibi davranmaya çalışıyordu ama ileride olacakları düşündükçe gözleri korkuyla doldu ve Richard, dün sabahki krizinin o zamana kadar geçirdiği en şiddetlisi olduğunu anladı.

Şimdi okşama sırası Richard'taydı. "Seni aramak istedim," diye fısıldadı. "Ama bütün gün boyunca polisteydim."

"Biliyorum. Bütün o işlerle uğraşman gerektiğini..."

"Bir numaralı şüpheli olmak da cabası!"

Sweeney'in gözleri kocaman açıldı, "/ve?" Ya-taktan fırlayacaktı ama Richard onu kontrol ederek kendine doğru çekti.

"Akla gelecek ilk kişi benim. Bir kadın öldürdüğünde katil genellikle ya kocası ya da sevgilisidir. Boşanmak üzere olduğumuz için beni elemek zorunda kaldılar."

"Elendin mi?"

"Evet." Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Bir nedenim yok ve burada olduğumu kanıtlayabildim."

"Nasıl?"

"Bilgisayar. İnternet'e bağlıydım ve İnternet sağlayıcısında bu saat kayıtlı."

Sweeney rahatlamış bir şekilde gözlerini kapadı. Kafasını oynatarak yanağını Richard'm gövdesine sürttü. "Gütmeliyim," diye mırıldandı. "Bugün yapman gereken milyonlarca iş vardır. Ayrıca... resmi polise götürmem gerekmez mi?"

CADDİ

"Hayır," dedi Richard şiddetle karşı çıkarak. "Böyle bir şey yapmayacağına dair söz ver bana."

"Neden?" diye sordu Sweeney şaşkınlık içinde.

"Resmi uykunda yaptığına gerçekten inanacaklarını mı düşünüyorsun? Tatlım, en azından bir süre onların asıl şüphelisi *sen* olursun. Bütün bunları yaşamamı istemiyorum. Ayrıca asil katili bulmaları gerekirken, senin üzerine yoğunlaşarak bütün zamanlarımı harcarlar. Resmi bitirdiğinde ve kimi çizdiğin anlaşıldığında, ben bir yolunu bulup polisleri doğru yöne yönlendireceğim." Başparmağını Sweeney'in çenesinin altına sürttü. "Söz ver."

"Tamam" dedi Sweeney gülümsemeye çalışarak.

"Katilin yüzünü çizdiğinde ben polislere doğru yolu göstermek için bir şeyler yapmaya çalışırım ama bunun dışında senin bu olaya dahil olmanı istemiyorum."

Arabasının dışında, Dedektif Aquino esneyip gerinerek uykusunu bastırmaya çalıştı. Gerçekten uyumaya ve kahveye ihtiyacı vardı. Bugün ayakta durmaya çalışmak büyük bir sorun olacaktı. Gece eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Worth'un sevgilisinin olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama merak onun peşini asla bırakmayan en büyük günahıydı ve bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Kim olduğunu, nerede yaşadığını, neden beklenmedik bir zamanda yürüye-

rek gelip tüm gece kaldığın, öğrenmek istiyordu

Belki bir şey yoktu bu işin içinde ama ön sezi-
leri daha önce işe yaramıştı. Şimdikin de işe yara-
yıp yaramayacağını görmek istiyordu.

CADDİ

18. BÖLÜM

Richard onu taksiyle eve yolladı. Sweeney bir önceki gece yürüyüşe çıktığında yanına cüzdanını almadığı için, yürümeye hazırlamıştı kendini. Kot pantolonunun ceplerinde sadece birkaç bozukluk kalmıştı ve yürümekten yorulacak olursa otobüse binmek için de yeterliydi bunlar. Richard taksiyi çağırırken Sweeney'e dik dik baktı, taksiye binecekti, o kadar. Şoföre parasını verip, Sweeney'i öptü ve sanki kraliyet ailesindenmiş gibi onu taksiye yerleştirdi.

Sweeney dairesine girerken yürümediği için memnundu. Dizleri vücudunu taşımakta zorlanıyor, kendini çok güçsüz hissediyordu. Uyumayı düşündü ama korku onu engelledi. Uykusunda bir daha resim çizmeyi ve arkasından gelecek üşümeyi kaldıramazdı şimdi. Hem fiziksel hem de duygusal olarak böyle bir strese dayanamazdı. Resmi ve tuvalin üzerindeki, katilin kafasının yerleşeceği boş kısmı düşündüğünde başı ağrımaya, şakaklarına keskin acılar saplanmaya başladı. Stüdyoya gidip diğer resimlerinin üzerinde bile çalışmak istemedi. O cinayet sah-

nesini hiçbir şekilde görmek istemiyordu. Candra'-
mn öldüğünü görmek, son dakikalarında yaşadığı o
korkulu anları hayal etmek istemiyordu. En azından
resmi bitirmek için yeterli gücü toplayana kadar
huzur istiyordu.. Richard'ı düşünmeye, onunla se-
viştiği inanılmaz geceye konsantre olmaya zorladı
kendini.

Yaşadığı bu aşk mucizesinin zevkini çıkartmak
istiyordu. Böyle bir şeyi hiç beklememiş olmasına
rağmen, Richard'ı tüm kalbiyle seviyordu. Sadece
işiyile ilgilenme konusundaki yeteneğiyle ilgili çok
kibirli, aşk denen duygusal fırtınaya karşı antikorla-
ra sahip olduğu konusunda çok emin olmuştu bir za-
manlar. Hah! Emin olmak bir yana, Richard söz ko-
nusu olduğunda *kolay* bir kadın olduğu bile söylene-
bilirdi.

Hatta, ne kadar kolay olduğunu ona göstermek
için bir fırsat daha kolluyordu şu anda.

Ama şimdilik bütün gün boyunca hiçbir şey
yapmamayı planlıyordu. Uykuya dalmaya cesaret
edemiyor ve resim yapamıyordu. Dışarı çıkıp eskiz
yapmak için de fazla yorgundu. Geriye televizyon
izlemek, okumak ya da çamaşır yıkamak kalıyordu.
Okuma fikri hoşuna gitti ama yıkanması gereken ça-
maşırılar vicdanını bir türlü rahat bırakmadı. Bir sa-
atlik okumadan sonra çamaşır yıkayacağına kendi
kendine söz vererek kahve yaptı ve akrilik boyalar
hakkında kalınca bir kitabı okumaya koyuldu.

Muhteşem renkleri incelemeye dalmışken kapı
ziliyle yerinden zıpladı. Kendi kendine söylenmeye
başladı çünkü gelenin Richard olamayacağını bildi-

ğinden, kesinlikle bir baş belasıdır diye düşündü.
Kapıya gidip delikten baktı. Takım elbiseli iki adam
koridorda duruyordu. Delikten bakmaya devam eder-
ken "Kim o?" diye sordu.

"New York Polis Departmanından Dedektif
Aquino ve Dedektif Ritenour." Kapı deliğine yakın
duran iriyarı adam konuşuyordu. Adamların ikisi de
kapı deliğine kimliklerini uzattılar. Sanki Sweeney
bu bulanık görüntüden ne olduklarını çıkarabilecekti.

Resmi bilmelerine imkân yoktu, bir tek Ric-
hard ve kendisi haberdardı resmin varlığından, ama
açıkça görülüyordu ki birisi onlara Richard'la ilgisi
olduğunu söylemişti. İçini çekerek kapıyı açtı. Sa-
dece işlerini yapıyorlardı ama Sweeney yine de te-
dirgin hissetti kendini.

"Bayan Paris Sweeney?" diye sordu iriyarı olan.

Sweeney kaşlarını çattı. "Sadece Sweeney,"
diye homurdandı.

Adam biraz şaşırılmış gibiydi, sonra yüzü eski
umursamaz haline döndü. "İçeri girebilir miyiz?"
diye sordu sakince.

Gözlerinin altındaki mor halkalarla, adam Swee-
ney'den bile daha yorgun gözüküyordu. Yeni tıraş ol-
muşa benziyordu ve sabah banyo yapmış olmalıydı
çünkü saçları hâlâ nemliydi. Giysilerini de değiştir-
miş olabilirdi ama yüzündeki yorgunluk ifadesini
saklayamıyordu. Zayıf ve kumral olan diğer dedek-
til ise daha dinlenmişe benziyordu ama pek arkadaş
canlısı gibi değildi.

"Bir demlik kahve ister inisiniz?" diye sordu

CADDİ

Sweeney polislerin ikisi otururken, çünkü iriyarı olanının iyi bir uyarıcıya ihtiyacı var gibiydi. "Yani bir fincan kahve demek istedim."

Kumral olan dedektif gülmemeye çalışan insanlar gibi, donuk bir ifadeyle bakıyordu. Dedektif Aquino ona pis pis baktı. "Teşekkür ederiz. Şekerli ve kremalı. İkisinden de bolca miktarda."

"Aynısından," dedi Dedektif Ritenour.

Sweeney kendi kahvesini de yeniledi, sonra diğer iki fincana bir çocuğun on saat boyunca zıplayıp hoplamasına yetecek enerjiyi sağlayacak kadar şeker ve kolesterol seviyelerini yükseltecek kadar da krema koydu. Kahve tadını gidermek için girdikleri çabaya bakılırsa çok kötü kahve içiyor olmalı, diye düşündü.

Kahveleri küçük bir tepsiye koyarak oturma odasına taşıyıp kahve masasına koydu. Kendi kendine endişelenmesi için hiçbir neden olmadığını söyleyerek kahvesini eline aldı. Sorgulama prosedürü neydi acaba? Önce onların başlamasına mı izin vermeliydi?

İriyarı olan polis kahvesinden bir yudum alarak sorularına başladı. "Bayan Sweeney, Richard Worth'la tanışıklığınız var mı?"

Sweeney inanamayan gözlerle onlara baktı. "Tabii ki. Yoksa burada olmazdınız."

Aquino öksürdü. "Ayrı yaşadığı karısının önceki gece öldürüldüğünü biliyorsunuz, değil mi." Bu bir soru değildi.

"Evet."

"Bayan Worth'la da tanışıyor muydunuz?"

Sweeney gözlerine hüznün çöktü. "Evet," dedi sessizce. "Onu yıllardır tanıyordum. Galerisinde resimlerimi sergiliyordu."

"Ah, demek ki sanatçısınız."

"Evet."

"Cidden," Duvarda asılı duran kocaman manzara resmine baktı. "Bunu siz mi yaptınız?"

"Hayır." Sweeney kendi resimlerini aşmazdı. Rahatladığı zamanlarda başkalarının yaptığı eserlere bakmaktan hoşlanırdı.

Sohbet konusu tükenince Dedektif asıl konuya döndü. "Bayan Worth sizin Bay Worth'la olan ilişkinizden pek hoşnut değildi herhalde, öyle değil mi?"

Yönetici, diye düşündü Sweeney. Lobide olanlar. "Bana umurunda olmadığını söylemişti, ama bir sabah beni görmeye geldiğinde Richard'ı burada görünce oldukça üzüldü." Bu üstü kapalı cümle hoşuna gitmişti Sweeney'in.

"Ne zaman oldu bu?"

Zaten biliyorlar, diye düşündü. Yöneticiyle çoktan konuşmuşlardır. Cevaplarını bildikleri soruları sorarak onun doğruyu söyleyip söylemediğini test ediyorlardı. "Birkaç gün önce."

"Bay Worth'la ne kadar zamandır berabersiniz?"

Sweeney, gözlerini açtı, bu soruya çok şaşırmıştı. "Bilmiyorum. Bugün günlerden ne?"

Dedektifler birbirlerine baktılar. "Perşembe," dedi Dedektif Ritenour.

"O zaman bir hafta olmuş. Sanırım. Günleri takip etme konusunda pek iyi değilizdir."

CADDİ

"Bir hafta," diye tekrarladı Dedektif Aquino. Elindeki küçük deftere not etti. "Dün gece Bay Worth'un dairesinde kaldınız."

Sweeney kızardı. Harika. Şimdi ne kadar kolay bir kadın olduğunu onlar da biliyorlardı. "Evet."

"Dünden önceki gece neredeydiniz Bayan Sweeney?"

İşte şimdi asıl konuya geliyorlardı. Sweeney paniklediğini hissetti. Evde tek başına olmuştu! Ne bir tanık ne bir telefon konuşması! "Burada."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Tüm gece mi?"

"Evet."

"Temiz hava almak için ya da uyumadan önce yürümek için dışarı çıktınız mı?"

"Hayır dairemde hiç ayrılmadım."

Ritenour burnunu ovuşturdu. "Hiç kimseyle konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Hiç Bayan Worth'un evine gittiniz mi?"

"Hayır. Tam olarak nerede oturduğunu bilmiyorum."

"Birkaç gün önceki olaydan sonra Bayan Worth'la görüştünüz mü hiç? Bu kadar üzgün olduğuna göre sizi arayıp tehditler falan savurdu mu? Bilirsiniz gönül işlerinde bazen olur böyle şeyler."

Cümlesi inanılmazdı. Bir polisin 'gönül işleri' demesi şaşırtmıştı Sweeney'i. Sonra kendine gelerek, "Hayır. Bu onu son görüşüm ve onunla son konuşmam olmuştu," dedi.

"Bayan Worth'a kin duyan biri olup olmadığını biliyor musunuz?"

Sadece Richard, demek üzereydi. Tanrıya şükürler olsun ki o kendini temize çıkarmıştı. "Hayır. Candra ve ben sadece iş arkadaşydık, dost değil. Ama onu severdim," dedi yumuşak bir sesle yere bakarak. "Geçen günkü olaya kadar onun insanlara hep nazik ve sevecen davrandığını görmüştüm."

Dedektiflerin ikisi de gülümsedi. Elindeki küçük defteri kapatırken, "Bütün soracaklarımız bunlardı," dedi Dedektif Aquino. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bayan Sweeney."

"Rica ederim." Onları kapıya kadar geçirdi.

Tam ayrılmak üzerelerken, Aquino durup arkasına döndü. "Şehir dışına çıkmayı düşünmüyor musunuz Bayan Sweeney? Başka sorularımız da olabilir."

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorum."

Polisler gider gitmez Richard'ı aramak için telefonu kaldırdı, ama numarayı tuşlamadan kapattı. Onu endişelendirmenin bir anlamı yoktu. Tüm gece dairesinde olduğunu kanıtlayacak bir şey olmayabilirdi elinde, ama Candra'mın dairesine de hiç gitmediğinden onu bu cinayetin bir parçası yapacak kanıt da olamazdı. Endişelenmesine gerek yoktu.

Stüdyodan uzak durmak için elinden geleni yaptıysa da yemekten ve çamaşırlardan sonra resmi düşünmeye başladı. Dün fazla incelememişti resmi, sadece kurbanın Candra olduğunu anlayacak kadar

CADDİ

bakmıştı. Şimdi tekrar bakmak istemiyor, ama buna mecbur olduğunu biliyordu. Ne pahasına olursa olsun resmi bitirmeliydi. Polislerin elle tutulur bir kanıtları yok gibi gözüküyordu, yoksa onu sorgulamaya gelmiş olmazlardı yani kendisi resmi bitirmediği sürece, katil bu işten paçayı sıyracağına benziyordu.

Geçen gün-ne kadar önceydi, iki gün mü? yoksa üç mü?-uyanıkken çalışmıştı resmin üzerinde. Eğer tekrar aynı şeyi yapabilirse o kadar korkunç bir şoka girip titremeyebilirdi; her ne kadar üstünden gelebileceğini bilse de dün sabah olanları tekrar yaşamak istemiyordu.

Yine de stüdyoya girdiğinde doğrudan resmin yanına gidemedi. Etrafta dolanıp diğer resimlerinin nasıl gittiğine baktı ve resimlerdeki temayı oluştururken nelerde zorlanmış olduğunu, neleri özellikle sevmiş olduğunu hatırladı. Başka insanlar için fotoğraf albümlerine bakmak ne ilâde ediyorsa, onun içinde resimlerine bakmak aynı şeydi. Geçmişini hatırlıyordu.

Ama en sonunda bitmemiş resmin yanına geldi ve ruhunun donduğunu hissederek, yapmış olduğu sanat eserinin gücüyle sarsılmış halde olduğu yerde durdu. Candra'nın korku dolu son dakikaları da ölümün anlamsızlığı da damlıyordu sanki resimden. Bir tehdit havası da vardı sahnede ve Candra'nın üzerine eğilmiş duran adamdan akan mide bulandırıcı tatmin olmuşluk.

Sweeney adamın yüzünün olacağı boşluğa uzun uzun baktı ve birden belli belirsiz bir duyguya ka-

pıldı. Görüş alanı sanki daralıyor, gözleri sadece tuvalin üzerine odaklanıyordu.

Kapının çalmasıyla yerinde sıçradı, dikkati dağıldı. Konsantrasyonu, henüz orada olmayan bir şeyi gördüğüne dair hissettikleri kayboldu. Kendi kendine söylenerek kapıya gitti.

Beklenmedik misafir, kâğıda sarılmış tuvallerle yüklü olan Kai'dı. "Merhaba," dedi Sweeney kapıyı açınca. "Bunları getirdim. Çerçeveci onları galeriye yollamayı denemiş ama orası açık olmadığından beni aradı. Candra bunları sana postayla geri yollamamı söyledi ama düşündüm ki benim getirmem daha iyi olur. Galerinin ne zaman açılacağını kim bilebilir ki? Yani bir gün açılırsa tabii."

Kai, Sweeney'e, Richard'ın galeriyle ilgili planlarını söylemesini bekler gibi baktı, ama Sweeney, bu konuda hiçbir fikri olmadığı için sadece omuz silkti.

"Buraya," dedi stüdyoyu göstererek.

"Bu arada son parçanı satıldı."

"Çok iyi." Tuvaleri duvara dayayabilmek için biraz yer açtı. "Buraya koy."

Bitmiş olan diğer parçalara bakarak, Sweeney'in dediğini yaptı. "Hey, bunlar gerçekten çok iyi. Bir servet kazanacaksın. Bekle de gör."

"Umarım," dedi Sweeney gülümseyerek.

"İşği çok iyi buranın." Kocaman pencerelere doğru yürüyerek, aşağı caddeye baktı. Sonra arkasını döndü ve resmi gördü.

Yüzündeki renk uçup gitti. Ağzı açık, gözleri şoktan donuklaşmış bir şekilde resme baktı. "Aman

CADDİ

Tanrım," deyiverdi.

"Kimseye söyleme." Sweeney, gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeden ağırlığını bir ayağından diğerine verdi huzursuzca.

"Ne zaman-bunu bir buçuk günde nasıl yaptın?"

Sweeney içinin ağrıdığını hissetti, ama mantıklı bir açıklama getirmesi gerekiyordu bu duruma. Bolunaydı, aklına hiçbir şey gelmiyordu. "Hayır, bu iş üzerinde birkaç gündür çalışıyordum."

"Ne? Nasıl?"

"Ben..." Aklı tamamen boştu. Yalan söylemeyi beceremediği için kendine kızdı. "Bunu tek bir kişiye yumurtlarsan sana yemin ediyorum, kafadaki tüm saçlarını yolarım Kai," dedi.

"Yumurtlarsam mı?" Kai, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi bir resme bir Sweeney'e bakıyordu.

"Ben bir çeşit psişigim," dedi Sweeney sinirli bir şekilde.

"Bir çeşit...?"

"Henüz gerçekleşmemiş olayların resimlerini yapıyorum. Resmi bitirdiğimde katilin kim olduğunu gösterecek." Kai'a dik dik baktı. "Ve bu konudan kimseye bahsetmeni istemiyorum."

Kai, adım adım Sweeney'den uzaklaşıyordu. "Söylemem," dedi.

"Ciddiyim Kai. Polislerin henüz öğrenmesini istemiyorum."

Kai derin bir nefes aldı. "Anlıyorum," dedi. "Polislere bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum." Ar-

dan kahkaha attı, ama sarsılmış olduğu sesinden belliydi. "Vay canına," dedi. "Böyle bir şeyi kim beklerdi ki?"

CADDİ

19. BÖLÜM

"Doğruyu söylüyorum; kendi gözlerimle gördüm."

"Bu imkânsız. Yanılmış olmalısın."

"Yanılacağım bir konu değil bu," dedi Kai sinirlenerek.

"Psîşik diye bir şey yoktur; sadece uydurma. Resmi daha önceden yapmış olmalı. Sonra Candra'ya olanları duyunca onun yüzünü eklemiştir."

"O zaman Sweeney'in Candra'nın ne giydiğini nasıl bildiğini açıklar mısın bana? Candra'yı partide gördüm hatırlarsan. Ne giydiğini biliyorum. Sweeney, elbiseyi, ayakkabıları, mücevherleri, her şeyi doğru çizmişti."

"Bu inanılmaz bir şey. Başka bir şekilde öğrenmiş olmalı."

"Başka bir yolu yok" diye ısrar etti Kai. "Psîşiklerin gerçekten var olduğuna inanıp inanmadığın umurumda değil ama resim var. Kendim gördüm. O yüzden bu konuda ne yapacağına bir an önce karar vermen lazım!"

"Yapmak? Yapacak ne var ki? *Ben* olan biten-

den tamamen habersizim. *Sen* ise, vatandaşlık görevini yerine getirecek ve polisler Sweeney'in elindeki resimden bahsedeceksin. Cinayeti görmediği ya da kendi işlemediği sürece asla var olamayacak bir resim bu. En kötü ihtimalle resmi elinden alırlar ve Sweeney de onu bitiremez."

"Sence polisler onun katilin yüzünü bitirmesini istemezler mi?"

"Neden istesinler ki?"

Kai kafasını duvara vurmak istedi. Parmaklarıyla göstererek olayı madde madde tekrarladı. "A: Başlangıçta polisler cinayeti Sweeney'in işlediğini düşüneceklerdir, ama sonra resim dışında onun cinayetle hiçbir bağlantısı olmadığını göreceklerdir. B: Resmi nasıl yaptığını gösterecek ve polisler buna inandığında da onun her fırça darbesini takip edeceklerdir."

"Böyle bir şey mahkemede asla geçerli sayılmaz."

"Hayır, ama nereye bakmaları gerektiğini öğrenirlerse minicik bile olsa seni yakalamak için gerekli olan kanıtı da bulmaya çalışmazlar mı sence?"

"Hayır. Buldukları her türlü ipucu başka birini gösterecektir bunu sen de biliyorsun."

"Peki ya senin şu lanet olası *yüzüht*" diye sordu Kai dişlerini sıkarak. "Resim bir kere ellerine geçtiğinde güvenlik görevlisine göstermezler mi? O zaman ne olacak?"

Sonunda ikisi de durumun ciddiyeti konusunda hemfikir olmaya başladı. Bir süre sessizlik içinde birbirlerine baktılar. "Tamam o zaman icabına ba-

karız. Ama yine de polise gitmen gerektiğini düşünüyorum. Bu şüpheleri senin üzerinden çeker. Ayrıca Sweeney'in resmi bitirmesine de izin vermezler çünkü o zaman onun aleyhinde bir delil olarak kabul edilmez. Eğer davayı açabilirlerse böyle bir şeyi riske etmezler."

"Ya ederlerse?"

"O zaman güvenlik aklarımızı kullanırız. Fiziksel kanıtlar ve iyi bir neden olabilecek teyp varken sence polisler saçma sapan bir resmi dikkate alırlar mı? Adamın ölmesi gerekecek tabii-yanma da nedenini yazdığı bir intihar notu. Ne kadar üzücü."

Planın ardındaki mantık Kai'ı rahatlattı. Sweeney'in dairesinde resmi gördüğünden beri ilk defa bu tuzaktan kurtulabileceğini düşündü.

"Ha, keisn çözüm getiren başka bir yol da var tabii."

"Nedir o?" diye sordu Kai.

"Sweeney'i öldürmek tabii ki. Resmi bitirmeden önce."

Aynı gün öğleden sonra Sweeney, Dedektif Aquino ve Dedektif Ritenour'u evinde bir daha kabul etmek zorunda kaldı. Donuk ve kayıtsız yüz ifadelerini görür görmez bir şeylerin olduğunu anladı. Kai'm tam olarak ne yaptığını biliyordu. "Pis ispiyoncu," dedi homurdanarak.

"Bayan Sweeney," dedi Dedektif Aquino, "izinizle dairenizi aramak istiyoruz. Eğer karşı koy-

CADDİ

makta ısrar ederseniz bir saat içinde mahkeme izni çıkarabiliriz, işbirliği yaparsanız işler daha kolay yürür." *Onların* işlerini kastediyordu tabii. Şu anda, dedektif için çok önemli olmalıydı kolaylık, çünkü o da bugün pek uyumuşa benzemiyordu.

Sweeney iç çekti. "Resim stüdyomda. Getireyim."

"Eğer mahsuru yoksa biz de sizinle geleceğiz," dedi Ritenour hemen. İkisi de Sweeney'in arkasına takıldı.

Sweeney o kadar yorgundu ki umursamıyordu. Tüm gün boyunca uykusuzluğuyla savaşmış ve geceyi tekrar Richard'la geçirme umuduyla yanıp tutuşmuştu—Richard'm, uyurken başına gelenlerden onu koruyacağından emindi. Şayet Richard'm dairesinde uyuyacak olursa resim üzerinde çalışamazdı, değil mi? Resmi bitirmekten kaçındığı zaman vicdanı sızlıyor, sanki katilin cezasız kalmasına izin veriyormuş gibi hissediyordu. Resmi bitirmek zorundaydı. Ama resmi yaparken Richard'm da hemen yanında olmasını istiyordu çünkü o, resim bittikten sonra olabilecekleri atlatmasına yardım ederdi. Bunun anlamı Richard'm onunla beraber bu evde kalması gerektiği idi tabii.

Her neyse, nerede uyuyacağı şimdilik anlamsız bir soru gibi görünüyordu; daha uzun bir süre öyle bir fırsatı olmayabilirdi. Bir daha göreceği yatağının bir hapis hücresinde olması muhtemeldi herhalde.

"Burada," dedi resme doğru giderek. Dedektifler, kaçmak gibi aptalca bir hareketle bulunur diye

Sweeney'in yanına ve arkasına geçtiler. Resmi inceledikleri sırada Sweeney onlara bakmadı; ne gördüklerini ve ne düşündüklerini tam olarak biliyordu.

"Bayan Sweeney." Dedektif Ritenour'un ses tonu sert ve duygusuzdu. "Cinayet anımm tüm detaylarını nasıl bildiğinizi bize anlatır mısınız?"

"Bana inanmazsınız," dedi Sweeney çaresizce.

"Bir deneyin."

"Ayrıntıları bilmiyordum." Bir kurt tarafından koklanan küçük bir hayvan gibi gerilmiş bir şekilde kıpırdamadan durdu. "Onu uykumda yaptım."

Yüzlerinde alaycı bir *evet, tabii*, ifadesi vardı. "Bizimle merkeze gelmenizi istiyoruz. Bu resme kanıt olarak el konulacak..." Aquino konuşmaya devam etti ama Sweeney dinlemedi. Kendisini boğmak üzere olan paniği yenmeye çalıştı. Candra'yı öldürdüğünü kamtlayamazlardı çünkü öldürmemişti. Buna inanmaya çalıştı.

"Onu uykumda yaptım," diye tekrarladı inatla. "Bazen uykumda yürürüm ve sabah kalkıp baktığımda bir şey resmetmiş olduğumu görüyorum. Bekleyin. Birkaç gün önce öldürülen bir seyyar sosisçinin resmini de yapmıştım. Adı Elijah Stokes. Kaçan bir adamı gördüğünü söyleyen bir şahit vardı. Yani benim o cinayetle bir ilgim olamaz." Hemen dolabına gidip resmi çıkardı. Tanrı'nın bahsettiği en sevimli yüz ifadesine sahip olup bunu bir daha asla sergileyemeyecek olan yüze bakmamaya özen gösteriyordu.

Ritenour tuvali eline alarak, onu yüzünde acımasız bir ifadeyle inceledi. "Bu davayla ilgim yok.

CADDİ

Kontrol etmemiz gerek."

Sweeney'in söylediği hiçbir şeyce inanmadılar. Geç de olsa, hiçbir şey yapmadığı takdirde Elijah Stokes davasıyla ilgili olarak da yargılanabileceğini düşündü. Tüm gün boyunca kendini gayet ısınmış hissetmişti ama şimdi birden sırtında soğuk bir elin gezinmeye başladığını hissetti. Kollarını etrafına doladı.

"Garip olan tek şey bu değil." Onu dinlemiyorlardı. Söyleyeceği tek bariz açıklama dışında hiçbir şey duymak istemiyorlardı; cinayet anında orada olduğu. Panik midesinde ağrıya neden oldu, yine de denemeye devam etmeliydi.

"Lütfen ayakkabılarınızı ve çantanızı alın," dedi Dedektif Aquino.

Söyleneni yaptı ve Dedektiflerin şaşkın bakışları arasında kazağının üstüne bir de palto aldı. öğlende dışarıyı yirmi beş derece civarında olmuştu ve şimdi akşamüzeri bile sıcaktı hava. Sweeney içinde hiçbir sıcaklık hissetmiyordu, sadece korkunun yol açtığı dondurucu soğuğu. Bunu kontrol etmeye, sakinleşmeye çalıştı, çünkü kendine yardım etmek için yapabileceği tek şey buydu.

Aquino Sweeney'in çantasını alarak içine baktı sonra geri verdi, ardından onu kolundan tutarak götürdü.

"Beni dinleyin," dedi Sweeney olabildiğince sakin bir tonda. "Arabaya bindiğimizde trafik ışıklarına dikkat edin."

"Her zaman dikkat ederiz," dedi Ritenour alaycı bir tonda.

"Hayır, demek istediğim olacaklara dikkat edin." Artık bir yaprak gibi titriyordu. "Durmanız gerekmeyecek. Arabayla yaklaştığımızda trafik ışıkları yeşile dönecek. Benim için hep öyle olur. Ayrıca karakolun tam önünde boş bir park yeri olacak sizin için." Bir an saçmaladığını düşündü ama kendini tutamıyordu.

"Eğer öyleyse," dedi Aquino nazikçe, "insanlar sizinle aynı arabaya binmek için bir servet öderler."

Sweeney'i arabanın arka koltuğuna yerleştirdiler. Arkada kapı açma yerlerinin olmadığını fark etti, ama en azından bir telle öndekilerden ayrılmamıştı. Resimleri bagaja kondu. Sweeney, parçalanmış dünyasında az da olsun söz hakkı olabilmek için kendini yine sakinleştirmeye koyuldu. Acaba resmi olarak tutuklanmış mıydı, yoksa sadece soruşturma için mi götürülüyordu karakola? Prosedürü, ya da bir sonraki adımda ne olacağını bilmiyordu. Büyük ihtimalle bir avukat araması gerekiyordu, ama aramak istediği tek insan Richard'dı. Ona şimdi ihtiyacı vardı. Of, polisler onu çoktan sorguya çekmişti ve şimdi onu aramak, onu tekrar bu pisliğin içine sokmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

Köşedeki trafik ışığında yeşil yandı. "Gördünüz mü? Yeşil yandı," diye atıldı Sweeney.

"Evet, arda sırada yanıyorlar," dedi Aquino dalga geçerek.

Bir sonrakinde de yeşil yandı. Bir sonrakinde de. Sweeney sessizce oturdu. Apaçık ortada olan gerçekleri göstermesine gerek yoktu. Tüm ışıkları fark

CADDİ

edeceklerdi.

Trafik, önlerinde mucizevi bir şekilde açıldı. Arabalar şerit değiştiriyor, yan sokaklara sapıyorlardı. Arabanın yavaşlamasına gerek yoktu. Yedinci ışık da yeşil olunca, Ritenour arkasına dönerek anlaşılabilir bir ifadeyle Sweeney'e baktı. Ama ne o ne de Aquino bu fenomeni kabullendi.

Merkeze yaklaştıklarında, binanın tam önünde duran araba park yerinden ayrıldı. Sweeney, Aquino'nun bıyık altından "Lanet olsun," dediğini duyar gibi olmuştu, ama emin değildi.

Polis merkezi ne kadar da insancıl bir yerdi. Duvarlardan dökülmeye başlamış soluk yeşil boyalar, metal masalar ve dosya dolapları, çığlıklar, bağrışmalar, kahkahalar, mavi üniformalı kadın ve erkekler: Sweeney'in izlenimleri bulanıktı. Sonunda küçük bir odada çok rahatsız bir sandalyenin üstüne oturtuldu. Kafasından birçok düşünce geçiyordu ama kendini nasıl temize çıkarabileceğine dair parlak bir fikir gelmiyordu aklına bir türlü.

Tüyleri soğuktan diken diken olmuştu ve iyice titremeye başladı. Ceketini üstüne alarak ona sokuldu. Demek ki Richard'm dediği gibi üzücü bir olay karşısında vücudun gösterdiği bir tepkiymiş bu üşümeler. O sahneleri çizerken uykuda olduğundan korunuyor olmalıydı, ama uyanınca şok bir anda etkisini gösteriyordu.

"Bayan Sweeney dünden önceki gece neredeydiniz?" Ritenour ona donuk bakışlarıyla bakıyordu.

"Evde." Dişleri takırdıyordu. "Bu garip olaylar bir yıl önce başladı. Küçük şeyler. Trafik ışıkları,

boşalan park yerleri gibi şeyler. Önceleri fark etmedim. Dedığınız gibi trafik ışıkları her zaman yeşile dönüyor ve herkes eninde sonunda yeşil ışığı yakalar. Sonra bitkilerim mevsiminden önce açmaya, yeşermeye başladı."

"Bayan Sweeney." Ritenour'un sesi de bakışları kadar sertti. "Bitkilerinizle ilgileniyormuş gibi gözüküyor muyum?"

Sweeney hayaletlerden bahsetmek üzere ağzını açıyordu ki kapalı kalmasının daha iyi olacağını düşündü. Bu davada hiç de yararlı olmazdı. "Resme birkaç gün önce başladım. Tam olarak hangi gün olduğundan emin değilim-günleri takip etmem. Sabah kalktığımda tuvale iki tane ayakkabı yapmış olduğumu gördüm. İki tane; bir kadın, bir de erkek ayakkabısı. Her sabah, yeni bir şey e-eklenmiş olarak buluyordum resmi." Dişlerinin takırdamasını önlemek için iyice sıkı onları.

"Biraz kahve ister misiniz?" diye sordu Aquino ve Sweeney teklifini minnettarlıkla kabul etti. Dedektifodadan çıkarken Sweeney Ritenour'a baktı.

"B-birkaç gün sonra, bir cinayet sahnesini çizdiğimi anladım ama kim olduğunu bilmiyordum. Y-yüzleri çizmemiştim henüz. Dün s-sabah kalktığımda C-Candra'yı resmetmiş olduğumu fark ettim. Onu galeriden a-aramaya çalıştım ama kimse cevap vermedi. Evinin telefonu rehberde yoktu. O-o yüzden numarasını almak için Richard'm ofisini aradım ve asistanı bana Candra'mn öldüğünü söyledi." Sweeney'in tüm vücudu şiddetle sarsılıyordu. Kas-

CADDİ

lan ve kemikleri ağrımaya başladı. Masanın üstüne koyduğu elleri sanki tüm kanı çekilmiş gibi mavi beyaz olmuştu.

"Madem böyleydi bunu neden bu sabah söylemediniz bize?" Ritenour ilgilenmiş benziyordu. İnsanlar, haberlere çıkmak için devamlı gelip cinayetleri öncedengörebildiklerini, bir çeşit psikik olduklarını söylerlerdi. Ritenour'a göre hepsi deliydi. İnsanlar gerçekten çok garipti.

"B-bana inanmayacağınız biliyordum."

Evet, bundan emin olabilirsiniz, demek üzereydi ki tuttu kendini Ritenour. Nesi vardı bu kadının? Sanki bir buzluğa konmuş gibi davranıyordu-oda sıcaklığı yirmi derecenin üstündeydi ve üzerindeki paltoya sokuluyordu. Ama taklit yapmıyordu; dudakları bile mavi olmuştu.

Ritenour kaşlarını çatı ve hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Tam o sırada elinde kahveyle Aquino geliyordu. "Bir şeyler oluyor," dedi Ritenour ortağına. "Kız donmak üzere. Donma tedavisi için doktorları çağırmanı düşünüyorum." Yarı şaka yarı ciddi dedi bunları.

"Tanet olsun." Tıbbi bir müdahale sorgulamayı yarıda keserdi. Tabii işin aslı şuydu ki Bayan Sweeney konuşmak istemediği takdirde hemen avukatını çağırması olabilirdi, böylece, o gelene kadar ağzından tek bir kelime daha alamazlardı-garipti, ama nedense kimseyi çağırmak için bir istekte bulunmamıştı. "Belki kahve ısıtır içini."

Tekrar odaya girdiler. Ritenour'un onu bıraktığı yerde oturuyordu hâlâ. Aquino kahveyi Swee-

ney'in önüne koyduğunda Sweeney fincanı eline almaya çalıştıysa da elleri öyle şiddetli titriyordu ki sıcak kahve etrafa döküldü.

"Buralarda pipet var mı?" diye mırıldandı Ritenour. Aquino omzunu silkti. Sweeney elleriyle fincanı sarıp, bir yudum almak üzere eğilirken dedektifler dikkatle onu izlediler. Aquino zor adamdı ama Ritenour ona bakınca endişeli olduğunu fark etti.

Kahve biraz olsun yardımcı olmuş gibiydi. Birkaç yudumdan sonra kahveyi etrafa saçmadan tutabiliyordu fincanı.

Ritenour tekrar başladı. "Bayan Sweeney, Bay ve Bayan Worth'un bir evlilik öncesi antlaşması imzaladığını biliyor muydunuz?"

"Hayır," dedi aklı karışmış bir biçimde. "Neden bilecekmişim ki?"

"Bay Worth'la ilişkiniz var. Bir erkeğin ekonomik durumu bir kadının ilgisini çoğunlukla çeker. Özellikle de adam sahip olduğu her şeyin yarısını kaybedecek durumdayken."

"Ben... Biz..." diye kekeledi Sweeney. "Yeni görüşmeye başlamıştık. Biz..."

"Dün geceyi beraber geçirecek kadar yakındınız," dedi Aquino. "Para insanların birçok hareketinin arkasındaki asıl nedendir."

"Ama Candra belgeleri imzalamayı kabul etmişti. Antlaşma konusunda pek mutlu olmadığını biliyorum çünkü Richard'ın miktarı artınnası için beni kullanmak istiyordu, yani miktarın ne kadar olduğunu bilmesem de Richard'ın elindekilerin y-yarısı olamaz."

CADDİ

En azından mantıklıydı söyledikleri. Ona bu noktada katıldıklarını fark etti.

Ritenour çenesini ovuşturdu. İlginç bir kol saati vardı adamın, üstünde bir sürü düğmesi olan ve Timbuktu'nun saatini bile gösteren aletlerden. Sweeney saate dalmış bir halde dururken aklına birden parlak bir fikir geldi.

"Saat kaç?" diye sordu

Ritenour saatine baktı. "Altıyı kırk üç geçiyor."

"Size şeyi kanıtlayabilirim..." 'Psşik olduğumu' diyememişti. Dedektiflerin bu kelimeyle bağlantılı her şeyi reddettiklerini görebiliyordu. "Trafik ışıklarına olanları gördünüz. Gördünüz. Ve bu her zaman oluyor. Ama size şeyi kanıtlayabileceğim bir başka yol daha var... gelecekte olabilecekleri önceden görebildiğimi kanıtlayabileceğim bir yol."

"Öyle mi? Nasıl?" Kuşkulu gözüküyorlardı ama en azından öneriyi reddetmediler.

"Burada televizyon var mı? Birazdan *Riziko* başlayacak."

"Ee, n'olmuş?" diye sordu Aquino.

"Canlı yayında olacak, yani daha önceden izlemiş olmak gibi bir şansım yok. Doğru mu?"

Ritenour omuz silkti. "Doğru."

"Olacakları size daha önceden haber verirsem ne olur?" Kahvesinin sonunu da içti. Hâlâ titriyordu ama en azından dişlerinin takırdaması durmuştu. "O zaman en azından olayı görmeden resmi yapmış olabileceğim ihtimalini kabul eder misiniz?"

"Psşik yeteneklerini mi sergilemek istiyorsun?"

Sweeney sinirlenmişti. Yorgun, üşümüş ve en-

dişeden hasta düşmüştü. "Hayır, istemiyorum," diye tersledi onları. "İstediğim evime gidip yatağıma yatmak, ama uykumda kalkıp başka bir şey çizmekten korkuyorum. Bunlarla uğraşmaktan bıktım. Eğer Candra'yı kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyorsanız şu lanet olası resmi geri verip bitirmeme izin verirsiniz, belki bu gece bile biter."

Dedektifler sessizce Sweeney'e baktılar. Sweeney de onlara. Sonra Aquino kapıyı işaret etti ve ikisi yine odadan çıktılar. Sweeney kafasını ellerinin arasına alarak daha ne kadar dayanabileceğini düşündü.

Aquino ve Ritenour kapının dışında durdular. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Aquino.

"Ne zararı var ki? *RizikoVyu* izleyelim."

"Bu neyi kanıtlar ki? Belki de iyi bir tahmin-cidir."

"Dediği gibi en azından psşik yeteneklere sahip olabileceğini kanıtlar. Bu saçmalığa inandığımı söylemiyorum tabii, ama doğrusu... ilgimi çekti. Bizze söylediği her şeyi kabul etmek zorunda değilsek de en azından kontrol etmeliyiz. Elimizdeki tek şey resim değil. Laboratuarda lifler üzerinde çalışıyorlar. Sonuçlar elimize geçtiğinde o liflerin onun evinden gelip gelmediğini öğreniriz."

"Yani *RizikoVyu* sevdiğini ve izlemek istediğini söylüyorsun."

Ritenour omuz silkti. "Tek söylediğim izlemesine izin vermenin kimseye zarar vermeyeceğidir. Ne yapabileceğini bir görelim."

CADDİ

20. BOLUM

Sunucu isimlerini okurken üç yarışmacı yerlerini aldılar. Alex Trebek çıkarak, üç katılımcının da yeni yarışmacı olduklarını, beş defa üst üste kazanan yarışmacının dünkü şovdan sonra yarışmadan ayrıldığını belirtti. "Üç numara," dedi Sweeney. Hlindeki bir lıncan kahvenin buharını çekiyordu içine. "Üç numaradaki kız kazanacak."

Dedektifler sadece Sweeney'e bir bakış atmakla yetindiler. Kahve lıncanları ve içecek kutularıyla dolmuş küçük, dağınık bir odada, parçalanmış ve oralarından buralarından süngerleri pörtlemiş sandalyeler üzerinde oturuyorlardı. Kahve makinesi, çikolata makinesi ve kola makinesi odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Televizyonları küçüktü ve üstündeki anten ancak birkaç kanal çekebiliyordu ama görüntü ve ses fena değildi.

Odada bir tek üçü yoktu. Polisler, doğaları gereği meraklıydı ve beş dakika boş vakti olan herkes bir bahane uydurup neler döndüğünü öğrenmek için gelip oturuyordu. Üç üniformalı ve iki takım elbiseli katılmıştı küçük gösterilerine. Aquino sinirlenip bu-

ranın bir sirk olmadığını söyleyince, takım elbiseli olanlardan bir tanesi omuzlarını silkti. "Hey, biz de *RizikoVyu* izlemeyi seviyoruz," dedi kayıtsızca.

Alex kategorileri okudu. "*Mucitler.*"

"Cyrus McCormik," dedi Sweeney.

"*Küçük Filmler*, tırnak işareti, bütün cevapların 'küçük' kelimesini içereceği anlamına geliyor."

"'Küçük Kadınlar' " dedi Sweeney.

"Onu ben de tahmin edebilirdim," dedi üniformalı polis.

"Niye tahmin etmedin o zaman?" diye sordu başka biri.

"Sessiz olun!" diye bağırdı Aquino.

"*Üniversiteler.*"

"Tulane," dedi Sweeney. Elindeki fincanı daha da sıkı tuttu. Bunu evde yapmakla şimdi polislerin önünde doğru bilmek aynı şey değildi. Belki de gerçekten sadece şanslı olmuştu şimdiye kadar.

"*İş Dünyası ve Endüstri.*"

"Üç-M."

"*Matematik.*"

"Asal Sayılar."

"Ve son olarak *Otobanlar ve Yan Yollar.*"

"I-On ve I-Doksan," dedi Sweeney. Gergin bir halde ilk yarışmacının kategorisini seçmesini bekledi.

"Matematik, yüz puan," dedi birinci yarışmacı.

Alex ip ucunu okudu. "Bu sayılar sadece kendilerine ve bire bölünebilirler."

Üç numaralı yarışmacı, diğer ikisinden de hızlı

çıkarak butona bastı. "Asal sayılar nedir?" diye cevap verdi.

Karakoldaki küçük, karanlık odaya sessizlik çöktü. Diğer sorular da birer birer seçildi ve Sweeney her seferinde doğru cevabı bildi. Bazen ipucu ekranda görünmeden cevabı zorlukla yetiştiriyordu ama yine de her seferinde başardı. Üç numaralı yarışmacı iyi gidiyordu; her seferinde düğmeye ilk basan o olmasa da diğer iki yarışmacı yanlış bildiğinde doğru cevabı vermek için hazırды. İlk reklam arası verildiğinde diğer iki yarışmacının kazandığının iki katı kadar para kazanmıştı.

"Sanırım yeterince gördük," dedi Aquino ayağa kalkarak.

"Belki siz gördünüz, ama ben şovun kalanını da izlemek istiyorum," dedi diğer dedektiflerden biri.

Sweeney titreyerek ayağa kalktı ve Aquino ve Ritenour'la beraber odadan çıktı.

"Pekâlâ." Aquino, sorgu odasında döndüklerinde kendi kendine homurdanıyordu. "Demek yapabiliyorsun. Trafik ışıklarım da etkiliyorsun. Etkilendim ama ikna olmadım. İkna et beni."

Sweeney umutsuzca ona baktı. "İkna etmek mi, nasıl? Bütün bunları yaşamama rağmen ben bile kendime inanmakta zorluk çekiyommm. Size yarın ne olacağını ya da aklınızdan şu anda neler geçtiğini söyleyemem. Uykumda resim yapıyorum ve hayaletler görüyorum-hay lanet olsun!" diye bitirdi sessizce, kendisine nasıl baktıklarını görerek. Hayaletlerden bahsetmek istememişti. Onları gördüğünü

ÇADDI

kamutlamanın bir yolu yoktu çünkü sonuçta onları tek gören kişiydi. Eğer bu kadar yorgun olmasa kendini daha iyi kontrol edebilirdi.

"Hayaletler," diye tekrarladı Ritenour.

"Bunu söylediğimi unutun."

"Hi hi. Haftaya yemek yemeği de unutacağım."

Yemekten bahsetmeseydi keşke diye düşündü Sweeney. Açlığına aldırnamaya çalışmıştı, ki o yorgunluğunun ve üşümesinin yanında fazladan bir ısıtırdı. "Onları başka kimse görmüyor o yüzden önemli değil. Kimseyi rahatsız etmiyorlar; hatta çoğu zaman merhaba bile demiyorlar. Gerçi Elijah Stokes resmini gönderebilmem için oğullarının isimlerini söylemişti bana."

"Elijah Stokes."

"Öldürülen sosis satıcısı. Diğer resim. O olayı kontrol ettiniz mi?"

"Ne yapabileceğime bakacağım. Başka bir karakol olayı üstlenmiş olmalı. Nerede öldürülmüştü?" diye sordu Ritenour.

"Bilmiyorum ama oğulları size söyleyebilir. İsimleri..." hatırlamaya çalıştı. "Daniel... hayır, hayır. David. David ve Jacob Stokes. İkisi de avukat."

Ritenour odadan ayrıldı. Sweeney arkasına yaslanarak gözlerini kapattı ve baş ağrısı başlangıcı sezinleyerek alnını ovuşturdu.

"Resimden haberi olan başka biri var mı?" diye sordu Aquino. Sweeney gözlerini açtığında onun kurnaz bakışlarıyla karşılaştı. "Bay Stengel'dan başka."

"Ste-? Ah, Kai." Sweeney onun soyadını sa-

dece birkaç defa duymuş ve her seferinde de unutmuştu.

"Peki Bay Worth? Dairenize gelmişti. Resmi gördü mü?"

Richard'dan bahsetmemek bir şeydi; polise yalan söylememek bambaşka.

"Evet," dedi zorlukla duyulabilen bir sesle. "Başından beri biliyor."

Aquino kaşlarını kaldırdı. "Başından beri... yani birkaç günden beri mi?"

"Evet."

"Bize bunu dün neden açıklamayı uygun görmediğini merak ediyorum."

"Beni bu olaya karıştırmak istemedi. Bunların olacağını biliyordu. Dedi ki ben resmi bitirip katilin kim olduğunu öğrenince bir şekilde sizi katile yönlendirecekti."

"Ne kadar da anlayışlı," dedi Aquino sinirlenerek. "Sivillerin işini nasıl yapmam gerektiği konusunda ukalâlık yapmalarından hiç hoşlanmam."

Sweeney onun kadar sinirlenerek elini bir anda masaya vurdu. "Richard size gelip, 'Ah, bu arada, sevgilimin bazı psişik yetenekleri var ve şu anda da cinayetin resmini çiziyor,' deseydi ne yapardınız? Bana inandığınızdan daha fazla mı inanırdınız ona?"

Aquino iki elini de masaya dayayarak ona doğru eğildi. İriyari vücudunun her çizgisinde saldırganlığı fark edilebiliyordu Sweeney. "Benim işim her söylenene inanmak değil."

"Hayır, ama gözünüzün önündeki gerçekleri fark etmek işiniz!" Sweeney de öne doğru eğilerek,

CADDİ

burnunu olabildiğince Aquino'nunkine yaklaştırdı.

Aquino, Sweeney'i şaşırtacak bir şekilde kaşlarını kaldırarak, "Konu buysa size inanmaya meyilliyim" dedi.

Yelkenleri suya indirmek diye buna denirdi. Sweeney, sinirlenecek yeni bir şey bulamayınca kendini bomboş hissederek sandalyesine çöktü. "Gerçekten mi?"

"Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini kanıtladın. Kanıtlayabileceğine inanmıyordum ama söylediğin her şeyi yaptın. Trafik ışıkları yeşile dönüyor, park yerleri açılıyor ve *Rizikol*'da da çok iyisin. Yaptıkların olağanın dışında. Madem bütün bunları yapabiliyorsun, o zaman resmi de yapmış olman mümkün."

Sweeney söyleyecek söz bulamadı. Bir an için gözyaşlarına boğulacak gibi oldu ama sonra topladı kendini. Çaba harcamak için fazlasıyla yorgundu.

"Bir şeyi merak ediyorum. Neden avukatını aramadın?"

"Eğer beni resmen tutuklasaydınız arardım. Tutuklu değilim değil mi?"

"Hayır. Ama eğer *Riziko*'daki becerilerini göstermeseydin muhtemelen tutuklanacaktın."

"Aslını istersen şimdi telefon hakkımı kullanmak isteyebilirim."

"Avukatını mı istiyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Richard'ı aramak istiyorum."

"Sanırım ben arasam daha iyi olacak," dedi adam.

Richard'ı beklerlerken Ritenour, Elijah Stokes cinayetinin soruşturma raporunun kopyasıyla geldi. Raporda cinayet sahnesinin tam bir resmi vardı. Giysiler, baştaki darbe, cesedin yeri ve pozisyonu Sweeney'in resmiyle uyuştu aynıydı. On dokuz yaşındaki bir serseri tutuklanmıştı ve Elijah Stokes'un kan grubuyla uyuşan kanlı bir gömlek çocuğun yatağının altında bulunmuştu.

Resim esrarengiz bir şekilde tamı tamına aynıydı. Sweeney'in bu resmi anlattığından başka bir yolla yapmasına imkân yoktu.

Richard bağırıp çağırarak girmedi içeriye. Böyle bir hareket için fazla akıllıydı. Yanında güçlü bir avukat da getirmemişti ki istese bunu hemen yapabileceğinden en ufak bir kuşku yoktu Sweeney'in. Takım elbise giyinmiş, kravat takmıştı. Bu saatte böyle giyindiğine göre Candra'nın ailesiyle beraber son hazırlıkları yapıyor, başsağlığı dileklerini kabul ediyor olmalıydı diye düşündü Sweeney.

Richard dedektiflerin elini sıktı ama tüm bu zaman boyunca bakışları Sweeney'in üzerindeydi ve paltosuna nasıl sarılmış olduğunu görünce endişesini gizlemek için hiçbir çaba sarfetmedi. Sweeney, Richard'ı görünce ayağa kalkmıştı ve Richard ona doğru yürümeye başlarken aynı zamanda ceketinin düğmelerini de açıyordu. Onu kollarıyla sardığında, Sweeney'in içini büyük bir sıcaklık kapladı. Soğuk ellerini Richard'm belinde gezdirdiyordu ve kafasını, Richard'm omzuna dayadı. Onun varlı-

CADDİ

ğı ve sıcaklığı o kadar rahatlatıcıydı ki, artık yalnız olmadığını bilmek harikaydı.

"Aramahydın," diye mırıldandı Richard.

"Siz de dün bize resimden bahsetmeliydiniz," diye belirtti Aquino.

"Eğer Sweeney'i bunlardan koruyacak olduğunu düşünseydim bahsederdim."

"Bayan Worth öldürülmeden önce resmin yapılmakta olduğunu doğruluyor musunuz?"

"Evet. Sadece iki ayakkabı çizdiği zamandan beri onu takip ediyorum. Cinayet mahallinde değildim ve Candra'nın ne giydiğini siz biliyorsunuz, o yüzden Sweeney'in çizdiklerinin doğru olup olmadığını sizin bana söylemeniz gerek. Siyah, uzun etekli bir elbiseydi ve topuklarında küçük altın toplar olan siyah ayakkabılar vardı. Doğru mu?"

"Doğru."

Söylemiş olduğu her şeyi doğruladığını fark etti Sweeney. Candra'nın ölümünden beri dairesine gelmemiştir o yüzden resmi cinayetten sonra görmüş olmasının imkânı yoktu. Az önce tasvir ettikleri, Sweeney'in cinayetten önce yapmış olduklarıydı. Giysileri başka bir yerde görmüş olamayacağını biliyordu dedektifler.

"Tamam, tamam," dedi Aquino, kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak. "İkiniz beraber bu cinayeti planladığınız sürece, ki hiçbir nedeniniz olmadığına göre ancak Tanrı bilebilir böyle bir şey neden yapmış olduğunuzu, Bayan Sweeney şüpheli durumda değil."

"Peki ya resim?" diye sordu Richard. "Resmi

bitirmesini istiyor musunuz?" Sweeney, soruyu sorarken Richard'ın kendisini daha sıkı tuttuğunu fark etti. Olayların onu endişelendirdiğini ama başka bir seçenek göremediğini biliyordu.

"Elbette," dedi Ritenour. Aquino da başını sallayarak ona onay verdi. "Resim, kesinlikle bir kanıt olarak kabul edilmez ama adamı tanımlarsak, en azından bize bağlantıyı sağlayacak bir yön gösterir."

"Ya ikimiz de tanıyamazsak adamı?" diye sordu Sweeney.

"İyi bir fiziksel tanımla apartman kameradaki görüntülerle karşılaştırırız. Orada tarih ve zaman yazılı olacaktır. Zamandan hareketle de güvenlik görevlisinin kayıt defterindeki imzadan buluruz onu."

Richard düşünceli düşünceli baktı. "Kaseti izlersem belki birilerini tanımlayabilirim."

"Biz yapamadık," dedi Aquino. "Listedeki çoğu adamın fotoğrafını almayı başardık..."

"Ne listesi?" diye sordu Sweeney.

Dedektifler onun sorusuna kulak asmadılar, "...ama görevli hiç birini tanımadı ve biz de kasettekilerle uyuşturamadık adamları. Ziyaretçi olarak kayıt yaptıranları takip ediyoruz ama çoğu kayıtlarını sildirmişler."

"Sizin şu tablonuz elimizdeki tek koz şu anda," dedi Ritenour.

"Bu akşam Sweeney'le kalacağım. Yalnız kalmasını istemiyorum. Kai, şimdiye kadar tabloyla ilgili haberleri tüm şehre yaymış olmalı ve Candra'yı öldüren her kimse bunu öğrenmiştir. Hem Sweeney

CADDİ

resmi bitirirse, sizi anında arayabilirim."

Richard'm sesindeki bir şey dedektifleri endişelendirdi. "Bay Worth, eğer kahramanlık yapmayı düşünüyorsanız, inanın bana bu hiç iyi bir zaman değil. Bayan Sweeney en ufak bir tehlike içine girecek olursa, sizin onun güvenli bir yere götürüp, katilleri yakalamayı bize bırakmanız gerek," dedi Aquino.

"Onun güvenliliğini sağlamak her zaman ilk işim olacaktır," dedi Richard ve Sweeney, bu kelimelerinin illaki Dedektiflerin kastetmiş oldukları şey anlamına gelmediğinin farkında olup olmadıklarını merak etti.

O gece arabayı Edward kullanıyordu. "Bayan Sweeney'i evine götürüyoruz."

"Tabii, efendim."

Dedektifler iki resmi de Sweeney'e geri vermişlerdi ve Edward onları arabanın ön koltuğuna koydu. Resimler onu bile bir an için şaşırttı ama sonra yüz ifadesi eski kayıtsızlığını aldı.

Oturdukları zaman, Richard Sweeney'in parmaklarını ellerinin arasına aldı. "Üşümüşsün," dedi.

"Korkmuştum." Richard'm elini sıktı. "Diğerleri kadar kötü değildi. Kahve getirmeye devam ettikleri sürece idare ettim."

"Eğer beni hemen aramış olsaydın, tüm bunlar olmayabilirdi."

"Diğer yandan benim *Rizikoludaki* ustalıklarımı gördükten sonra bana daha çok inandılar."

Richard, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "*Rizikol?*"

"Yeni yeteneklerimden biri. Bir gün göstereyim."

Kenetlenmiş elleri Sweeney'in sağ bacağına duruyordu. "Candra'mın annesi, babası ve birkaç arkadaşları evdeler," diye konuştu Richard. "Tören için anlaştık-evlerine yakın bir yere gömülmesini istiyorlar-ama otele dönmek için hazırlar. Onları götürmesi için Edward'i görevlendireceğim, sonra üstümü değiştirip taksiyle gelirim senin dairene."

Eğer Sweeney yeterince soylu olsaydı, Richard'm çok fazla iş olduğunu anlayışla karşıladığını ve kendi başına idare edebileceğini söylerdi. Ama içinde hiç soyluluk kalmamış olmalıydı ki yalnız geçen gecelerden bıkmıştı ve Richard'ı yanında istiyordu.

Hem, Richard'm Candra'mın katilinin resmi bildiği konusundaki yorumunu da göz ardı etmemişti. Bir yandan tehlike içinde olduğuna inanmıyor, ama mantıklı yanı da riske girmemenin daha akıllıca olacağını söylüyordu. Çok derin uyurdu; biri filmlere uygun şekilde yatağının yanındaki camı kırıp içeri girmediği sürece, dairesine girildiğini fark etmeye bilirdi. Uykusuz geçen dün geceden sonra o kadar yorgundu ki camı kırarak girseler bile uyanmazdı bu gece.

"Bugün uyudun mu hiç?" diye sordu Richard, sanki düşüncelerini okuyormuş gibi.

"Hayır. Sen?"

"Öğleden sonra birkaç saat kestirdim."

Uyuduğu ve bu kadar dayanıklı olduğu için

CADDİ

Sweeney ona imrendi. Yorgunluk onu hiç etkilememişti sanki.

"Bu gece uyuyabilirsin," diye söz verdi adam nazikçe.

Sweeney Richard'ın elini sıkarak, Edward'ın duyamayacağı kadar kısık bir tonda, "Umarım *bütün* geceyi kastetmiyordursundur," dedi.

"Bunu sana garanti edebilirim." Richard da onun elini sıktı ve Sweeney geri kalan bütün yol boyunca memnuniyet içinde sessizce oturdu.

Sweeney'in apartmanının yakınında küçük bir İtalyan restoranı vardı. Bu çevrede bayağı popüler bir restorandı. Kai apartmana giren çıkamı gözleyebileceği cam kenarındaki bir masa kapmayı başardı.

Candra'nın cinayetine karışması, aslında kısmen dürtüsel olmuştu; Candra son zamanlarda tam bir cadı gibi davranmaya başlamıştı ve her koşulda Kai'ı kovacaktı nasıl olsa. Yine de asıl nedeni paraydı tabii. Yüz bin dolar çoğu insan için çok para olmayabilirdi, Candra'nın şantaj için istediği bir milyonun yanında lafı bile edilmezdi, ama birkaç yıl için az gelirli işlerde çalışıp, kirasını ödeyebilmek için ucuz iç çamaşırı reklamlarını çıkmasını önleyecekti, ki bu reklamlara çıkmak, bu işlere ihtiyaç duyan genç erkekler üzerinde güç sahibi olduklarından kendilerini karşı konulmaz derecede seksi bulan orta yaşlı kadınlarla düzüşmeyi de gerekiyordu çoğu zaman.

Cebinde yüz bin dolarla işten ayrılıp resim derslerini bitirebilir, kendi resimleriyle tanınmaya baş-

layabiliirdi. Kai yetenekli olduğunun farkındaydı. Galeride sergilenen birçok saçmalıktan daha iyi eserler verdiğini biliyordu, hem bundan böyle çok ünlü galerilerde resimlerinin sergilenmesini sağlayacak, güçlü biri de vardı arkasında artık. Düşük fiyatlarla başlayıp yükselmeyecekti o; hayır, en başından beri resimleri için küçük bir servet isteyecekti; sırf herkesin alamadığı bir şey diye özellikle pahalı etiketli resimleri alan birçok zengin aptal insan vardı çevrede.

Her şey mükemmel olacaktı, eğer Sweeney'in şu lanet olası resmi olmasaydı!

Pişmandı aslında. Sweeney'i severdi. Komik ve dürüst bir kızdı o. Kai'a hiçbir zaman bir parça lezzetli etmiş gibi bakmamıştı. Sonra gerçekten yetenekliydi. Gerçekçi çizimlerde tam bir ustaydı ve çizdiği her portre, nesnenin tekrar yaratılışıydı. Aynı zamanda lanet olası bir psişik olması çok kötüydü.

Kai, Sweeney'in gelmesini bekledi. Polislerin, Sweeney'i sırf resim yüzünden tutuklayacaklarına en başından beri inanmamıştı o. Aptal değillerdi; ellerinde fiziksel kanıtlar olmadan savcıyı davayı mahkemeye taşıması için ikna edemezlerdi; öte yandan, eğer gerçekten psişik olduğuna inandırdıysa, polisler her gün o lanet olası resmi bitirip bitirmediğini kontrol ederdi. Resimden kurtulmak yeterli olmazdı; varlığı değil, diğer yüzün ortaya *çıkmasıydı* önemli olan. Sweeney yüzü anında tanıyacaktı ve o zaman hayat bir anda cehenneme dönecekti.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Apartmana girmek kolay olmuştu. Polisler ge-

CADDİ

lip onu götürdükten sonra işten eve dönen bir grup insanla beraber apartmana girivermişti. Aptal görevli o sırada aptalca bir televizyon şovunu izliyor ve nadiren kafasını kaldırıp bakıyordu.

Binayı incelemek için gereken zamanını ayırmıştı. Yangın merdivenine çıkan bir penceresi yoktu Sweeney'in, ama alt kattakilerin vardı. Bunu keşfettikten sonra asansöre bindi ve birinin fark etmiş olma ihtimalini göz önünde bulundurarak Sweeney'in üst katma çıktı. Sonra da merdivenlerden bir kat aşağı indi.

Sweeney'in dairesine girmek kolay olmamıştı çünkü kapıyı hem üstten hem alttan kilitlemişti. Komşusunun kapısını dinledi ve içeriden bir ses duyamayınca kapıyı çalma riskini göze aldı. Kimse yoktu, üstelik bunlar kapıyı bile kilitleme zahmetinde bulunmamış, açması Kai'm on saniyesini bile almayan tokmak kilidine güvenmişlerdi.

İçeri girdi ve bir süre etrafı dinleyip banyoda ya da başka bir yerde birilerinin olmadığından emin oldu. Dairenin boş olduğuna kesin kanaat getirdikten sonra, dairenin sahibi Kai işini bitirmeden gelir diye kapıyı eski haline getirdi.

Sweeney'in dairesinin bitişiğinde bulunan küçük bir odaya girdi. Yangın merdivenine çıktı ve kesici bir alet kullanarak Sweeney'in stüdyosunun penceresindeki kolun hemen yanından bir parça cam kesti. Biri onu fark etse bile yangın merdiveninin çıkışındaki cıvataları sıkıştırıyormuş gibi davranacaktı.

Pencerenin kilidi sıkışmıştı, ama elindeki bı-

çağa fazla dayanması mümkün değildi, işini bitirdi, ginde Kai yangın merdivenini bir alt kata indirerek bıraktı. Biri bunu fark edebilirdi, ama merdiven en aşağıya kadar inmediğinden kimse paniklemeyecekti nasıl olsa.

Her şeyi ayarladıktan sonra komşu evin içine dönerek hiçbir şey olmamış gibi çıktı. Artık yapması gereken tek şey Sweeney'in eve gelmesini beklemkti.

Restorandaki garson kızla flört edip gazete okuyormuş gibi yapmıştı. Makarnası yiyip, tatlı ve kahve istedi. Bu kadar sabırlı olmasının ödülünü gece dokuz gibi, Richard Worth'un Mercedes'i apartmanın önüne park edip Sweeney arabadan çıktığında aldı Richard ön koltuktaki iki tuvali alarak Sweeney'le beraber içeri girdi ve birkaç dakika soma yanında tuvaler olmadan yalnız başına çıktı.

Kai hesabı ödedi ve garson kıza, iyi bir bahşişle beraber, yeni bir saç modelinin bile ona verebileceğinden daha çok kendine güven sağlayan baştan çıkarıcı bir gülümseme bırakarak çıktı. Sonra caddenin öbür tarafına geçerek Sweeney'in stüdyosunun camlarını görene kadar bloğu dolandı. Işıklar açıktı ama durduğu yerdeki açıdan içeride ne yaptığı göremiyordu. Sonra ışıklar tekrar söndü; bu gece resim üzerinde çalışmayacaktı. İyi gidiyordu her şey.

Kızın yatıp uyuması için henüz çok erkendi ama yine de apartmana girme imkânı varken girmesi daha iyiydi. Genç bir çift gelip de kapıyı açana kadar tam yirmi dakika boyunca bekledi ve kapı ka-

ÇADDI

banmadan hemen önce onu yakaladı. Kapı sesini duyan görevli kafasını kaldırıp baktı, ama çifti gördüğünde Kai'ı fark etmeden tekrar televizyonuna döndü.

Her şey kusursuz gidiyordu. Kai çatıya çıkarak bekledi. Işıkları, traligi izledi. Araba komalarını, sirenleri ve uzaktan gelen bütün o sesleri dinledi. Şehir hiçbir zaman sessiz ya da durgun değildi. Bu enerjiye tapıyordu. Ne kadar çok beklerse sorun çıkma ihtimali o kadar azalır. İnsanlar huzur ve güven içinde yataklarında uyuyor olacaktı. Yangın merdivenlerini aşağı indirirken birileri uyansa bile, pencereye koştuklarında onu görmek için gecikmiş olacaktı.

Sweeney'e yardım etmek için gecikecekleri kesindi zaten.

21. BÖLÜM

Sweeney o kadar yorgundu ki düşüncelerini zorlukla toplayabiliyordu, ama sıcak bir duştan sonra yemek yiyebilecek kadar canlandı. Sıcak bir çorba ve fıstık ezmesi sandviçinden sonra neredeyse insan gibi hissediyordu yeniden. Sadece Richard'ın döneceğini bildiğinden ayakta duruyordu. O gelene kadar koltukta uzanmayı düşündü ama bir kere yatarsa kapı zilini duyamayacak kadar derin bir uykuya dalacağını biliyordu.

Işıkları açmaya gerek duymadan stüdyonun içinde dolandı. Kocaman pencereleri sayesinde dışarıdaki neon lambalı tabelaların ve sokak lambalarının ışıkları rahatlıkla girebiliyordu içeri. Odanın içinde dolaşp, birkaç tuvalinin önünde durdu, birkaçına dokundu. Sanki geceleyin çocuklarını yatağa yatan bir anne gibiydi. Candra'nın olduğu resmin önünde durarak ona uzunca bir süre baktı. Katili anlamaya çalıştı. Candra'nın yanında ayakta dururken ne düşündüğünü merak etti. Nasıl bir adamdı ki bir kadının vahşice ölümünden bu kadar zevk alabiliyordu?

CADDİ

Ayakkabıların nasıl görünmesi gerektiği gibi birkaç şeyi önceden sezebilmişti ama katili anlamaya çalıştığında sanki her seferinde taştan bir duvara çarpıyordu. Duvarın öbür tarafında başka bir şey vardı, Sweeney'in ulaşamadığı bir şey.

Belki de hiç bitiremem resmi, diye düşündü. Belki sadece hafızasında yer alan tanıdığı insanların resmini çizebiliyordu ve katil bir yabancıydıysa son-
suza dek öyle kalabilirdi.

Richard bir saat kadar sonra geldi. Elindeki küçük çantayı yere bırakarak kapıyı kilitlerken Sweeney hareketsizce durarak onu izledi. Takım elbisesini çıkarmış, kot pantolon ve tişört giyinmişti. Sweeney onu incelerken tüm yorgunluğunu unuttu. İşte, Richard'ı hep böyle hayal etmişti. Pahalı bir takım elbisenin içinde değil, tişörtü kaslı kollarına yapışmış, çenesinde bir günlük sakallıyla. Hayatında gördüğü en sert ve seksi erkekti.

"İşte böyle," diye mırıldandı Sweeney, aklında eskizi hayal etmeye çalışarak. "Seni aynen böyle çizmeliyim."

Resim defterini bulmak için etrafına bakındı. Richard onu arkadan yakalayıp, yerden kaldırdığında stüdyoya doğru iki adım atmıştı bile. "Bu gece olmaz, sweetie. Yatma zamanı." Onu yatak odasına doğru taşıdı.

Belki dudakları kulağına çok yakın olmuş olduğu için, belki de beyninde bir şeyler çıt diye yerine oturdu. Sweeney kafasını çevirip Richard'a baktı. "Bana 'sweetie' dedin," dedi.

Richard kaşlarını kaldırdı. "Tabii, sana nasıl

seslendiğimi sanıyordun ki sen?" Sweeney'in dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Sana söylemiştim; Yattığım kadını soyadıyla çağırmam. Hele sevdiğim kadını asla. Eğer 'sweetie' dememi istemiyorsan başka bir şey buluruz."

O kadar tatlı söylemişti ki bunu, "Sanırım 'sweetie' idare eder," diye mırıldandı Sweeney, sonra birden ırkıldı. Öyle ki Richard onu az kaldı düşürüyordu. Adam durdu, kızı yere indirdi sonra da yüzünü kendisine doğru çevirip tekrar kucakladı onu.

Sweeney kollarını Richard'm boynuna doladı. "Az önce beni sevdiğini mi söyledin, yoksa lafın gelişi mi öyle çıktı ağzından?"

"Seni sevdiğimi söylediğimden en ufak bir kuşku yok."

Bu Sweeney'in hayatında bir dönüm noktasıydı. Otuz bir yıllık yaşamında en sonunda aşık olmuştu, hem de herhangi bir adama değil; sert, seksi ve zengin bir adama deliler gibi çarpılmıştı adeta ve bu adam da az önce onu sevdiğini söylemişti. Daha önce kimse söylememişti o kelimeleri Sweeney'e. Şu anda şampanya içerek ya da havai fişek patlatarak romantik bir şeylerle bunu kutluyor olmalılarmış gibi geliyordu ona.

"Ah," dedi, uykulu gözlerle Richard'a bakarak. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi adam ve onu yumuşak bir şekilde dudaklarından öptü. Sweeney'i yatağın kenarına oturtarak sanki bir çocukmuş gibi soydu. Sweeney giyeceği seksi bir geceliğinin olmasını istedi, ama ne yazık ki sadece çizgili pazen pijamaları var-

ÇADDI

dı. Yatakta Richard'la ısınmak için pijamalara ihtiyaç duymayacaktı bir daha.

Richard onu yatağa yatırarak, giysilerini çıkardı ve yanına uzandı. Keşke daha büyük bir yatağım olsaydı, diye düşündü Sweeney. Aslında kendisine gayet iyi yetiyordu ama Richard'ın ayakları yatağın dışına sarkıyor olmalıydı.

Mıknatıs ve demir gibi karşı konulamaz bir kuvvetle birbirlerine döndüler. Richard, Sweeney'in göğüslerini okşadı ve göğüs uçları hemen sert birer tepelik halini aldı. "Uykuya ihtiyacın var," diye mırıldandı Richard, ama şimdiden taş gibi olmuştu bile.

Sweeney, Richard'ın ereksiyonunu sararak o nasıl göğüslerini okşuyorduysa onu aynı yumuşaklıkla okşamaya başladı. "Sana olan ihtiyacım daha büyük," dedi.

Richard prezervatif takarak Sweeney'in üstüne çıktı. Sweeney de bacaklarını açıp Richard'ı davet etti. Girişindeki sert sıcak penisinin hareketlerini hissedebiliyordu.

Sweeney beklemedi, bekleyemedi. Bacaklarını adammkilerin etrafına sardı ve kalçasını kaldırarak onu içine aldı.

Zevk, bir gece önceki açlıktan doğan acelelikten yoksun Sweeney'in tüm vücudunu sarmıştı. Richard'ın hareketleri, sanki kadının her santimetre karesini tatmak istemişçesine yavaş ve derindi. Sweeney ritmi yakalayıp ona katıldı ve aceleleri olmamasına rağmen çok kısa bir zamanda zevkin doruklarına ulaştılar. Sweeney Richard'a sarılarak, tır-

naklarını adamın sırtına geçirirken hafif hafif inliyordu. Richard, kollarını Sweeney'in bacaklarına sardı, ve tamamen içine girebilmek için üzerine eğilerek bacaklarını iyice açtı. Sweeney artık ne hızını ne de hareketlerinin derinliğini kontrol edebiliyordu. Üçüncü derin girişinde orgazma ulaştığını hissetti. Richard o anda durarak kendi boşalmasıyla şiddetle titredi.

Sweeney uykuya dalmıştı, ama Richard dik-katlice çekilip yataktan kalkarken hafifçe uyandı.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı Sweeney, adamın sırtını okşamak için uzanarak.

"Banyoya gidip çantamı alacağım. Sonra da ışıkları kapatacağım," dedi Richard. Cevabı o kadar sakinleştirici gelmişti ki Sweeney mutlulukla gülüp kafasını yastığına gömdü.

Döndüğünde hâlâ tam olarak uyumamıştı. Richard'a sarıldı. Etrafındaki bütün o sıcaklığa rağmen çıplak omuzlarına değen gece havası onu titretti, "tişörtünü giyeyim," dedi uykulu uykulu ve Richard da yatağın yanına uzanarak tişörtünü yerden aldı.

Sweeney kalkarak onu üstüne giydi. "Tamam, şimdi uyuyabilirim."

"Zamanı gelmişti," diye onu azarlar gibi konuştuk Richard, ama Sweeney ses tonundaki neşeyi ve tatmin olmuşluğunu duyabiliyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar büyük bir güvenle uykuya daldı.

Sweeney bir anda zıplayarak uykusundan uyanı. Kalbi hızla çarpıyordu ve bütün vücudu kasılmıştı.

Çok uzun zamandır uyuyor olamazdı. Bir saat-

ÇADDI

ten fazla geçmiş olamayacağını düşündü. Onu uyandıran, tüylerini diken diken eden bir şey olmuştu. Sanki binlerce yıl önce uyuduğu mağarasının girişinde bir anda bir kaplan kükremiş gibi tepki veriyordu vücudu. Emin olmak için kulak kabarttı. Dairesinde biri mi vardı?

Tanımlayamadığı sesi bir daha düşündü. Hayal etmemişti. Fazla yüksek bir ses değildi, bir fısıltı, kısık bir gacırıtı gibiydi. Ayak sesi gibi. Ya da bir pencerenin açılması. Belki her ikisi de. Stüdyodan geliyordu.

Richard'ı uyandırdı. "Bir şey duydum," diye fısıldadı.

Richard, yataktan sessizce kalktı. Eğilirken, Sweeney'e sessiz olmasını işaret ederek arkasından gelmesini istedi.

Sweeney onun izinden, ses çıkartacak bir hareket yapmadan hareket etmeye çalıştı. Çarşafın hışırtı yapmasını engelleyecek şekilde çıktı yataktan. Richard'm tişörtü hemen kalçalarını örtecek şekilde uzadı ama çıplak bacaklarını gecenin soğğundan koruyamıyordu. Sweeney gecenin soğğunun onu sardığını hissetti ama bunu hemen unuttu. Orada her an karanlık bir figürün belirmesini bekleyerek ilgisini yatak odasının açık duran kapısına doğru çevirdi..

Richard, Sweeney'in bileğini sıkıca tutarak arkasında durduğundan emin oldu. Kapının arkasına geçti. Biri gelip kapıyı tamamen açarak suratına çarpar diye fazla yaklaşmadı kapıya. Sonra beklediler.

Sweeney, Richard'm solumalarını duymuyor-

du ama kendi nefes alıp verişleri kulağında yankılanıyordu ve kalbi de duyulacak kadar hızlı çarpıyordu sanki. Ufak bir sesin bile oluşmasını önlemek için ağzından nefes almaya başladı. Dinledi.

Oturma odasındaki saatin sesini duyabiliyordu. Uzaktan gelen siren sesini de. O gıcırıtıyı bir daha duymadı.

Ama Richard bir an için bile gevşeyip tetikteki pozisyonundan ayrılmadı. Sweeney'in vücudunu kendiyile siper ederek kapıya daha da yaklaşmıştı. Acaba şimdi bir şeyler duyma sırası ona mı gelmişti?

Sweeney birden birinin kapının öbür tarafında durup içeri baktığını hissetti.

Kapı, yatağın dayalı olduğu duvarın ters yönünde açılıyordu. O yüzden içeri tam olarak girmeden, yatağın ancak ucu görülebiliyordu. İçeri bakıp, onu bir şekilde duyduklarını ve dairenin başka bir yerinde olduklarını mı düşünecekti yoksa evde kimse olmadığını ve Sweeney'in yatağını toplamamış olduğunu varsayarak gidecek miydi. Yatak odasına doğrudan girip

Kapı hızlıca duvara çarparak, sessiz karanlıkta büyük bir gürültü kopardı.

Richard kapı duvara çarpmadan harekete geçerek Sweeney'i bileğinden yakalayarak aşağı çekti. Bir patlama sesiyle kör ve sağır olmuştu Sweeney. İkinci bir patlama da duyuldu. Birincisine o kadar yakındı ki sanki tek bir ses olarak çıkmışlardı. Bu gariplik sesle sarsıldı.

Silah sesleri.

Aslında çok çabuk anlamıştı ne olduğunu, ama

ÇADDI

alarına geçene kadar kulaklarında uğultu, burnunda da keskin barut kokusundan başka bir şey kalmamıştı geriye.

Görüşü açılmaya, kulakları tekrar duymaya başladı. Onu kapının girişinde yatarken görebiliyordu. İnsanlık dışı bir inleme çıkarıyordu. Sönen bir balon gibi ciğerlerindeki hava boşaldı ve kokusu Sweeney'e kadar ulaştı.

Nefes almaya çalışarak kusma isteğini bastırmaya uğraştı. "İyi misin?" diye sordu Richard endişeyle.

"Evet," diyebilirdi çatlak bir sesle. Richard eğilmiş olduğu yerden kalkarak yatağın yanına gidip lambayı açtı.

Sweeney sanki tekrar kör olmuştu. Gözlerini ışığa alıştıran kadar, Richard, gözleri yerde yatan cesede kilitlenmiş bir şekilde telefonda konuşmaya başlamıştı bile. "Ben Richard Worth," dedi sessizce. "Kai Stengel, az önce Sweeney'in dairesine zorla girerek bizi öldürmeye çalıştı."

Kai mı!

Sweeney şaşkınlık içinde gözlerini kırıştıarak cesede baktı, sonra da baktığına pişman oldu. Kai odanın girişinde kafası Sweeney'e dönük bir şekilde yüzü koyun yerde yatıyordu. Açık gözlerinde ölümün boşluğu vardı. Altında küçük, neredeyse düzgün denebilecek bir kan gölü oluşmuştu, ama arkasındaki duvar ve kapı kan damlalarıyla kaplıydı.

"Merak etmeyin. Onu vurdum. Öldü," dedi Richard.

Richard ahizeyi yerine koyarken Sweeney tit-

reyerek ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak gidip ona sarılmayı istedi. Dondu kaldı. Richard'ın omzundaki bir yaradan kolundan ve göğsünden aşağı koyu kırmızı bir kan akıyordu.

"Aman Tanrım, vurulmuşsun!"

Richard omzuna baktı. "Birazcık," dedi sakince, Sweeney yanına gelirken onu yakalayarak.

Kollarından kurtularak adamı yatağı oturttu. "Birazcık vurulmak diye bir şey yoktur," dedi kızarak. "Hamilelik gibidir bu; ya öylesindir ya da değil. Burada kal."

Sweeney dönüp ilk yardım çantasını almak için banyoya koştu. Odadan çıkmak için Kai'in cesedinin üstünden atlaması gerekiyordu, ama sonuçta tereddüdü uzun sürmedi; Richard kanıyordu ve ona yardım etmesi her şeyden önemliydi. Nereye bastığına dikkat etti ama yavaşlamadı.

Elinde ilk yardım çantası, havlu ve ıslak bezle geri döndüğünde Richard pantolonunu çekmiş, ayak-kabılarını giymekle meşguldü. "Sana oturmanı söylemiştim!" diye bağırdı Sweeney.

"Hayır, söylemedin. Burada kalmamı söyledin ve buradayım."

Bu nazik tonu Sweeney'i sinirlendirdi. Ama Richard yine de yatağa oturup Sweeney'in, yarasına gazlı bezle bastırmasına izin verdi. "Sadece bir sıyrık. Dikiş atmayı bile gerektirmez."

O kadar ilgisiz gözüküyordu ki Sweeney ona sinirli bir bakış fırlattı. Adamın yüzü ifadesizdi, soğuk gözlerle Kai'in cesedine bakıyordu. Sweeney, Richard'ın orduda komando olarak görev yapmış

ÇADDI

olduğunu hatırladı ve birden, daha önce de öldürmüş olduğunu anladı. Bir çatışmada yaptıkları buydu.

Bir süre sonra yaranın üstünden gazlı bezi kaldırıncı Richard'm haklı olduğunu anladı. Ufak bir çizikti sadece. Siren seslerinin gitgide yaklaştığını duyabiliyordu; sanki sesler hemen kapının dışından geliyor gibiydiler. Bir anda sesleri keildi. Sweeney ıslak bezi alarak yarayı temizlemeye başladı ama Richard bezi onun elinden aldı. "Ben yaparım," dedi. Elini Sweeney'in tişörtünün altına sokarak çıplak poposunu okşadı. "Polislerin senin o güzel kıcını görmelerini istemiyorsan artık giyinsen iyi olur."

Sweeney kaşlarını çattı ama dolabına gitti ve iç çamaşırı giymeye gerek duymadan kot pantolonunu geçirdi altına. Tam zamanında giyinmişti; polislerin apartmana girip dairesine ulaşmaları sadece bir dakika sürmüştü. Richard, Sweeney giyinirken, Kai'in üstünden geçti ve polislerin ısrarlı yumruklamaları kapıyı kırmadan kapıya ulaştı.

Dört üniformalı polis içeri girdi. Sweeney, koridorda toplanmış olan yan komşularının yüzlerindeki meraklı ifadeyi şöyle bir gördü, ama soma Richard onu kendiyle beraber mutfığa çekti ki polisler işini yapabilsin.

Sonraki birkaç saat tam bir kargaşaydı. Dedektif Ritenour üniformalı polislerin hemen ardından geldi. Giyinikti ama gömleği buruşmuş, kravatu da kıvrılmıştı. Richard 911 yerine dedektifleri aramıştı. Birçok üniformalı polisle beraber, acil tıbbi yardım ekibi ve Dedektif Aquino da gelmişti. Sweeney'in

dairesi insanlarla dolmuştu. Telsizlerden cıvırdıyor, giderek daha çok insan geliyordu.

Richard, Sweeney'i mutfakta tuttu ve olanları görmesin diye onu arkası kapıya dönük bir şekilde oturttu. Acil tıbbi yardım ekibinden iki kişi Richard'm yarasına bakıp merhem sürdü, sonra da onu bir güzel bandajladılar. İşi, lavaboya eğilerek üstündeki kanı ıslak bir kâğıt havluyla temizleyerek kendi bitirdi ve ondan başka bir müdahaleyi de reddetti.

Aquino ve Ritenour ifadelerini aldı. Kai'm stüdyodan girerken kullandığı pencereyi buldular. Richard'm kendini savunmak için onu vurmuş olduğu apaçık ortadaydı.

"Sanırım Bayan Worth'u öldüren de o," dedi Aquino. "Bayan Sweeney'in yaptığı resmi görünce şok olmuş olmalı. Bu onu o zaman afallatmış olacak ki sizden o zaman kurtulmaya çalışmadı." Sweeney'e döndü. "Sonra bize gelip resimden bahsederek tüm suçu size yıkabileceğini düşündü."

"Tamam da beni tutuklamadığınızı nasıl öğrendi?" diye sordu Sweeney şaşkınlık içinde.

Aquino omuz silkti. Ritenour cevapladı. "Merkezi aramış olabilir. Belki de sizi takip ediyordur. Nasıl olduğu önemli değil. Açıkça ortadaki bu gece buraya sizi öldürmeye geldi, neyse ki pencereyi açışım duyduunuz ve yalnız değildiniz."

Aquino aksi bir yüz ifadesiyle, "New York'ta ruhsatsız silah bulundurmak kanunlara aykırıdır," dedi Richard'a bakarak.

Richard, omzundaki yaradan hiç etkilenmemiş gibi omuz silkti.. "Ruhsatım var," dedi.

CADDİ

Aquino daha da aksi görünmeye başladı. "Anlaşıyor. Çok iyi iş yapmışsınız. Tam kalbe isabet. Bu işte eğitim aldınız, değil mi?"

"Askeriye," dedi Richard. "Ordudaydım."

"Öyle mi?" diye sordu Ritenour. "Hangi bölüm? Ben de ordudaydım."

"Komando bölümü."

Sweeney, sandalyelerinde arkalarına yaslanırlarken dedektiflerin yüz ifadelerinin değiştiğini gördü.

"Piç kurusunun en ufak bir şansı yokmuş," dedi Ritenour sessizce.

22. BÖLÜM

"İyice bitkin düştün," dedi Richard, Sweeney'in yüzünü kaldırarak. Sweeney'in yüzü yorgunluktan, stresten ve şoktan bembeyaz kesilmiş, göz altları sanki yumruk yemiş gibi morarmıştı. "Git, birkaç giyecek al; seni benim evime götürüyorum."

Aquino ayağa kalktı. "Bununla ben ilgilenirim. Yatak odasına girmek isteyeceğinizi hiç sanmıyorum. Özellikle yanınıza almak istediğiniz bir şey var mı?"

Sweeney kafasını hayır anlamında salladı. Normalde, asla bir yabancıнын giysilerini karıştırmasına izin vermezdi ama şimdi umurunda değildi. Adam haklıydı; yatak odasına gitmek istemiyordu. Oraya bir daha asla gitmeyebilirdi. "Gardırobun en üstünde bir çanta olacak. İçine birkaç bir şey atsanız yeter."

"İfadenizi imzalamanız gerekecek," dedi Ritenour, Richard'a, "ama bu birkaç saat bekleyebilir. Biraz uyumaya çalışın." Duraksadı. "Medya bu konuyla yakından ilgilenecektir, ona göre."

"Evet, biliyorum." Richard çenesini ovuşturdu.

ÇADDI

"Resmin haber olmasını önlemenin bir yolu var mı?"

Sweeney'in gazetelerin ilk sayfasında yer almasını istemiyordu.

"Belki. Aslında ondan bahsetmemiz için bir gerekçe göremiyorum. Gazeteciler muhtemelen bu olayı bir aşk üçgeni olarak göreceklendir. Aşıkların kavgası olarak çıkar bu hikâye."

Candra'nın ailesi ölümü nedeniyle yeterince üzgündü ve şimdi bir de onun Kai ile olan ilişkisi halkın önünde analiz edilecek ve üzüntüleri bir kat daha artacaktı. "Bayan VVorth'u neden öldürdüğünü merak ediyorum," dedi Ritenour kendi kendine. "Belki de asla öğrenemeyeceğiz."

"Tabii eğer o öldürdüyse," dedi Sweeney, bitkinliğinin vermiş olduğu uyuşuklukla konuşarak.

İki adam da dönüp ona sertçe baktı, Richard'ın bakışları özellikle uzun süre kadının üzerinde kaldı. "Neden böyle söylediniz?" diye sordu dedektif. "Eğer Bayan VVorth'u öldüren o değildiyse, ne diye resim konusunda endişelenip sizi öldürmeye çalışsın ki?"

Sweeney omuz silkti. Neden öyle söylediğini kendi de bilmiyordu. Kai'in yüzünü resme oturttuğunu hayalinde canlandırmaya çalıştı ama o duvar hâlâ orada duruyor, görüntünün oluşmasını engelliyordu.

Birkaç dakika sonra Aquino elinde çantayla geldi. "Bayan polis arkadaşlardan birine hazırlattım çantayı," dedi, sanki iç çamaşırlarına dokunmadığını belirtmek istermiş gibi. "Bir kadın diğerinin ihtiyacını daha iyi anlar diye düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedi Sweeney. Çantayı almak için uzandı ama Richard daha hızlı davrandı. Çantanın ağırlığı omzunu rahatsız ediyorduydu bile bunu belli etmiyordu.

"Taksi çağırmaya gerek yok. Polis arabalarından biri sizi evinize bırakabilir."

Richard bunu kabul ederek Sweeney'i kolundan tuttu. "Sizi sonra ararım."

"Çok sonra aramaya dikkat et," dedi Aquino esneyerek. "Biraz uyumaya çalışacağım. Size tavsiyem telefonu fişten çekip uyuyabildiğiniz kadar uyumanız olacaktır."

"Resmi almak istiyorum," dedi Sweeney Richard onu kapıya doğru götürürken.

"Hayatım, buna hiç gerek..."

"Resmi istiyorum," diye tekrarladı Sweeney, topuklarını haliya gömerek adamı durdurmaya çalışarak. Doğru dürüst düşünemiyor, ayakta sallanıyordu. Ama resmi orada bırakamayacağını biliyordu.

"Dışarıda gazeteciler var..."

"Bir beze sararım." Kolunu çekerek stüdyosuna gitti ve resmi tuval sehпасından indirip bir beze sardı. Richard onun her attığı adımda yanında duruyor, endişeyle onu izliyordu. Ama Sweeney haklı olduğuna onu ikna edemeyecek kadar yorgundu. Sadece yapılması gerekli olan şeyleri yapmak için gücü vardı. Ve resmi almak da bunların arasındaydı.

Gazetecilerin ve izleyenlerin arasından geçene kadar bir polis memuru onlara eşlik etti. Flaşlar Sweeney'in yüzünde patlıyor, aynı anda binlerce soru soruluyordu. Ama ne Sweeney bunları anlamak

ÇADDI

için çaba gösterdi ne de Richard onlara cevap vermeye tenezzül etti. Richard tanınan biriydi; birisi onu ismiyle çağırırdı. Cevap vermeden bütün ilgisini Sweeney'e ve oradan kurtulmaya yönlendirerek yoluna devam etti. Sessizce küfrediyordu ama bunları bir tek Sweeney duydu.

Polis memuru onları takip etmeye çalışan birkaç gazeteciye atlatmayı başararak, kazasız belasız Richard ve Sweeney'i, Richard'ın evine bıraktı. Sweeney resmi sıkıca tutarak, önünde duran merdivenlere çıkacak gücü olup olmadığı düşünerek uzunca bir süre baktı.

"Hadi tatlım." Richard'ın ses tonu çok yumuşaktı.

"Ben bebek değilim," dedi Sweeney yüzünü asarak. "İyiyim."

"Tabii ki öylesin."

Şimdi de onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Sweeney sakinleştirilmekten nefret ederdi. Onun yardımı olmadan da merdivenleri çıkabileceğinden emindi. Her neyse, minnettar değilmiş gibi gözükmek istemiyordu, onun için merdivenleri çıkarken Richard'a yaslandı.

Richard kilidi açınca içeri girdiler. Sonra tekrar alarm sistemini çalıştırdı. "Resmi burada bırak."

"Hayır, üst katta çıkartmak istiyorum."

Richard sonunda, tartışmanın onunla anlaşmaktan daha fazla zaman kaybettireceğine karar verdi ve elindeki çantayı merdivenlerin başında bırakarak, Sweeney'i resimle beraber kucığına aldı.

"Omzun!" diye itiraz etmeye çalıştı Sweeney,

aşağıya inmek için kıpraşarak.

"Canımı acıtmak istemiyorsan rahat dur."

Sweeney, o koca gözlerini kırıştıtarak, merdivenleri çıkarken parmağını bile kımıldatmadı. Lâğ bu kadar yorgun ve bitkin gözükmeseydi, kakkahayı basacaktı Richard.

Adam onu yatağa yatırdı ve onun ayakkabılarını bile çıkaramadan uykuya dalmıştı.

Sweeney'in pantolonunu çıkarttı ama tişörtünü bıraktı üstünde. Kendi giysilerini çıkartıp, Sweeney'i yorganın altına soktuğunda, onun yanına yığılmaya hazırды. Yatağı girerek, onu sağ tarafına aldı. Onun canlı olarak kollarında, yatağında olmasının verdiği mutluluğa konsantre olarak, sol omzundaki ağrıyı unutmaya çalıştı.

Sweeney'in huzursuz hareketleri Richard'ı uyandırdığında, güneş doğmuş ve pırıl pırıl parlıyordu. Richard tek gözünü açarak saat baktı. Yedi buçuk. "Uyumaya devam et," diye mırıldandı. Sweeney cevap vermedi, sadece kafasını sağa sola sarsmaya ve yorganı tekmelemeye devam etti. Sweeney'in zaten *uyuduğunu* fark edince Richard'ın içini bir ürperti kapladı.

Richard onu uzanıp tutana kadar, Sweeney sessizce yataktan çıkmıştı bile. Yatağın yanında durarak, boş gözlerle etrafına baktı. Sanki bir yere gitmek istiyormuş da nasıl gideceğini bilmiyormuş gibi şaşkınlık içindeydi.

Richard yataktan kalkarak onu nazikçe sarstı. "Sweetie, uyan güzelim. Bugün resim yapmana gerek yok. Yatağa geri dön."

ÇAĞI

Sweeney'in tepki vermesi uzun sürdü. Sonunda kızarmış gözlerini kırıştırdı. "Ne var?" dedi somurtarak.

"Uykunda yürüyordun." Richard sakın bir ses tonuyla konuşup onu tekrar yatağa soktu. Sweeney onun kollarında anında derin bir uykuya daldı. Richard da her an tetikte olarak yarım yamalak uyudu. Sweeney yabancı bir yerdeydi ve uykusunda yürürken merdivenlerden düşebilirdi. Sweeney'in her sağa sola dönüşünde, Richard uyanarak onu kendisine doğru çekti.

Onu yatakta yalnız bırakmak istemediği için kızı saat on buçukta uyandırdı. Sweeney tek gözüyle de olsa ona sert sert baktı, ama en azından uyanıktı. "Umarım beni sevmek için uyandırmışsındır çünkü başka bir özrü kabul etmeyeceğim."

Richard'm gözleri parladı. En fazla yarım saniye sonra Sweeney'in sırtını yatağa yapıştırmıştı. "Sadece şaka yapıyor" diyordu ki Sweeney, Richard'm içine sertçe dolmasıyla nefessiz kaldı. Yarım yamalak bir çılgılık attı ve göğüs uçları sert küçük düğmelere dönüştü. Sweeney'in hızlı tahrik oluşu, Richard'ı daha da azdırıp acı verecek kadar sertleşmesini sağladı.

"Tanrım," diye bağırdı Richard, insani niteliklerini kaybetmiş kaim bir sesle. Birkaç defa daha gidip geldikten sonra geldi ve Sweeney'in içine boşalırken tüm vücudu zevk dalgalarıyla sarsılıyordu. Sweeney, kendi orgazmıyla tekrar çılgılık atarken içindeki kasları Richard'm sikini sarıp ona verdiği her damlayı içine çekti.

Richard hareketsizce sırt üstü uzandı. Daha önce bu kadar çabuk boşaldığı hiç hatırlamıyordu. Seksin bir yanş olduğunu düşündüğü ergenlik döneminde bile böyle olmamıştı. Sweeney, gözünün önünden saçını çekerek yatakta oturdu.

"Bu haksızlıktı," diye söylendi tatmin olmuş boğuk sesiyle. "Tekrar yap ve bu sefer doğru dürüst yap."

"Rüyada," demeyi başardı Richard, Sweeney'i kahkahalara boğarak. "Peki, belki bu gece."

"Bu bir randevu." Yataktan zıplayarak, tüm işi yapmış olanın kendisi olduğunu düşünerek aksi bir yüz ifadesine bürünmüş Richard'ı arkasında bıraktı. Üstünden adamın tişörtünü çıkartarak banyoya doğru gitti ve poposunun o yuvarlak hatları Richard'ı yataktan kaldırıp, onunla beraber duşa götürmek için yeterliydi.

Polis merkezinde bir sürü muhabirle karşılaşacağını bilerek takım elbise giyip kravat taktı. Ev telefonu rehberde kayıtlı olmadığından henüz rahatsız etmemişlerdi ama girişimci bir gazetecinin numarası bulması fazla uzun sürmezdi.

Ofis telefonu şimdiden hiç durmadan çalışıyordu herhalde.

İnterkomdan Tabitha'yla konuşunca haklı olduğunu anladı. "Onlara, iki saat içinde polis merkezinde açıklama yapacağımı ve bu konuda başka bir şey bilmediğini söyle."

"Bilmiyorum zaten," dedi asistanı yakınlıkla.

ÇADDI

"Sonra da uzun bir öğle yemeği molası ver," dedi Richard.

"Şimdi konuşmaya başladın işte patron."

Richard, Edward'i arayarak arabayı getirmesini istedi, sonra da her zamanki gibi kot pantolon ve kazağını giymiş olan Sweeney'e bir öpücük kondu. Sweeney bacak bacak üstüne atmış, yatakta oturarak onu izliyordu. "Cep telefonum yanımda olacak," dedi Richard.

"Numaran dairemde kaldı."

Richard numarayı tekrar yazdı. "Telefon çalarsa cevap verme. Eğer ben ararsam bir defa çaldırıp kapatır, sonra hemen tekrar ararım."

"Tamamdır!"

"Umarım bu iş uzun sürmez, biter bitmez hemen geri geleceğim."

"Neden bu kadar endişelisin? Kai öldü." Gerçek değildi sanki. Yaşamış oldukları korkunç olaylar onların değil de başkasının başından geçmişti sanki.

Richard, Sweeney'e uzun uzun baktı. "Belki de senin söylediğin şeyden dolayıdır. 'Eğer o yaptıysa,' demiştin ya, unuttun mu? Parmak izlerinin laboratuvar sonuçları belli olana kadar riske girmek istemiyorum."

Sweeney, aklındaki aşılma duvarı ve resimde katilin yüzünün gelmesi gerektiği boşluğu düşündü. "Dikkatli olacağım, merak etme," diye söz verdi sessizce.

Asistanı interkomdan aradığında Richard gi-

deli neredeyse bir saat olmuştu. "Öğle yemeğine çıkıyoruz. Sana bir şeyler getirmemizi ister misin?"

"Hayır. Mutfakta kendime bir şeyler ayarlarım."

"Richard'ın Violet'e bugün izin vermesi çok kötü oldu; hayatında tadacağı en lezzetli omlerleri yapar o. Richard'ın bugün şehirde dışında olması gerekiyordu ve Violet Chicago'daki oğlunu ziyaret etmeye karar vermişti. Tüm bu olaylar olup da Richard yolculuğu iptal etmek zorunda kalınca yine de Violet'in gitmesini için ısrar etti."

"Bir şeyler uydururum kendime," dedi Sweeney. Yaşamının büyük bir kısmında kendi kendine bakmıştı zaten.

Kendine bir tost yapıp, yanına da yumurta pişirdi, gerçi bu basit yemeği bile yapması yabancı bir yerde olduğu için oldukça uzun sürdü. Mutfak tezgâhlarında bulunmaları için tasarlanmış kahve ve tost makinesi dahil, her şey için bakınmak, araştırma yapmak zonanda kaldı.

İhtiyacı olan gereçleri bulup yemeği yapıp yedikten sonra kendini boşlukta hissetti. Evde olsaydı şimdi çalışıyor olurdu ama burada yapacak hiçbir şey yoktu. Kafasını her kapıdan içeri uzatarak evi keşfe çıktı ve sonunda da yatak odasına geldi. Kendini önceki günden daha iyi hissediyordu ama yine de uykusunu yeterince alamamıştı. Tam ufak bir şekerleme yapmayı düşünürken beze sarılı olan tuvale takıldı gözü.

Bezi kaldırmak istemiyordu, tüm olanlardan sonra. O şiddet dolu sahneye tekrar bakmak istemi-

ÇAĞDI

yordu, ama içindeki tanımlanamaz isteye karşı ko-yamadı ve bezi kaldırdı.

Hiçbir şey değişmemişti. Resimdeki boşluk ona hâlâ onu tamamlama konusundaki beceriksizliğini hatırlatıyordu. Yanında her zaman kömür kalemle-rini bulunduran biri olarak çantasından bir tane çı-karıp Kai'nın kafasını o boşluğa yerleştirmeye çalışa-rak birkaç çizgi çizdi. Ama çizgiler yanlış duruyor-du. Kai'nın saçları Asyalı tarzında gür ve parlaktı. Sweeney'in çizgileriye gereğinden fazla pürüzsüz-dü ve stili farklıydı.

Bir adım gerileyerek tabloyu inceledi. Kömür kalemin çizgileri yağlı boyanın yanında kaba duru-yordu ama görüntü yeterince açıktı. Bu kişinin saçı pürüzsüz ve soluktu. Küt kesilmiş ve arkası bom-beliydi. Sweeney'i rahatsız eden bir aşinalık vardı saç modelinde, ama bir türlü ne olduğunu çıkarama-dı.

Bir anda tuvale bakarken kasılıp kaldı. Dönüp telefona gitti ve Richard'm cep numarasını çevirdi.

Richard anında cevap verdi. Arka plandan çok fazla gürültü geliyordu. Sweeney onu basın toplan-tısının ortasında yakalamış olabileceğini düşündü. "Katil bir kadın," dedi titreyerek.

"We?"

"Bir kadın. Saçını çizdim... Kabaca bir çizim ama anlaşılıyor. Ayrıca... bu saç şeklini daha önce görmüştüm."

"Lanet olsun," diye küfretti Richard. "Hiç akh-ma gelmemiş—Aquino'ya söylemem gerek; güven-lik kamerasının görüntülerinde sadece erkeklere

baktı o. Kapıyı kilitle ve ben gelene kadar sakın kimseye açma."

"Açmam," diye konuşmaya başlamıştı ki Swee-ney, bir sesle irkilerek sustu.

"Sweeney!"

"Galiba bir şey duydum. Aşağıdan geliyor."

"Kapılar kilitli mi?"

"Tabii ki."

"Tabitha ile Martin neredeler?"

"Yemeğe çıktılar."

"Lanet olsun!" Sesindeki telaş telefon hattını bile cızırdattı. "Tatlım, yatak odasının kapısını ki-litle. Zaman kazanmak için kapıya bulabildiğin tüm eşyaları daya. Anlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Sakın telefonu kapatma. Hatta kal. Yoldayım, geliyorum."

Sweeney ahizeyi masaya koyarak kapıya gitti. Bir şey duyduğundan emin değildi ve evin boş ol-ması durumunda ya da duyduğu ses Tabitha ve Mar-tin'in yemekten gelişleriye kendini aptal gibi hisse-decekti. Koridor boştu; görünürde kimse yoktu. Sweeney durduğu yerden merdivenlerde de kimse-nin olmadığını görebiliyordu.

Tırabzana kadar parmak uçlarında yürüyerek aşağı girişe doğru baktı. Kimse yoktu.

Sonra çok hafifbir gıcırta sesi duydu aşağıdan, büyük bir ihtimalle mutfaktan geliyordu.

Sweeney, Candra'mın başında duran figürün el-divenli elindeki bıçağı düşündü ve sesin ne olduğu-nu hemen anladı; mutfaktaki bıçak setinden bir bı-

ÇADDI

çak çıkarılmıştı.

Aşağıda birden sarı bir kafa girdi Sweeney'in görüş alanına.

Margo McMillan.

Sweeney, şoktan tüm hislerini yitirerek tırabzandan geri sıçradı. Ne kadar ses çıkardığını umursamadan yatak odasına koştu ve kapıyı hızla kapattı. Kilit hiç zorluk çıkarmadan yerine oturdu. Ardından bir sandalye alarak kapı tokmağının altına dayadı ama çok sağlam görünmüyordu ve büyük bir ihtimalle fazla dayanmazdı. Margo ne kadar güç kullanabilirdi ki acaba? Zayıftı, ama belki de göründüğünden daha güçlüydü ve iç kapılar, dış kapılar kadar dayanıklı olmak için tasarlanmıyordu.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye söylenerek telefona koştu. "Richard!"

"Buradayım." Adamın nefesi kesilmişti ve siren sesleri neredeyse tamamen bastırıyordu sesini. Polis arabasında olmalı diye düşündü Sweeney, öyle olduğunu umuyordu.

"Margo'ymuş." Dondurucu bir soğuk vücudunu sarınca Sweeney'in dişleri takırdamaya başladı. "M-Margo McMillan. Şu anda burada."

"Evin içinde mi?" diye sordu Richard korkuyla.

"Evet. Elinde mutfak bıçağı var. Kapım kilitli, ama..."

"Gerekirse banyoya gir ve o kapıyı da kilitle. Birkaç havlu al ve kollarına sar. Ona engel olacak her şeyi yap. Üstüne havlu atmaya çalış. Özellikle de bıçağın üstüne ki onu kullanamasın. Yüzüne deo-

dorant filan sık. Banyoda birçok silah var bebeğim; yapman gereken tek şey onları kullanmak."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Sweeney. Sesini daha fazla yükseltmiyordu. Richard onu siren sesi yüzünden duyamıyor olabilirdi.

Kapı tokmağı oynadı. Sweeney yerinde sıçradı ve telefonu bırakıp banyonun kapısının yanında durdu.

Kilide bir şeyler sokuldu. Margo kilidi açmaya çalışıyordu.

Banyonun kilidi odanınkinden daha dayanıklı olamazdı, lanet olsun! Sweeney panikle banyoya koşarak birkaç havlu ve deodorant aldı. Richard'ın söylediği gibi iki koluna da havlu sardı. Nedenini biliyordu. Bıçaktan gelecek darbelere havlulu kollarıyla cevap verecekti. Candra'nın kollarındaki yaraları hatırladı.

Kapı, sandalyeyi yana doğru itelerek açıldı. Margo hiçbir şey söylemedi, yalnızca odaya daldı-bıçağı elinde parlıyordu.

Sweeney, kadının dengesini bozmak için elindeki havluyu tüm gücüyle ona doğru fırlattı. Koluna dolanan havlu Margo'nun çılgık atmasına sebep ol-duysa da bıçağıyla hamle yapmayı başardı ve bıçak kaim kumaşı deldi. Sweeney bıçağın ucunun koluna girdiğini hissetti.

Nasıl dövüşeceğini bilmiyordu, hayatı boyunca kimseyle dövüşmemişti. Ama bıçağı aşağıya çekerek, Margo'nun burnuna bir yumruk indirdi. Kan hemen fışkırmaya başladı. Margo'nun alev alev olan gözlerindeki şoku görebiliyordu. Sanki birinin ona

ÇADDI

vurmaya cesaret edebilmesine şaşırmış gibiydi. Her şey Sweeney'e o kadar saçma geliyordu ki ona tekrar vurdu, ardından tekrar ve tekrar. Ayaklarıyla halıya iyice basarak tüm gücünü kullanıp Margo'yu geriye doğru itti.

"Kaltak!" diye çığırdı Margo, bıçağını kurtarmaya çalışarak.

Sweeney, Margo'nun arkasındaki merdiven tırabzanını görünce daha da fazla itirmeye başladı-kenarına gelebilmek için itti, daha da itti. Bıçak sol koluna sarılı olan havludan geçerek derisini yardı ve acı Sweeney'i çılgına çevirdi. Çığlık atarak Margo'yu tekrar tekrar itti. Margo'nun kanlı yüzünde bir anda ürkmüş bir ifade belirdi: sonra Sweeney'in gücüne daha fazla dayanamayarak tırabzandan aşağı, mermerin üstüne düştü.

Sweeney nefes nefese ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. Kalbi deliler gibi atıyordu ve bir an için bayılacağını düşündü. Sol kolundan kan sızıyordu. Dikiş atılması gerekecek diye düşündü bir an, düşüncesinden bile rahatsız olarak. Daha önce dikiş artırmamıştı. Acıyacaktı herhalde. Alt dudağı titredi.

O ufak titreme ona histeriye yakın olduğunu hatırlattı. Birkaç derin nefes aldı ve çok zor olmasına rağmen odaklanmaya çalıştı, ama düşüncelerini toparlamak inanılmaz zordu. Derin nefes alışları işe yaradı ve yere oturdu. Aşağıya bakmak istemiyordu. Margo yere garip bir sesle çarpmıştı. Mermer kemikleri ve eti affeden bir şey değildi.

Richard. Onu düşününce adı kulağında yankılandı. Ayağa kalktı ve düşe kalka yatak odasına ko-

şup ahizeyi eline aldı.

Titreyen ellerinin beceriksizliğine yenilerek ahizeyi elmacık kemiğine çarptı. "Lanet olsun," diye söylendi ve telefonu daha kulağına götürmemiş olmasına rağmen Richard'ın haykırışını duyabildi.

"Sweehey!"

"Ben iyiyim," dedi çabucak. "Yani, idare ederim. Margo tırabzandan aşağı düştü. Henüz gidip bakmadım."

"Bakma!" dedi adam, boğuluyormuş gibi bir sesle. "Tanrım..." Konuşmaya devam edemedi ve Sweeney arkadaki siren sesine rağmen adamın zorlukla nefes aldığını duyabiliyordu. "Beş dakika içinde orada olacağız. Diğer polisler de yoldalar. Canın yandı mı?"

"Biraz. Kolumda birkaç çizik var. Ciddi bir şey değil." *Galiba değil!* Havluyu yırtarak geçen bıçağın kestiği yere daha bakmamıştı. Havluyu çıkarmak gibi bir niyeti yoktu zaten, yarayı görmek istemiyordu. Acıdığını biliyordu ve bu da yeterliydi. "Kapatıyorum, tamamım? Galiba kusacağım." Richard'ın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı, sonra da başını dizlerinin arasına alarak mide bulantısını geçirmeye çalıştı.

Duyduğu ses o kadar kısıktı ki bir an için emin olamadı. Kolundaki yaradan kanlar damlarken yeniden dövmüşmek için hazır olarak kafasını kaldırdı ama kimse yoktu. Şaşıarak gözlerini kırpı, sonra aynı sesi tekrar duydu: aşağı kattan kısık bir inilti geliyordu.

Dikkatlice odadan çıkarak merdivenlere doğru

CADDİ

yürüdü ve tırabzandan aşağıya baktı. Margo'nun sol bacağı inanılması güç bir açıyla altında kıvrılmış duruyordu ve yırtılmış derisinin içinden fişkırmış kemiklerinin beyazlığı gözüküyordu. Karın üstü yatıyordu ve kolları... tanrım, kendini düşüşten korumaya çalışmış olmalıydı! Margo dönmeye çalışarak yavaşça hareket etti ve o iniltilerinden biri daha yakılandı evin içinde.

Sweeney, dizleri titreyerek aşağı indi. Her ne kadar bu tür yaralanmalar için ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri olmasa da yardım etmeye çalışmadan Margo'yu o şekilde bırakamazdı

Gelip Margo'nun yanına eğildi. Kadın bakışlarını ona odakladı. "Düştüm," dedi.

"Konuşmaya çalış. Geliyorlar..."

"Sana bir şey... söylemek istiyorum. Biri bilmeli," Margo öksürdü ve ağzından kan geldi. "Candra... Candra... Carson'na şantaj yapıyordu. Onu... onu durdurmalıydım. Kai'da... evinin anahtarı... vardı. Apartmanda... bir daire... kiraladım ve onun gelmesini... bekledim." İrkilerek tekrar öksürdü. "Kaseti... ya da resimleri... bulamadım. Carson'ın kıyafetlerini giydim... böylece ortaya çıkarsa... suçlanan o olacaktı. Carson'ın ayakkabılarında Candra'nın kam... Sonra sen... resim..."

Sweeney anlamıştı. "Kai resmi gördü ve sana söyledi."

"O kadar... tatlıydı ki," diye fısıldadı Margo. Bakışlarını odaklayamıyor, daha da dalgın bakıyordu artık. "Onu... seviyordum. Aptal kafam. Annesi... olacak yaştayım. Carson... yüzünden öldü. Anlat on-

lara... Carson'ı anlat. Resimleri... bul." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Onun kığını... tekmele!"

"Bunların hepsini kendin anlatırsın," dedi Sweeney hemen. Ama Margo'nun gözleri kilitlenmişti bile. Yüzündeki anlam kaybolurken son nefesini verdi.

Uzaktaki sirenin sesi git gide yükseliyordu. İki polis arabası evin önüne park ettiği sırada Sweeney bilinçsizce ayağa kalkarak kapıyı açmaya gitti.

Richard, Dedektif Aquino ve Ritenour birkaç saniye sonra içeri daldıklarında Sweeney merdivenlerin alt basamağında oturuyordu. Richard'm yüzü bembeyaz olmuş, derisi gerilmişti. Sweeney'i görür görmez hemen ona yöneldi. Margo'ya bakmadı bile. Kararlı adımlarla merdivene yürüdü ve tek kelime etmeden Sweeney'i kucağına alıp onu göğsüne bastırdı.

"Onu hastaneye götürüyorum," dedi kaba bir sesle. O koca vücudu titriyordu.

"Sağlık görevlileri bir dakika içinde burada..."

Richard ona aldırış etmeden Sweeney'i dışarı çıkarttı. Parlak güneş ışığı Sweeney'in gözlerini kamaştırdı. Açıkça görülüyordu ki Edward dedektiflerin arabasını sıkı takibe almıştı çünkü Mercedes arabanın tam arkasına park edilmişti. Richard, kucağında Sweeney'i tutarak, arka koltuğa geçti ve Edward'a gitmesi gereken yeri söyledi.

Sesi titreyerek Richard'a, Margo'nun ölmeden

CADDİ

önce söylediklerini anlatmaya başladı Sweeney. Richard, iki parmağını Sweeney'in dudaklarına koyarak onu susturdu. "Umurunda değil," dedi sertçe. "Sadece... sadece sus ve bırak da seni tutayım. Tanrım... o kadar korktum ki..." Sesi gitti ve yüzünü Sweeney'in saçlarına gömdü.

Sweeney'in koluna dikiş atılırken hep yanında durdu Richard. Ön kolundaki kesik en kötüsüydü ve yirmi altı dikiş gerektiriyordu, ama kesiklerin hiç biri sinirlere ya da tendonlarma zarar verecek kadar derin değildi. "Havlular sayesinde," dedi Sweeney Richard'a. Gözleri kocaman açılmış ve yaşadıklarının şokundan dudakları titriyordu. "Eğer bana havluları kullanmam gerektiğini söylemseydin..."

"İlaçların bir reçetesini vereceğim sana," dedi doktor, Sweeney'e bakıp gülümseyerek. "Haftaya doktoruna git ve dikişleri aldirt." Diğer hastasına bakmak için gitti ve Richard Sweeney'i tekrar kucağına aldı.

"Seni seviyorum," dedi Richard Sesi titreyerek. "Seni kaybedeceğimden o kadar korktum ki. Benimle evlenir misin?"

Bu soru neredeyse Margo'nun saldırısı kadar tedirgin etti Sweeney'i. "E-evlenmek mi?" diye kekeledi.

"Evlen benimle." Richard Sweeney'in yüzünü ellerinin arasına alıp, tüm hatlarını ezberlemek istercesine koyu, dürüst gözleriyle ona baktı. "Şu anda bitkin olduğumu biliyorum; bunu anlayışla karşılıyorum. Ama şunu bilmeni istiyorum ki resim yapmana asla engel olmayacağım çünkü sen bunun için

fazla yeteneklisin. Borsa piyasasından çıkmak için bazı planlar yaptım. Bir yerde bir çiftlik alırsın, ama sen istersen..."

"Nerede?" diyerek sözünü kesti.

"Tam olarak araştırmadım; ya güneyde ya da güney batıda. Ama demeye çalıştığım şeydu, sen şehirde yaşamak istersen, çiftlik fikrinden vazgeçer ve..."

"Buradan sıcak bir yer olduktan sonra benim için fark etmez," dedi Sweeney, sözünü tekrar keserek. "Ama birkaç palmiye ağacı fena olmaz."

Richard hareketsizleşti ve ona baktı. Sweeney de Richard'a bakıyordu, sonra,. "Tik-tik-tik," dedi "Nedir bu?"

"Biyolojik saatim. Sanırım alarmı çalmak üzere."

Richard'ın yüz ifadesi değişti. Gözleri öyle bir tutkuyla doldu ki Sweeney bir an için tam orada kendinden geçebileceğini düşündü. "Emin misin?" diye sordu, yine tamamen sarsılmış bir sesle.

"Korkudan öleceğim," diye itirafetti Sweeney, az önce söylemiş olduklarını düşünürken titreyerek. "Demek istiyorum ki, annem kadar berbat bir anne olabilirim. Ama..." yutkundu. "Seni istiyorum, ve çocuklarını da öyle."

Richard hafifçe güldü. "O halde seniniz, tatlım."

SON

CADDİ